

Jiří

Woinar
tunnel
do kosmu

KITČAN

TUNEL DO KOSMU

JIŘÍ WOJNAR

Přehlížená poselství a utajované skutečnosti

Část II., volně navazující na předchozí knihu

UFO, bible a konec světa

©1998 by Jiří Wojnar

© Votobia, 1998

ISBN 80-7198-317-0

OTUPĚLI JSME POD PŘÍVALEM DENNODENNÍCH
KATASTROFICKÝCH ZPRÁV O NEHODÁCH, VRAŽDÁCH,
POŽÁRECH A JINÝCH UDÁLOSTECH,
KTERÉ SE NÁS ZDÁNLIVĚ BEZPROSTŘEDNĚ NEDOTÝKAJÍ NATOLIK,
ŽE UŽ NEJSME SCHOPNI VNÍMAT SVĚT JAKO CELEK,
V ŠIRŠÍCH SOUVISLOSTECH?

*Musíš pochopit, že mezi knihami, považovanými za povrchně magické
jsou i jiné,*

které jsou takovými jen na pohled.

Ty obsahují tajemství starých učenců.

Pokud v nich nalezneš nějaký přirozený

nebo umělý postup, vezmi ho za vlastní - ponech si ho.

Roger Bacon (1214-1294)

Axiom je velmi „gumový“ pojem, který podle Slovníku cizích slov může znamenat:

a) *základní filozofickou větou, platnou bez dokazování,*

b) *zásadní poučku; samozřejmou, nespornou pravdu; východiskovou větu vědecké teorie, v dané teorii nedokazovanou.*

Úvodem

Přestože se to mnohým nelíbí, považuji za nepopiratelný fakt, že před mnoha tisíci lety na Zemi existovala civilizace na vysoké úrovni. Mnozí jí přisuzují mimozemský původ, někteří míní, že se setkáváme s pozůstatky staré pozemské kultury, která se vyvinula přirozenou cestou.

Příkláním se k první skupině a mám pro to ne jeden důvod. Například: pokud by byla pozemskou civilizací, musela by se vyvinout v naprosté izolaci od ostatního světa. To je ovšem, i z hlediska, připustíme, sporých a sporných poznatků o vývojových etapách ostatního lidstva, *téměř vyloučeno*. Dosavadní nálezy, bez výjimky, potvrzují pravý opak.

Mnohé ale nasvědčuje tomu, že kdesi na počátku nám známé historie asi přežíval už jen malý hlouček, zbylý z původní skupiny. Nelze vyloučit ani *nouzové přistání nebo havárii*; cizí astronauti mohli být na Zemi z jakýchsi důvodů vysazeni či ponecháni, nebo se zde ukryli před pronásledovateli. Nic nelze vyloučit.

V každém případě to byly člověku velmi podobné inteligentní bytosti, možná i *kolonisté*, kteří zde byli odkázáni sami na sebe.

Mohlo ovšem jít i o *vyslance původních „vládců Země“*, kteří plnili *časově omezený speciální úkol* (viz předchozí knihu *UFO, bible a konec světa*, Votobia 1997).

Centra tehdejšího dění byla soustředěna v podivuhodných komplexech, na něž narážíme všude na světě. Jejich společným rysem jsou megalitické stavby, které díky zvláštnímu způsobu konstrukce přežily tisíciletí. Z některých nálezů a indicií je zřejmé, že tato záhadná super- nebo sub-civilizace využívala na pohled primitivních *technologií*, jimž je společná geniální *koncentrace funkcí za použití minimálních prostředků*.

Jisté je, že tyto bytosti disponovaly rozsáhlými znalostmi, které dokázaly efektivně využít ve skutečně „polních podmínkách“. Kosmodrom Návštěvníků, udržující jakýsi „most“ mezi pozemskou kolonií a jejich mateřskou lodí, byl pravděpodobně zničen krátce po odchodu hlavní skupiny (podle Zecharii Sitchina roku 1433).

Obsah této knihy je záznamem snah o rozluštění smyslu a účelu některých zdokumentovaných technických zařízení a pokusů o rekonstrukci jejich funkcí. Myslím, že se to v několika případech velmi přesvědčivě podařilo. Vynořilo se několik překvapujících závěrů. Posouzení jejich platnosti, či nemožnosti je na čtenáři.

Stejně jako v předešlé knize se pokusím o výklad mnohdy složitých souvislostí populární formou. Vynasnažím se, pokud možno, vyhnout speciálním, mnohdy zavádějícím odborným termínům a používání cizích slov. Za pasáže, ve kterých bude jejich užití nevyhnutelné, se předem omlouvám.

Pozor! Roky „před naším letopočtem“ nejsou (až na výjimky) označovány zkratkou př. n. 1., ale záporným znaménkem (-)!

Praxe mnohokrát prokázala, že lidé, kteří se ocitli na opuštěném ostrově, pokud dokázali svou situaci rozumně zhodnotit a nepropadli beznaději, dokázali mnohem více než jen přežít. Přitom nemám na mysli Robinsona Crusoa, ale především mnoho novodobých ztroskotanců, pilotů sestřelených nad oceánem za druhé světové války, japonských vojáků „zapomenutých ve službě“ na tichomořských ostrovech, námořníků ze ztroskotaných nebo potopených lodí a podobně.

Pokud využili všech možností a znalostí člověka tehdejší doby, dosáhli mnohdy velmi pozoruhodných výsledků i na omezeném prostoru.

Je jasné, že inteligentní tvorové, kteří se z jakýchkoli důvodů ocitli na naší planetě, která, jak sami nejlépe víme, není pustým ostrovem, na tom byli podstatně lépe.

Kdo se umí pohybovat v kosmickém prostoru, musí mít odpovídající znalosti. Dá se předpokládat, že průměrné *vzdělání* a úroveň znalostí příslušníka inteligentní rasy, disponujícího technologií umožňujícími dálkové kosmické lety, budou vyšší a diferencovanější než poznání současných špičkových vzdělanců.

Stejně tak lze předpokládat, že kulturní civilizace člověku podobných bytostí, jež ovládá meziplanetární nebo dokonce mezihvězdný prostor natolik, že jím dokáže přepravovat celé skupiny, je organizačně, technicky a v neposlední řadě i *morálně a eticky* na vyšší, o které se nám dosud ani nezdá. Pokud nejde o rasu, jejíž morálka a etika je nám naprosto cizí. Cestou k dosažení této úrovně nevyhnutelně musela projít obdobnými etapami vývoje, provázenými podobnými problémy, s jakými se potýkáme už pěkných pár tisíciletí.

Víme, že k pouhému udržení směšně malé výzkumné laboratoře na oběžné dráze kolem Země je třeba spojených sil několika ekonomicky a technicky vyspělých a velkých skupin lidí - národů.

Vytyčení velkých cílů vyžaduje (v rámci současného stavu vývoje pozemské civilizace) politickou shodu, ne-li jednotu, a především bezkřivé vztahy mezi velkými národy s vysokým ekonomickým a technologickým potenciálem.

Nutným předpokladem dosažení úrovně, umožňující meziplanetární, nebo dokonce mezihvězdné lety, je *nevyhnutelné sdružení kapacit mozků a finančních zdrojů celé planety*. Myslím, že bytosti, o kterých je řeč, dospěly k *jednotnému společenskému zřízení*, zahrnujícímu *minimálně jednu planetu*.

Taková civilizace musí být mnohem kultivovanější než naše. Na rozdíl od pisatelů hororových scénářů filmů, jako je například *Den nezávislosti*, si myslím, že jako celek určitě *není agresivní*. Ale tak jako v každé společnosti, nemusí to platit vždy a pro všechny.

Anglický fyzik Steven Hawking naproti tomu vyslovil obavu, že mimozemská civilizace může být agresivní. Nevidí důvod, proč by se vůči nám měla chovat ohleduplněji, než se zachovali technicky nadřazení Evropané vůči kulturním národům střední Ameriky. Je přirozená agresivita humanoidů, jedna z hybných pák vývoje, natolik nevládnutelná, že je ji třeba vybjít i na vysokém stupni vývoje vůči obyvatelům jiných planet?

Ať už má ve věci původu a úmyslu těchto bytostí pravdu kterákoli strana, jedno je jisté:

Dnešní lidstvo bylo *nejpozději na počátku své zaznamenané historie* ovlivněno kontaktem s minimálně dvěma typy humanoidních bytostí, které používaly technologii spočívající na „mikrofyzice“, jejíž zákony nesměle odhalujeme teprve dnes, na přelomu dvacátého a jedenadvacátého století.

Archeologové a historici si všimají jen věcí, které jsou jim povědomé. Tedy těch, které jsme schopni vnímat a vysvětlit je na základě neúplných znalostí dějin vlastního vývoje. Terminologie, kterou zavedla věda ve všech možných oborech bádání, se ale stala obrovskou přítěží. Pomocné výrazy, zavedené v počátcích, se staly odrazovými můstky, kterétoho, kdo je využívá, velmi často vymrští nežádoucím směrem. Některé z nich jsou natolik sugestivní, že přímo znemožňují jakýkoli pokrok v myšlení.

Poznatků a „objevů“ ovšem utěšeně přibývá. Je tomu tak hlavně proto, že jsme se po dlouhé době (znovu?) dopracovali k některým znalostem, které umožňují rozeznat dávné technologie anebo alespoň jejich část. Ostatních indicií si nevšimneme, i kdybychom o ně denně několikrát zakopli.

Velkou brzdou pokroku při vyhodnocování nálezů je *nedostatek interdisciplinární spolupráce*. Archeologové nebývají provázeni techniky nebo elektroinženýry, a především zde schází oběma stranám srozumitelná společná terminologie. To, jak později uvidíme, je velká chyba.

Pokud se setkáme s popisy dílčích částí nebo projevů určité dnes již známé technologie, můžeme z indicií logickým postupem odkryt a rekonstruovat celé technologické skupiny a celky. Postup má určité zákonitosti.

Jako dobrý příklad můžeme uvést automobil. Tento všem notoricky známý stroj je konstrukcí, pozůstávající ze stovek drobných precizních součástí. Jeho výrobu, počínaje prostým šroubkem a maticí, ovšem *předcházela* vývoj složitějšího a precizního strojího a nástrojového vybavení, dále pak metalurgie, která sama o sobě opět přímo závisí na znalosti a těžbě kovových rud a tak dále a tak dále.

Provoz automobilů vyžaduje infrastrukturu silnic, čerpadel pohonných hmot a podobně. Silnice jsou budovány pomocí jiných strojů, pohonné hmoty dodává petrochemický průmysl; těžená surovina je dopravována komplikovanými systémy ropovodů nebo obrovskými tankery k místu zpracování. Do všechno proudí ohromné množství elektrické energie. Musíme se starat o její výrobu, rozvod... Nic není samo sebou. Zkrátka - za každým koncovým výrobkem se skrývá rozsáhlá a členitá *infrastruktura* a složitý *organizační systém*, řídicí a koordinující síť subdodavatelů, výrobu, vývoj atd. Zůstaly na zemi stopy po takové činnosti?

Prakticky každý z nás je schopen vyrobit hliněnou cihlu po způsobu Sumerů. Krok k pálené cihle není tak velký. Jedinec nebo skupina z nich bez potíží postaví i obrovskou budovu. Rozdíl je jen v účelu stavby. Bude to chrám, dům s byty, kravin nebo centrála atomové elektrárny?

Člověk je velmi učenlivý a přemýšlivý tvor. Časem se naučil využívat některé prvky odpozorované technologie. Také budovy chrámů, stavěných k počtě podivuhodných bytostí, které odešly (nebo zahynuly?), zahrnovaly řadu odpozorovaných architektonických prvků předchozích, podle přísných pravidel a pod dozorem fyzicky přítomných „bohů“, zřizovaných budov. Objevují se prvky bez nutného předchozího vývoje.

Jako dobrý slévač nikdy nepostaví lokomotivu, i kdyby ji viděl nesčetněkrát, nebo člověk vyrábějící pneumatiky neudělá součástky, z nichž by šlo sestavit provozuschopné auto, pozemští současníci dávných Návštěvníků, ani jejich pozdější potomci nebyli schopni napodobit skutečnou funkci slepě kopírovaných „božských“ staveb.

S posvátnou hrůzou sledovali pohyb „bohu podobných bytostí“ (strojů), burácejících na obloze. Netušili, že k jejich výrobě sami přispěli těžbou rud nebo zhotovením jedné z tisíce potřebných drobností.

Snažili se mnohé, co zažili a viděli na vlastní oči, popsat tak dobře, jak jim to omezené výrazové možnosti dovolovaly. Jejich vyprávění pak prošla mýlnem věků.

Neznali principy pozorované techniky ani technologické postupy výroby všech potřebných *skrytých* komponentů a jejich vzájemného propojení. Byl jim znám jen způsob výroby, a někdy i pojmenování zhotovované součástky, o jejímž konečném uplatnění neměli potuchy.

Obrazně řečeno: byli v roli kuchaře, roztápějícího velkou kuchyňskou pec, na které vařil a pekl. O existenci kachlových kamen v obývacím pokoji, odděleném tlustou zdí neměl ani ponětí. Přesto to byl on, jehož přičiněním z nich sálalo příjemné teplo, sloužící někomu jinému.

Myslím, že se můžeme s určitou hrdostí ohlédnout na vývoj lidské *civilizace*, i když byl a je provázen řadou stínů. *Dnešní technologické úrovně jsme dosáhli vlastními silami*.

Za časů, kdy člověk žil za nepřekročitelným plotem Ráje, byl „bohům“ v nejlepším případě jen „nosičem vody“. Vykonal potřebné práce, ale nechápal ve všech souvislostech jejich význam. To, že jsme dnes tak daleko, že začínáme odhalovat smysl věcí, o kterých nám naši předkové zanechali jen útržkovité zprávy, je jen naší vlastní zásluhou.

Jedním ze základních předpokladů vývoje je uchování a přenos informací. Zapomeňme na chvíli na počítače a datové sítě. Na počátku všeho stály *obrázky a písmo*. To je největší vymoženost, kterou lidstvo disponuje. Bylo to nakonec výtvarné umění a psané slovo, duhová klenba nad propastí tisíciletí, které vyprávějí o mnohdy neuvěřitelné minulosti. **Grafika a prostorová geometrie** jsou univerzálním dorozumívacím prostředkem. V nich skrytá sdělení jsou srozumitelná každé myslící bytosti.

Jedním ze souborů textů, ze kterých cítíme závan dávných let, je bible. Je trochu smutné, že bez mnoha v ní ukrytých a do mystických obřadů zahalených odkazů, jichž bylo ve zkrácené formě zneužito k založení kultu téměř dva tisíce let zatemňujícího mysl a brzdicího jakýkoli vývoj, mohl lidský duch pokročit mnohem dál. Je načase, abychom si naplno uvědomili rozsah dosavadních škod a nepokračovali v tápání slepou uličkou v naději, že zeď na jejím konci časem spadne, nebo ji za nás v pravý okamžik kdosi odstraní.

Zbylo mnoho písemných odkazů, jež jsou - z hlediska víry - nelogické a nesmyslné. Probleskují i z „kanonizovaných a posvátných Písem“, ale hlavně z pradávných písemných záznamů. Mezi oběma kategoriemi přitom není vůbec žádný rozdíl - vždyť pozměněné jádro domnělých „mýtů“ - Genesis - je jedním ze stěžejních biblických textů...

Zvláštní postavení zaujímají *apokryfy*, texty, jež jsou díky neslučitelnosti s pečlivě vykonstruovanými církevními bludy označovány jako podvrhy. Obsahem a užitými argumenty často vyvracejí stěžejní body pečlivě deformovaného církevního světonázoru...

Tato díla, mnohdy prokazatelně mnohem starší verze textů použitých v bibli, byla často sepsána způsobem, který nezasvěcenému dokonale uzavřel přístup k obsaženým informacím (např. *Enochovy [Henochovy] knihy*). Katolická církev je nekanonizovala (neschválila). Byly jednoduše „nepřipušteny“. Dnes už je jasné proč.

Také *pseudo-verze* kanonizovaných textů líčí některé události poněkud jinak než přijatá Písma. Tedy obdobný postup jako u apokryfů - co neodpovídá dogmatu, je špatná kopie a podobně. Jenže: zatímco v mnoha „přijatých textech“ najdeme poměrně nesouvislý blábol, obsahují jejich pseudo-protěžský řadu dodnes velmi logických informací!

Ve všech uvedených, časem a přepisováním poznamenaných písemnostech, nacházíme dlouhé pasáže přímo žadonící o technickou interpretaci.

Právě domnělé podvrhy - označované za „čarodějnické a kacířské knihy“ - jsou zdroje, zasluhující maximální pozornost.

Mnich *Roger Bacon* věděl, o čem mluví! V době, kdy byly pořizovány tyto záznamy, neuměl psát kdekdo, nebyli grafomani a kopírky - zapisovány byly jen opravdu výjimečné události a důležité poznatky.

Pátrání po dávných technologiích má svá pravidla. Pokud kupříkladu nalezneme záznam průvodních jevů, ze kterých lze jednoznačně vyčíst popis a charakteristické znaky stroje, připomínajícího tryskové -letadlo, nelze to jednoduše odbýt přebujelou fantazií pisatele. Lze to samozřejmě připsat „náhodě“ nebo odbýt jiným pohodlným způsobem. Ale pro skutečného badatele je v takovém případě povinností zahájit pátrání po *infrastruktuře*, umožňující jeho výrobu a provoz. Teprve po prověření všech možností může konstatovat, že na základě v současnosti dostupných znalostí jde o nevyložitelné údaje.

Tak se ovšem dosud nikdo nechoval. Věci byly jednoduše zavrženy a klasifikovány jako „náboženské mýty“. Jako by lidé dávnověku neznali nic jiného než primitivní práci a náboženství! To by se církvi náramně hodilo!

Dospějeme-li rozbořením popisu vlastností popisovaného letounu k závěru, že byl s největší pravděpodobností poháněn *náporovým motorem* neobsahujícím žádné rotující součástky, nemá valný smysl zahájit pátrání po zříceninách haly plné soustruhů. Musíme obrátit pozornost k jiným možnostem zpracování kovů; *především k výrobě přesných odlitků a plechů*. Postavení stroje tohoto typu není obtížnější než stavba ultralehkého letadla. Jenomže...

Náporovým reaktivním motorem poháněný letoun má své zvláštnosti. Kromě vhodného *paliva* potřebuje, podle velikosti, poměrně rozsáhlé *letištní plochy* *především speciální startovací zařízení*. Orientaci pilotů bude s největší pravděpodobností zajišťovat široká síť přirozených i umělých pozemních *orientačních bodů*. Zkusíme se po tom všem poohlédnout...

Téměř na všech kontinentech nacházíme stopy *důlní činnosti*. Rozsah nálezů nasvědčuje, že kovy byly těženy v obrovském množství. Stáří některých rudných dolů je mnohdy odhadováno na více než *sto tisíc let*. Těženy byly měď a cín, dále pak zlato, stříbro a někde i železo. Je velmi zajímavé, že znalosti těžby kovových rud dolováním a jejich zpracování nacházíme na všech kontinentech a mnohdy i na tak odlehlých a nepřístupných místech, jakým je bezesporu *Nan Mandol* (Karo-línské ostrovy). U břehů ostrůvku, ztraceného uprostřed oceánu, našli japonští potápěči množství *odlitků z platiny*.

Jako by kdysi existovala jakási škola, ve které se učili horníci, hutníci a kováři z celé Země.

Většina uvedených kovů se vyskytuje v konglomerátech (směsích) se stopami nebo i větším množstvím příměsí vzácných kovů (wolframu, niklu, zirkonia a podobně), které běžně používáme k legování (zúšlechťování) ocelí a výrobě kompozic barevných kovů. Jejich přidáním do taveniny dodáme jinak nevhodným (například příliš měkkým) kovům překvapující vlastnosti. Přidáním dvaceti procent měkkého a snadno tavitelného cínu do nepřilíš tvrdé mědi získáme velmi odolný bronz. Tento materiál, po dalším zúšlechťování, můžeme použít k výrobě pružin a kontaktů. Existují náznaky, že dávní řemeslníci dokázali vyrobit bronz, který vlastnostmi předčil i legendární damascenskou ocel.

Období, ve kterém došlo k největšímu rozšíření bronzuje archeology a historiky označováno za *dobu bronzovou*.

Nalezené výrobky můžeme seřadit od primitivních odlitků až po obdivuhodné práce, vyžadující rozsáhlé technologické znalosti a řemeslnou zručnost (například lití drobných a dutých předmětů metodou „ztraceného vosku“).

Vlastnosti bronzu jsou dány poměrem jednotlivých kovů ve slitině. Rozbořením struktury a složení některých výjimečných výrobků bylo zjištěno, že obsahují příměsi, které jim dávají velkou pružnost a tvrdost. Tato okolnost je ovšem, jak jinak, přičítána „náhodně příznivému znečištění použitých základních surovin“.

Podle mého názoru vidíme, obdobně jako v jiných sférách lidské činnosti, i v metalurgii *postupný úpadek zprvu rozsáhlých znalostí*. Sporná datování nálezů, nezapadajících do rámce standardu považovaného za vývojový stupeň (čti: do *vykonstruovaných historických schémat* nezapadající údaje), jen utvrzují podezření, že původní velmi dokonalé a složité výrobní postupy a receptury časem upadly v zapomnění.

Technologie, sloužící výrobě namáhaných legovaných součástí složitých zařízení a strojů, zakrněla. Slevači, jimž jejich předkové nebo mistři nepředali tajemství dávných receptur, se snížili k pouhému odlévání užitkových nebo ozdobných předmětů a zbraní z nezušlechťených slitin.

Také tato oblast lidské činnosti byla vlastně jen odleskem starých vědomostí a využívala po generace jen uchovávaných a předávaných „zbytkových znalostí“. Stručně: vývoj naruby.

O *jaká fakta* se vlastně opírá zatvrzelé tvrzení archeologů a historiků, že „doba bronzová“ předcházela „dobu železnou“?

Železo je na zemském povrchu velmi rozšířeným prvkem a je mnohem snadněji vyrobitelné a zpracovatelné než přesné poměry kovů vyžadující slitina mědi a cínu. Cín je navíc prvkem poměrně vzácným a musel být k hutím složitě dopravován z velkých vzdáleností.

O znalostech způsobu výroby železa a rozsahu užívání *železných výrobků* v pradávných dobách mnoho nevíme.

Železo bohužel extrémně rychle koroduje, neošetřené předměty mají krátkou životnost. Pokud se vypravíte do českého pohraničí, uvidíte na mnoha místech zbytky budov vysídlených po roce 1945. Kolem nich postávaly zbytky zemědělských strojů, vraky aut a podobně. Dnes, po pouhých pětadesáti letech, už po nich nezbyla ani rezi!

Při posuzování vývoje výroby železných produktů narážíme na velmi zavádějící tvrzení: Historici totiž trvají na tom, že prvním lidmi zpracovávaným železem bylo železo meteoritů! Potvrzuje to prý i stáří nálezů...

Není se čemu divit: meteorické železo, „kov shazovaný z nebes samotnými bohy“, používané k výrobě předmětů mimořádného významu, obsahuje *nikl*-složku, kterou dnes přidáváme do nerezavějících ocelí. Předměty z tohoto kovu se zákonitě *musely* uchovat déle než ostatní!

Podle mého názoru byly předměty z meteorického železa vyráběny paralelně s železnými předměty běžné potřeby a byly považovány za něco

výjimečného. Bronzové zbraně a ozdoby byly nejspíše řazeny mezi luxusní předměty, připomínající, podobně jako zlato, někdejší kov bohů. Nelze si představit, že tohle všechno odborně vzdělaný archeolog jed-noduše neví! Pokud skutečně existuje taková černá díra ve vzdělání odborníků posuzujících vývoj lidstva, je to na pováženou.

Víme, že některé kovářské dílny dospěly ve výrobě a zpracování železa na velmi vysokou, někdy dodnes nedosaženou úroveň. Tehdejší kováři a výrobci zbraní používali technologických postupů, z nichž mnohé jsou pro nás dosud záhadou. Mám na mysli například výrobu proslulých *japonských mečů*. Způsob legování a koncové úpravy oceli, užívaný některými japonskými zbrojíři, nejsme schopni rozpoznat ani analýzami nejmodernějším přístrojovým vybavením.

Technologie tavení železa vyžaduje poměrně vysoké teploty, dosažitelné jen v pecích zvláštní konstrukce, které, jak tvrdí odpůrci teorie o úpadku původních znalostí, byly objeveny až mnohem později. K vyvinutí požadovaných teplot přes 1000°C je nutné použít vhodné palivo, a uhlí tehdy ještě neznali. Ale... Podle nálezů, o kterých vědci hovoří jen velmi nerad, a to ještě jen šeptem, byla ještě před železem (dokonce dávno před „oficiálním“ počátkem „doby bronzové“...) *tavena platina*, vyžadující nesrovnatelně vyšší žár (asi 3827 °C)!

Jsou náznaky, svědčící i o výrobě hliníku a jeho slitin. Surový, dále lehce zpracovatelný hliník, se však z upraveného *bauxitu* dá získat pouze elektrolýzou...! Alespoň si to myslíme, protože na jinou možnost jsme dosud nepřišli. A ani ji nehledáme.

Nebudme jako „vědci“ a nepodceňujme znalosti dávných metalurgů. Otázka, která je příčinou „hustého vzduchu“ během debat na interdisciplinární úrovni, zní:

Dospěli dávní řemeslníci k řešení těchto složitých problémů sami, nebo zde „někdo“ napomohl? Existovala jakási prasupercivilizace?

V biblickém popisu výroby „kovového náčiní pro liturgické potřeby“ prvního jeruzalémského chrámu se dočteme, že většina byla zhotovena *litím do forem* z vhodně upravené hlíny. Tak byly odlity i dva *devatenáctimetrové měděné sloupy* o průměru 2,20 metru s 8 centimetrů tlustými stěnami. To by byl, jak ostatně potvrdí každý zvonař, problém i dnes.

Je třeba si uvědomit, že pro tento účel musela být postavena obrovská tavicí pec nebo řada pecí, pojímajících nejméně *deset kubických metrů roztaveného kovu!*

Měrná hustota mědi je 8,96 g/cm³. Prostým výpočtem dospějeme k *90,7 tunám pro jediný sloup...* Toto jedinečné dílo bylo navíc korunováno koulemi o průměru 240 cm. Pokud nebyly duté, musela by každá z nich vážit *64,85 tun*.

Jak byly odlity tak obrovské duté koule? Byly zhotoveny způsobem „na ztracenou předlohu“? Jak byly dopraveny na staveniště? A čemu to vlastně všechno sloužilo? Jako pouhá ozdoba? To určitě ne.

Dohromady bylo použito tak obrovské množství kovu, že Šalomoun o jeho celkové váze jednoduše ztratil přehled. Opravdu pozoruhodný a pečlivě zdokumentovaný výkon domněle „zaostalých předků“...

Porůznu byla nalezena „minová pole“, sestávající z velmi tvrdých, většinou andezitových (zvonivcových) balvanů a skal, se zvláštním způsobem jemně a přesně opracovaným povrchem. Uspořádání hladkých ostře ohraničených ploch zdánlivě nedává logický smysl, pokud je zatvrzele považujeme za prvky jakési stavební konstrukce.

Mám chuť se vsadit, že jsme našli *matrice, formy* k odlévání kovů, anebo *modely k jejich výrobě, případně formy sloužící při tvarování plechů*. Jako příklad mohou posloužit kameny „zřícenin“ *Puma Punku* poblíž bolívijského Tiahuanaka. Z těch se pošetilí archeologové už léta marně snaží rekonstruovat jakousi stavbu (obrázek dole).

Na tvaru otvorů a opracování jednotlivých ploch nezáleží. Musíme se poohlédnout po „stříhu“. Krejčovský stříh na pánské sako ostatně také nevypadá stejně jako finální kus oblečení. Rekonstrukce je snazší, známe-li konečný výrobek.

Navrhují, aby tyto matrice byly převedeny do počítače, který je porovnáváním schopen nalézt shody mezi jednotlivými plochami a hranami, případně zjistit, jaké logickou funkci plnicí *trojrozměrné předměty* mohou vzniknout ohýbáním a spojováním podle nich zhotovených polotovarů!

V blízkém okolí podobných nálezů je třeba hledat *staré rudné doly* nebo *vydatné zdroje paliv a energie* a v neposlední řadě prověřit *transportní příležitosti*, zejména *po splavných jezerech a řekách*. Vymykalo by se logice, aby někdo veškeré nezbytnosti dopravoval k formám; místa nálezů s největší pravděpodobností odpovídají místům použití.

Musíme se tedy pít po jakési strategické výhodě - po vydatném zdroji kovových rud, snadno dostupných palivových zdrojích, po... ..ale postupně - všechno má svůj čas.

Není mi známo, že by jakékoli zříceniny podobného druhu byly opravdu *seriózně* prozkoumány z uvedených hledisek.

Malé předměty jako *nýty a tenké plechy lze* (do určitých rozměrů a s ohledem na ztrátu tepla taveniny) vyrobit *přímým litím do otvorů nebo mezi opracované kamenné bloky*.

Příkladem podobného způsobu zpracování kovů je Danikenem popsán „klobouk“, vystavený v bogotském *Muzeu zlata*. Druhou polovinu formy, která zřejmě posloužila k odlití podobného výrobku, ovšem objevil kdesi v Turecku... Okolnost, kterou neprozřetelně zveřejnil, okamžitě vedla „odborníky“ k tomu, aby se případem vůbec nezabývali a domnělá forma okamžitě zmizela v šeru muzejního depozitáře...

Předpokládám, že velmi tenké plechy z popuštěného (žiháním změkčeného) materiálu byly opracovávány *tepáním* a tvarováním na zformovaném povrchu velmi tvrdého kamene. Takto připraveným plechům lze během nebo po vytvarování dodat tvrdost a pružnost různými postupy, například už samotným tepáním nebo následným *žiháním* a *zakalením* v lázních s příměsí různých solí a podobně. Je třeba dodat, že bytosti, jimž bez ohledu na původ a úmysly říkám *Návštěvníci*, užívaly k výrobě forem a stavebního materiálu jakéhosi nářadí, kterým dokázali zpracovat velmi tvrdou horninu jako hroudu másla. Tentýž nástroj mohl posloužit i při tvarování kovů.

Po těchto často zobrazených nástrojích (obr. 2) nebyla, s výjimkou demonstrace účinku na povrchu nesčetných „kamenných záhad“, dosud nalezena ani stopa. Možná je to tak lepší. Tento víceúčelový, jakousi vrtačku připomínající příruční aparát zřejmě sloužil i jako velmi účinná zbraň...

Stejně jako dnes byla na Středním východě využívána rozsáhlá naleziště zemního oleje, plynu, asfaltu a ostatních s ropou souvisejících produktů; některé, jako asfalt a bitumen, se tehdy těžily přímo z povrchu. Není divu, že se první známá velká civilizace usídlila právě zde, v pozdější *Zemi Strážců (Sumeru)*. Bohaté zdroje energie vyvažovaly ostatní nevýhody, například naprostý nedostatek kovů a stavebního kamene. Rudné doly, odkud se na lodích dovážely cenné suroviny, byly poměrně daleko.

Když se ztratili „bohové“ a padl pomyslný plot, dělící dva světy, zůstaly *prvním* „velekněžím“ Sumerů rozsáhlé znalosti.

Na hliněných tabulkách jsou dlouhé seznamy *petrochemických výrobků*, mezi nimi mnoho *druhů* na stavbách a při stavbě silnic používaného *asfaltu* a dokonce i *léčiv*.

Víme, že Sumerové stavěli celou řadu *specializovaných nákladních lodí* a vyznali se v *nautice*. Mimoto pěstovali velké množství jinde neznámých *kulturních rostlin*, disponovali rozsáhlými *lékařskými, matematickými, astronomickými, metalurgickými a architektonickými* znalostmi a tak dále.

Přestože mne naplňuje obdivem pokrok, dosažený lidstvem za pouhých pár tisíciletí, nelze se nezmínit o slepotě, se kterou se potácí kupředu.

Systém, na kterém stojí nynější civilizace, je nesmírně těžkopádný. Příliš snadno se spokojujeme s dílčími výsledky, které nás, z jakýchsi podivných a nepochopitelných důvodů, nutí považovat pokažený svět, ve kterém žijeme, za svět konečného velkého a dosud nikdy nedosažené-ho Definitivního Pokroku. Aby to byla pravda, museli bychom se oprostít od množství zcela zbytečných věcí, stejně nesmyslných jako elektrický nůž, sloužící jen ke krájení chleba, a celé řady zkosnatělých myšlenkových postupů...

Odvětví lidské činnosti zvané věda, bylo vyzdvíženo na piedestal, který mu nepřísluší.

Zveřejňované výsledky vědeckého bádání ve valné většině slouží petrifikaci („fossilizaci“) *stavu, za kterého je převážná část lidstva udržována v hlubokém omylu. Prokazatelně úmyslně jsou zatajovány stovky pečlivě zdokumentovaných a ověřených poznatků o tom, že všechno vlastně bylo úplně jinak.*

Proč? Obecné přijetí znalostí neslučitelných se současnými teoriemi by totiž znamenalo neodvratný konec, nebo přinejmenším *úplnou revizi základů většiny oborů oficiální vědy. A tady „jde o koryta“!*

Pod hladinou viditelného dění však existuje jiná věda. Výsledky jejího bádání se nezveřejňují. Tato kryptověda disponuje dokonalým dezinformačním aparátem obrovského rozsahu. Přední dezinformátoři zauímají vysoká postavení v oblasti oficiální vědy - a nejen tam. Z těchto pozic kontrolují vývoj a starají se o to, aby náhodou nebylo objeveno a zveřejněno to, co objeveno být nemá nebo co má zůstat výsadou novodobých lidských „bohů“...

Především tyto instituce dnes drží pod pokličkou převratné poznatky, jejichž využití by během několika let mohlo úplně změnit tento svět.

Na druhé straně stejného voru se plaví církve, jimž by zveřejnění *skutečného významu textů*, které jako doutnákem a rozbuškou opatřená nálož semtexu paradoxně tvoří jádro jejich dogmat, zasadilo doslova smrtelnou ránu.

Už dávní „bohové“ pečlivě střežili tajemství energie, pohánějící jejich stroje, letadla a raketové lodě.

V následujících kapitolách se spolu vydáme po stopách jejich technologie, která, pokud bude pochopena, přijata a využita, může lidstvo přivést na práh nového věku - nebo definitivního sebezničení.

Je na nás, jestli se zachováme jako lidé, nebo jako Egyptany pro výstrahu zobrazované opice, vyzbrojené špičatými noži...

Za předpokladu, že bychom přitom konečně jednou dokázali použít rozumu, by tato změna nebyla zrovna k horšímu...

Příznaky doby

Věda. Vzdělání. Energie. Velké maličkosti. Genetika atomu. Kámen mudrců? Klece na myšlenky. Klapky na oči. Podvod darwinismu. Hranice poznání. Zmrzlá záhada. Zpráva o jednom z „konců světa“? Posun zemské kůry? Naklonění rotační osy?

Zaslepené nahrazení víry darwinismem patří mezi nejnebezpečnější události posledního století. Darwinismus udělal z národního a rasového egoismu mravní normu.

Erich Fromm

Doba, ve které žijeme, je prodchnuta médii vyvolávaným nemístným nadšením a bezmeznou vírou v neomezené možnosti lidstva, podporovaného nevyčerpatelným a stále rozšiřovaným *receptářem vědeckých poznatků*, zhodnocovaných ve stále báječnějších *technikách a technologiích*. Nepřetržitý vývoj nakonec přinese lidstvu nikdy nekončící blahobyť. Amen.

To je, jak vyplývá z průzkumů veřejného mínění prováděného příslušnými firmami sloužícími zájmům platicích zákazníků, všeobecný názor dnešního průměrného, televizními seriály otupělého člověka ať v USA, nebo na evropském kontinentu.

Podívejme se blíže, jak dalece nás k takovým tvrzením opravňuje skutečnost.

Věda

Zdánlivě rozsáhlé *vědecké znalosti*, umně kamuflované pláštíkem každému oboru vlastní (odborné) zastírací hantýrky, se při bližším pohledu smrsknou na *žalostnou hromádku základních vědomostí*, jejichž využití se s několika nepodstatnými obměnami vnějšího vzhledu donekonečna opakuje. Poznatky, které se vymykají zažitým schématům se proti předsudku, že: „*to jinak nejde*“ nebo: „*tak to děláme odjakživa a doposud se to jen osvědčilo*“, prosazují jen nesmírně obtížně.

Lidé pohodlně usazení na vysokých trůnech moci *nemají o skutečný pokrok zájem*. Současný stav jim vyhovuje. Asi tak jako dřívějším sumerským „bohům“.

Všechno souvisí se vším. Ukažme si to na příkladu energie.

Tisíce jaderných fyziků a inženýrů se ve skutečnosti starají o provoz vylepšených větrných mlýnů, kombinovaných s tlakovým hrcem pana Papina... Je to tak. *Absolutní většina elektrické energie na tomto světě se vyrábí vařením vody*. Jediným „pokrokem“ je obměna použitého paliva.

Navenek se tvrdí, že, v zájmu udržení kvality jakž takž dýchatelného ovzduší, ustupujeme od spalování sluneční energie akumulované do fosilních zásob (uhlí, ropa) a přecházíme ke zdrojům, zbylým po vzniku sluneční soustavy.

Vůči smrdutým uhelným elektrárnám se pozměnil jen vnější vzhled a do bílých pláštů navlečení vysokoškolsky vzdělaní topiči dnešních dnů už nesmí sypat popel na chodník.

Prostý Wattův regulátor nahradily počítači řízené ventily a klasický teploměr vystřídala elektronická čidla. Celek je obalen betonovou nebo ocelovou slupkou, která lidem v případě havárie snad poskytne čas k opuštění ohroženého území, na něž se už nikdy nebudou moci vrátit.

Po neblahých událostech, a to zdaleka nejen v Černobylu, který doufejme učinil definitivní tečku za epochou bezstarostnosti, víme, že počáteční optimismus techniků, tvrdících, že bezpečně zvládli problematiku bezpečnosti jaderných elektráren byl jen velmi nebezpečnou a draze zaplacenou iluzí.

Žonglování s grafy a statistikami je nebezpečná ukolébavka. O důsledcích vyprávějí osudy statisíců tak či onak postižených lidí.

Ale to jsou úplně jiné, málokde a málokdy zveřejněné statistiky.

Těžko zatracovat zdroje energie, za které zatím *údajně* nemáme *rozumnou alternativní náhradu*; pouze konstatuji, že za všechno se musí tak či onak platit. Smutné je, že součet nákladů vynaložených na odstraňování ekologických škod je mnohem vyšší, než prostředky uvolňované na výzkum *decentralizovaných* alternativních zdrojů.

Záměrně vypichuji slovo *decentralizace*.

Jakákoli možnost získávání energie z jiných než soustředěných zdrojů nahání energetické lobby husí kůži - nutně znamená oslabení moci, která dnes ovládá svět.

Vzdělání

Energie je krví technické civilizace, kouzelným proutkem v rukou chytrých „šamanů“, opravdových a díky obrovské koncentraci kapitálu v podstatě neomezených vládců tohoto materialistického světa.

Kontinenty posetými sítí milionů benzinových pump prorůstají nervová vlákna energetických rozvodů. Členové exkluzivního klubu, uhníždění ve správních radách olejářských a elektrárenských společností, jsou všude na světě lidmi nadmíru mocnými; energetika viditelně hýbe ukazateli ekonomického

apolitického vývoje všech zemí.

Síla kapitálu nadnárodních energetických společností přitom *nepřímo* dosazuje do funkcí vybrané politiky — to v širších souvislostech umožňuje uplatňování *nepřímého vlivu* na obsazování důležitých státních úřadů, a tím v konečném efektu *přímý vliv* na výkon moci.

Příkladem této politiky je embargo na vývoz irácké ropy.

Odhlédneme-li od poněkud iracionální formy trestu za jistě zavrženíhodné obsazení Kuvajtu *{čti: za pokus o převedení kuvajtských olejových zdrojů pod jinou, obtížně kontrolovatelnou sféru vlivu}*, kterým ovšem trpí jen a jen civilní obyvatelstvo Iráku, prospívá násilné omezení těžby v zemi „trucujícího“ diktátora především umělému držení vysokých tržních cen pohonných hmot. Řečený diktátor je mimochodem dosud u moci **především a jen zásluhou politiky „tlaku zvenčí“**. Vystačí s populistickým voláním po „semknutí a jednotě národa proti mrzkým nepřátelům“ zvenčí! Stádový efekt byl odjakživa nejučinější zbraní vládců a politiků. Odpověď na otázku, kdo z celého divadla má konečný prospěch, je nabíledni.

Kuvajt není Tibet a Irák není Čína...

Energetickými lobby dosazované státní správy mimo jiné řídí a spravují i *vzdělávací systém*. Vše je bezpečně provázáno. Pak je naprosto přirozené, že školy vychovávají děti a studenty v konformním duchu „žádoucího vývoje“.

Něco jiného totiž nikoho ani nenapadne.

Je samozřejmé, že se inženýr nebo technik bude po celý život řídit tím, co mu poskytla uniformní výchova na základní a střední škole a léta studii strávená memorováním teorií, vrostlých na živné půdě všeobecně platné materialistické životní filozofie.

Je to jako Pavlovův reflex...

Člověk, kterého léta učili, jak má konstruovat auta poháněná klasickým benzinovým motorem, se bude po celý život zabývat navrhováním a vylepšováním automobilů, poháněných benzinovým motorem. Jaderný fyzik, kterého na vysoké škole „naučili vše“ o štěpení atomu a jeho využití v atomové elektrárně (nebo bombě), bude po celý život pracovat na vylepšení *tohoto systému*.

Vybočení z řady je trestáno neúprosným odnětím materiálních výhod...

Jeden z nejvýznamnějších amerických geologů, bohužel inkognito, prohlásil:

„...sedm let na střední škole a na fakultě mi téměř vymylo mozek a uvěřil jsem mechanickému výkladu života...“

Počet případů, kdy člověk, vychovaný a fungující podle zásad vštěpovaných systémem vyšších a vysokých škol, přišel s nějakým převratným vynálezem nebo myšlenkou je- mizivý. Tito lidé jsou většinou jen vylepšovači a správci pouček zastaralého způsobu myšlení.

Za téměř všechny zásadní vynálezy, za teorie, umožňující nové technologické postupy a jiné objevy, vděčíme tímto druhem výchovy nezátíženým outsiderům a nekonformně uvažujícím „podivínům“.

Vynálezců a myslitelů, kteří se až na malé výjimky nedožili žádného uznání a ve své době byli většinou považováni za bláznů, je tolik, že pouze výčtu jmen bychom mohli věnovat několik desítek stran. Mnoho jich zemřelo v bídě a zapomnění (jako „mimozemšťan“ Nikola Tesla). Za příklad může posloužit vynález, který najdeme takřka na každém kroku (například v přehrávači CD). Muž, který objevil princip *laseru*, pohříchu nebyl samostatnou osobou, ale technikem u firmy, která se zabývala něčím úplně jiným. Objev je mu díky špatným zákonům, tak jako mnohým jiným, dodnes upírán.

Nebo *housenkové pásy*, které jsou dnes naprostou samozřejmostí u těžkých civilních i vojenských vozidel. Málokdo ví, že je vynalezl nevzdělaný švýcarský sedlák. Skončil ve vězení pro dlužníky a - vynález mu byl nakonec ukraden, protože neměl peníze na jeho patentování.

Albert Einstein byl v době, kdy pracoval na teorii relativity, neznámým - a špatně placeným - profesorem matematiky.

Energie

Od průkopnických dob *Marie Curie-Sklodovské*, se řadě fyziků postupně podařilo podstatně vylepšit metody štěpení k tomu náchylných atomových jader některých prvků. Objevíli řetězovou reakci. Princip je jednoduchý: přiblížením kritického množství obohaceného uranu, rozděleného do dvou nebo více podkritických dávek, se rozběhne řetězová reakce, při které každý volný neutron opouštějící jádro atomu vyrazí z jádra jiného atomu dva další neutrony atd. atd. Přitom se vyvíjí značné množství tepla a přebytečného záření. Války začínají poštučováním...

Atomový reaktor je zjednodušeně řečeno velký tlakový hrnec naplněný vodou, do něhož jsou ponořeny dva druhy dutých tyčí. Jedny jsou naplněny tabletami obohaceného uranu a druhé obsahují například kadmium, prvek, který pohlcuje volné neutrony. Jsou-li kadmiové tyče povytaženy, podílejí se volné neutrony na řetězové reakci a voda v hrnci se silně zahřeje. Rychlost reakce a stálá teplota je udržována polohou kadmiových tyčí.

Zahřátá voda primárního okruhu (ve skutečnosti je to jiné médium, schopné přenášet vysoké teploty) cirkuluje výměníkem, ve kterém vzniká pára, pohánějící v konečném efektu parní turbínu...

Tedy v podstatě velmi jednoduché zařízení, které, nebýt průvodního záření, jež nelze odchytil tak lehce jako neutrony, by si mohlo každé městečko postavit jako teplárnu. Množství ztrátového tepla, vyzařovaného při tomto způsobu získávání energie do ovzduší nebo kumulované chladicí vodou vypouštěnou do řek, je tak obrovské, že ovlivňuje klimatické podmínky nemalých území. Ukazatel poměru efektivně využité energie je v protikladu k tepelnému odpadu neskutečně velký. Posvátné atomové milíře patří mezi ta nejprimitivnější zařízení.

Atomová bomba je ještě mnohem jednodušší — dvě či více podkritické dávky obohaceného uranu nebo plutonia se vystřelí proti sobě do jednoho bodu. Bum...!

Myšlenka, že při slučování jader atomů -jaderné fúzi - se musí uvolňovat daleko více energie než při jejich destrukci, ležela na dlani. Byly vypracovány

matematické modely a technici se pustili do práce.

První výsledek jejich snažení byl více než přesvědčivý. Ze spojení vědy se zvrácenou etikou se zrodil prozatím *nejobludnější intelektuální zmetek v dějinách moderního lidstva* — vodíková bomba. (V principu také žádný zázrak.)

Je příznačné, že „otcové“ bomb, na obou stranách tehdy ještě na červené a modré rozděleného světa, svého činu později trpce litovali. Einstein přestoupil na křesťanskou víru, Oppenheimer se stal filozofem a Sacharov zarputilým bojovníkem za lidská práva... Ale zpět k energii.

Empirickým výzkumem a pomocí neskutečně drahých aparatur, které ku dnešnímu dni spolykaly miliardy dolarů, se podařilo prokázat, že určitá možnost zvládnutí procesu slučování atomových jader existuje.

Teoreticky bychom přeměnou (*fúzí*) *vodíku* na *helium* mohli z jediného litru obyčejné vody (nebo z kila jakýchkoli odpadků) vyrobit množství elektrické energie, schopné pokrýt roční spotřebu velkoměsta o velikosti New Yorku!

Tato energie je navíc *bezodpadová*, takže jeden z hlavních (nákladných!), takřka neřešitelných problémů současných atomových elektráren - kam s tím zatraceným jaderným „popelem“? - odpadá.

Teorie a ověřovací pokusy jsou jedna věc. Vyrobit provozuschopné a *účelové* zařízení je podstatně složitější.

Vědci, naučení uniformně uvažovat ve dříve uvedených schématech, se problému ujali navyklym způsobem - zvolili cestu síly. „Zářným“ příkladem *neřízené spontánní jaderné fúze* jim byla již zmíněná termojaderná (vodíková) bomba. Narazili však na skrytý háček, lépe řečeno spíše na kotvu: ke spuštění procesu a hlavně k *udržení vzniklé plazmy podobu několika milisekund je zapotřebí několikanásobku vyprodukované (ale v procesu zpětně nevyužitelné) energie!* O nějaké využitelné účinnosti a řízení reakce zatím nemůže být řeč (pokud za řízení nebudeme považovat úplné vyhoření *odměřené dávky* použitého paliva).

Jak známo, je jednodušší zapálit les, než vymyslet bezpečný vaříč.

Jsou budována stále dražší a složitější zařízení (TOKAMAKY, jako britský *JET*, francouzský *TORÉ Supra* nebo *TFTR* v americkém Prince-tonu), v nichž giganticky silné supravodivé magnety vytvářejí jakousi „klec“ nebo „nádobu“ z magnetických polí, jejímž úkolem je udržet malé plazmové slunce daleko od stěn zařízení, protože materiál, odolávající střetu s teplotami několika desítek tisíc stupňů Celsia, prostě nemáme, a zřejmě ani nikdy nebudeme mít. „Vývoj“ úspěšně pokračuje...

Připravované zařízení *ITER* (*International Thermonuclear Experimental Reactor*) má stát jedenáct miliard amerických dolarů. Jeho realizace je předmětem vleklých sporů lobbujících zájmových skupin...

Zesnulý rakouský geofyzik *Otto Muck* tvrdil, že objevil *nenásilný způsob jaderné fúze*. Sklidil bouři smíchu „vědeckých kolegů“, kteří se ani nenamáhalí prověřováním tak pošetilé myšlenky. Proč také?

Co na tom, že horizont slibované nové éry, kdy bude lidstvo, podle slibů vědy, disponovat nevyčerpatelným zdrojem čisté energie, se neustále odsouvá? Stačí, když tečou peníze do schválených projektů - proč by měli sami sobě podtrhávat židle, na kterých se mezitím tak pohodlně usadili. Rozumné projekty jsou bez šance na podporu.

Rovnice je jednoduchá: čím větší je slon v bažině — tím více pijavic se užívá... Přitom předstírají, že ho chtějí vytáhnout ven.

Tato tendence se výrazně projevila v letech první „olejové krize“, kdy energetickému lobby nakrátko hrozila ztráta kontroly nad situací. Najednou propukl boom pod praporem alternativních energií - *VVV- voda, vítr, vodík*.

Možnosti instalace nových *velkých* vodních elektráren na řekách evropského kontinentu jsou v podstatě vyčerpány. Zbývá síla moře. Vítr se ve zvýšené míře využívá v Dánsku, Kalifornii a v menší míře v Holandsku, na severu Německa a ve skandinávských zemích. V Evropě většinou jen tam, kde se *rozvod energie z centrálních zdrojů nevyplatí*. Vodík, nejslibnější technologie výroby a uchovávání primární energie, je stále ještě (a zcela záměrně!) ubohou Popelkou.

Ve snaze o obnovení kontroly nad situací byly použity neobvyklé, populisticky velmi účinně nasazené prostředky: *místo obvyklého znevažování snah o budování decentralizovaných náhradních zdrojů nastoupil překvapivý zájem o jejich vývoj!*

Za nečekanou velkodušností energetických kejkliřů se však skrýval zcela jiný záměr: prosazovány byly nakonec jen (státními pokladnami financované) velkorysé *megaprojekty nových centralizovaných alternativních zdrojů*, ale jen takových, o kterých se *předem vědělo*, že mají pramalou nebo žádnou naději na úspěch. Vrtý v Severním moři byly alternativou slibující nejen nátlakové prostředky na rozbití monopolu nehodných Arabů, ale navíc ještě i pohádkové zisky.

Jak na státní útraty uživit množství lidí a prokázat „nesmyslnost snah o uplatnění alternativní energie“ bylo názorně předvedeno na německém projektu větrné elektrárny *GROWIAN* (*Grosse Wind Anlage*).

Přes odpor a varovné hlasy odborníků, kteří trvali na stavbě řady menších zařízení, byl postaven nesmyslný kolos s jednolistou *vrtulí o poloměru více než sto metrů*, který spolykal desítky milionů marek důvěřivých, médií „zpracovaných“ daňových poplatníků.

Krátce po uvedení do zkušebního provozu se začaly projevovat *předem očekávané závady*, zapříčiněné enormním namáháním materiálu. Když se objevily praskliny i na vyměněném náhradním hřídeli vrtule, byl projekt bez náhrady zastaven...

Závěr? Bylo „nesporné a definitivně prokázáno“, že větrná energie je „v praxi (čí, pro koho a jak?) nevyužitelná“...

Nutno dodat, že od té doby se dost změnilo. Alespoň ve světě. Například v okolí Hamburku můžete vidět větrné elektrárny rozumné velikosti i ve skupinách. Ne tak u nás.

Získat povolení ke stavbě malé elektrárny je neskutečný překážkový běh úřady s minimální nadějí na úspěch. Byl jsem svědkem toho, že musela být zrušena již stojící moderní větrná elektrárna.

Zdůvodnění: měření prokázala, že „*infravlny produkované vrtulí ohrožují obyvatele věžáků na vzdáleném sídlišti, což je v rozporu s platnou*

hygienickou normou."Toto sídliště je samo o sobě postaveno způsobem, který tvorbu infravln podporuje už samotnou existencí. Měření za silného větru zde vykazují tytéž hodnoty, jaké byly naměřeny při provozu elektrárny.

Model sídliště by stěží prošel na Západě obvyklými aerodynamickými testy ve zkušebním tunelu. Mělo by se vlastně zbourat. Podle platných hygienických norem totiž...

Domnívám se, že vlna odporu proti atomovým elektrárnám měla naprosto stejné pozadí. Jak dalece v této nechutné polévce smočila své dlouhé prsty tehdejší sovětská propaganda, která spontánní hnutí nepochybně uvítala jako destabilizující faktor, je dodnes záhadou.

Jisté je, že státní úředníci v „energetickou revoltou“ postižených zemích museli jednat - zajištění „čisté“ (čti: z centralizovaných zdrojů distribuované) energie (a jejich vlastních pozic) vyžadovalo tvrdý zásah proti *specialisty uměle vyprovokovaným* a zfanatizovaným odpůrcům. Cílem bylo zbavit „pěšáky“ podpory odborníků. Zašlo to až tak daleko, že „kdosi“, skrytý za zády demonstrantů, zahájil ostrou palbu na policisty (u tehdy stavěného skladu jaderného odpadu v německém Gorleben).

Stát nato přitvrdil a odborníci neměli na vybranou. Málokdo z nich měl chuť oponovat moci, která ho v podstatě živí. Zprvu mohutné demonstrace brzy ztratily na věrohodnosti a hnutí se postupně rozpadlo.

Dnešní „skalní“ odpůrci jsou jen hrstkou ekologických turistů s transparenty, kterou nikdo nebere vážně.

Elektrotechnický průmysl nato vyrukoval s ekologickou pohádkou o nových, inovovaných a ekologických spotřebičích, které mají mnohem nižší spotřebu energie (a proto jsou - bohužel - dražší...). Občan byl spokojen. Pravdou ovšem je, že díky masivní reklamě, která spotřebitele masíruje k nákupu stále nesmyslnějších aparátů, spotřeba elektrického proudu neustále roste.

Když jsem se jednou dotázal švýcarského aktivisty, který brojil proti atomovým elektrárnám a jedním dechem prosazoval výrobu elektromobilů, které neznečišťují vzduch, na to, odkud vezme proud k dobíjení jejich baterií, v krásném místním dialektu mi bezelstně odpověděl: „*Us de Steckdose doch!*“ (No přece ze zásuvky!)

Velké maličkosti

„Vše je obsaženo ve všem; to, co je dole, je stejné jako to, co je nahoře A to, co bylo, je tím, co bude.“

Hermes Trismegistos

Připomeneme-li si názor řeckých filozofů, kteří na základě tohoto axiomatu věřili, že *vše, co je nahoře, je zrcadlem toho dole, malé je součástí velkého a velké je obsaženo v malém, a ze to, co není na Zemi, je zbytečné hledat mezi hvězdami*, nezbývá než uznat, že asi měli pravdu. Někteří badatelé dokonce vyslovili (samozřejmě směšné...) podezření, že staří Řekové (čerpající své znalosti z mezopotamských a egyptských zdrojů) měli na mysli atom jako takový.

Myslím, že ve starém poznání intuitivně vytušili mnohem víc; rozhodně byli jádru věci podstatně blíže než my.

Indoárijsí mudrci těžící z původní, a nejen Sumeru blízké indické prakultury, kterou se jim podařilo úspěšně zničit, učí, že vesmír prostupuje vše utvářející síla - *Kršna*. Ta je podle nich původcem a zároveň i obsahem všeho. Za inteligentního a moudrého považují jen toho, kdo se tuto sílu snaží pochopit intuitivně, intelektem, protipól osidlují jedinci, kteří se pokoušejí zkoumat podstatu věcí „fyzickým násilím“.

Za tímto poznáním vězí jakási konkrétní, věky zastřená vědomost.

Genetika atomu

Vezmeme-li Řeky a Indy za slovo, nabízí se *jakási paralela s genetikou*. Jako se jádro buňky řídí informací zakódovanou v řetězci DNA, zřejmě i každý atom obsahuje jakousi „genetickou informaci“. Hmotu utváří multidimenzionální prostorová mřížka, silová pavučina, tvarující energetické vzory. Nic není pevné a definitivní. Vše je jen prelud -*mája*...

To, co jsme schopni chápat a vnímat našimi smysly, je pouze formou projevu „čímisi“ *modulované energie*. Hmotu, budovu z atomů netvoří samotné atomy, architektem je jakési mocné „cosi“ mezi nimi! Indové považují své nejvyšší božstvo za živoucí bytost, přítomnou v každé částici vesmíru. Je to opravdu tak směšné a scestné?

Připustíme-li tuto možnost, musíme si nutně položit několik otázek: Jaká jsou pravidla hry, nazvěme ji superfyzikou, definující genetiku „buněk“ této „*bytosť*“?

Jak a z čeho je složen klíč, určující konstrukci jednotlivých atomů?

Fyzikové se pomocí obrovských výzkumných aparatur, zvaných urychlovače (CERN- cena 1,6 miliard dolarů), pokoušejí z atomů, rozstřílených na kousky paprsky s obrovskou energií, vyrazit a na nepatrné zlomky vteřiny zachytit částice, které podle nich jsou stavebními kameny hmoty. Za jejich objevování, protože jinak by v podstatě nebylo za co, se pravidelně udělují Nobelovy ceny, jinak by se tím asi dávno přestali zabývat...

Kromě toho, že se vystavují pochybám o stupni své inteligence (viz názor Indů...), to vypovídá o neutěšeném stavu vývoje k „Big Bangu“ upjaté *teoretické fyziky*, paběrkující na pítvě z kontextu vyržených částí Einsteinovy teorie. Ale i ta, ještě před odvozem na kosmologickou pro-sekturu, utrpěla několik povážlivých trhlin.

Mohou vědci tvrdit a prokázat, že takto objevené částice stále kurióznějších jmen nejsou jen *interferenčními produkty* střetů energetických paprsků, užívaných k bombardování vybraných atomů, s *energii „Ničeho“*, o jehož povaze *nemají ani potuchy*?

Vše, co leží za hranicí „na TO krátkých“ makrozákonů, které fyzici definovali o hmotě, se jeví jako nevypočitatelný chaos. Příkladem je z našeho pohledu chaotický pohyb - *spin* - částic, zvaných *kvarky*. Neumíme předem definovat jejich dráhu, ale zdá se, že ony samy (ostatně stejně jako elektrony) jsou o své dráze předem informovány.

Jak a čím?

Mám z určitých důvodů takové tušení, že stejně tak, jako nepotřebujeme znát přesnou atomovou strukturu uhlí jen proto, abychom ho mohli úspěšně spálit, anebo analyzovat přesný počet bavlněných vláken v každé nitce tkaniny, ze které chceme něco ušít, nepotřebujeme znát ani podrobné detaily atomové struktury. Musí existovat jiná cesta ke kořeni tajemství hmoty. Na druhé straně: žádná tajemství nejsou. Jsou jen lidé, kteří nechápou nebo nechťejí pochopit!

Víme, že řetězová reakce se rozběhne v okamžiku dosažení kritické dávky štěpného materiálu. Ostatní je jen technickým řešením problému, jak to zabalit a jak tuto reakci maximálně urychlit a zesílit pro případ, že to hodláme někomu hodit na hlavu. Nebo naopak ovládnout a přibrzdit, abychom získali „levný“ zdroj tepelné energie a naše hlavy zůstaly, kde jsou.

To jsou hlavní směry a odpovídající výsledky našeho snažení. Přitom je možné, že k dosažení druhého cíle vede i jiná a daleko snazší cesta. Kdo ví? Jisté je, že to nikoho, ale vůbec nikoho doopravdy nezajímá...

Kámen mudrců?

Při pokusu nahlédnout **do jadra** sebejednoduššího atomu narážíme na hranici, za níž nejsme schopni proniknout rozumem ani přístroji.

„*Dál už se nesmí, tam už je Bůh*“, rezignoval jeden z předních amerických atomových fyziků... Začínáme chápat, co je Vyšší Moc. Oklikou. Narazili jsme na neproniknutelnou hranici mezi odlišnými světy inteligence a Ducha Kosmu.

J e *skutečným Bohem*, použijeme-li zavedený terminus technicus, ona záhadná, nekonečná a x-rozměrná síťka vzorů, utvářených tajemnou nepostižitelnou energií? Je jejím principem jakýsi hravý chaos, kontaktovatelný pouhou vůlí, nebo myšlenkou? Je snad možné nějakým nečekaně prostým způsobem **požádat** o přesměrování jeho toku a dosáhnout žádaných transmutací hmoty; například přeměny nějakého prvku na jiný nebo zhmotnění požadovaných předmětů?

Vědou opovrhovaní alchymisté, kteří se řídili a řídí zkreslenými a z větší části naprosto nepochopenými a nepochopitelnými opisy kopií prastarých záznamů, byli a jsou přesvědčeni o tom, že cesta takzvané *studené transmutace* je, nebo kdysi byla realitou.

Mnozí se stále ještě snaží vyrobit *kámen mudrců*, který podle legendy umožňuje transmutaci čehokoli (včetně dosažení věčného mládí). Většina středověkých alchymistů se zřejmě marně (?) pokoušela vyrobit zlato ze rtuť.

Bez ohledu na posouzení vyhlídek úspěchu jejich počínání zde nečekaně narážíme na pozoruhodnou znalost: rtuť (pořadové číslo 80, atomová váha 200,59) se jako prvek od zlata (pořadové číslo 79, atomová váha 196,966) liší jen o „maličkost“. V *tehdy neznáme tabulce prvků* jsou zapsány vedle sebe. Zjednodušeně řečeno: pokud by se nějak podařilo přesvědčit jádro atomu rtuť, aby nějaký ten atom „odhodilo“ (nebo nepřijalo), vznikl by atom zlata! Transmutace *stopových množství* prvků je možná, ale jen za použití obrovské energie urychlovačů. Nepátřejme teď po smyslu nebo marnosti počínání alchymistů. Otázkou je, jak to „nevědečtí“ středověcí „patlalové“ vůbec mohli tušit? Co je to tak najednou napadlo?

Proč kupříkladu donekonečna opakovali destilaci jedné a téže vody? Věděli něco o těžké vodě (D nebo 2H); *deuteriu, těžkém vodíku*, užívanému jako moderátor jaderných reakcí, která se v principu právě tímto způsobem získává?

Proč návody k některým pokusům trvají na použití *polarizovaného světla* (odrazu půlvlny světla od zrcadel nebo měsíčního svitu při tajemných pokusech o vyvolání „ducha hmoty“)? Existuje skutečně nenásilná cesta umožňující manipulaci s hmotou?

Dovolím si na tomto místě vyjádřit domněnku, vycházející z poznatků mikrobiologie. Genová technologie umožňuje malé zázraky v kultivaci rostlin, živočichů i jimi produkovaných výrobků. Umíme například „upravit“ bakterie tak, že odpadem jejich životních pochodů je *inzulín* nebo *interferon* - tedy léky, na jejichž dostupnosti závisí životy statisíců lidí.

Pokud ovšem hodláme změnit vlastnosti živé buňky, *nestřílíme do ní zděla*, ale implantujeme pozměněný gen mikrochirurgickým nebo (hlavně u virů) *citlivým* chemickým zásahem.

Existuje i v „atomové genetice“ nějaký jednoduchý nosič nebo něco jako katalyzátor, jimiž lze jádrům atomů, které bychom pak měli stejně jako buňky považovat za živé organismy, vnutit změněný kód? Fungoval takto alchymisty dlouho hledaný *kámen mudrců*?

„*Co je nahoře, je i dole, co není dole, není ani nahoře.*“ Nic není osamělé a nic nelze bez následků a zkresení oddělit od celku

Leží klíč ke změně způsobu uspořádání atomového jádra v dokonalém pochopení funkce a vztahů gravitačních a jiných sil, jimiž se řídí planety naší soustavy? Dostaneme se dál teprve až zjistíme, jak a čím se skutečně navzájem ovlivňují na svých drahách? Pochopíme důvody, proč se nechovají podle matematicky korektních definicí sira Newtona a jeho následníků?

Jsou matematika, geometrie a biologie jen neoddelitelnými součástmi hypotetické superfyziky? Jednu z Nobelových cen za fyziku dostal všestranný badatel *Murry Gell-Mann*. Intuitivně pochopil a nebál se už roku 1966 vyslovit skutečnost, že částice, již pojmenoval *kvark*, se pohybuje naprosto *chaoticky*. Tento způsob pohybu označil výrazem *spin*.

Obecně řečeno: kvarky zdánlivě chaoticky rotují na neuvěřitelně spleťtých a matematicky nepostižitelných drahách.

V souvislosti s posunem prahu vidění (viz: *Oko a způsob...*; kap. 4. „E.T.“) je zajímavá terminologie, kterou Gell-Mann použil k popisu rozpadu částic na kvarky. Souhrn těchto úvah nese název: *kvantová chromodynamika*.

Gell-Mann hovoří o „barvě“ jednotlivých typů kvarků a o „odstínech“, vznikajících jejich „mícháním“...

Krátce poté, kdy byla věda donucena přijmout základní pravidla kvantové fyziky, vědci k velkému zděšení zjistili, že dosavadní myšlenkové postupy, kdy ke znázornění atomových struktur (v duchu modelu *Nielse Bohra*) stačilo kružítka a pravítko, nejsou k ničemu.

Je to k uzoufání. Není čím měřit!

Zdá se, jako by se podstatně vylepšené Newtonovy a konečně i Einsteinovy rovnice vztahovaly jen na „hrubou“ hmotu, částice do velikosti atomu; vše, co se nalézá v *nanokosmu* ležícím za touto hranicí ovládá chaos. Ten, jako veličinu, lze do jisté míry vnímat jen jako pocit z pohledu na abstraktní obraz. A pocity nelze spočítat. I Gell-Mann musel použít nezvykle abstraktního přirovnání k barvám.

Zde nesporně platí jakási pravidla, která se vymykají dosavadnímu poznání. To ovšem ještě zdaleka neznamená, že by musela být složitější. Možná, že celá věc skutečně vyžaduje jen jiný, docela opačný náhled. Zdá se, že platné zákony postihují jen mezery, jakési škvíry nebo pukliny v monolitickém bloku fyzikální skutečnosti.

Ke zkoumání atomu se doposud stavíme jako pralesní šaman, který urputně přemýšlí nad účelem gramofonové desky. Počítáním drážek a nahlížením do středového otvoru se nedozví, k čemu ta podivná věc slouží.

Hledáme příčiny v následcích... tam, kde zaručeně nejsou.

Je načase opustit stanoviště na žulovém podstavci vědy a podívat se na všechno einsteinovským způsobem. Změnit pozici a směr pohledu pozorovatele.

Klece na myšlenky

Jen svým způsobem zvrhlou touhou člověka „uchočit si něco nezvládnutelného a pokud možno exotického“ lze vysvětlit nutkání, které už léta vede uniformisty k tomu, aby zavírali osamělé a pestré myšlenky do klecí, zadrátovaných axiomy. Na každou ideu máme přiměřenou krabici, skleničku nebo vitrínu. Vzrušující barevné myšlenky tam pak v opuštění a izolaci, která nepřipouští množení, zakrní a nepozorovaně uhynou...

Nevadí. Stejně byly otravné, a konečně - nebyly naše.

V posledních letech se významně rozšířil okruh interdisciplinární spolupráce. Je to dobře, protože „oborová slepota“ stále ještě je achillovou patou jakéhokoli za seriózní práci vydávaného výzkumu. Přímou zoufale postrádáme něco, co je z již uvedených důvodů zřejmě - *vážně míněnou a státy podporovanou spoluprací mezi oficiální a takzvaně nekonformní vědou. Archeo-technologie a archeo-astronautika nemají katedry na žádné z vysokých škol.*

Možná, že se dříve dočkáme archeo-ekologie...

Ještě stále je pravidlem, že pokud se zástupce oficiální vědy náhodou zabývá výsledky práce svého „out of limits“ stojícího kolegy, pak ve valné většině jen proto, aby ho ve vlastním zájmu znemožnil v očích svých chlebedárců.

Opačné postoje jsou silně „ekonomicky“ podezřelé.

Tak se z úst vyhlášených, a mnohdy velice schopných odborníků - na konvenční postoje - dovidáme tisíc a jeden důvod, proč něco *musí být nemožné*. Nekompetentní komise, sestavené z takto motivovaných lidí, pak znechutí práci i těm největším a nejobětavějším nadšencům.

Pro jakýmsi šťastným omylem sdružené převratné ideje se lepší větší krabice, rozšiřují regály a stavějí objemnější vitríny...

Netvrdím, že každý vehementně prosazovaný nápad *musí být* dobrý. Za většinou z nich se však skrývá spousta práce a přemýšlení; často obsahují *mnoho pozitivních a použitelných zajímavých dílčích řešení*, po nichž se kdesi kdosi marně a nákladně pídí. Má smůlu - to, co potřebuje, spí v nějaké zasuté složce pod troskami jakési jako celku nepřijatelné konstrukce, zbořené razítkem „znalce“.

Na patentních úřadech se válejí stovky složek s jinak pochopitelně nefunkčními *perpetuum mobile*. „Znalci“ by si konečně jednou měli setřít blazeované úsměvy z tváří, vyhrnout si rukávy a tuto téměř nepřebornou studnici technických nápadů a řešení pořádně probrat. Pokud nejsou „znalci“ jen na papíru a mají jen trochu badatelského ducha, budou se divit.

Tak, jak to kdysi řekl S. J. Lec: *„Myšlenka je neprodejným odpadem zakázkové intelektuální produkce“*. To platí pořád.

Klapky na oči

Ve školních učebnicích, dosud silně načichlých tomistickou scholastikou (pilířem sloutné, a především línými mozky ustavičně velebené křesťanské „kultury“) a Aristotelovým panickým strachem z uznání historických popisů minulých a možných budoucích vesmírných katastrof, najdeme hezké obrázky, znázorňující průřez zeměkouli.

Jednotlivé vrstvy jsou dokonale uspořádané (SiAl, SiMa, NiFe) a přesně uprostřed je namalováno červené jádro...

Není to pravda! Země je „bramboroid“, jehož tvar nemá u planet sluneční soustavy obdobu a *nikdo neví, proč tomu tak je a co se skutečně skrývá pár*

kilometrů pod jeho povrchem.

Tentýž *nikdo* nebere ohled na to, že jsou tím u dětí vytvářeny zkruslené, idealizované představy. Jako by se věda styděla za to, že veškeré „poznání“, i v tomto směru, tvoří jen ničím nepotvrzené dohady.

Nikoho přitom nenapadne, že lživá tvrzení ve smyslu: *...všechno už je dávno známé... nebo...vědci dávno zjistili, že.....všechno se řídí podle neměnných a tisíckrát potvrzených zákonů....jak všichni víme....*, to vše osoleno (bez odpouštění) *tím nejbližším tvrzením, které člověk kdy vymyslel: „VÝJIMKA POTVRZUJE PRAVIDLO!“*, vedou jen ke všeobecnému znechucení.

Závěr? Proč se učit a nad čím přemýšlet, když už je všechno jasné a nic nového už nás nemůže překvapit. Přemýšlení je luxus, který rádi přenecháváme vědcům nebo koni. Ten má větší hlavu...

Jahůdkou na školáčkům servírovaném dortu neznání je vysvětlení (u nás ovšem až na středních školách, protože o sluneční soustavě se na základní škole nikdo nic nenaučí), že Země a ostatní planety obíhají Slunce po přesně vytyčených a neměnných drahách. Všechno spočítal pan Newton, prý poté co se mu rozsvítilo v hlavě, když mu spadlo jablko na nos. To se našim prapředkům nestávalo často, a tak z toho byli na větví a žili v nevědomosti...

Až na zeměkouli obíhající Slunce je totéž (jen s malými obměnami) praktikováno přes patnáct set let. *Uniformismus* - stín tisíciletého církevního kréda, podepřeného „neomylnými“ teoriemi lidí, kteří *vědomě obelhali sebe sama*, tu straší dodnes.

Je přinejmenším podivné, že starší exempláře tvora, který květnatostí vyjadřování (a nejen tím) výrazně předstihl vývoj vlastního ducha a sám sebe nazval *„člověkem rozumně rozumným“* (to je stejné, jako když někdo ze dne na den vyhlásí socialismus...), v sobě dosud nenalezly odvahu seznámit vlastní mláďata s nepříjemnostmi v minulosti planety, na níž žijí. Mnozí, díky shora uvedeným okolnostem, o tom ani nevědí. Svatá to prostota. Ale jsou tací, kteří vědí podstatně více než ti, jež se jen domnívají...

Potlačování myšlenek na možná velmi nepříjemnou budoucnost jen proto, že se jí sami nedožijeme, ani odvolávky na hrozící paniku nám nedávají právo neobeznámit potomky a jejich prostřednictvím potomky potomků s tím, co je s největší pravděpodobností očekává.

Jen pokud dostanou šanci dozvědět se z *nepřerušného řetězce předávaného poznání*, co se událo v dávné minulosti a co se s největší pravděpodobností vrátí a pravděpodobně již vrací, budou oni sami, nebo jejich potomci, schopni efektivně čelit hrozícímu nebezpečí. Tento řetězec kdysi existoval a byl nesmyslně přerušen.

Věčné, nesmyslné „šprtání“ dat narození a úmrtí velevýznamných vrahů a dat založení jakýchsi předem k zániku odsouzených říší, států a jiných směšných zbytečností, musí být vystřídáno *kreativním společným přemýšlením* nad tím, jak se tomu všemu v budoucnosti vyhnout.

Místo detailních historických údajů rozebrat *vzorové případy*, najít chyby *současnosti* a uvažovat nad tím, jak je *urychleně odstranit - a neopakovat*. Začít znovu a úplně jinak.

Jedinci, kteří už od útlého věku nezaviněně chodí světem s klapkami na očích, se chovají tak, jak se chovat musí. A nebudme zapomnětliví: tak, jako my se alibisticky „spoléháme“, že po nás někdo uklidí hromady jaderného smetí, vědci předešlé generace spoléhali na to, že to budeme my, kdo si hravě poradí s jejich chemickým odpadem. Důsledkem tohoto způsobu uvažování je neblahé dědictví:

- statisíce hektarů otrávené neplodné země
- ozónová díra (?)
- škodlivý hmyz, bakterie, a v neposlední řadě i odolné a přizpůsobivé viry (AIDS).

Z toho a z mnoha jiných opomenutí mezitím vyrostly **GLOBÁLNÍ PROBLÉMY**, se kterými si my, ve šlépějích předchůdců jdoucí a jako vždy „neomylnými pokyny všemocné vědy“ popoháněni potomci „rozumně rozumného typu člověka“ -jednoduše nevíme rady.

A „věda“ nás dále vozí umělou krajinou vlakem, jehož vagóny jsou spojeny do kruhu!

Jen ty venkovní kulisy, ty se dnes s přispěním masmédií zázračně rychle mění...

Výchova

Školní „pravdy“ jsou výtrusy rajsých ptáků axiomů, vnucovaných do povědomí tlakem „*klasifikace* “. Systém vyvolává klima, ve kterém rodičovská nespokojenost nad špatnými známkami vesměs inteligentních potomků, jimž je *programově bráněno* užívat vlastní rozum tvůrčím způsobem, představuje prodlouženou ruku moci.

Masivní, mnohdy sebevraždami přetížených dětí končící bezohledné psychické násilí odmalička nekompromisně pronásleduje jedince, takto přinuceného akceptovat státem stanovené dogma, až do nejjintimnější sféry života.

Tato dokonale zaběhaná, původně církví vymyšlená, myšlení zotročující praxe v člověku od dětských krůčků láme a potlačuje „*společensky* (čti *vůdcům stáda*) *nebezpečné*“ vlastnosti, jakými jsou především: *schopnost pochybovat, intuitivně myslet a užívat fantazie*.

Do „čela společnosti“ se odedávna nedostávají ti nejschopnější, ale ti, kteří *nekladou zbytečné otázky*. Díky tomu vždy byli a jsou nejdokonaleji obaleni neprůstřelnou vrstvou mecenášského tuku...

„Ústavami zaručené vzdělání“ spočívá v *intenzivní zločinné snaze přinutit co největší množství jedinců, aby „ ve vlastním zájmu “ zaměnili schopnost tvorby vlastního úsudku za pohodlnější a lukrativnější přijímání neotřesitelných, autoritářsky prosazených „pravd“ „Drž se při zemi!“* Akceptuj klapky na očích!

Stipendia a slušnou práci dostanou jen ti, kteří projdou sítí daných schémat.

V tomto ohledu se jakkoli pokrokový stát, bez rozdílu zřízení, chová jako totalita. Výjimky neexistují.

Pokud někdo, komu tento systém nedokázal úplně vyprat mozek, přijde s převratnou myšlenkou pochybující o správnosti zavedených vědomostí a postupů, zasáhne dokonalý represivní systém. Setká se s výsměchem a programovou nenávisť „učitelů“, kterým stejným způsobem výchovy úspěšně vyprali mozky jejich předchůdci. Trvá-li dotyčný nespokojenec i přesto na svém, je ze školy (výzkumného pracoviště atd.) pod libovolnou záminkou vystřádněn.

Takto znechucení kreativní jedinci se nakonec v lepším případě definitivně ztratí na bezvýznamných místech, například v průmyslu. V horším případě se stanou cyniky, bez důvěry ve společnost a ve smysl jakéhokoliv počínání.

Způsob „výuky“, ve kterém klasifikace představuje odměnu nebo trest za úspěšné, či méně úspěšné memorování řady zažitých posvátných omylů, je třeba urychleně nahradit systémem, jenž zprostředkuje mladé lidské bytosti základní morální kodex a postará se o její nenásilný vývoj *směrem prospěšným rozvoji kulturní civilizace na této planetě.*

Ne „výchova“, ale citlivé vedení Mistrů, obdobně jako na uměleckých školách. Žádný normální lidský jedinec nereaguje normálně na autoritativní prohlášení: „*Já (my) tě budu vychovávat!*“ Aby byl „ochoten“ tuto myslící bytosti nepříjemnou skutečnost akceptovat, musí v něm být napřed zlomena osobnost. Ale zlomenou bytost už nelze vést ve smyslu korekce myšlení! Toho už není schopna - funguje jen na příkazy...

Osobnosti zbavení jedinci postrádají smysl pro jakoukoli etiku. V případě výpadku nebo protichůdnosti příkazů u nich nastane stresový stav, který nedokáže korigovat přičiněním vlastního rozumu. Dochází k chaotickým zkratům a „nepředvídatelným“, většinou přehnaně agresivním obranným reakcím.

Jako ochrana před extrémním („protispolečenským“) chováním společností takto předem programově duchovně zmrzačených lidí, byla vybudována bariéra strachu. Dříve byli lidé strašeni Bohem a peklem, dnes to spočívá už jen na zákonech, při jejichž porušení následuje trest.

Je obrovskou ironií a výrazem absolutně amorálního cynismu, když soudy *zjišťují přičetnost* a stupeň „společenské nebezpečnosti počínání“ obžalovaných osob.

Za jejich chování přitom nese *plnou vinu* právě a jen „společnost“ a její „výchovné metody“.

Společnost tedy napřed musí odsoudit sama sebe. Teprve poté, až najde dostatek odvahy a vyrovná se s vlastními přestupky proti Zákonu, může soudit jiné. Ale to pak asi už nebude zapotřebí...

„...kdo je bez viny, nechť zvedne první kámen.“

Ne státy s jejich rádobý-občanskými principy, které se tak rády zvrhnou v nacionalismus, ani jejich sdružení. A už vůbec ne státy vedené jakýmsi anarchisty, ale *celosvětová idea pozemšťanství.*

Ani společenská anarchie, ani celosvětová nadvláda nějaké třídy, rasy nebo společenské vrstvy, ale úplně jiný způsob myšlení.

Naštěstí existují i výjimky a různá malá „spiknutí“ vůči nátlaku imunních, finančně nezávislých, a tím i do jisté míry samostatných osob a skupinek, kterým se bez jakékoli podpory, a často i proti vůli mocných nakonec pracně podaří protlačit myšlenky, jež pak ve svých důsledcích, bohužel jen velmi pozvolna, ale přece jen, mění svět.

Je velká škoda, že se mezi nimi *není* mnoho nositelů Nobelovy ceny, kterou zakladatel původně chtěl *podporovat nezávislost vědeckého bádání ku prospěchu celého lidstva.*

Ale ani v ideálním případě její finanční hodnota ani zdaleka nestačí k udržování nákladných laboratoří, z jakéhosi důvodu považovaných za nutnost. Vědci jsou tak odkázáni na hřejivou, ale smrtící náruč státu a mecenášů - z této kruhové pastí, zdá se, není úniku.

Na největší a člověku nejbližší laboratoř se, snad vlivem lesku chromovaných panelů a digitálních cingrlátek moderních chrámů vědy, dočista zapomnělo ...

(Předchozí odstavce nejsou návrhem na scénář futuristického sociálního hororu. To je současnost!) Alibistické akce, jakou bylo například i pražské *Fórum 2000* uspořádané počátkem září 1997, hýří množstvím slavných jmen. Taková setkání ovšem nic neřeší - setkají se na nich jen ti, kteří byli *nejúspěšnější v prosazování konvencí!*

I přes nespornou inteligenci nejsou tito lidé, ve shora uvedeném smyslu, schopni vyřešit vůbec nic!

Studená záhada

Darwinismus a geologie. Hranice poznání. Zmrzlá záhada. Zpráva o jednom z „konců světa“? Posun zemské kůry? Naklonění rotační osy?

Geologie je vědní obor, který se v praxi zabývá především složením a formacemi zemské kůry. Dnes se k němu řadí mnoho dalších příbuzných oborů jako *geofyzika*, *paleontologie* apod. Rozvoj geologie započal přibližně za časů *sira Charlese Darwina*, úspěšně ignorujícího vlastní svědomí stejně jako velmi vážné námitky tehdejších geologů, kteří ještě před zveřejněním a „kanonizací“ jeho teorie hlavami tehdejší vědy poukazovali na jednoznačné nálezy, popírající správnost jeho závěrů.

Darwinova genialita nespočívá v tom, jestli je jeho teorie o původu druhů správná, čili nic, ale ve způsobu, jakým ji prosadil! Postupoval přitom stejně jako výrobci oblíbených skládanek (puzzle).

Podle svých představ a zásady vysvětlování kruhem namaloval obraz, který rozstříhal. Ať si ho skládá, kdo chce, dospěje vždy ke stejnému vynikajícímu výsledku - vidí Darwinem původně namalovaný obraz. Je to tak jednoduché a prosté; pochopí to každý.

Ale **co je hlavní**: *Nikdo se necítí být uražen přetížáním vlastního intelektu, naše náročné ego je hlazeno pěkně po srsti...*

Pokud lze tento způsob, ostatně úspěšný návod, který později se stejně „pozitivním“ výsledkem kopírovali i jiní, považovat za *solidní vědecký přístup k potvrzení správnosti jakékoli teorie*, mění to celý význam pojmu váto.

Hladina zapáchajícího rybníka „nepochybně ověřených skutečností“ je ovšem (stále častěji) čeřena bidly nespokojenců, kteří se odvažují nahlas pochybovat o kvalitě vody, tak dlouho přikryté škrálopem axiomat.

Jsou-li nesmírně vytrvalí, někdy dokonce přinutí strážce stavidel opustit jejich věž. Pokud jsou nestoři vážené vědecké obce *donuceni* zabývat se formou *veřejné* diskuse likvidací nějaké provokativní hypotézy, je už napůl vyhráno. Ale nenechme se mýlit. Mnohému kverulantovi již byla zavřena ústa úplatkem ve formě výnosného místa na některé z kateder renomovaných vysokých škol. Tam se za ním brzy zavřela voda, neboť: kdo chce s vlky...

Mnozíci se poznatky obsahují spoustu nových záhad, skrytých v dávné minulosti naší planety a blízkého vesmíru. Pokusy o jejich vysvětlení podle dosavadních závěrů jejich vplétáním do věchýtků prázdné slámy, vymláčené na poli uniformismu obhospodařovaném „klasickou vědou“, však místo „očekávaných výsledků“ samozřejmě vy volávají jen „džiny“, kladoucí záluďně a bez respektu nepřehledné řady dalších, nejen dílčích, ale i zcela zásadních otázek.

Zatímco se jedna část zástupců oficiální vědy stále ještě zarputile snaží ohýbat nová fakta tak, aby se podobala výsledkům, „odpovídajícím jejich celožitovní zkušenosti“ (zavěšené na řetězci obdobně přijatých omylů jejich předchůdců), někteří badatelé už zjistili, že tudy cesta nevede. Pochopili, že přišel čas sestavit vzorce nové. Současné postrádají pozice, nutné k dosazení údajů, které doposud musely zůstat ležet stranou.

Je načase, aby se ti ostatní přinutili spolknout pocit uražené ješitnosti, pro kterou v bádání a vědě *nesmí být* místo, a se *vší pokorou* konečně přistoupili k revizi tabulek „základních a nepopíratelných hodnot“!

Co se vlastně děje s planetou Zemí? Jak vznikla a jaké procesy utvářely její členitý povrch?

Odhlédneme-li od nesmyslných časových údajů, je souhrnná tabulka formací zemské kůry velice zajímavá. Shrnuje poznatky geologů, kteří se už dlouho snaží rekonstruovat postup utváření zemského povrchu. (Údaje v závorkách jsou v milionech let).

První část pevné zemské kůry se podle platného učení utvářela v období **zvaném prekambrium** nebo také *kryptozoikum*. Dělí se na *archaikum* (archozoikum; azoikum) a protozoikum (algonikum). Výraz *kryptozoikum* přitom neznamená nic jiného, než *období skrytého života! Přítomnost živých organismů nepopírá.*

Protozoikum je rozděleno na mladší a starší období v celkovém trvání 2500 milionů let.

Geologické události: zalednění a vznik prvních kontinentů.

Následoval starověk Země, *paleozoikum*.

Dělení: *kambrium* (570); spodní, střední a svrchní (podle stratigrafie), *ordovizium* (500), *silur* (440), *devon* - spodní, střední a svrchní (405), *karbon* svrchní (**produktivní**) a spodní - **kulm** (440) a na **dvě období** rozdělený *perm* (285).

Geologické události paleozoika

Kambrium: **další postup moře; vznik kaledonské geosynklinály; magmatismus.**

Ordovizium: **pokračující zaplavování pevniny mořem, živý vulkanismus.**

Silur: **vrchol kaledonský horotvorný proces.**

Devon: **obrovské záplavy na kontinentech; vznik variské geosynklinály; silný vulkanismus.**

Karbon: **horotvorný proces (Harz, altajské a apalačské pohoří); tvorba velkých uhelných ložisek; pronikání silných magmatických, převážně granitových vyvěřelin do zemské kůry; vznik rudných ložisek; ledová doba (Gondwania).**

Perm: **doznívání horotvorného procesu; silný vulkanismus; na severní polokouli panuje pouštní klima; vznik mohutných ložisek soli; zalednění jižní polokoule.**

Následuje další souhrnné **období -mezozoikum**, jakýsi zemský středověk. Ten se dělí na tři základní skupiny s množstvím podskupin, **na trias (225),**

Juru (195) a křidu (137).

Geologické události mezozoika:

Trias: časté postupy a ústupy moře na evropskou pevninu; vznik alpské geosynklinály; silný vulkanismus na jižní polokouli; tvorba menších solných ložisek.

kra: časté záplavy kontinentů mořem; počátek vyvrásnění Skalných hor.

Křida: silné alpské vrásnění (Skalnaté hory, Andy, centrální masiv Alp); ceromanská záplava.

Geologickým obdobím trvajícím až dodnes je *neozoikum s terciérem (67) a kvartérem (1,5-2).*

Geologické události neozoika:

Terciér: vyvrcholení a dozvuky alpského vrásnění (Pyreneje, Alpy, Karpaty, Apeniny, Kavkaz, středoasijské vysokohorské řetězce, Kordillery); silný vulkanismus; tvorba velkých ložisek hnědého uhlí. Kvartér - pleistocén (diluvium): dozvuky terciérního vulkanismu; několik ledových dob, střídání teplými mezidobími; konec zdvihání německého středohoří.

Kvartér - holocén (aluvium): ústup ledovců, tvorba současných forem krajiny.

Z této (neúplné) tabulky je zřejmé, že se vlastně každé geology rozpoznané období vyznačuje obrovskými záplavami a horotvornými procesy, provázenými rozsáhlou sopečnou činností.

Zapomeňme na nesmyslné údaje o miliardách a milionech let. Je docela možné, že rozeznáváme jen následky *menších katastrof*. Ty opravdu obrovské, jako zmizení celých kontinentů a tvorba nových, se vymykají dosahu jakéhokoli vědeckého poznání.

Všechny popisované katastrofy, tak pěkně seřazené v miliardy let čítající tabulce tvorby zemských formací, mohou zahrnovat období necelého milionu nebo i méně let!

Dosud nikdo nikdy uspokojivě nevysvětlil, co vyvolalo obrovské záplavy, které vyhladily zemský povrch. Co probudilo vulkanickou činnost? Co nastartovalo horotvorné procesy?

Povídání o neustálém pnutí, které se nakonec prudce uvolní, je sice velice krásné, ale slabé. To by nedokázalo z ničeho nic posunout alpský masiv (jediným pohybem!) o sto padesát kilometrů na sever. A proč k němu nedochází dnes? Ten proces je, podle některých otců geologie, nepřetržitý. Jsou na omylu. Pravdu měl Cuvier: zde se vyřádily síly úplně jiného charakteru. Zmíněné pnutí vyznávané geologickými dědečky je proces, který takřka vyplňuje volný čas.

Přelomy geologických období jsou dílem a svědectvím pokračujících periodických soubojů mezi slapovými silami planety Země a několikanásobně většího tělesa, které Sumerové pojmenovali Nibiru - Planeta křížení.

Hranice poznání

Za historickou je pokládána především minulost, doložitelná písemnými a jinými nezpochybnitelnými doklady. Na Sumery a zachované písemné záznamy jejich historické minulosti se tato poučka jaksi nevztahuje. Obdobně jako velmi podobná egyptská a jihoamerická kultura se sumerská civilizace nečekaně „vynořila z díry paleo-historie“. Nějak mi uniká, kdeže je rozdíl mezi tímto stanoviskem a směšnou představou starověku, který se domníval, že plochá Země končí za mořským obzorem nekonečnou a bezdnou propastí...? Že by stavitelé dávných zikkuratů a pyramid vyskočili odtamtud...?

Shodné nálezy badatelů všech geologických oborů, jak můžeme vyčíst z předchozích údajů, potvrzují, že Země na pokraji historické minulosti (dokonce i z dosavadního geologického hlediska doslova před několika vtečinami) postihla řada katastrof obrovských rozměrů. Některé z nich formovaly a přetvářely povrch planety s lehkostí ruky modelujícího umělce.

Kolik kataklyzmatických přerodů, vymezujících počátky a konce na miliony a miliardy let člověkem pošetile rozděleného ciferníku orloje „hodin geologických období“, chudinka Země prodělala, se už nikdo nedoví. Veškeré dostupné informace a indicie nasvědčují tomu, že tyto zvraty nepostrádají jakousi pravidelnost.

Je těžké odlišit změny nastalé následkem přímého působení kosmických sil či dopady velkých těles od změn způsobených dozvuky; návratem k původnímu, nebo přechodem ke stabilizovanému stavu. Po tom můžeme pátrat jen v písemném odkazu prapředků.

Předpokladem ale je, že ho konečně začneme brát vážně.

Jeden, prý jinak rozumný francouzský badatel v sedmdesátých letech našeho století prohlásil, že ve vyspělé dávnou civilizaci uvěří teprve tehdy, až mu archeologové předloží dvacet tisíc let starý psací stroj...

V tomto hloupém bonmotu jako by vykristalizovala veškerá ignoran-ce učenců naší doby. Při vší inteligenci nejsou tito lidé schopni pochopit, že věda, technologie nebo astronomie se kdysi dávno před námi mohly rozvíjet jiným směrem a jiným způsobem. Výsledky, pokud vezmeme v úvahu prastaré záznamy, se totiž po vyhodnocení - hádejte proč?-shodují!

Nezáleží na tom, jaký *terminus technicus* dnes užíváme třeba pro energii námi pojmenovanou jako *elektromagnetismus*. Proč by původní, námi nepochopený termín nemohl znít třeba „*studený*“, nebo „*řízený*“ či „*říditelný oheň*“? S těmito termíny se setkáváme v indických popisech létajících strojů, *vimanů*. Jen tak na okraj: Dílo *Výtažky z Vimani-ka šástry* (sepsal Maharši Bháratvája; mezi 3. a 7. stol. př. n. 1.) uvádí šedesát druhů lehkých slitin, používaných k jejich stavbě. Rozhodně není vinou autora, že my, jež se považujeme za doposud nejchytřejší a nejmoudřejší odnož lidstva, nejenže nejsme schopni přeložit jejich názvy a použité kovy. Jsme na tom dokonce tak špatně, že jsme jakoukoli snahu pochopit nahradili ignorancí. Vše,

čemu nerozumíme, neváháme prohlásit za nesmysl a blábol.

Jedinci, kteří se snaží rozlousknout tyto oříšky, jsou označováni za snílky opovrhující „jistou a potvrzenou (víme jakým způsobem) realitou“. Opak je pravdou! Před realitou prchá právě ta druhá strana!

Tak, jako jsme tlakem nových znalostí nuceni opouštět nevyhovující definice, abychom je načas nahradili novými, pokoušeli se i naši předchůdci, pohrobci dávné supercivilizace, definovat pojmy v rozsahu odpovídajícím *zážitkům, zkušenostem, znalostem a květovému názoru jejich doby*. Při pohledu zpět se **nikdy** nesmíme nechat unést *hluboce mylnou představou, že víme a známe více než oni*.

Snaha různých společností esoteriků, kteří chtějí rekonstruovat *domněle* mystická jednání, obřady a jiné starými texty popisované skutečnosti, nevede k cíli. Cesta od přežitých axiomů oproštěné moderní vědy, i ta prastará, směřují ke stejnému poznání. Jen způsoby se různí. To moderní esoterici a mystéria zkoumající současníci nepochopili. Pustili se jakousi třetí cestou, končící ve slepé uličce.

Toutéž cestou, jen pod jinými vlajkami a symboly, se řadu let před nimi vydala celá řada církví, včetně těch největších...

Moderní fyzika narazila na hranici, za níž se skrývá *TO*, co badatelé (díky naprostému nedostatku srovnatelných pojmů a protože je nikdo na podobnou eventualitu nepřipravil) nazvali Bůh. Dospíváme znovu k poznání, které bylo před mnoha tisíci lety našim domněle „primitivním předchůdcům“ vlastní?

Věděli dokonce v mnoha směrech mnohem více, než my?

Nepředstavitelné...! Nemožné...! Směšné...!

Jedno je zřejmé: *titánské síly, které donedávna tvarovaly povrch a přetvářely klima naší planety, zjevně nečerpaly energii z pozemských zdrojů*. Sumeři to před šesti tisíci lety věděli. A nejen to.

Znali i jejich zdroj! O tom ovšem darwinovským způsobem definované puzzle „školní pravdy“ nechce nic slyšet, i když je nemálo těch, kteří vědí, že se Darwinovy myšlenky (obdobně jako posvátné fyzikální „zákony“ a „vědecké“ metody) dají v *nejlepším případě* použít jen ke zkoumání a popisu *přežití jednotlivých druhů, kvůli větší nebo menší schopnosti přizpůsobení na radikálně změněné životní podmínky. V žádném případě nevysvětlují vznik a další vývoj života a jeho forem jako celku*. O původu člověka platí totéž a dvojnásobnou měrou!

Díky zakladatelům geologie a paleontologie, kteří přes veškeré oprávněné pochyby **z pohodlnosti** přistoupili na pravidla populární falešné hry, vynášející tituly lordů, dostala Darwinova teorie k dispozici *miliardy let, které nezbytně potřebovala k pohádce o vzniku života evolucí*.

Změna byla opravdu významná...

Církevní temno ve školních učebnicích postupně nahradila - pravda, někde až po krátkém suplování vševysvětlující marxistickou dialektikou - černá díra, pohlcující poslední stopy starého poznání.

Najde konečně někdo *po vinnou odvalu* sestavit a *prosadit* nové, nic netvrdící školní knihy?

Studená záhada

Pro příklad více než sporně datovaných událostí nemusíme až za geology vybájenou „šedivou clonu milionů a stamilionů, ba miliard let“. Na jak silných nohou stojí teorie o příčinách několikerého zalednění celých kontinentů?

Někteří badatelé (dosavadní školní „pravda“) stanovili konec poslední glaciály (doby ledové) do doby před zhruba dvanácti tisíci lety, zatímco jiní, s využitím poznatků získaných moderními prostředky včetně satelitních fotografií, tvrdí, že k tomu došlo *teprve před necelými pěti tisíci lety*.

Podle tloušťky a počtu náplavových vrstev, ukládaných ledovcovými řekami na dna alpských jezer, se snaží dopočítat konkrétních letopočtů. Pokoušejí se pochopit jak obrovská, místy až 4000 metrů silná, vrstva pevninské ledové pokrývky vznikala. Co o tom vlastně všechno víme?

Ledové jazyky (s pravděpodobností hraničící s jistotou) se vytvářely důsledkem vytrvalého sněžení na obrovských severských pláních, ústí-cích do protáhlých kotlin. Mocné vrstvy zledovatělého sněhu klouzaly do údolních koryt, odkud, stlačeny do vrstev namodralého, ocelově tvrdého ledu, postupovaly k jihu - dále na kontinent.

Biliony tun těžká masa tvarovala zemský povrch jako těsto. Přitom před sebou už z místa vzniku hrnula masu kamení, balvanů a mnohdy i obrovských skal. Geologům, kteří se vydali po stopách ledovci stěhovaných vzorků minerálů (*morén a bludných balvanů*), se podařilo vypátrat místa jejich zrodu. (Na našem území bylo, kromě velkých morenových útvarů, nalezeno velké množství balvanů z červené švédské žuly.)

Potud je vše jasné a logické.

Záhadou, již se dosud nepodařilo objasnit, je *příčina* tehdejších masivních sněhových srážek, které postihly nesmírné rozlohy.

Pevninský led vázal gigantické množství vody. Předpokládá se, že úbytek v průběhu posledního zalednění vyvolal průměrný pokles hladin světových oceánů o *sto až čtyři sta metrů!*

Poznatek, že Středozemní moře bylo vysychajícím jezerem, je přijatým faktem. Ale můžeme toto období ztotožnit s dobou zalednění? A pokud ano - *kteřého?*

Poměrně hluboko pod hladinou pobřežních vod oceánů nalézáme stále nové doklady *práce lidských rukou*. To je nepopiratelná skutečnost. Datování takových nálezů je velmi problematické, protože, jak víme, | podle *dosavadního učení měla* poslední glaciála skončit zhruba před desíti až dvanácti tisíci lety.

Nalezené zbytky podvodních megalitických staveb ale jeví stopy někdy až značného opotřebení atmosférickou erozí. Nacházely se tedy velmi dlouho na

souši, než je pomalu přikryta táním ledu stoupající hladina oceánu.

Jelikož podle platného „učení“ a jeho časových tabulek tam ty stavby vlastně *nesmí být*, použila většina archeologů (bez jakéhokoli průzkumu!) naivně průhledný argument o podvodních hrázích na chytání ryb (logicky vzato postavených nejspíš někým, kdo dýchal žábami...).

Je to pořád lepší, než naštvat kamarády historiky, kteří by jednoho mohli hezky „vědecky znemožnit“, nebo, pámbůchraň, dokonce připravit o „vědecké jméno“! Ubohé... Jiní, ze stejného důvodu, se snaží tyto doklady práce inteligencí vedených rukou zpochybnit tím, že nesporné stavby, *bez ohledu na zřetelné rozpoznatelný architektonický úmysl*, vydávají za přirozené podmořské útvary.

Čím původně byl fénický, později římský přístav Lixus? Pokud byla zdejší megalitická přístavní mola zbudována teprve poté, kdy hladina Středozemního moře dosáhla dnešní výšky, jsou jedinečným dokladem toho, že kdosi, jež ovládal tento jedinečný stavební styl, jej zde použil v poměrně pozdním období. Fénicičané (-1200) zbytky prastaré stavby přizpůsobili vlastním účelům. Nepřemístili však jediný z původních, obrovských kamenných bloků (v celku), ani o píď.

Sloužil přístav někomu v dávných *dobách před poklesem mořských hladin*, tedy ještě před zaledněním kontinentů? Nebo snad stavba původně plnila úplně jiný účel a u mořské hladiny se ocitla čistou náhodou? Náhody neexistují!

Podobných hádanek (pobřeží Řecka, stavby na Maltě apod.) je celá hromada (bližší viz např.: E. v. Dániken; *Doba kamenná byla docela jiná*).

Nelze se divit. Aby archeologové (a historici) mohli přijmout nějakou úplně novou, převratnou teorii, muselo by se zcela změnit dosud platné datování. Jenomže to by veškerá, přísným tabu chráněná, časová schémata musela letět do koše! Staletá práce ješitných, do role polobohů stylizovaných neomylných ohýbačů pravdy se musí stát makulaturou.

A to je pro někoho velmi, velmi bolestivá představa...

Nedávný nález, jak se zdá téměř neporušených staveb na mořském dně poblíž několika japonských ostrovů, musel být pro shora uvedené „experty“ velkou ránou. A dost hluboko pod pás. (Ač nejsem zlomyslný, ze srdce jim přeji, aby si to náležitě vychutnali...)

Už se těším, až si v odborných časopisech přečtu úhořovitá dementi slovných expertů, provázená jejich nadšenými provoláními v televizních debatách: „*No jistě! Když loď, pak jediné na kopci!*“

Zdi se, že „oprávněně pochybnosti“, tentokrát -logů všeho druhu, jsou tímto nálezem navždy definitivně smety se stolu. A bude hůř!

Zajímavé je, že architektura nálezu vykazuje obdobné prvky, jaké nacházíme u dosud nedostatečně datovaných staveb v *Tiahuanaku*. Pravděpo-dobně se dočkáme obrovského překvapení, které, pokud nálezy nebudou opět jednou zfalšovány nebo zatajeny, úplně změní dosavadní oficiálně zobecněný náhled na vývoj lidstva jako takového.

Dokladem toho, že přinejmenším první stavby u Japonska jsou *známy už delší dobu*, je prohlášení, že byly objeveny u tří různých ostrovů! Neumím si představit neuvěřitelnou náhodu, vedoucí k *současnému* objevu tohoto druhu na tří různých, od sebe poměrně vzdálených místech na dně moře! „Někdo“, nejspíš přičinliví -logové nebo -ici, se tedy opět snažil objevy dokladující existenci dávné celosvětové supercivilizace utajit.

Poděkování patří tomu (nebo těm), kdo nakonec neudržel jazyk za zuby...

Dosavadní teorie *zdanlivě logicky* předpokládá, že tvorbu ledové pokrývky umožnilo *prudké globální ochlazení*. Tuto logiku ovšem vyvrací velmi důležitá, a proto v inteligenci diváka ponižujících televizních debatách pečlivě zamlčovaná nesrovnalost: průvodním jevem takového ochlazení by byl významný *pokles procenta vlhkosti ovzduší v důsledku sníženého odpařování*.

Oceány by se pokryly třístí a místy souvislou ledovou pokrývkou. Omezené vypařování oceánské vody v rovníkových oblastech by na kontinentech *vyvolalo sucho*. Tento stav ovšem zcela vylučuje tvorbu kontinentálního ledu, protože bez vydatných dlouhotrvajících srážek se nemá z čeho vytvořit.

Ale poznatky o místech původu, mechanismu vzniku a dosahu plazivých ledových jazyků jsou jednoznačné. Kde je chyba? Do jaké míry je správná dosud užívaná rovnice tepelného hospodářství naší planety?

Je to patová situace: kontinentální ledovce vznikají jen tehdy, když se *výrazně zvýší teplota v rovníkové oblasti a naopak poklesne v blízkosti pólů*. Teprve pak se atmosféra přesytí vodními parami natolik, aby mohlo začít vydatně a dlouhodobě sněžit. Zmrzlá voda se pak postupně shromažďuje v ledovcích, zatímco hladina odpařovaných moří klesá. Což o to - vody je na matičce Zemi opravdu dostatek. Odkud však vzít požadované množství tepla? K nastartování a *dlouhodobému udržení* procesu zalednění, jak spočítal jeden ze zakladatelů paleontologie *Georges Cuvier* (1769-1832), je zapotřebí množství energie v nezastupitelném poměru: *transformace jednoho litru mořské vody do masy ledovce představuje ekvivalent energie, potřebné k roztavení osmi kilogramů litiny!* Uvolnit za *normálních okolností* požadované množství energie, *leží mimo dosah fyzikálních možností planety Země*.

Je nabízeno hned několik variant.

První z nich je *oceánská sopečná činnost* nepředstavitelného rozsahu. Odstínění slunečního záření závojem těžkých mraků z vody odpařené magmatem by se mohlo stát příčinou dlouhodobého ochlazení, a to nejen v polárních regionech. Tedy něco jako „nukleární zima“?

Na bázi dosavadních znalostí tektoniky, procesů probíhajících v krách zemské kůry, a poznatků o mořském a atmosférickém proudění si nedokážeme představit ani úspěšně modelovat situaci, za které by *bez vnějšího podnětu* mohlo k potřebné, neobyčejně silné a velkoplošné vulkanické činnosti dojít. Co by ji mělo vyvolat?

Přitom vůbec není jisté, zda by obrovské množství sopečných plynů v atmosféře naopak nevyvolalo *skleníkový efekt*, provázený *nárůstem průměrné globální teploty*. To tvorbu ledovců v prokázaném rozsahu úplně vylučuje... Musí to být jiný mechanismus.

Víme, že se alpské ledovce začínají rozrůstat už při poklesu *průměrné roční teploty* o pouhého *půl stupně Celsia*. Pokles průměrné roční teploty o 5 až 8 °C v kombinaci se vzduchem přesyceným vodními parami zatlačeným do polárních regionů by růst ledovců nepochybně vyvolal. Jenže...

Uvolnění nepředstavitelných kvant energie, potřebných k nastartování podobného procesu (s ohledem k současným parametrům oběžné dráhy a sklonu rotační osy), přesahuje možnosti „tepelného hospodářství“ naší planety. Zbývá tedy už jen možnost vnějšího zásahu do běhu věcí.

Zpráva o jednom z „konců světa“?

Asi dva a půl kilometru pod mořskou hladinou východně od *Floridy* provedená sonda, zasahující devadesát metrů do mořského dna, odhalila „překvapivý“ důkaz kosmické katastrofy. *Richard D. Norris*, vedoucí mezinárodního výzkumného týmu, který průzkum prováděl, ohlásil objev vrstvy obsahující bronzovou kůru s úlomky asteroidu, jehož poloměr je odhadován (?) na „deset až dvacet kilometrů“. Pěkný kousek.

„Podobná vrstva nebyla ještě nikdy předtím nalezena,“ tvrdil Norris, který mimo jiné upozornil na to, že stratigraficky starší (hlubší) vrstvy obsahují fosilie, vypovídající o bohatém a rozmanitém podmořském životě. Těsně nad nimi je vrstvička se stopami života podmořské flóry, překrytá pásem spečené horniny, dokladujícím uvolnění ohromné energie vyvolané dopadem vesmírného tělesa.

Nad ní ležící hnědá vrstva je zřejmě pozůstatkem asteroidu, který se při srážce s největší pravděpodobností částečně vypařil. Část hmoty se odrazila do atmosféry, odkud se spolu s vymrštěnými horninami rozprášila po Zemi.

Šlo o hypotetický „planetoid A“ vymyšleného geofyzika Otto Mucka (Muck Otto: *The Secret of Atlantis*; Collins, 1976)?

Hnědá vrstva obsahuje mnoho pro asteroidy typického prvku - *iridia*. Následuje šedá zóna mrtvých (fosilie neobsahujících) hornin, jejichž tloušťka odpovídá podle názoru geologů stáří asi 5000 let (stratigraficky). Teprve nad touto vrstvou se objevují první rozpoznatelné známky nového primitivního života.

Stratigrafické vyhodnocování stáří hornin podle vertikální superpozice *řídsky řečeno*: podle toho, v jaké síle a v jakém pořadí jsou na sobě uloženy stejnorodé vrstvy usazených hornin) nelze řadit ke spolehlivým metodám. Ale o tom později.

V roce 1989 odhalili geologové stopy obrovského impaktu (nárazem vzniklého kráteru) na *Yucatánu*. Zde však, v důsledku chaotického zpřevrácení zemské kůry, nebylo možné určit původní pořadí jednotlivých vrstev. Stopy hmoty tělesa, které zde ukončilo svou pouť, byly nalezeny až v oblasti *Arkansasu*. Asteroid musel přiletět rychlostí několika tisíc kilometrů v hodině; průměr impaktu je téměř šest set kilometrů (zabírá větší plochu než území ČR). Výbuch nepředstavitelné síly pravděpodobně vyvrhl do vzduchu miliardy tun prachu, který nadlouho zastínil Slunce. Ekosystém se zhroutil - podle střízlivých odhadů vyhynulo zhruba sedmdesát procent tehdejších druhů rostlin a zvířat.

Představa vskutku evoluční...

Mezi těmi, kdo čirou náhodou přežili, byli především drobní savci, z nichž se podle současného názoru po milionech let pravděpodobně vyvinul pozemský předchůdce člověka.

V souvislosti s dopadem tohoto tělesa se nikdo nezmínil o jakékoli souvislosti s dlouhodobým zaledněním, jen *zástupci NASA lakonicky prohlásili, že se podobná katastrofa může v blízké budoucnosti opakovat...*

Geolog *Robert W. Corell* považuje podmořský nález u *Floridy* za nejvýznamnější geologický objev 20. století. Někteří jeho kolegové soudí, že srážka, ke které podle platných tabulek mělo dojít před asi 65 miliony let, byla příčinou vymizení dinosaurů.

Tutéž domněnku vyslovil geolog *Walter Alvarez* z Kalifornské university již v roce 1980; myšlenka tehdy byla většinou jeho kolegů zamítnuta. Ale už Cuvier byl zastáncem myšlenky, že dinosauri vyhynuli následkem nějakého kataklyzmatu.

Dá se věřit odhadům stáří podle tloušťky usazenin? Došlo tehdy i k zalednění kontinentů, trvajícím 5000 let?

Francouzský geolog *G. Berthault* demonstroval roku 1976 před pařížskou Akademií výsledky svých laboratorních pokusů. Dokázal, že takzvané *facie* (vrstvy usazenin stejného rázu), nevznikají postupným usazováním jedné vrstvy na druhou, ale takzvanou *progradací* - postupným navršením vytříděných materiálů směrem od pobřeží do moře.

Neukládaly se tedy po dlouhá geologická období, jak se předpokládalo, ale současně, v důsledku mechanického třídění materiálů. Jedna taková facie tedy mohla vzniknout během 10 000 let - anebo za pět minut!

Tentýž muž roku 1988 zveřejnil v jednom z renomovaných vědeckých časopisů zdrcující názor:

„Jediné, co dnes přesně víme o sedimentárním procesu usazování hornin je to, že tyto horniny vznikly z dávných, na kontinentech uložených usazenin, které tam byly zaneseny oceány během transgresí a regresí (zvedání a klesání jejich dna).“

Interpretovat historii geologických průřezů bez znalosti průběhu tohoto procesu znamená riskovat základní omyl.“

Co toto prohlášení znamená pro dosavadní způsob geologických datování, není třeba zdůrazňovat.

Berthaultovy závěry a laboratorní výsledky doplňuje pozorování amerického geologa MacKee, jež roku 1965 vedl tým zkoumající nános, který *během jediného dne* naplavil rozvodněný potok (Bijou Creek; Colorado). Několik tisíc metrů široký náplav písku a bahna byl místy až čtyři metry hluboký. Svislý řez sedimenty vynesl na denní světlo poznatek, že mohutná vrstva je z *devadesáti procent sestavena z vodorovných facií uložených materiálů, vytříděných podle zrnitosti. Tedy přesně tak, jak to popisuje klasická stratigrafie.*

MacKee ukázal, jak dochází ke vzniku spár a puklin mezi jednotlivými faciemi - prostým zhroucením po odvodnění usazených vrstev. Tedy ne „tuhnutím povrchu v mořské vodě po přerušení sedimentačního procesu ukládání jednotlivých nebo několika facií“, jak dříve klasika.

Desetitisíce a miliony let tvorby usazenin, nanášených podle klasické geologie ustupujícím a vracejícím se oceánem, se zkrátily na pouhých pár dnů, nebo dokonce hodin.

MacKee ale dokázal ještě něco: vzal místo učebnice geologie a kladívka na kameny do hrsti něco jiného - lopatu a *rozum*. Jen tak lze přistihnout přírodu při činu a pochopit věci, které se ze skript a sbírek „odborně klasifikovaných“ minerálů naučit nelze...

Posun zemské kúry?

Jiná hypotéza o příčině tvorby pevninského ledu si pohrává s myšlenkou skluzu pevné slupky zemské kúry po vrstvách tekutého magmatu. Sklon rotační osy se nezměnil, ale některé oblasti se ocitly ve zcela jiných klimatických polohách. Zastánci poukazují na nálezy vrstev kamenného uhlí v *Antarktidě*, kde podle jejich názoru kdysi „bujely mohutné tropické pralesy“.

Jaksi jim přitom ušlo, že v tropickém vedru se žádné uhlí netvoří - dřevní hmota ve vlhkém dusnu tropického pralesa *podléhá rychlému rozkladu*. Klimatické a biologické podmínky, potřebné pro klasickou geologii proklamovaný způsob uhlotvorby, *neexistují!*

Uhelné vrstvy jsou pokládány za usazeniny, které se ukládaly v rašeliništích v období takzvaného *karbonu* (geologicky datováno mezi 350 až 285 mil let; součást *paleozoika*). Dodnes platná teorie o stáří a milionech let, potřebných k vytvoření kamenného uhlí, je jedním ze zažitých omylů... *Žádné takové období neexistovalo*.

Vzhledem k tloušťce některých uhelných slojí je vyloučeno, aby *několik desítek až set metrů tlustá vrstva dřevin vyrostla na území ohraničeném uhelnými pánvemi*. Je jen jedna možnost: vrstva **nánosu** musela být - *nikoli postupně, ale velmi rychle - přikryta neprodyšnou náplavo-vou pokrývkou*.

Mocné vrstvy uhlí (obdobně jako zkameněliny!) se nevytvářely v průběhu dlouhodobého procesu. Jsou svědectvím katastrofálních záplav. Obrovská vlna naplavila nepředstavitelnou hromadu různorodých dřevin z *lesů, pokrývajících desítky tisíc čtverečních kilometrů několika klimatických pásem*, aby je jiná nebo tatáž vlna při návratu pohřbila pod mocnou a neprodyšnou vrstvu mechanicky separovaných horninotvorných minerálů.

Laboratorní pokusy potvrdily, že za určitých podmínek - za nepřístupu vzduchu při odpovídající teplotě a tlaku - se mocná vrstva uhlí může vytvořit i za několik hodin nebo dokonce minut! To by také vysvětlovalo nálezy kmenů zkamenělých stromů se zachovanou kresbou kúry, které horizontálně prorůstají několika vrstvami uhlí, oddělenými několika vrstvami údajně stovky let usazovaných hornin...

Paleontolog *J. W. Gidley* nalezl v náplavu na *Aljašce* zbytky velbloudů, slonů a jiných tropických zvířat, smíšených s kosticemi velryb... S podobnými zapeklitě nemožnými nálezy se setkáváme i na mnoha jiných místech glóbu. Svědectví potopy? Které? A co ji způsobilo?

I když hypotéza o náhlém posunu zemské kúry vypadá na první pohled rozumně, neobstojí pro jednu maličkost - nevysvětluje, *proč by k němu mělo dojít*. Někteří vědci zašli při pokusech o její doložení až tak daleko, že jev přičetli nerovnováze způsobené gigantickou vahou pevninského ledu. Toto zdůvodnění se ovšem dá zařadit jen do kategorie nešťastných pokusů o vysvětlení příčiny následkem.

Navíc - schází ještě jeden z podstatných činitelů.

Je sice pravda, že posunem by se kontinenty dostaly do studeného pásma, ale pořád ještě nevíme, odkud se vzalo **teplo**, bezpodmínečně potřebné k odpařování vody.

A navíc: pokud by k posunu opravdu došlo, neležela by *lůžka vzniku* ledovců na přibližně stejné rovnoběžce!

Naklonění rotační osy?

Dalším pokusem o vyjasnění nevysvětlitelného jevu je možnost radikální změny sklonu Země; úhlu náklonu rotační osy vůči rovině ekliptiky (inklinace). To by nepochybně vyvolalo potřebný efekt.

Náklon osy, takový jaký dnes mají planety *Uran* a jeho dvojče *Neptun*, které jako by se kutálely po oběžné dráze (úhel rovníku vůči ekliptice 98°, úhly mezi rotační a magnetickou osou 58° a 50°), by trvale vystavil slunečnímu záření oblast jednoho z pólů, zatímco na druhém by zavládla krutá věčná zima a šero. Teploty typické pro tropické pásmo by se přesunuly na ozářený pól, zatímco subtropické klima někam k dnešnímu polárnímu kruhu.

Tato poloha Země by měla za následek vyhynutí veškerých vyšších forem života, nechceme-li ovšem tvrdit, že jejich vývoj trval pouze několik tisíc let...

Mimochodem - název *Evropa* pochází z výrazu *Erebus* - stín; země stínů; *země věčného šera*. Pro staré Řeky *končilo obyvatelné pásmo u Dunaje*, a to zcela jistě ne proto, že by se, jak tvrdil stíny tušící Ludvík Souček, neuměli oblékat... Bylo zde koncem glaciály neustále pod mrakem?

Při kolmém postavení zemské osy vůči Slunci, v poloze, ve které by Slunce nehybně stálo nad rovníkem, by se radikálně změnil chod „klimatického stroje“ planety. Došlo by ke změně směru mořských proudů, větrů a proudění vzduchu ve vyšších vrstvách atmosféry, a tím i k neúměrnému zalednění oblasti pólů.

Teprve pak bychom mohli, stále ještě se značnými výhradami, kalkulovat s posunem svrchního pláště zemské kúry následkem nerovnováhy, vyvolané nepravidelným tvarem geoidu a vahou nahromaděného ledu.

Ani tato teorie se ovšem nezmiňuje o *zdroji sil*, které by mohly způsobit změnu náklonu osy. Současná věda totiž nezná žádný mechanismus, který bychom za tyto jevy - když připustíme geology odhadované stáří Země, poměrně *časté a pravidelné* - mohli činit zodpovědným.

Poznatek o řadě pravidelných, z lidského pohledu katastrofických změn není nijak nový.

Jeden příklad za všechny: „*Také se traduje, že se Země v minulosti několikrát převrátila. Mínil tím, že severní pól byl tam, kde je jižní a naopak. Momentálně stojí Země obráceně, ten správný severní pól je na jihu a jižní na severu. Ale v Pátém světě se to opět změní; póly se vrátí na původní místa. Země se přitom vždy úplně převrátila; ne jen zpola, protože by přitom došlo k obrovským škodám. To Stvořitel nechtěl. V Tótkpa, druhém světě, se Země naklonila jen napůl a všechno zmrzlo*“.

(Blý medvěd, náčelník indiánského kmene Hopi.)

Jak daleko sahá kmenová paměť indiánů Hopi?

Geofyzici - studiem směrů magnetické orientace minerálů — zmapovali údaje o dřívější poloze severního a jižního magnetického pólu. Metoda vychází z poznatku, že se magnetická zrnka vyvřelé lávy chovají jako střelky jakýchsi miniaturních kompasů, které se před ztuhnutím horniny nasměrují přesně k magnetickému severu.

Měřením magnetické polarity vzorků ztuhlého magmatu rozdílného stáří se geofyzici snaží zjistit rychlost posuvu putujícího severního magnetického pólu. Přitom ke svému nemalému údivu zjistili, že pól v době, do které kladou počátek doby ledové, se *nacházel v Antarktidě*.

Protože se z dostupných příznaků zřejmě nedá vyvodit, že Země tehdy opravdu „stála hlavou dolů“, i když to *nelze jednoznačně vyloučit*, muselo dojít k přepólování toho, co po svém, a bez ohledu na (silně!) zakaboněné tváře slovných odborníků, nazývám „srdcem“ nebo *generátorem planety*.

Permanentně magnetická vrstva se nepřepóluje sama od sebe!

Řada expertů, vycházejících z výsledků nových výzkumů, zastává názor, že takových „přemetů“ udělalo geomagnetické pole v minulosti dokonce několik. Zdůvodnění tohoto jevu údajně přesahuje rámec našich dosavadních znalostí.

K dalšímu (pozdolna nabíhajícímu) přeskoku geomagnetického pole by podle výpočtů mělo dojít někdy okolo roku 2010...

Planeta se připravuje na jedno z nepříjemných setkání a countdown nezadržitelně běží...

Milníky zapomenutého času

Představa jménem čas. Kamenné milníky. Kdosi... Záhadné stavby. Kladivo na historii. Utajená historie. Arijská degradace nepochopeného. Cífermíky zapomenutého času. Převratné názory. Další poznatky. Nová hypotéza. Počáteční omyl? Výměna „bohů“. Časové shody. Inklinace. Sar. Datování radiokarbonovou metodou. Popletologika. Shrnutí. Archeo-astronomická datování. S čím pracuje archeo-astronomie. Jak dál? Zmatky v nebeské ZOO. Tajemní stavitelé. Damoklův meč. Vetřelec. Historie podle Hopi. S hlavou v písku. Potlačené vědomí.

Aristoteles, Ptolemaios, Descartes, Bruno, Kepler, Koperník, Newton - ti všichni věřili nebo chtěli věřit tomu, že pohyby nebeských těles jsou pevně vázány do jakýchsi sfér nebo neměnnými dráhami. Podle Newtonových zákonů, definovaných podle zásad kopernikovské kosmogonie, se vztahy mezi tělesy, obíhajícími v určitém odstupu dominantní gravitační centra, po čase ustálí v jakémsi ideálním a stabilním stavu.

Čím pak zdůvodnit chaos, vládnoucí ve sluneční soustavě? Je snad tak mladá, že do stavu stabilizace ještě nedospěla?

„Od chvíle, kdy nám rychlé počítače poprvé umožnily dlouhodobé simulace chování planet je jasné, že ve zdánlivém pořádku panuje chaos,“ napsal Richard A. Kerr do Science Research News (14.4.1989).

Cituje studii, kterou zveřejnili Gerald J. Sussman a Jack Wisdom. Oba na základě zdokonalených počítačových simulací zjistili, že oběžné dráhy Uranu a Neptuna jsou *chaotické* a dráha Pluta dokonce *zcela nevypočitatelná*. Výsledky jejich práce později potvrdil i J. Laskar z pařížského Bureau des Longitudes, který konstatoval:

„V celém slunečním systému proti očekávání vládne jakýsi „prachaos, znatelný obzvláště u vnitřních planet, včetně Země.“ V očekávané prostém výpočtu vzájemných vztahů těles tedy narážíme na nesrovnalosti, které v žádném případě nelze přičíst statistickým chybám.

Při snaze proniknout do detailů se, jako obvykle, vynoří vždy pár nových neznámých, které se nechtějí chovat tak, jak bychom chtěli - klasická rovnice se v konfrontaci se skutečností nerovná! To je dnes již jasné všem astronomům - i těm, kteří se dosud drží konvence - ale čím to zdůvodnit?

Uvedme si malý příklad. Vedle sebe stojí dvoje klasické (Huyghensovy) hodiny. Jedny ukazují běžný čas. Ty druhé ukazují od prvního odvozený hypotetický údaj; dejme tomu, že jdou stokrát pomaleji. Na oboje namontujeme nahoře šroubek, nastavující rychlost hodinových strojků, kterým občas náhodně otočí jeden z několika „kolemjdoucích“. (Kvůli pozdějším závěrům je třeba upozornit na okolnost, že se tento příklad odehrává v *lokálním čase*, běžícím podle karteziánských představ.)

Nastavíme-li ručičky obou hodin do stejné výchozí pozice, dejme tomu přesně na 12:00 a spustíme strojky, můžeme přesně vypočítat -při vyloučení zásahů „kolemjdoucích“ -, kdy se shodnou na stejné poloze ciferníku. Jenže - zde se bez nenechavých zásahů zvenčí neobejdeme; lépe řečeno, nevyhneme se jim.

Tento příklad zde zdánlivě stojí jen tak „ve vzduchu“. Zatím. Postupně se k němu několikrát vrátíme.

Napřed ale uděláme malou odbočku.

Představa jménem čas

Málokdo si uvědomuje, že to, čemu říkáme čas, je vlastně jen z *dosud přesně nedefinované dávné nutnosti* vzešlý pojem, označující *dohodnutý* systém přesného měření relativně stálých hodnot. Jejich základní výpočet, pomíneme-li nesporný přenesený vliv ostatních osmi „regulérních“ planet, vychází z poměru vzájemných vztahů mezi Sluncem a subsoustavou Země - Měsíc.

Lineární, tedy hodinami „měřitelný čas“, je pouhou abstrakcí. Proč?

Jednomu oběhu naší planety kolem Slunce říkáme *rok*. Ten *dnes* dělíme na dvanáct *měsíců*, měsíce na dny, dny na hodiny. Toto dělení je důležité jen občansky, pro astronomická pozorování je naprosto bezvýznamné.

Jeden *den* je doba, za kterou se naše planeta otočí jednou kolem vlastní osy. Myšlený bod na rovníku opíše uzavřený kruh, dělený na 360 úhlových stupňů. Je rozdělen na dvakrát dvanáct úseků, nazývaných hodinami. *Hodina* je dále rozdělena na šedesát dílků, *minut*, a minuta na dalších šedesát dílků - *sekund*. Hodina má 3600 sekund.

1 hodina = 15 úhlových stupňů zemské rotace. Tento čas, *platný jen pro planetu Zemi*, teoreticky začal platit *od okamžiku ustálení její dráhy kolem Slunce* (v biblický „čtvrtý den“). Po ukončení tohoto procesu by mělo být dosaženo fixace planety v její „sféře“, respektive na stálé oběžné dráze - s *neměnnými parametry rotace, délky oběhu a sklonu rotační osy k ekliptice* - tak, jak věřili uvedení myslitelé.

Dnes disponujeme velmi přesnými měřicími prostředky, jimiž jsme schopni zjistit sebemenší odchylky od uvedených *oběhových jednotek* (záměrně neříkám času!).

Během roční pouti kolem Slunce se Země otočí zhruba 365,25krát. Čas je ovšem představován pouze *relativní průměrnou rychlostí* pohybu těles soustavy (vyjádřeno prvky prostorové geometrie), bez ohledu na to, jak a čím ho měříme!

Použijeme-li jako srovnávací jednotku například protonové číslo cesia (rel. 132,9054), můžeme jí skutečnou dobu oběhu jen *kontrolovat*, nikoli *určit*. Kontrolu pozorováním siderického pohybu planet, hvězd a Slunce, z procesu zjišťování přesného času nelze vyloučit. Rychlost oběhu totiž není konstantní. Mobile in mobilis.

Vzdálenost, kterou naše planeta každodenně urazí na pouti kolem Slunce, není stejná, protože oběžná dráha nekreslí ideální kruh, ale elipsu. Pohyb se

přibližování ke Slunci zrychluje rostoucím vlivem jeho přitažlivosti až k *perihelu* (bodů dráhy nejbližší ke Slunci; přísluní). Během vzdalování od centrální hvězdy k *aphelu* (nejvzdálenějšímu bodu dráhy; odsuní), se rychlost pohybu neustále snižuje.

Pokud by z jakéhokoli důvodu došlo například ke zkrácení nebo prodloužení oběžné dráhy Země, stal by se *sluneční kalendář*, stejně jako dosavadní poměr určení času, *momentálně* vztahový k protonovému číslu atomu cesia, bezcenným. Protonová čísla *vhodných* prvků udávají pouze *konstantu*, jejímž prostřednictvím lze „kdykoli“ vypočítat nový *poměrový vztah*.

Výraznější změna sklonu rotační osy vůči ekliptice (myšlené rovině oběžné dráhy) by způsobila posun *obratníků*, a tím i posun dne jarní apodzimní rovnodennosti. Nejen astronomický, ale i občanský *kalendář* by pak vyžadoval složité korektury, ne-li úplnou revizi. Totéž platí pro změny oběžné rychlosti nebo poloměru oběžné dráhy Země. Čas by, cesium necesium, tak jak ho známe jednoduše přestal existovat.

Ukážeme si, že v nedávné minulosti patrně docházelo ne k malým, ale natolik *markantním odchylkám ve vztazích mezi Zemí a Sluncem*, že se pro dočasná určení nových časových konstant stal vhodnějším vztah Země - Měsíc. Čas proto byl určován *pomocí měsíčního kalendáře*.

Kamenné milníky minulých dob

Považovat prapředky za primitivní nedokonalé bytosti je obecně zažitý zlovyk. Tento způsob uvažování vyžadují pravidla evoluční teorie, proklamující neustálý pozitivní vývoj stále schopnějších jedinců. Proti tomuto tvrzení stojí fakt, že údajní primitivové prokazatelně znali složité vztahy, určující (ostatně jimi stanovené!) a dodnes užívané jednotky času.

K čemu jim byly tyto znalosti?

Sloužily snad jen mystickým obřadům nebo potřebám astrologů?

Pro stresovaného člověka dnešní doby je pojem minuta naprosto běžnou záležitostí: do práce chodíme na minutu přesně, pokud nám zrovna o minutku neujel autobus... *Vteřina* je pro většinu z nás zajímavá snad jen v souvislosti s atletickými rekordy. Co tedy vedlo naše předky k tomu, aby v době, kdy podle názoru vědců opracovávali tvrdé mnohatunové balvany pěstními klíny a seskupovali je do geometricky přesných útvarů a astronomicky orientovaných staveb, aby složitý systém časových jednotek vůbec vymýšleli? Nejde totiž o zrovna nejmodernější vynález. Leží na něm prach nejméně šesti tisíc let. Prý - doba kamenná.

Cítíte ten paradox?

Ponechme stranou úsměvná tvrzení tápajících „vědců“ a zamysleme se nad otázkou: K čemu byla předkům vteřina a čím ji dokázali změřit?

I když moderní věda (závislá na pochybných interpretacích a závěrech bohorovných historiků) dosud zarputile popírá možnost rozsáhlých znalostí astronomie *tehdy již úpadkových kultur* starověku, je *nesporné*, že za rozdělení času do dodnes užívaných jednotek, kruhu na 360°, zlom-ky, desetinnou čárku a mnoho jiných podstatných znalostí (které se nám podařilo jen rozpitvat, ale nijak rozvinout) vděčíme Sumerům.

Mimo jakoukoli rozumnou námitku stojí skutečnost, že jsme od nich (přes Řecko) převzali nejen základní poznatky z oborů matematiky, geometrie a astronomie, ale i většinu kulturních rostlin, taje metalurgie a mnoho dalšího. (Obdobné astronomické a matematické znalosti měli na opačné straně zeměkoule Mayové.)

Badatelé konstatovali, že mezopotamští astronomové užívali ke korekturám výpočtů planetárních drah koeficientů, jejichž hodnoty mohly být (podle názoru astronomů) zjištěny jen dlouhodobým pozorováním (empiricky). Tímto výrokem ovšem vystavili do světla pochybností závěry historiků, a ti si to zpětně nechtějí nechat líbit.

Obě skupiny (viz případ Stonehenge), pokud odhlédneme od nesmyslné, leč časté „vědecké“ ješitnosti, se tak dostávají do zcela zbytečných, nekonstruktivních a nedůstojných sporů.

Použijeme-li k výpočtu oběžných drah planet jen Newtonových vzorců, jsou výsledky velmi nepřesné. Planety na cestě k perihelu (bodů dráhy nejbližšímu Slunci) zrychlují a naopak. Newton sám v platonov-ském smyslu prohlásil: „*Není to moje zásluha — stál jsem na ramenou gigantů.*“

Ke korektním údajům se lze dopracovat pouze s použitím koeficientů, které *chaldejští (babylonští) astronomové* okopírovali ze sumerských originálů. Uvažování v klasických axiomech nám zde není k ničemu. Odkud je měli a hlavně *k čemu tato čísla potřebovali* Sumerové?

Kdosi...

Všechno opět nasvědčuje tomu, že před Sumery zde byl tajemný KDOSI, pro něhož přesné definice vztahů mezi tělesy slunečního systému, pozice hvězd a jednotka pozemského času byly naprostou nezbytností. Sumerové pouze převzali hotový systém, který *stojí na vyhodnocení desetitisíciletých pozorování nebo na velmi detailních, všechny naše dosavadní zkušenosti a představy překonávajících znalostech pravidel „kosmické hry“*. Pokud nechápeme není to jejich, ale jen naše chyba. K doložení tohoto tvrzení si položme jednoduchou otázku. Všechna znamení zvěrokruhu se vystřídají jednou za 25 920 let. Opírá se *znalost všech definičních souhvězdí* (astrologických „domů“) o záznamy pozorování, které Sumerům zanechaly Darwinovy opice? ...

Tajemství výpočtu kalendářních funkcí a precesního posuvu znamení zvěrokruhu bylo tradicí, kterou si z generace na generaci předávali kněží národů všech kontinentů pod tajuplnou rouškou služby „bohům“. Touto cestou jsme zdědili s obdivuhodnou přesností vypracované a *svého času astronomicky platné kalendářní systémy*, které z jakéhosi důvodu dávno neodpovídají skutečnosti.

Jsou záznamem tehdejšího stavu.

Místo toho, abychom je brali vážně, zabýváme se výpočty *údajných chyb* dřívějších astronomů vůči našim údajům, abychom sami sobě potvrdili jací jsme „kabrňáci“...

Kýmsi původně vypracovaný systém, podchycující s geniální jednoduchostí řadu prostorových vztahů mezi Zemí, Sluncem, Měsícem a stálicemi, *ztratil platnost v důsledku nejméně jedné katastrofy, která vykojčila Zemi z dráhy*. Dnešní kalendář je výsledkem řady jeho nezbytných korektur.

Hovoříme-li v této souvislosti o „našich znalostech“, které považujeme za původní a definitivní, máme na mysli to málo, které k dávnému tisíciletému poznání přidala v průběhu několika směšných desetiletí rozvíjející se moderní věda.

Původní smysl přesných výpočtů astronomických a kalendářních funkcí byl dlouho překrýván nánosy náboženských kultů a astrologie. Církev se z nějakého jen jí známého důvodu velmi dlouho snažila tyto soubory *vědeckých dat* utajit.

Je *něsporné*, že dnešní církevní kultury jsou jen nepřímým pokračováním tradic, jejichž kořeny nacházíme v zemi Strážců - Sumeru.

Počátky snah o utajení původního smyslu kalendáře musíme hledat až kdesi v dobách, kdy po odchodu Návštěvníků následníci skupiny bližších pomocníků („kněží“ a „velekněží“), ve snaze udržet si privilegované postavení, zahalili *naprosto konkrétní technické úkony a vědecké poznatky*, které jim předali jejich předchůdci, do tajemného pláště víry. Staly se součástí kultovního holdu dřívějším učitelům a mecenášům, pozdviženým na „všemocné, nesmrtelné, neviditelné, ale všudepřítomné bohy“.

O tom, že církve po tisíciletí znaly a střežily řadu vědeckých poznatků, ke kterým se lidstvo muselo znovu namáhavě propracovat, nemůže být pochyb. Dokladem je řada dokumentovaných středověkých procesů s výjimečnými mysliteli a až nepochopitelně *důsledná likvidace zárodků vědeckého poznání* dominikány a františkány ovládanou katolickou inkvizicí.

Ztratili jsme stovky let než jsme našli cestu ke zdrojům. Přivedly nás k nim probleskující zbytky starého poznání, geneticky podmíněná touha, obracející pohled vzhůru do tajuplného vesmíru, a později nutnost přesné prostorové navigace kosmických lodí a sond podle hvězd...

Záhadné stavby

Zdánlivě bez jakéhokoli výsledovatelného systému je po světě roztroušeno množství tajemných megalitických staveb. Mnohé byly zřetelně používány k astronomickým účelům (nejasným), anebo, z jakéhosi našemu pohledu dosud zastřeného důvodu, slouží *konzervaci data, ve kterém byly postaveny*.

Ze způsobu, jakým bylo klasickou archeologií odůvodněno zařazení mnoha „nemožných“ staveb do kategorie zařízení „kalendářního“ typu, lze zřetelně vystopovat, jak se díky násilné snaze o jejich vtěsnání do jedné z „uznávaných archeologických teorií“ postupně stalo přání otcem myšlenky, myšlenka matkou výsledku a výsledek bratrancem omylu...

Arogantní způsob, kterým archeologičtí brontosauři a jejich z rámce nevybočující poslušní žáci zdůvodňovali a dosud tvrdošijně zdůvodňují vznik a účel mnoha stavebních záhad, vyvolává u nervově slabších jedinců v táboře badatelů jiného smýšlení návaly bezmocného vzteku. Konvenční historici nadále s hravostí (a rozumem) dítěte sypou z rukávu stále nové a čím dál směšnější kultury plodnosti nebo čehokoli jiného, hovoří o potřebě zaměstnání znučeného obyvatelstva a podobně. Původci staveb by se nad jejich vývody zřejmě váleli smíchy...Jedním z nejúsměvnějších tvrzení je, že obrovské megalitické stavby sloužily místním rolníkům k určení dne jarní rovnodennosti, prý aby věděli, kdy začít s jarní setbou...

Co naplat. Zasloužili „mudrci“ a jejich žáci, kteří pro ně zcela nepochopitelně útvary a zobrazení jsou schopni doslova vecpat pod pojem „strom života“, a každou stavbu poskytující výhled na nějakou jasnější hvězdu bez mrknutí oka připsat omnipotentnímu „kalendářnímu kultu“, bohužel ještě nevyměřeli. A mají věrné nástupce...

Nebuďme tolerantní a nenechme je v klidu. Nezaslouží si to.

Kladivo na historii

Interpretační kotrmelce některých historiků připomínají způsob, jakým byly blahé paměti „restaurovány“ sochy vyproštěné ze sopečného popela *Pompejí*.

Tenkrát se „slovutní učenci“ snažili restaurovat zbytky sousosí pomocí sekáčů a kladiv. Hloupí předkové je totiž vytesali tak nemožně, že neodpovídaly představám pokročilého člověka osvěceného osmnáctého století... Díky úporné snaze se tak například podařilo sestavit sochu jediného koně z původního bronzového čtyřspřeží - s využitím částí těl všech čtyř zvířat.

Skládali a mnohdy dosud skládají lego sekyrou.

V zájmu spravedlnosti je nutno upřesnit, že pracovní metody archeologů se na místě samotných vykopávek a při restaurování nálezů opravdu podstatně změnilo. To ovšem stále ještě nelze tvrdit o jejich přístupu k interpretaci, datování a zařazování nálezů. Všeobecně stále ještě převládá osvědčená a lukrativní myšlenková lenost.

Nedostatek *invence* úspěšně nahradila bezbřehá arogance, a vůči ko-ryfejům oboru konformně podlézavé zpochybňování názorů jinak smýšlejících kolegů. Zdánlivá neotřesitelnost se přitom opírá jen o letitou zkušenost v užívání osvědčených, argumenty suplujících likvidačních frází. Samostatné myšlení bolí...

Erich von Daniken jednou řekl: „*Posbírejte střepy ze starých vykopávek, zahrabejte je na nějakém zajímavém místě dva metry pod zem a přiveďte k tomu archeologa. Po půlhodině vám vysvětlí o jakou kulturu šlo, jaké měla zvyky, řeč a podobně. To vše vyloví ze studnice školních vědomostí, pocházejících z dědictví v hlavách jeho učitelů.*“ To sedí. Vítězí metoda „A je to...!“

Za opravdu velké objevy můžeme i zde děkovat nadšencům, z nichž se někteří později stali členy akademií- nikdy naopak! Právě takovým lidem vděčíme za objevy (ne nálezy) neocenitelných pokladů starověkého písemnictví, jakým je například *Epos o Gilgamešovi* nebo „chaldejská Genesis“ *Enuma eliš*.

Narazili na ně náhodou, při mravenčí (a často poloilegální) práci v zatuchlých muzejních sklepeních, kam je dřívější „objevitelé“ a jejich mecenáši často nechali naházet bez ladu a skladu. Právo ke studiu a interpretaci nálezů totiž měli a dodnes mají jen ti, o nichž se ví, že pokud narazí na skutečnosti odporující platným teoriím, **nic nezveřejní!**

Takzvané kumránské texty (svitky od Mrtvého moře) jsou nechutným příkladem čtyřicetiletého utajování výsledků, vypracovaných uzavřenou skupinou lidí zveřejňujících jen to, co sami uznali za vhodné. Teprve po velkém boji a nakonec i nátlaku byly kopie textů konečně dány k dispozici každému, kdo o ně projeví zájem. Otázkou zůstává, jestli byly zpřístupněny opravdu všechny.

Střepy a úlomky jakýmsi komickými čárkami poškrábaných hliněných tabulek zpočátku byly pro první „archeology“, zloděje starověkých památek a akreditované vylupovače starých královských hrobů jen balastem, kterým vykazovali rozsah a zdůvodňovali finanční náročnost vykopávek. Ale koho by zajímaly mŕtí nohy načmáтанé primitivy, kteří se nezmohli ani na papír?!

Ostatní nálezy - samozřejmě pouze velmi reprezentativní - pak byly interpretovány bez znalosti klíčových písemností. Tito „slavní“ lidé uvedli do života na vysokých školách dodnes papouškovanou, stejně posvátnou jako scestnou terminologii, na níž stojí rozvíklaná a ze všech stran pouhou „autoritou kapacit“ udržovaná konstrukce „staré historie“. Hrůzka těch, kteří se za pomoci nových překladů původních písemných pramenů namáhavě pokouší uvést historická data na pravou míru, je ironií osudu považována za volně seskupení snů a fantastů. Hlouposti a vyložené nepravdy ve spisech historiků, kteří se stylizovali na úroveň historii měničů „bohů“, se staly v indexech známkovými axiomy... Ve stejném duchu jsou psána i „vědecká“ díla a prováděno „historické zařazování“ textů, interpretovaných v duchu předem smyšlené minulosti ze znaků klínového písma. To, jako vždy, bylo mezitím rozluštno mimo oficiální vědu stojícími nadšenci.

Umět přeložit jednotlivé znaky a slabiky textu ovšem ještě zdaleka neznamená *porozumět* obsahu sdělení. K opravdovému pochopení nám schází znalost pozadí - tehdejších zvyků, světového názoru pisatelů, *historických souvislostí*, používaných *idiomů* a mnoha jiných nezanedbatelných věcí. *Rozumět neznamená pochopit*.

Tím, že například doslovně přeložíme staročeský text, práce ještě zdaleka nekončí. Každý lingvista potvrdí, že teprve *na základě šetření a posouzení shora uvedených kritérií* můžeme **(stále ještě jen přibližně)** usoudit, „co tím vlastně chtěl básník říci“...

Také historická minulost našeho národa stojí na kombinované interpretaci mýtů, vykopávek a zachovaných písemnostech. Ale určitě nebyla taková, jak ji v podstatě epicky, a bez znalosti mnoha složitých okolností ve snaze o probuzení národního uvědomění, popisuje František Palacký. Pravdě se blíží spíše nepříjemně konkrétní Pekařovy práce.

Veřejnost je v drtivé většině krmena jen publikacemi, obsahujícími *interpretace* překladů textů, a priori považovaných za mýty a pohádky. S *čistými překlady, provázenými synonymickými možnostmi přeložených slov nebo slabik*, se nikdy neseťká.

Takto „přeložené“ (ohnuté) texty jsou mumie, ovinuté názory interpretátorů.

Můžete třikrát hádat, jaký názor a náhled asi převažuje.

Texty přinášející fakta, která ani přes veškerou snahu nezapadají do předem určeného schématu, nebyly dosud nikdy zveřejněny.

Utajovaná historie

Je doslova zločinem proti „vědeckým zásadám“ a zdravému rozumu, že z velkého množství *přeložených* hieroglyfických záznamů nalezených nejen v egyptských hrobkách je zveřejněna jen zanedbatelná část.

Utajovaná většina dokazuje, že skutečná historie Egypta byla úplně jiná, než jak ji prezentují historikové.

Jen tak je možné, že byl zveřejněn z kontextu vytržený překlad nápisu na stěně („A“) jisté hrobky, zatímco (samozřejmě z restaurátorských důvodů...) pečlivě zakryté nápisy a malby na protější straně („B“) jako by neexistovaly, protože jednoduše *existovat nesmí!* Popírají totiž platnost výkladu na stěně „A“ v celém rozsahu. Mnohé nápisy se takto „restaurují“ už více než dvacet let. Někteří archeologové vědí své, ale bojí se výsledky své práce zveřejnit - byla by jim okamžitě odebrána licence, opravňující k vykopávkám. Vládne „šeptanda“...

Jakoby jakási obava z prozrazení skutečnosti, že jejich prapředkové, ostatně stejně jako ostatní lidé té doby, byli pouhými „nosiči vody“ sloužícími nedosažitelným „bohům“, vede k tomu, že samotní Egypťané blokují moderními metodami prováděný výzkum.

Vědí, že jeho výsledky by mohly vyvrátit současnou vykonstruovanou, a v konfrontaci s fakty neudržitelnou „turisticky lukrativní legendu“ o domnělé velikosti egyptských vládců.

Pokud ne, proč tedy zákaz dalšího průzkumu speciálním robotem překvapivě odhalených prostor Velké pyramidy; zákaz průzkumu podzemním radarem objeveného systému chodeb pod Sfingou, o které vyšlo najevo, že je mnohem starší než pyramidy - o 25 až 30 000 let - a tak dále?

Obávají se nálezu, který by jednoznačně potvrdil, že pozůstatky obdivuhodné kultury byly dílem úplně jiné civilizace?

Myslím, že falešný nacionalismus je to poslední, co je zde na místě. Velikost egyptského národa by zveřejněním skutečností nebyla nijak zmenšena.

Naopak.

Nebo snad za tím je ještě něco jiného? Kdo tady hraje roli osvědčené „žáby na prameni“?

Árijská degradace nepochopeného

Nemyslím, že si inteligentní bytost - ať už člověk nebo někdo jiný-, která v takzvané „době kamenné“ plánovala a zorganizovala stavbu obrovských monumentů, zaslouží dosud platné zařazení mezi (s odpuštěním) úplně blby; do této kategorie patří spíše ti, kteří bez uzardění tvrdí, že se primitivní pastevci a rolníci - po několika generacích a na mnoha místech světa současně - dělali s dopravou, opracováváním a vztyčováním stotunových balvanů, se kterými by naše „vyspělá technika“ (vylepšený kladkostroj a hydraulika) mnohdy nedokázala ani pohnout, jen proto, aby věděli kdy přišlo jaro?

Je do očí bijící a o to více přehlíženou skutečností, že *některé* megalitické stavby, sloužily nejen k získávání podkladů k matematicko-astronomickým výpočtům, ale jsou postaveny jakoby za účelem *zachycení času*.

Mnohá z nich přitom prošla několika stavebními etapami, které se rozprostíraly na ploše několika staletí.

V *první fázi* se mnohdy setkáváme s řadami otvorů osazených dřevěnými kůly, mnohem později nahražovanými mohutnými menhiry, seřazenými do kruhových nebo elipsovitých *kromlechů*.

Značky a průhledy u některých staveb prokazatelně fixují pozici *uzlových bodů dráhy Měsíce*. To ovšem předpokládá vyšší a diferencovanější znalosti zákonů nebeské mechaniky než jsou ty, které stačí k pozorování a určení zákonitostí zdánlivého pohybu Slunce!

Tyto stavby proto musí být poměrně mladé, tvrdí astronomové. Historici mlátí o stůl svými tabulkami. A archeologové? Ti se snaží - s ohledem na možnost „ztráty vědeckých jmen“ - protáhnout někde středem.

Zásadní chybou při zařazování a posuzování dávných kamenných observatoří a „výpočetních center“ je *vytrvalé podceňování znalostí*, vlastních jejich stavitelům. Přehlíží se, že jednotlivé stavební fáze někde probíhaly po několik staletí. **To ovšem předpokládá nejen rozsáhlý soubor shora uvedených vědomostí, ale především schopnost jejich předání nezměněnou formou, tedy plně rozvinuté písmo.**

K tomu se přidružuje nezměrná vůle dokončit dílo, které z jakéhosi důvodu, a to ani v průběhu staletí v nichž bylo realizováno, neztratilo jakýsi logický (ne mystický!), patrně velmi důležitý smysl!Něco tady nehraje! Co? Potíž je v tom, že se dopouštíme stejné hlouposti, jako kdybychom podle *našich* zvyklostí tvrdošjně trvali na tom, že se *originální hebrejské knihy budou číst odpředu a zleva doprava!* Jejich text se tak stane řadou sice pravidelných, ale smysl nedávajících grafických značek. Výsledek odpovídá směru četby; přeneseně - *úhlu pohledu!* Došli bychom k přesvědčivému závěru, že Hebrejci psali jen nesmysly. Nakonec by se zcela jistě našel „koumeles“, který by i v tomto zmatku objevil jakýsi řád. A „na slovo vzatí odborníci“ by začali dělat „překlady“... Dopadly by asi stejně, jako Lexův **paskvilní** překlad egyptské Knihy mrtvých!

Vysvětlení nevysvětlitelného, přilepením etikety narychlo vymyšleného „kultu plodnosti“ (příklad *Avebury*), je samozřejmě mnohem pohodlnější (a stěžejí logicky napadnutelné), než hledání odpovědi na palčivou otázku, která přímo prosí o to, abychom k rozluštění záhady přistoupili z dnes opačného, ale jistě správnějšího konce:

Proč stavět složitá zařízení ke sledování Měsíce a vymýšlet složitě korektury vyžadující měsíční kalendáře, když Slunce po všechna tisíciletí s neměnnou a prostými prostředky sledovatelnou pravidelností opisuje svou zdánlivou dráhu oblohou?

Jaký **závažný důvod** (a zapomeňme na pomyslné kulty!) vedl před zhruba pěti tisíciletími **rozsáhlými znalostmi disponující bytosti k jejich** budování?

*Složitá měření jsou vidy **průvodním jevem anomálií!***

Před několika málo lety by nikoho ani nenapadlo zavádět pravidelná měření obsahu ozonu v atmosféře. Vynutila si to teprve anomálie - „ozónová díra“. Totéž platí o měření škodlivin v ovzduší našich měst nebo stálé kontrole hladiny radioaktivního záření okolo jaderných elektráren.

Žádná rozumná činnost tohoto druhu není samoúčelná.

Pusťme se tedy do hledání **příčin** a nehedejme je v následcích.

Nedávno jsem seděl jen tak u piva s jedním známým. Ptal se mne, co teď píšu, a tak jsme se dostali do debaty o Newtonových zákonech. Nechtěl pochopit, že Vesmír už není považován za hodinový stroj, že je plný překvapení a anomálií. Když odcházel, byl upřímně vyděšen. Jedna z největších životních jistot, totiž ta, že mu nikdy nemůže spadnout na hlavu nebe, se zhroutila...

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

Následující oddíly a kapitoly obsahují jen čistě nekonformní, axiomy nerespektující kaciřství. Prosím jedince slabší povahy, lpějící na svém dosavadním chápání obrazu světa dosaženém pilným studiem školních pravd, aby knihu zavřeli a zadívali se na obrázek na přední straně obálky. Pak tuto knihu odložte a už ji raději nikdy neberte do ruky.

Ti, kteří se nebojí, mohou jít se mnou. Bude lézat kamení a zazní pláč a skřipění zubů...

Ciferníky zapomenutého času

V anglickém hrabství *Wiltshire* nedaleko *Salisbury* najdeme pozůstatky stavby, která mezi zhruba devíti sty jinými kamennými záhadami na britských ostrovech zaujímá výsadní postavení — **Stonehenge**.

Jen popisům a úvahám o tomto fenomenálním díle dávných předků bylo dodnes věnováno přes tisíc knih a publikací. S přihlédnutím k nejnovějším poznatkům se pokusíme o náhled z poněkud jiného úhlu. Uvidíme, co se z toho vyklube...

Podle mínění archeologů zahájily stavbu *zemní práce*. Nejdříve vznikl asi dva metry hluboký, tři a půl metru široký *kruhový příkop* o obvodu asi 320 metrů. Křídovité podloží bylo navrženo do *valů* po obou stranách výkopu.

Po obvodu vnitřního valu bylo v pravidelných odstupech vyhloubeno *56 otvorů*. Na severovýchodní straně zůstal úsek, sloužící *jako vchod*. **Po obou stranách pravděpodobně stály dva (nedochované) „vratové kameny“** (veřeje), **sloužící jako průhledítka**.

Mimo příkopem ohraničený kruh, ve vzdálenosti asi 70 metrů severovýchodně od centra, byl vztyčen „*podpatek*“ - mohutný, **téměř 5 metrů vysoký** megalit, zasazený metr do země ve sklonu 24°. Za ním, při pohledu od středu kruhu, vychází za *letního slunovratu* Slunce.

Čtyři zaoblené „*poziční kameny*“, z nichž dva (na diagonále) byly vztyčeny na malých *vyvýšeninách*, navršených téměř na kružnici s 56 otvory, vymezují dokonalý *obdélník*.

Poblíž vchodu byla nalezena *řada dalších otvorů*, které zřejmě sloužily ke *vztyčování přenosných dřevěných kůlů* určených „*pravděpodobně k jakémusi měření*.“

Podle závěrů archeologů tedy byla v první fázi stavby založena soustava tvořená příkopem, valem, kružnicí perforovanou 56 otvory, řadou jamek u vchodu a sedmi kameny. Oficiální datování této stavební etapy: asi -2800 (nebo mezi -2900 až -2600).

Podivní stavebníci pak zřejmě čekali asi sedm set let na hypotéku od banky Feuerstein, aby, zhruba od roku -2100, mohli pokračovat ve zcela jiných dimenzích.

Kolem centra stavby byly postaveny čtyřtunové „*modré kameny*“ (*dolerit*). 80 až 82 kamenných bloků tehdy bylo (po zemi a po vodě) dopraveno ze vzdálenosti téměř 400 kilometrů. 76 opracovaných bloků bylo pravděpodobně vsazeno do otvorů tak, aby, seřazeny vždy po 38 kusech, vytvořily *dva soustředné, západním směrem otevřené kruhy*.

Podle názoru badatelů byl tehdy v centru **umístěn také „sluneční kámen“**, ze kterého lze pozorovat východ Slunce nad „*podpatkem*“.

Dále zjistili, že „*podpatek*“ byl ve druhé fázi „*z jakéhosi důvodu přemístěn poněkud východněji*“ - tedy směrem doprava při pohledu od „*slunečního kamene*“. Současně byly postaveny *dva nové menhiry*, sloužící jako *nové průhledítka*.

Úprava si vyžádala *rozšíření stávajícího vchodu stržením částí valu na pravé straně*. Přebyčným materiálem byla zasypana odpovídající část příkopu. Také přístupová cesta („*avenue*“) byla rozšířena.

V průběhu *třetí stavební fáze*, která podle názoru archeologů trvala celá desetiletí, usiloval tajemný architekt o *zviditelnění* díla. Tvořil monument, který bezesporu měl přežít věčnost.

Obrovské *sarsenové* bloky (druh šedožlutého pískovce), *vážící* průměrně 50 tun, zřejmě byly dopraveny po řece ze 30 kilometrů vzdálených lomů v *Marlborough Downs*. Podle některých odhadů jich původně bylo minimálně 77. Zhruba *4400 až 4500 tun kamene* bylo pečlivě opracováno až na místě stavby, *jako by nadměrná váha odpadového materiálu nehrála při transportu žádnou roli!*

V překladových blocích, otesaných tak, aby zvenčí tvořily přesný oblouk, jsou miskovité zádlaby, do nichž zapadají kulovité čepy, vyčnívající z horních plošek vztyčených menhirů. Takto vázané vodorovné bloky, „*zavěšené kameny*“, jimž stavba vděčí za dnešní jméno, přemostují vztyčené menhiry a tvoří s nimi takzvané *trility* („*trojkameny*“).

Ostatními podrobnostmi se zde nebudeme zabývat, zájemce odkazují na prostudování příslušné literatury, doporučit lze i rozsáhlé informace v síti Internetu.

Převratné názory

- Roku 1964 zveřejnil *Cecil A. Newham* v knize *Enigma of Stonehen-ge* (Záhada Stonehenge) senzační poznatek:

Stonehenge zpočátku muselo být měsíční observatoř.

K tomuto závěru dospěl analýzou polohy čtyř „*pozičních kamenů*“ a rozměrů jimi vymezeného obdélníku. Tvrdil, že stavitelé komplexu přesně věděli, kde ho založit (!) - obdélník a jeho vymežovací linie by podle jeho propočtů neplnil žádanou funkci v žádné jiné geografické poloze.

Následoval obligátní výsměch mnoha příslušníků zvláštního lidského specia, zvaného „*vědci*“.

Tyto bytosti si počínají - řečeno slovy Pythagora - *značně pošetile: nové myšlenky přijímají s odporem, aby je, po dlouhodobém zpochybňování složitými úvahami a zaručeně správnými propočty, posléze považovaly za samozřejmost...*

Řečeno méně diplomaticky: krédo neschopných je jednoduché. Protože sám nevím, jak na to, a nehodlám to přiznat, vždy a zásadně nesouhlasím s názorem někoho, kdo se opovážil zkoušet myslet jinak než já a navíc ještě měl tu drzost své myšlenky zveřejnit. Nový názor (i scestný) přijmu až tehdy, stane-li se názorem většiny.

Nikdo ze zástupců „*ortodoxní vědy*“ tehdy nebyl a mnohý dosud není ochoten připustit, že někdy na konci „*doby kamenné*“ by zde mohl být někdo, kdo disponoval diferencovanými znalostmi nebeské mechaniky natolik, aby mohl provádět náročné výpočty dráhy Měsíce.

Pohyb Měsíce kolem Země a soustavy Země - Měsíc kolem Slunce, se pravidelně opakuje - ovšem ve zhruba devatenáctiletém *Metonově cyklu*, protože Měsíc obíhá Zemi po dráze, která vůči ekliptice vykazuje asi *pětistupňový sklon*. (Metonův nebo také „*dračí cyklus*“, podle dávné pověsti - mnemotechnická pomůcka? - o požívání měsíce drakem, sídlícím v uzlech drah Země a Měsíce, trvá 18,5997 roku. Naši obdobou je pohádka o červené Karkulce!)

Úplný *siderický* oběh - pohyb Měsíce ve vztahu ke hvězdám, „*drakonický měsíc*“, trvá 27 dnů 5 hodin a 39 sekund (27,3 dne) -je na rozdíl od laicky

pozorovaného, *synodického* oběhu (29,53 dne) o něco kratší. Příčinou zdánlivého prodloužení synodického oběhu Měsíce je shodnost směru otáčení Země se směrem jeho oběhu.

Metonův cyklus tedy zahrnuje osm bodů, okamžiků, kdy Měsíc na své pouti oblohou protíná nebo téměř prochází rovinou ekliptiky. Poněkud zjednodušeně řečeno, je to postavení, umožňující úplné zatmění Měsíce nebo úplné či částečné zatmění Slunce. Cyklus obsahuje čtyři *hlavní* a čtyři *vedlejší* body, označované jako „uzly“.

Chceme-li vypočítat například den, kdy dojde k příštímu úplnému zatmění Měsíce v přesně stejných souřadnicích, musíme najít počet synodických a siderických měsíců, dělitelných společným jmenovatelem. Je to 223 synodických měsíců, jež se, až na chybičku vykazující 0,0389 dne, rovnají 242 měsícům siderickým (hvězdným). To odpovídá 6585,333 dnům; 18 roků a 11,333 dne Metonova cyklu. Abychom dospěli i k *totožné denní době* atmění, musíme násobit počet dnů Metonova cyklu třemi a dostaneme periodu uzavírajících 19 756 dnů.

Newhamův předpoklad, že Stonehenge bylo založeno za účelem fixace uzlů Metonova cyklu, či snad dokonce jejich předpovědi, se jeho kolegům zdá být směšný přímo k popukání. Vždyť primitivní stavitelé by prakticky museli mít stejné znalosti jako oni!

Jednostranně vzdělaní odpůrci zcela opominuli *nezvratný fakt*, že v inkritinované době, kdy údajně proběhlo vyměření areálu a následná stavba saliburského monumentu, existovala vysoce rozvinutá *sumer-ská* a *egyptská* civilizace už tisíce let. Cyklus prokazatelně znali Egypťané už *nejméně osmnáct století před naším letopočtem*. A to prosím v epoše, známé v Evropě jako mladší doba kamenná (neolit).

Posvátná kniha Indů - *Súrja siddhánta* - je učebnicí astronomie, údajně diktovanou samotným „bohem slunce“. Obsahuje přesná pravidla, podle nichž lze velmi prostým způsobem vypočítat doby zatmění, které se na hodinu přesně kryjí s dnešními výpočty.

Je podivné, že se *původním obyvatelům Indie* (ne árijským bráhmánům, kteří si mnohé *bez znalosti kontinuity* přivlastnili), i přes důkazy podložené *konkrétními výsledky*, nepřiznává znalost *podstaty jevu*. Schopnost extrahovat rovnici umožňující výpočet jednoduchým způsobem ale *není* projevem primitivity! *Naopak* - je dokladem dřívějších velmi rozsáhlých znalostí, *na které se zemi okupujícím Arijcům už nepodařilo navázat*.

Úroveň dřívější indické vědy nelze posuzovat podle útržků zachovaných ve *védách*. V těchto spisech je třeba vidět jen *pokus o záchranu dřívějšího poznání*. Jsou prošpikovány hrdinskými činy árijských „bohů“, kteří naprosto *nepatří do původní indické mytologie*.

Logickému vysvětlení způsobu a účelu stavby „computeru“ ve Stonehenge brání darwinovská zakrnělost některých „vědeckých mozků“ a klamný pocit nadřazenosti potomků vše devastující bílé árijské rasy, odmítající z temných dějinných důvodů přiznat existenci vyšší civilizační formy v době, kdy na území jejich dnešních evropských velkoměst znělo jen vytí po ledu t'apkajících vlků.

Bránili a brání se myšlence, že naše věda (z indického *véda*) má hluboké kořeny ve vědomostech, zprostředkovaných Evropanům z pokladnic zbytkových znalostí „pohanských“ národů Blízkého východu, křesťany vypuzenými Maory a opovrhovanými hebrejskými učenci.

Podstatný díl viny nese *nesmyslné rozdělení intelektuálního světa na zapřísáhlé ateisty a zastánce církvi definovaného světového názoru*.

Další poznatky

- V sedmdesátých letech prokázal profesor G. S. *Hawkins* z Bostonské university (v publikacích *Stonehenge Decoded* a *Beyond Stonehenge*) astronomický účel stavby. Poprvé ji označil za *kamenný computer*, užívaný především k výpočtům zatmění Měsíce a Slunce (obr. 3, a/s. 68). Přiznal obdélníku, vymezenému pozičními kameny, obrovský význam a dokázal, že prodloužení linií mezi jednotlivými kameny, umístěnými na jeho dlouhých stranách, skutečně přesně *určuje místa hlavních bodů „zastavení Měsíce“*, zatímco prodloužené linie diagonálních propojení rohových kamenů *směřují k bodům vedlejším*.

- Hawkins dále upozornil na okolnost, že zařízení sloužilo k pozorování *všech dvanácti bodů, určujících vzájemně vztahy Slunce a Měsíce*. To podle jeho názoru umožňovalo určení průsečíků, ve kterých Měsíc každoročně protíná dráhu Země v úrovni ekliptiky.

Jejich znalost, jak jsme se již zmínili, umožňuje předpověď zatmění Měsíce a s využitím dalších pomůcek (které jsou ve Stonehenge k dispozici) samozřejmě i zatmění Slunce.

Háček je ale v tom, že i zde platí *bezpodmínečná nutnost detailních znalostí všech uvedených zákonitostí devatenáctiletého Metonova cyklu*.

- Jako před ním Newham, trval i Hawkins na tom, že zařízení bylo postaveno na speciálně vybraném místě, protože *rozměry obdélníka, sloužícího k vymezení fixačních linií měsíčních úhlů, platí jen v této geografické poloze* -jinde ztrácí smysl. Téhož názoru byl později i astronom, matematik a filozof *sir Fred Hoyle*.

Následoval obligátní výsměch...

Toho kdo je obeznámen s postoji a způsobem uvažování historiků nepřekvapí, že hlavním odpůrcem Hawkinsovy teorie se stal *Richard J. C. Atkinson* z university v Cardiffu - badatel, jehož tým ve Stonehenge provedl do té doby nejrozsáhlejší a nejdůkladnější vykopávky.

Jeho hlavním protiargumentem bylo předpokládané vysoké stáří stavby. To podle jeho názoru zcela vylučovalo potřebné znalosti lidí tehdejší doby... Tato do očí bijící nesrovnalost však *měla být významnou indicií, signalizující, že celá záležitost bezpodmínečně vyžaduje jiný úhel pohledu*.

Budu kacř a použiji toto pravidlo.

Trvám na tom, že poslední ze závěrů přednesených Newhamem, Hawkinsem a Hoylem je *nesprávný!*

Proti vší logice se nás totiž pokoušejí přesvědčit o tom, že geniální architekt (ne jakýsi drolicí se paneláky projektující rutinér!) navrhl dům, který měl jedno okno na východ a druhé na západ. Uvnitř místnosti měly být dvě čáry. Na první měl jedním oknem dopadnout sluneční paprsek, dejme tomu 1. května ráno, a na druhou, jiným oknem, 20. září odpoledne. (Podle názoru obou vědců mají dům i **okna předem pevně dané rozměry!**)

Pak si, nešťastník, vzal své plány a šel hledat geografickou polohu splňující uvedené požadavky...

To neberu! Tak hloupý snad ani nikdo nemůže být.

Naproti tomu tvrdím a pokusím se prokázat, že geometrie observatoře odpovídá, a to z *naprosto logických a rozumnými argumenty nevyvratitelných důvodů, geografické poloze právě a jen proto*, že byla založena **na tomto místě a nikde jinde!**

Oprávněnost Atkinsonovy námitky definitivně vyloučil oxfordský profesor *Alexander Thom* v práci *Megalithic Lunar Observations*, který provedl velmi přesná měření přímo na místě. Výsledek *potvrdil* Newhamovo tvrzení, že Stonehenge *bylo v první fázi především lunární observatoří.*

Astronom Fred Hoyle s tímto závěrem souhlasil, ale doplnil, že *stavitel musel přesně znát délku trvání slunečního roku, periodický oběh Měsíce a jeho devatenáctiletý cyklus.*

Atkinson se pak nejen omluvil, ale dokonce konstatoval, že *pod tlakem okolností zřejmě bude nutné přistoupit k přepracování dosavadních historických časových tabulek!* Bravo! Ale kdy?

Slibuji vám, a to nejen na základě úvah v této knize, že velmi brzy.

Nová hypotéza

Tvrdím, že:

- uvedení astronomové se v jednom nemýlí: stavitelé Stonehenge pochopitelně znali potřebnou teorii. Ale naproti běžnému způsobu uvažování je zde malý rozdíl:

- Newham měl pravdu. Až na to, že uzlové body Měsíce a délka Me-tonova cyklu, tak jak je známe, **zde byly určeny vůbec poprvé!**

- *Obdélník mezi pozičními kameny má platnost jen v této zeměpisné šířce, protože sem nebyl přenesen, ale vytyčen na tomto místě.* Hebrejská kniha se musí číst ze správné strany.

Zaujala mne zmínka o řadě otvorů, které objevili archeologové nedaleko vchodu. Podle jejich názoru zřejmě sloužily ke vztyčování přenosných dřevěných kůlů, *určených k jakémusi měření.* Čeho?

Badatele dále velmi zaskočila okolnost, že *hlavní změnou ve druhé fázi výstavby* nebylo umístění „modrých kamenů“, *ale pootočení ústřední osy zařízení.*

O tento posun osy se opírá následující pracovní hypotéza:

• **Slunce v den letního slunovratu tehdy ještě nevycházelo nad dnešním pevně stanoveným místem.** Toto bylo **po jeho definitivním** určení zafixováno **posunem „podpatku“** a vztyčením menhirů kamenného průhledítka.

Tato, vzhledem ke složitosti měření obdivuhodně minimální korektura, si vynutila i rozšíření průchodu stržením částí valu na pravé straně.

Je téměř jisté, že archeology postrádané kameny předpokládaného původního průhledítka („veřejí“) nikdy neexistovaly! Neměly by žádné opodstatnění.

Funkce měsíční observatoře dostatečně popsali Hoyle, Hawkins a Thom. Všechno souhlasí, jen postup v první fázi je třeba vnímat v obráceném pořadí.

Hledání ztraceného času

Vzpomínáte? *Složitá měření jsou vždy průvodním jevem anomálií!*

Pozorovatelna sloužila dvěma účelům: *určení „dračího cyklu“ a následné fixaci dne solstitia* - letního slunovratu. Postup je zřejmý...

Podle pozorování Měsíce, na základě zjištěných zákonitostí, byl vypočten, ve kterém správně *měl nastat slunovrat.* Pozorovatel se za svítání postavil u vchodu tak, aby viděl vycházející Slunce v zákrytu za „podpatkem“.

Svou pozici vůči „podpatku“ označil kulem, který byl až do příštího měření nahrazen kamenem. Postup se řadu let pravidelně opakoval. *U vchodu se po těchto měřeních zachovala řada otvorů.*

Jednoho takto určeného dne vyšlo Slunce přesně nad značkou umístěnou v průběhu předešlého pozorování a během několika následujících let (nebo dalšího cyklu) byla správnost pozice potvrzena. *Původní účel zřízení měsíční observatoře, sloužící jako jakési pomocné hodiny,* byl splněn. Bylo prokazatelně zjištěno, že *bod solstitia se ustálil. Soustava Země - Měsíc obíhala Slunce po nové, ale stabilní dráze.*

Teprve teď bylo možné **opustit pomocný měsíční kalendář a rekonstruovat sluneční a siderický čas.**

Přijmeme-li data získaná radiokarbonovou metodou (14C...), probíhala měření asi 700 let, zahrnovala tedy asi 35 *velkých měsíčních cyklů* (zhruba dvanáct přesných, trojitých).

Otvory po provizorních značkách u vchodu jsou s největší pravděpodobností stupnicí, která vydává svědectví o průběhu stabilizace dráhy {nebo sklonu zemské osy?} v časových odstupech daných cyklem, jehož objev mylně připisujeme Metonovi. Počet otvorů zřejmě odpovídá počtu

provedených měření.

Měření ukázala, že *vypočtený a nový solsitiální bod se rozcházejí.*

Musela být provedena korektura, protože značka u vchodu a „podpatek“ se v čase letního slunovratu sice kryly se slunečním kotoučem na obzoru, *ale prodloužení této linie nevedlo středem observatoře. XJ sluneční pozorovatelny by stačilo posunout střed podle nově zjištěného azimutu. To se ovšem nestalo.*

Stavitelé evidentně chtěli zachovat *funkce potřebné k pozorování Měsíce* a možná i jiné, jejichž smysl nám z neznalosti jistých faktů dosud uniká. Protože chtěli zachovat centrum založeného kruhu, vyřešili problém nejjednodušším možným způsobem: *přemístili „podpatek“.* Přitom nutně *museli rozšířit i průhled valem.* Nakonec *vztyčili dva menhiry - „vratové kameny“ - sloužící jako průhledítka.*

Od tohoto okamžiku přibylly původní lunární observatoři i funkce observatoře sluneční!

Ve Stonehenge se nesporně projevuje tatáž geniální propracovanost multifunkčních staveb, jak ji známe ze sumerských zikkuratů a z egyptských nebo jihoamerických pyramid a stavebních komplexů.

V okolí Stonehenge se zachovalo mnoho jiných, pravděpodobně mnohem starších staveb a pracných terénních úprav, jejichž smysl nám dosud uniká. Tyto mohou nebo ve dřívějším stavu mohly obsahovat fixační body původního azimutu.

Jedna z novějších úvah vyslovuje domněnku, že poměry obvodů jednotlivých mezikruží reprezentují poměry *středních vzdáleností planet sluneční soustavy!* Kamenný podpatek ve schématu údajně zaujímá pozici Jupitera. Obdobné schéma jako v jihoamerickém Teotihuakánu?

Je-li tomu tak, je třeba přehodnotit vztah mezi Stonehenge a záhadnými umělými pahorky v okolí.

Co symbolizuje například umělý pahorek několik set metrů východně ("cursus"), o kterém se literatura v souvislosti s kamennými stavbami téměř nezmiňuje, anebo *Windmill Hill* a známější *Silbury Hill*, jež nikdy nebyl „náhrobní mohylou“, i když se ho archeologové, stejně zoufale jako marně, snaží do této kategorie doslova dokopat svými motykami!

Co naplat? Noha s velikostí dvanáct do boty číslo deset nepatří, ani kdybychom jí zkrátali prsty,.

Počáteční omyl?

Víme, že geniální architekti tohoto díla (Hoyle je neváhal srovnat s Einsteinem a Newtonem) *disponovali veškerými teoretickými znalostmi* a uměli vypočítat pravděpodobný den slunovratu.

Měřenou anomálií tedy nemohlo být nic jiného než *poloha Země vůči Slunci!*

• Pokud by zařízení bylo od počátku situováno na Slunce, *nikdy by se při schopnostech, které lze považovat za prokázané, nedopustili školácké chyby vyžadující pozdější úpravu záměrných bodů!*

• Okolnost, že dávný geometr při zahájení zemních prací už napřed počítal s dílem, jehož stavební etapy byly (podle tvrzení archeologů) rozvrženy do téměř celého tisíciletí, dokladuje připustnost předchozích úvah.

• Transport užitého množství stavebního materiálu vyžaduje dokonale propracovaný organizační systém, vlastní vysoce rozvinutým, technicky zaměřeným civilizacím.

O to víc udivuje počáteční nepřesné stanovení osy zařízení! *Původní umístění „podpatku“ asi odpovídá stavu před převratnou událostí, která s největší pravděpodobností ukončila poslední glaciálu.*

Výměna „bohů“

V širších souvislostech nelze přehlédnout, že doba dokončení této stavební fáze se přibližně kryje s obdobím, ve kterém se podle našich poznatků otřásla vláda středomořských a egyptských *měsíčních božstev.* V *tehdejších* sumerském panteonu (dvanáctce hlavních bohů) byl do té doby *Samaš* (božstvo později symbolizující Slunce) pouze *synem Sina* - boha Měsíce (*Sinai* - Sinova země). Sinův význam však tehdy z nevysvětlitelných důvodů prudce poklesl.

Myslím, že šlo o dozvuky astronomických událostí, a že tyto změny byly v přímé souvislosti s ustálením zemské dráhy.

Se Sluncem se opět dalo počítat.

Pátý, dvacátý druhý, třicátý třetí, třicátý devátý a padesátý *capac* (vládce) Staré říše Inků byli nuceni upravovat kalendář, protože „...*my upadal do zmatků*“. Do zmatků ovšem může upadnout jen *to, co bylo předtím stabilní.*

Inkové tuto věc brali velmi vážně. Čtyřicátý vládce, *Manco Capac IV.*, založil *1000 let před naším letopočtem „Akademii pro studium astronomie“* a **určil dny rovnodennosti.** (Incké chrámy na opačné polokouli jsou orientovány podle *jarní rovnodennosti.*) Tehdy byly v tanejších slunečních observatořích umístěny *intihuatana* - „*kameny, ke kterým je připoutáno slunce*“. Jedním z nejznámějších je složitě opracovaná skála nad domnělou „*inckou pevností*“ *Machu Picchu.*

Podle Inků došlo k přechodu ze znamení Býka do znamení Berana zhruba v roce -2150. Nový (později znovu upravovaný) kalendář však zavedl až Inka

Pacachuti (Reformátor) krátce po roce -1900.

Neměně zajímavý, i když možná spojený s jinou převratnou událostí, je případ Venuše, ztotožňované s Luciferem (Zářícím). Vyprávění o Pánem způsobeném pádu tohoto „anděla“ se pak jeví ve zcela jiném světle.

Po změně sklonu zemské osy (nebo změně úhlu oběhu vůči ekliptice) se Venuše, zářící vysoko na nebi, opět vrátila na své místo - dolů nad horizont (po *x letech?*). Co znamená tvrzení, že padlý anděl Lucifer se jednou - až bude „Pán“ chtít - opět vrátí na své místo nahoře na obloze? Venuše je, díky své atmosféře, velmi jasná oběžnice. Je po Slunci a Měsíci nejjasnějším nebeským tělesem vůbec! Vezmeme-li v úvahu, že v *období anomálních změn* a spontánního tání kontinentálního ledu bylo ovzduší nasyceno množstvím vodních par, byla asi jedinou planetou, jejíž zarudlá záře touto příkrývkou občas pronikala (byla původně bohyně války, než tuto úlohu převzal rudý Mars!). Že její světlo bylo místo nad obzorem, kam patří, viditelné kdesi „nahoře na obloze“, je silnou indicií podporující domněnku o tehdejších, neobvyklém sklonu zemské osy vůči ekliptice.

Tyto změny nebyly bez následků pro pozemský život. Provázela je zvýšená sopečná činnost a jistě i řada zemětřesení. Jisté je, že staří astronomové Venuši od jisté doby nespustili z očí.

U Mayů tato pozorování zdánlivě přerostla až v kult.

Jaké sdělení je ukryto v domnělých mayských mýtech? Touto problematikou se podrobně zabývá následující kniha *Bestseller v kameni*.

Kdo je jmenovaný „Pán“, měnící dráhy planet a postavení hvězd, ten, který přináší závoj temnoty a zkázu pozemskému světu?

Popisují Amos a Izaiáš dříve známé jevy a vyhrožují jejich opakováním, které opět jednou přijde jako „boží trest“ na nehodné lidstvo?

Byl to sumerský Nibiru, a ne Venuše, jak si shora uvedené okolnosti mylně vysvětlil Velikovsky (který ovšem sumerskou kosmogonii neznal)? Je právě on „kometou, vnášejíci zmatek do planetární rodiny“?

Byla to jistě mnohem starší, nedobrá zkušenost a znalost pomíjivosti zdánlivě stabilního pohybu Země - z pozice pozemského pozorovatele Slunce a ostatních nebeských těles -, která vedla moudré hlavy národů Blízkého východu k zachování měsíčního kalendáře.

Určování času podle Slunce se jim zdálo být příliš ošidné...

K dalším úvahám momentálně postačí vědomí, že Stonehenge (a nepochybně i řada podobných zařízení, která se ovšem netěší takové popularitě) v *počátečním stadiu* sloužilo k pozorování Měsíce v dobách, kdy se stabilizovala dráha nebo sklon Země, či obojí.

Mělo uvedení *nového* nippurského kalendáře, systému určujícímu čas podle oběhů zemského souputníka, používaného hebrejským a islámským světem dodnes, stejný důvod? Nepochybně a jednoznačně ano!

Odvážím se vyslovit dokonce podezření, že letopočet, kdy dávní astronomové ve Stonehenge zafixovali letní solstium, se pravděpodobně shoduje s počátkem *revidovaného* nippurského kalendáře!

Ten se liší jen tím, že se, stejně jako kalendář Inků, opírá o *jarní rovnodennost*.

Časové shody

Hebrejští učenci odedávna tvrdili, že letopočet, ještě donedávna vydávaný církví za počet let od stvoření světa, je ve skutečnosti *dnem počátku počítání času podle nového nippurského kalendáře*. Ten podle všeho vstoupil v platnost až po stabilizaci „kosmických hodin“ (-3760). Podle něho se letos (1998) píše rok **5758**.

Srovnáním poznatků ze starých textů s tvrzením některých geologů dospějeme k závěru, že ke kataklyzmatu a ukončení poslední glaciály, muselo dojít před zhruba 6500 až 6700 lety.

To ovšem „klasickým geologům“ nesedí. „Potřebuj“ více než 12 000 let... Kdy se vlastně udála katastrofa, která vešla do záznamů Sumerů a biblických analů jako „potopa světa“ (diluvium)?

Počátek druhé fáze prací ve Stonehenge asi budeme muset posunout do *doby před* 5757 lety, někdy do roku -3760! Přidáme-li archeology udávaných (nejistých) 700 let mezi první a druhou etapou stavby, dospějeme k datu **-4460**.

Průzkumy dokazují, že alpské ledovce *podle klasické teorie nemohou* být pozůstatkem poslední doby ledové - *jsou jen o málo starší než 4000 let*. Stejně je datován i počátek nového zalednění Antarktidy. Skončila poslední glaciála globálním oteplením teprve před 4500 lety?

Pokud ano, muselo (podle současného datování) jít o jiné zalednění, než bylo to, které je dáváno do souvislosti s biblickou potopou. Možná ano, možná ne. Ale co způsobilo tání ledu? Přejídné silné oteplení? Jaká byla jeho příčina?

Umožnilo opětovné částečné ochlazení tvorbu současných horských ledovců? Tak či onak: údaj, kladoucí konec *posledního* zalednění do doby před 12 000 lety, se po vyhodnocení celosvětově sebraných údajů jeví jako neudržitelný.

Inklinace

Sklon zemské osy vůči myšlené rovině oběžné dráhy kolem Slunce (ekliptice) je *ekliptický sklon* - *inklinace*. Myšlená přímka prodloužení rotační osy vykreslí v průběhu ročního oběhu Země kolem Slunce prostorový kužel nad geografickými póly.

Výkyv rotační osy je příčinou střídání ročních období a posunu obzorového bodu východu Slunce, které zdánlivě putuje od obratníku Kozoroha k obratníku Raka.

Obratníkem je míněna zeměpisná šířka (dnes asi 23°27'), rovnoběžka, nad kterou stojí Slunce ve dnech *slunovratu*. V těchto dnech se zdánlivý posun místa východu Slunce na čáře obzoru zastaví nad jedním *lobratníků* a nastoupí cestu zpět.

Dny, ve kterých Slunce pro svou zdánlivou denní pouť po obloze potřebuje přesně dvanáct hodin, jsou dny podzimní nebo jarní *rovnodennosti*. V těchto dnech stojí Slunce kolmo nad rovníkem.

V knize *UFO, bible a konec světa* jsem se pokusil vysvětlit takzvané „egyptské rány“ průvodními jevy, vyvolanými blízkým průletem obrovského tělesa. Předpokládal jsem, že tehdy opouštělo střed sluneční soustavy. Podle Sitchin historicky doložených výpočtů došlo ke katastrofám popsaným v Exodu roku -1433.

Odečteme-li toto číslo od 4460 let (-2463), stáří určeného archeology pro Stonehenge, dojdeme přibližně k datu -1030. Rozdíl mezi těmito daty (asi 400 let) zhruba odpovídá předpokládané době, po kterou se Vetřelec zdržuje ve vnitřní části sluneční soustavy.

(Poznámka pro ty, kteří četli předchozí knihu. Pokud k jevům provázejícím Exodus došlo v době *příletu* Nibiru, vysvětluje to možná důvod spěšného odchodu Tvůrců: očekávali zřejmě poruchy v daleko větším rozsahu.)

V těchto letech se vliv přítomnosti obrovského tělesa uprostřed sluneční soustavy musel projevovat jako řada neobvyklých úkazů, jejichž biblické popisy interpretuje Velikovsky. Upozorňuje i na líčení bitev mezi planetárními bohy, známá z řecké mytologie. Mnoho *kosmogonic-kých alegorií tohoto druhu* obsahuje například Homérova *Ilias*, popis Trojské války, a její pokračování, známé jako *Odyssea*.

Cennými doklady o změně sklonu zemské osy jsou záznamy středo-mořských a čínských astronomů, kteří unisono tvrdí, že hvězda, původně určující pól, se přesunula z Velkého vozu (*Ursa major*) do souhvězdí Malého vozu (*Ursa minor*), kde ji jako *Polárku* najdeme dodnes.

Astronomové tvrdí, že se sklon osy *plynule* mění. Kolísá prý mezi 21° 30' až 27° 30' v *tisíciletých periodách*. Toto tvrzení je v příkrém rozporu s historickými astronomickými údaji!

Tabulka, zahrnující období 2000 let, vypadá následovně:

rok sklon zdroj

-1100 23° 54' Čchu-tching - Čína

-350 23° 49'20" Pytheas - Řecko

1000 23° 34' 50" Ibn Innis - Egypt

1280 23° 34' 26" Košu-tching - Čína

1437 23° 31' 48" Ulug Bej - Samarkand

1750 23° 28'18" Bradley - Anglie

1800 23° 27'57" Delambre

1900 23°23' Praha, hvězdárna

Sklon zemské osy se v tomto období **zmenšil o 31'** (úhlových *minut*, něco málo *přes půl stupně*), zatímco podle tvrzení astronomů by se Země musela zhroupnout (ve dvou tisíciletích dvakrát!) v rozmezí 6° (šesti úhlových *stupňů*) sem a tam...

Jak je patrné z údajů ve shora uvedené tabulce, sklon osy se ještě stále zmenšuje. Rychlost posunu je asi 0" 476 ročně,

Sumerové pojmenovali pásmo mezi 30° s.š. a 30° j.š. *Anovou cestou*. Vymezovala zónu mezi obratníky v době *před* nebo během poslední glaciály? Uhel vychýlení způsobený přiblížením planety Nibiru? Pásmo, ze kterého byl Vetřelec na obloze viditelný?

Soudím, že k postupnému návratu do jakéhosi základního naklonu, je Země vždy znovu přinucena svým zvláštním tvarem, daným vznikem rozštěpeného původního planetárního tělesa (*Tiamat*). Masa vod oceánů, pokrývajících téměř dvě třetiny povrchu (spolu s působením slapových sil Slunce a Měsíce) a excentricky uložené jádro (což dokladuje i mapa základní *magnetické deklinace*), jí nedovolí zaujmout jinou než přibližně dnešní „potácivou“ polohu.

Sar

Podle Sitchina udává sumerský pojem *sar* (*Vládce*) délku oběhu posvátné planety Nibiru a současně je i podílovou jednotkou délek vládní jednotlivých předpotopních Anunnaki-pravládčů, uvedených v *Listině babylonských králů*. Její opis a řecký překlad pořídil ve 3.-4. stol. př. n. 1. babylonský kněz *Berosos*.

Berossova tvrzení byla považována za přehnaná až do roku 1932, kdy správnost popisu nečekaně potvrdil archeologický nález chorsabadských originálů, vedený ve vědecké literatuře jako *Seznam starobabylonských králů „WB 444“ A a B*. Jsou zaznamenány na čtyřhranném 20,5 cm vysokém bloku (obrázek dole).

Podle těchto seznamů sahá historie Babyloňanů přes Sumery až do časů, kdy bohové stvořili člověka.

Zatímco bible vypočítává deset předpotopních praotců, hovoří záznamy na dokumentu o božských praktálich. Ti, podle textu *WB 444 „A“*, vládli celkem *čtyři sta padesát šest tisíc let*. Údaj na první pohled naprosto nesmyslný. Posuďte sami:

„Když království sestoupilo z nebe, bylo království v Eridu. V Eridu byl králem Alulim, vládl 28 800 let. Alalgar vládl 36 000 let. Dva králové vládli 64 800 let. Nadvláda Eridu byla svržena; jeho království přešlo na Bad—Tibiru. V Bad-Tibiru Em-en-lu-anna vládl 43 200 let. Em-en-gal-anna vládl 28 800 let, bůh Dumuzi, pastýř, vládl 36 000 let... ”

Výčet samozřejmě není úplný, ale reprezentativní. Tato horentní data skutečně jsou beze zbytku *dělitelná 3600*. To podle Sitchina potvrzuje skutečnost, že 10 sarů vlády (deset let v časových dimenzích Anunna-ki) představuje 36 000 pozemských let.

Budeme-li si ovšem s čísly hrát, zjistíme, že shora uvedená data **jsou stejně tak dobře dělitelná 1800, 7200** atd.

Podle mého názoru *nebyla „délka vlády“ ve vztahu k oběhům bloudícího Vetřelce. Byla určována podle jiného měřítka*. Ale k tomu se ještě vrátíme.

Historikové tyto údaje samozřejmě vůbec neberou v úvahu. V nejlepším případě považují v textu uváděná čísla za přehnaná, případně tvrdí, že odpovídají dnům nebo dokonce hodinám... Jiní (asi se zavřenýma očima...) tvrdí, že jde o počet měsíců lunárního roku (!). Nikoho přitom nenapadne, že mohou znamenat něco jiného. Například, podobně jako biblické „dny“ Stvoření, *označení průměrné délky trvání určitých epoch*. „S ohledem na vysoká čísla a počítání s nimi je třeba poznamenat, že na tabulce nalezené v kopci Kujumčik je výpočet, za jehož rovnítkem stojí číslice 195 955 200 000 000. Proč by se Sumeři, kteří se ve velkých číslech vyznali, mýlili zrovna v délkách vlád svých předpotopních králů?“

(E. von Daniken)Připusťme, že praktálové před potopou byli opravdu neposuzovatelní našimi měřítky. Ale co s těmi, jež vládli potom?

Nabízí se jedno vysvětlení.

Pokud je pojem *sar* shodný s číslem 3600 a současně platí jako *rok vlády „boha“*, byl **později** rok vlády bohy dosazeného, a tedy „božského krále“ **považován za sar!** Je tedy dobře možné, že **roky** vlád králů byly **dodatečně násobeny číslem, odpovídajícím hodnotě tohoto pojmu**.

Listina králů samozřejmě není sumerský originál. Je jen babylonským opisem starých materiálů, které písaři v dobré vůli a účtě k „božským“ prapředkům poněkud vylepšili.

Původní verze, která jistě kdesi čeká na objevení, zní pravděpodobně takto:

„Když království sestoupilo z nebe, bylo království v Eridu.

V Eridu byl králem Alulim, 8 sarů (roků božského Vládce!)

Alalgar 10 sarů.

Dva králové 18 sarů.

Nadvláda Eridu byla svržena;

jeho království přešlo na Bad-Tibiru.

VBad-Tibiru Em—en—lu—anna 12 sarů.

Em-en-gal-anna 8 sarů,

bůh Dumuzi, pastýř 10 sarů... ”

Podle jiných sumerských dokladů bylo království v dobách fyzicky přítomných bohů nazýváno „*enlilstvím* “. Byl to **Enlil**, správce pozemské kolonie Anunnaki, kdo dosazoval lidské vůdce, krále, z řad pozemšťanů. Vyvolené vybavoval insigniemi moci - „korunou“ a „žezlem“ (!).

To ovšem neznamená, že kralovali doživotně - mohl je sesadit, popřípadě dosadit i podruhé, pokud se během jejich předchozí vlády osvědčili v nějakém kritickém období. Zde se možná skrývá vysvětlení hádanky, jak je možné, že se někteří panovníci vyskytují v seznamech znovu poté, kdy mezitím vládl někdo jiný.

Použijeme-li stejný recept i u deseti předpotopních praktálů zjistíme, že celková délka jejich vlády zahrnuje *127 sarů* - v přepočtu přibližně 456 000 let; průměr *12 sarů* („roků božského Vládce“) pro panovníka! Tady se zřetelně jedná o epochy a o podle jakéhosi klíče střídavě vládnoucí rodové dynastie!

Jak se z tohoto pohledu jeví Babyloňany „vylepšená“ Listina králů „*B*“, panovníků vládnoucích **poté**: „když po potopě království znovu sestoupilo na Zem“?

Ga-Ur - 1/3 saru,

Gulla—Nidaba-Anna — něco přes 1/6 saru,

Zukakip - 1/4 saru,

Atab - 1/6 saru, jeho syn něco přes 1/4 saru,

tajuplný Etana, pastýř, (odešel s bohy) vládl přes 1/2 saru,

jeho syn 1/9 saru,

Samugův syn Tizkar - asi 1/12 saru,

Ilku - 1/4 saru,

Kiag-Ga, syn boha slunce, velekněz (a král) přes 1/11 saru,

božský Lu-Gal, pastýř, vládl 1/3 saru,

bůh Dumuzi, rybář, jehož městem je Kua, vládl 1/36 saru.

Božský Gilgameš, jehož otcem údajně byl démon Lilia, vládl 126 let (něco přes 1/28 saru). Po něm nastal „úpadek“.

Gilgamešův syn Ur-Nun-Gal panoval již jen 30 let, jeho potomek 15 let, Labaser, poslední ve výčtu, 9 let.

U králů po potopě (23 a vládli celkem 24 510 let) byl termín sar pravděpodobně původně použit jen v případech jedinců „božského původu“; zakladatelé dynastie. Panovníci na konci listiny se pohybuji v normálu-po zveřejnění Gilgamešových zkušeností jim už písař „božství“ ani nesmrtelnost nepřiznal...

Myslím, že Listiny králů v tomto smyslu, a v konfrontaci s jinými údaji, jistě stojí za prozkoumání. Rád uslyším, jak to dopadlo.

Těžko se vmyslíme do pohnutek a způsobu uvažování kronikářů dávných dob. Ale domnívám se, že i přes některé přetrvávající nejasnosti je uvedené vysvětlení pravděpodobnější než Dánikenovi „rychlými světla cestující astronauti, využívající časovou dilataci“.

Uvedení králové totiž *vládli na Zemi*, jmenovitě na území Sumeru, a to fyzicky, ne jako nepřítomné bytosti křižující vesmír v kosmické lodi.

Mám pocit, že by si poddaní jejich nepřítomnosti nebo odchodu určitě povšimli (jako v případě Etany!), nebo by je za tisíce let, po návratu z hvězdných toulek, sotva ještě někdo poznal...

Datování radiokarbonovou metodou

Často se hovoří o datování pomocí radioaktivního izotopu uhlíku. Dlužím už dlouho vysvětlení, oč vlastně jde a jak se tato měření provádějí. Tak do toho. (Kdo je zná, může tuto část přeskočit.)

Metoda ^{14}C je omezeně použitelná jen k určení *velmi přibližného stáří zbytků biologických materiálů*. Spočívá na poměrovém výpočtu množství zbylého radioaktivního uhlíku v mrtvých tkáních. Podívejme se, jak to vlastně funguje.

Radioaktivní *uhlík 14* vzniká transmutací z dusíku, bombardovaného ve vyšších vrstvách atmosféry neutronovým (kosmickým) zářením:

Sloučením izotopu ^{14}C s kyslíkem vzniká radioaktivní kysličník uhličitý $^{14}\text{CO}_2$. Ten se smísí s běžným CO_2 , který využívají k životu rostliny (fotosyntéza). Potravinovým řetězcem se tak ^{14}C postupně kumuluje v tělech živočichů.

Smrtí nebo uhynutím organismu se proces přijímání nových dávek radioaktivního uhlíku zastaví. Následuje rozpad izotopu (ten ovšem probíhá již od okamžiku jeho vzniku, což ale na datování pozůstatků rostlin, dřev a jiných organických hmot nemá podstatný vliv), měřitelný příslušným přístrojovým vybavením.

Poločas rozpadu ^{14}C je udáván hodnotou 5568 až 5730 let, to je doba, po které vzorek tkáně ještě obsahuje poloviční množství izotopu, zbylého od okamžiku, kdy se přisun radioaktivního uhlíku do organismu zastavil. Ale, jak je zřejmé, už základní diference činí 162 let! Přesné určení „krátkých dat“ je proto iluzorní. Nepomůže ani oprava srovnáním s výsledky porovnávací dendrochronologie; růst dřevin a tvorba letokruhů silně závisí na lokálních podmínkách.

Na tomto principu založil *prof. Willard F. Libby* datovací metodu, oceněnou Nobelovou cenou. Při příležitosti jejího převzetí upozornil, že *tento způsob datování je použitelný jen velmi omezeně a výsledky tímto způsobem provedených měření by se v žádném případě neměly stát základem nějakých směrodatných závěrů*.

Profesor Libby věděl, co říká. Obsah uhlíku 14 v atmosféře *není konstantní*. Je přímo závislý na síle *geomagnetického pole*. Čím je silnější, tím méně *kosmického záření prolomí ochranný pás (van Allenův štít)*, tím méně *radioaktivního uhlíku vzniká, a naopak*. Dalším faktorem je stupeň sluneční aktivity, určující hustotu částic tvořících ochranný štít.

V praxi to (zjednodušeně viděno) znamená, že zkoumané vzorky tkáně z období, kdy magnetické pole Země bylo silné (nebo sluneční aktivita vysoká), *vykazují téměř nekonečné stáří, zatímco materiály z období oslabeného pole (nebo snížené sluneční aktivity) se jeví podstatně mladší, než ve skutečnosti jsou...*

Jaderné pokusy přispívají k takovému zkreslení nemalou měrou. Pokud budou i příští archeologové odkázáni jen na tuto metodu, budeme se jim jevit značně mladší. Slabá útěcha...

Popletologika

Datování jednotlivých staveb, kupříkladu fází stavby Stonehenge, nabízené klasickou archeologií je přinejmenším sporné. Nejenže použitý způsob měření před chvílí popsanou metodou je nejistý, ale také proto, že k určení času použité artefakty, nalezené v příkopu a *otvorech po kamenech (ne pod kameny dosud stojícími na svých místech!)*, mohou pocházet ze zcela jiného období.

V době užívání byla observatoř nepochybně pečlivě udržována; pro nějaké odpadky, nebo dokonce hroby určité nebylo v otvorech sloužících k měření místo.

Zmatek a nepřesnosti v určování stáří předmětů a hornin mají mnohem větší dosah, než si lze na první pohled představit.

Paleontologové se rádi ohánějí výroky, překypujícími údaji řádu milionů let. Oč se opírají jejich tvrzení? O axiomy. Zopakujme si definici. Axiom je „gumový“ pojem, který podle Slovníku cizích slov znamená:

a) *základní filozofickou větu, platnou bez dokazování,*

b) *zásadní poučku; samozřejmou, nespornou pravdu; východiskovou větu vědecké teorie, v dané teorii nedokazovanou.*

„Vědecké teorie“ tedy v podstatě mohou být (a většinou jsou) nakupením axiomů, s obhajobou jejichž platnosti se nemusí nikdo obtěžovat...

Referenční paleontologické datovací tabulky spočívají na axiomech, z nichž je sestaven takzvaný *index fosilií*. Tato opravdu „fosilní“ tabulka ústupkem Darwinově, z jiných axiomů spleené, evoluční teorii, vyžadující k vývoji jednoduchých organismů miliardy let. Musela je tedy dostat! Takto zdůvodněné miliardy let, byly (podle Darwinovy teorie!) rozděleny do příhrádek „datovacího systému“, kterému se říká index fosilií... Ten pak coby platný axiom **zpětně** slouží jako prostředek k ověření stáří usazených hornin, které jsou důkazem správnosti výchozí teorie. Jasné?

Tak se vyrábí krmivo pro prostáčky...

Jak dalece se necháme oklamat?

• Odhad geologického stáří hornin se opírá o index fosilií, který je sestaven podle zkamenělin, nalezených v určitých geologických vrstvách. Jestliže geolog nalezne nějakou zkamenělou kost, musí jen nahlédnout do patřičné kolonky indexu fosilií a hned „ví“, jak starou vrstvu to vlastně našel.

Jak jednoduché, prosté - a evidentně naivní! Navíc se jaksí automaticky předpokládá, že níže ležící vrstva horniny je až o x-tisíc let starší než ta nad ní.

• Tomuto vyhodnocování svislého průřezu vrstvami usazených hornin se říká *stratigrafie*. Přitom se vychází z axiomu, že se jednotlivé vrstvy ukládaly velmi mnoho let. Ale jak už víme: ověřovací laboratorní pokusy mezitím *nezvratně* dokázaly, že k uložení několika i velmi silných odlišných vrstev *může dojít i společně* — doslova v jednom okamžiku — sedimentací obrovského množství společně naplaveného různorodého materiálu!

Minimálně na dvou místech byly nezávisle na sobě objeveny zkameněliny dravých ryb, které zahynuly v *okamžiku, kdy jedna požírala druhou (Calais a Williams 1989 v USA a Snelling poblíž Sydney)*!

V Austrálii byly spolu s celým hejnem ostatních (hustota: průměrně 7 naprosto nepoškozených exemplářů v kubickém metru) uloženy v několik metrů tlusté vrstvě pískovce, která se podle klasického učení musela utvářet několik tisíc let... Něco tu smrdí!

Právě zjišťuji, že ryba za normálních okolností nezkamení.

Nezkoušejte to...

Ve světě byly ale nalezeny zkameněliny **více než statisíce různých živočišných druhů!** Mnoho hornin sestává jen z těl násilně zahubených vzápětí tlustými vrstvami usazenin překrytých živočichů. Tyto vrstvy zabránily hnilobnému procesu. Obrovské náplavové vlny vraždily rychle, nemilosrdně a mnohdy tak důkladně, že nepřežil ani jeden exemplář druhu. Mnoho zkamenělých tvorů, zejména ryb, si zachovalo obrannou pozici, prozrazující překvapení.

Události vedoucí k navršení ohromujících vrstev tohoto druhu byly **kataklyzmického charakteru**. O nějaké evoluci za těchto okolností opravdu nelze hovořit.

• Zkamenělé kmeny stromů kolmo procházejí až několika vrstvami kamenného uhlí a horninami oddělovacími sloje, které se (podle geologů) usazovaly stovky a tisíce let. Dotaz, jak je možné, že dotyčný strom v mezičase neshnil (stejně jako nahlas vyslovené zpochybnění „neomylnosti“ geologického datování všeobecně) je v příslušných „vědeckých kruzích“ dosud považován za nemravnost...

• Nejmodernějším způsobem datování stáří hornin jsou další *radiometrické metody*, jako: draselno-argonová, rubidio-stronciová a urano-olověná.

Postup je podobný jako u radiokarbonu, měří se však *produkty jaderného rozpadu*. Porovnáním poměru množství původního prvku s objemovým množstvím produktu rozpadu se zjišťuje, jak dlouho se v hornině uzavřený prvek rozkládal. Nádherně jednoduché a všichni jásají!

Jenomže...

Rozpad jaksí neprobíhá tak, jak by fyzikové chtěli. Například berylium (Be 7) se při změnách tlaku rozpadá pokaždé jinou rychlostí.

Rychlost rozpadu uranu na olovo se mění s časem a působením vnějších vlivů, například působením velmi silných elektrických a elektromagnetických polí.

Předpokládá se, že v okamžiku uzavření referenčního prvku do horniny *nebyly přítomny žádné měřením zjišťované produkty*.

Ale proč ne?

Protože nám to tak vyhovuje?

Jak stará je Země?

-*Odhad stáří Země spočívá na výsledku měření poměra uranu a olova v usazených a vyvřelých horninách. Předpokládá se, že v době vzniku vzorků v*

nich ještě žádně olovo nebylo. A právě z těchto výsledků na neověřených předpokladech postavených měření byla stáří naší planety stanoveno číslem čtyři a půl miliardy let.

Toto „vědecké“ zjištění je skutečně bezpříkladným unikátem, protože stejného výsledku nebylo dosaženo žádnou jinou nezávislou metodou...

Tvrzení, že Země je čtyři a půl miliardy let stará je jen další axiom, od kterého se ovšem odvíjejí další složitě a vážně brané úvahy a hypotézy, například hypotéza o vzniku a stáří Slunce, a konečně Velký třesk i s jeho prvními třemi minutami...

Metoda využívající stroncium 87 není o nic lepší; staví opět jen na předpokladech. Draselno-argonová metoda je vůbec nešťastná, protože draselné soli jsou velmi dobře rozpustné ve vodě, takže mohly být do horniny naplaveny nebo do ní vsáknout. Samotný argon, jak známo, přitom z hornin neustále vyvětrává.

V renomovaném časopisu *Science* (1976) byly zveřejněny výsledky některých testů zkoumání horniny, o které geologové předpokládali, že je celosvětově stejného stáří.

Zkoumání dvaadvaceti vzorků zařazených klasickou metodou do období třetihor (předpokládané stáří 65 milionů let) rubidio-stronciovou metodou přineslo výsledky, **kolísající v rozmezí od 70 milionů do téměř 3,5 miliardy let.**

Spolehlivost metody uran-olovo byla testována (1970) prověřováním hornin vulkanického původu.

Určení stáří vzorků z Vesuvu a Azorských ostrovů přineslo údaje, které se pohybovaly **mezi 100 milionů až 10,5 miliardou let! Zkoumané útvary ovšem prokazatelně vznikly před několika staletími...**

Láva ztuhlá na Havajských ostrovech před **200 lety** byla draselno-argo-novou metodou datována na **22 milionů let...**

Usazené horniny navíc sestávají z částíček jiných vyvěřelých nebo sedimentovaných minerálů, které musely vzniknout mnohem dříve a pak ještě mít dostatek času zerodovat. V knize *Tušení stínu* zesnulého fanouška marxistické dialektiky MUDr. Ludvíka Součka se ovšem dozvíme, že: „...radiometrické metody vědcům a historikům dodávají naprosto nezpochybnitelné a nezvratné výsledky.“

Během četby jeho díla člověk musí neustále smekat klobouk - tolik známých zde (převážně inkognito...) potkává...

Je příznačné, že opovrhlivé označení Ericha von Danikena jako „rozhazovačného švýcarského hoteliéra“ mu nikterak nebránilo v tom, aby právě jeho texty a fotografiemi vyplnil dvě třetiny obsahu knihy, podivuhodně odrážející schizofrenii své doby. Jeho sci-fi byly opravdu mnohem lepší.

Jak vidno - dosavadní geologická datování stojí na axiomech a *několikanásobném* vysvětlení kruhem. Zjišťujeme, že veškeré pokusy o definici časových úseků minulosti se mohou (ale i zde pouze v omezeném rozsahu, ve kterém jsme je *schopni pochopit*) opírat **jen o kosmické jevy a záznamy, které nám o nich zanechaly předchozí civilizace.**

Shrnutí

Podívejme se k čemu jsme se zatím prokousali.

Nutnost zjištění nových časových konstant dlouhodobým pozorováním Měsíce a takto *nově definovaných* měsíčních uzlů zřejmě byla v přímé souvislosti s *klimatickými změnami na konci poslední glaciály.*

Tání ledu pravděpodobně provázelo konsolidační proces, kdy se působením nerovnováhy zemského tělesa a slapových sil Slunce a Měsíce postupně měnila šířka pásma mezi obratníky (změna inklinace úhlu). Zprvu dramaticky, pozvolna ještě dnes. Na konci tohoto procesu získala Země svůj přibližně dnešní sklon.

Co bylo příčinou předchozí výchylky? Zde se nabízí několik možností:

A) Došlo k *vychýlení soustavy Země-Měsíc* vůči Slunci, způsobenému gravitací velkého cizího tělesa.

Al) V důsledku ořesu nebo působením slapových sil se rozlomila obrovská masa ledu pokrývající jižní pól a sesunula se do oceánu. Vyvolaná obrovská vlna zaplavila exponované přímořské oblasti a nížiny. Led, ve velkém množství vplouvající do oblasti teplého rovníkového proudění, byl příčinou kondenzace vzdušné vlhkosti do obrovitých vodních mraků. Krátce po zničující vlně zaplavila pevninu dlouhodobá průtrž mračen. Tak, podle Zecharii Sitchina, vypadala biblická potopa světa. Myslím, že popisovaná událost by za těchto okolností měla mnohem dalekosáhlejší následky: váha stacionárních pevninských ledovců, pokrývajících kontinenty severní polokoule, by spolu s vahou ledovců plujících k rovníku okamžitě ovlivnila rovnováhu planety. Došlo by ke značnému ovlivňování sklonu rotační osy!

Představte si dětskou „káču“ („vlka“).

Na horní a spodní část, souměrně kolem osy, připevníme závaží z formelíny. Horní přilepíme pevně, spodní tak, aby po chvíli sklouzlo ke straně nebo upadlo. Roztočená hračka, pokud se úplně nepřevrátí, se *silně rozkymácí*. Osa jejího horního „pólu“, zatíženého závažím, bude nucena opisovat velký kužel. Jinými slovy: její inklinace - sklon rotační osy vůči podložce, jež nám v tomto případě nahradí ekliptiku - se výrazně zvětší. Dětská káča je pevné těleso. Co se asi děje s tělem planety, jejíž povrch tvoří ze dvou třetin voda a z jedné třetiny tenká vrstva materiálů nestejně hmotnosti, zřejmě plovoucích na plastickém podkladu?

B) Uvedenou katastrofu způsobil dopad nebo velmi těsný průlet planetoidu, který mohl být na dráhu Země přiveden jiným tělesem, které Zemi (někdy v minulosti) v bezpečné vzdálenosti minulo (Otto Muck).

C) Došlo k dopadu nebo velmi těsnému průletu asteroidu nebo jádra velké komety.

Jakési těleso způsobilo předchozí srovnání osy, vedoucí ke klimatickým změnám umožňujícím tvorbu ledovců. Jsou tu i další, neméně závažné shody.

Badatelé z řady indicí - mimo jiné i z vyhodnocení struktury starověké (podle čeho datované?) keramiky - usuzují, že k poslednímu *přeskoku* magnetických pólů Země došlo zhruba v roce -800!

Geomagnetickému poli *obrácenému působením vlivu většího tělesa* bud trval přechod k současnému stavu o něco déle, anebo magnetický pól dodnes není na svém místě! (Kde jsem to jenom četl... aha, u Hopi.)

Byla záměna pólů *průvodním jevem*, nebo jednou z *příčin* nezvyklého a k zalednění potřebného oteplení rovníkových oblastí? Soustředily se geotermické procesy, vyvolané vířivými elektrickými proudy při střetu slunečních elektromagnetických sil a násilně přepólovaného zemského dynamu, právě tam? Magnetické částice hornin vyvržených v době těchto záhadných přeskoků *vykazují až desetitisícinásobek přirozené magnetické aktivity*. Jsou tyto změny *sekundárním následkem* změny aktivity Slunce; *interakcí během nezvyklé konstelace planet*?

Země mohla trpět podobnými účinky jako za účelem brždění zkratovaný elektromotor, ve kterém se kinetická a elektrická energie mění ve ztrátové teplo.

Archeo-astronomická datování

Začátky stavby Stonehenge tedy řadím *do období končícího tání pevninských ledovců*, které bylo neklamným signálem pokročilého stupně návratu ke stabilizovanému stavu.

Staviteli upravená pozice „ukazovátka“ ukazuje, že se po ukončení tohoto procesu projevila (astronomicky vzato obrovská!) chyba. Pokud se tato domněnka ukáže jako správná, musí mít ve Stonehenge odečtená odchylna, nazvěme ji třeba „Y“, nemalý vliv na dosavadní *archeo-astronomická datování* „historických a předhistorických“ staveb.

Také data vycházející z dosud předpokládané doby počátku a hlavně ukončení poslední glaciály vyžadují revizi! Je sporné, má-li takové datování u velmi starých staveb vůbec nějaký smysl. Odchylna „Y“ se vztahuje pouze *na poslední změnu*. Uhel, který byl konstantou při počátečních vyměřovacích pracích, mohl být opět jen úhlem platným po *předposlední změně* atd. atd....

S čím pracuje archeo-astronomie

Za zakladatele archeoastronomie je právem považován anglický astronom *sir Norman Lockyer*, který, roku 1894, v díle *The Dawn of Astronomy* poukázal na orientaci starých chrámů podle Slunce nebo jasných hvězd.

Skutečnost, že se sklon zemské osy během tisíciletí několikrát změnil, je považována za neoddiskutovatelnou. *Odhaduje se*, že maximální byl někdy okolo -29 400. (Zase jeden vzkaz od Darwinovy opice...?). 14 400 let před naším letopočtem to prý bylo jen 21°20'. Roku -2000 ovšem činil sklon 23°50' a zhruba tento stav se zachoval dodnes. Nutno vzít na vědomí, že shora uvedená čísla (před rokem -2000) jsou pouze a jen *zpětně vypočtenými odhady*, platné jen za předpokladu, že postupná změna inklinace *je plynulý, známými silami ovlivňovaný proces* (tabulka na str. 94).

Ukážeme si, jak mizivou hodnotu mají díky uniformnímu pohledu na tento jev data udávaná archeoastronomií.

Jako výchozí referenční údaj je použito *archeologicko-historické určení stáří* některých staveb. Axiom, o jehož správnosti se nepochybuje (!). Z čeho je slepen dohromady? Nemusíte dlouho hádat:

- z datování nálezů fosilních pozůstatků, o kterých víme své; -z geologických dat, která se o ně opírají;

- z dat určených „neomylnou“ radiokarbonovou metodou

- a (sporadicky, pokud se to hodí) z velmi sporných, v době vzniku archeoastronomie téměř neznámých a dodnes stále ještě neúplných souborů *přepisů* starých textů!

Dodejme, že interpretovaných historiky na základě znalosti.....můžete třikrát hádat čeho.

Historici a archeologové se dodnes nemohou shodnout na délce dvou „období temna“ v egyptské historii. Neví, kdy vlastně žil *Achnaton*. Názory se různí až o více než tisíc let!

(Zájemcům vřele doporučuji - historiky poplivanou - Velikovského knihu *Ramses II. and his Time!*)

Nad vším vlaje děravá vlajka neústupného otce a ochránce axiomů - konformismu - a na vysokých školách se nadále pilně biflují zkamenělé domněnky ...

Po zjištění přibližné orientace na jarní nebo podzimní rovnodennost nebo letní či zimní slunovrat zbývá *vypočítat odchylku vůči dnešnímu stavu*. Na základě *odhadu* (!) a *srovnávání se stavbami, datovanými shora uvedeným způsobem*, byl vypočítán jakýsi *koeficient pravidelného* (!) *úhlového posunu sklonu zemské osy*.

Zbývá jen podělit tímto koeficientem zjištěnou úhlovou odchylku mezi *původní orientací osy* chrámu nebo jiné astronomicky orientované stavby ve vztahu k ose, procházející obzorovým bodem dnes platného slunovratu či rovnodennosti. Jak prosté a geniální... Jak fenomenálně darwinistický postup! A nejstrašnější je, že takto získaná data se sama o sobě už také stala - axiomy...

Ještě nikdy nikdo opravdu **nepátral po důvodu, proč** byla orientace chrámů na Slunce tak striktně dodržována, kde je *původ a v čem je smysl* tohoto pravidla. Historikové se ohánějí celým davem „bohů slunce“... Ale k tomu se dostaneme později.

Jak dál?

Pokud tedy dnes určujeme stáří ke Slunci orientovaných megalitických a chrámových staveb podle „přirozené odchylky“, k níž údajně dochází *pozvolnou, minimální změnou inklinacího úhlu*, musíme (s ohledem na geografickou polohu) přinejmenším odečíst hodnotu „Y“, kterou nám kdosi moc chytrý zanechal ve Stonehenge! To ale zcela určitě zpochybní dosavadní výsledky archeoastronomických datování!

Přesto, nebo vlastně právě proto, tvrdím, že *hodnota koeficientu, kterým se dělí zjištěný rozdíl, je naprosto iluzorní!*

Ale buďte bez obav. Ono se hned tak něco nezmění. Jestli někde opravdu funguje interdisciplinární spolupráce, pak mezi „astrodatovači“ a „historiky“!

Příkladem toho, jak se archeoastronomická metoda dá „ohnout“ ve prospěch ještě ohnutější historie, je případ datování Tiahuanaka, které provedl Posnansky podle jejich pravidel. I dalšími experty potvrzená data byla „omlazována“, a to tak dlouho, až je historii *tvořící* historikové byli ochotni akceptovat...

Buďto bude tak, jak říkáme, nebo to jednoduše nebudeme vůbec brát na vědomí. Posnansky neměl chuť zahodit dvacet let vyčerpávající práce v nevládním vysokohorském prostředí...

Abychom si dobře rozuměli - nesnažím se tvrdit, že jsem objevil „kámen mudrců“, ale trvám na tom, že mé hypotézy a dohady mají, až do svého vyvrácení **logickými argumenty a důkazy**, tutéž hodnotu jako ty, které dodnes platí!

Zmatky v nebeské ZOO

Rovněž datování podle *precesního* posuvu jednotlivých souhvězdí *zvěrokruhu* (astrologických „domů“) je z dosud uvedených důvodů sporné.

Precesní posuv je jev způsobený téměř nezatelným zpožděním oběhu Země kolem Slunce. Kruh opisovaný prodlouženou přímkou rotační osy se s ukončením oběhu (dnes 365,25 dne) úplně neuzavírá. *Současná odchylka činí 1° za 72 let.*

Následkem toho dochází k posuvu obzorového bodu východu Slunce v den jarní rovnodennosti do určených souhvězdí, v kruhu, rozděleném po 30' do dvanácti výsečí (znamení; „domů“). Posun východu Slunce z jednoho znamení do druhého *dnes* trvá *2160 let* (72 let krát 30, po 1stupni).

Od počátku a během anomálie bylo určení doby předtím zřejmě po tisíce let pravidelného posuvu Slunce do následujícího znamení prakticky nemožné!

Prastarý akkadský text (Erra epos) zaznamenal spor „bohů“, *Nergala* (Erry) a *Marduka*. Marduk uplatňuje *nárok své dynastie na převzetí vlády* (!), protože podle jeho propočtů již došlo k posuvu zvěrokruhu ze znamení Býka (Taurus) do znamení Berana (Aries). Příslušník vládnoucího rodu Nergal ale tvrdí:

....v domě E.ANNA (domě pozorování nebe; **urském** zikkuratu)

zůstává tvář E.HALAN.KI (doslova: *domu kruhu nebe a země*) *zahalena*. " Marduk oponuje slovy:

„Během katastrofy se pravidla správy nebe a země změnila -příbytky nebeských bohů (hvězdy nebo planety) se nevrátily zpět na svá místa.“ „*Důležitým momentem je okolnost,*“ podotýká dále Marduk, *„že se otráslo erkallum a jeho pokrývka* (doslova: porost hlavy, čepice) *se zmenšila, takže dosud nemohla být provedena potřebná měření.*“

Jinými slovy - *stav se dosud ne stabilizoval natolik, aby bylo možné získat nová data pozorováním!*

Tisíce let stará výpověď obsahující stejné závěry, k jakým jsme se dosud dopracovali!

Erkallum je nepřeložitelné slovo (snad „domov ledu“), ale je velmi pravděpodobné, že řeč byla o změně tloušťky ledové pokrývky jednoho z pólů nebo kontinentů, ke které došlo po jakési bližší nespecifikované katastrofě! Druhou podstatnou částí výpovědi je konstatování, že hvězdy od okamžiku *X* *ještě (nebo již) nezářily na původních místech oblohy!*

Původní hvězdné konstelace, nesoucí prastará jména astrologie dodnes užívaných znamení, zhruba od této doby *neplní původní účel*. Před východem Slunce v době přechodu „z domu do domu“ už dávno září jiná souhvězdí v místech, kde se vynoří nad obzor. A k této změně **nedošlo pozvolna**.

Precesní posuv se od té doby zjišťuje výpočtem -je původním způsobem, pozorováním hvězd před východem Slunce, nezjistitelný.

Ze sporu Marduka a Nergala, který ani zdaleka není „povídačkou o ničem v mýtickém stylu“, ovšem vyplývá ještě něco jiného: zdá se totiž, že **o regulérnosti předchozí změny** (přechodu z Blíženců do znamení Býka) *ještě nebylo pochyb!*

Posuv Býk - Beran se podle Inků odehrál (nebo byl nařizen?) někdy okolo roku -2150. Zdá se, že je načase seřadit si několik dat. Čistě hypoteticky:

• Dejme tomu, že k očekávanému přechodu do znamení Vodnáře dojde v roce 2010.

Počítáme-li s precesním posunem o 30° za 2160 let, proběhl přechod ze znamení Berana do znamení Ryb zhruba v roce -150. 2010-2160 = (-150)

• Přičteme délku předešlého posuvu:

(-2160) + (-150) = -2310 - a máme přibližně dobu, kdy by vlastně mělo dojít ke sporu obou Anunnaki, kteří na rozdíl od nás vycházeli z dat v *opačném*

časovém sledu; o nějakém „našem letopočtu“ pochopitelně nemohla být řeč.

- Opět se blížíme k magické čtyřtisícovce! $2310 + 1998 = 4308!$

Marduk se zmiňuje, že *dosud nemohla být provedena potřebná měření, protože hvězdy se stále ještě nevrátily na svá místa, respektive/přes mračna vodních par stále ještě nebyly vidět planety a stálice, o které by se bylo možné při měřeních opřít!*

Marduk Nergalovi v uvedeném textu vyčítá, že před katastrofou (kterou Anunnaki podle všeho předvíдали) nezachránil *měřicí přístroje* umístěné v AB.ZU - „Dolním světě“ - v jižní Africe. To by ovšem mohlo znamenat, že poblíž rovníku byla obloha přinejmenším jasnější. Erebus, pozdější Evropa - považovaná ještě starými Řeky za neobyvatelnou „zemi stínů a věčného šera“...

Nergal ale tvrdí, že tato okolnost na nemožnosti pozorování hvězdné oblohy nic nemění! Její obraz se stále ještě posouval. V důsledku předchozího rozkmitání rotační osy?

Dříve spolehlivý systém měření, který se opíral o sledování HAL-AN-KI, „kruhu nebe a Země“ - „Velkého orloje“ zvěrokruhu - už nefungoval! (Astronomové si opět vypomohli: násobením dnes známé odchylky dospěli k jakémusi datu, které údajně odpovídá době platnosti znamení zodiaku. To však leží tak daleko, že je nemůže potvrdit ani ta už tolikrát namáhaná opice... Taky dobře.)

Z psychologického hlediska se přikláním spíše k Mardukovu podání. Ten se těšil na převzetí moci a jako voják, který „stříhá metr“ netrpělivě počítal pozemské roky, zbývající do vytouženého data. Nergal (*Erra*, latinsky *Irra* - Hněv) zjevně chytračil a chtěl astronomických nejasností využít k prodloužení pobytu u pák moci.

(Tento spor o moc mezi dvěma božskými klany měl nakonec velmi závažné následky, o kterých se dočtete v předchozí knize *UFO, bible a konec světa*.)

- Slova pozdějšího nejvyššího božstva Babyloňanů utvrzují podezření, že hodnota *3600 - sar (Vládce) - nebyla počtem let určujícím dobu oběhu kosmického Větrlece, ale jakousi „dvouhodinou“ na ciferníku precesního kruhu.*

Pokud „sar“ vyjadřuje dřívější počet let, nutných pro přesun dne jarní rovnodennosti z jednoho „domu“ do druhého, tedy **dobu vlády jednoho znamení, musela být precesní chyba před uvedenou katastrofou (během níž byla zničena nějaká měřicí zařízení) menší než dnes - jen 1° za 120 let!**
 $120 \times 30 = 3600$

Toto číslo skutečně odpovídá sumerské šedesátkové soustavě i **dělení kruhu** lépe než současných 72.

Závěr: dnešní hodnota saru je 2160 let. Toto číslo ovšem neurčuje dobu oběhu Větrlece! Ta je v podstatě nevypočitatelná z důvodů, o kterých jsme již hovořili. O pravidelnosti jeho oběhů nemůže být ani řeči. •Pokud se střídání vlády **rodů** předpotopních Anunnaki (kteří ostatně tuto nebeskou geometrii vymysleli!) řídilo precesním posuvem znamenízvěrokruhu, lze pochopit příčinu sporu mezi po převzetí moci dychtícím Mardukem a Nergalem (Errou), který se pochopitelně „cítil být podveden“. Marduk byl synem Enkiho, zatím co Erra náležel k enlilitům.

- Sporné období se zužuje. Pokud Anunnaki, „než se otrásl erkallum“, počítali s precesním posuvem po 3600 letech (SAR = *Vládce* = *znamení* = *dům!*), trvala původně „vláda“ jednoho znamení o **1440 let déle než dnes.**

Vezmeme-li za základ přechod ze znamení *Berana* do *Ryb* (kolem -150) a za délku vlády Berana pozpátku odpočítáme dnešních 2160 let posuvu precese, trvala předchozí vláda znamení *Býka*, *korektně zahájená východem Slunce v patřičném hvězdném znamení*, Mardukem odpočítaných (zepředu) 3600 let.

Její konec a přechod do *Berana* už nešlo určit původním způsobem! Kalendář se změnil a přechod z jednoho znamení do druhého tedy musel být podle nových výpočtů určen *per directivum* (příkazem) o *zhruba 1400 let dříve.*

Není nakonec přesně zde zakopán pes, bránci historikům v rozlouskání datování děr v egyptské historii?

Symbolika *Berana* ovládajícího „čtyři křídla a čtyři kouty nebes“ se náhle objevuje na sumerských válečcích i v hrobech některých za astronomy považovaných Egyptanů. Tato doslova masová propaganda hvězdného znamení nemá v předchozích záznamech obdoby.

Egyptští kněží (věrní Nergalovi?) však v symbolické podobě Apiso-vakultu zřejmě i nadále uctívali *znamení Býka!*

Datum založení Stonehenge a jemu podobných staveb musíme hledat někde mezi polovinou vlády znamení *Býka* a počátkem *uměle dosazené vlády* znamení *Berana*.

Sporné stavby tak musíme *hrubě* datovat do periody mezi -4470 až -2310, to je před 4308 až 6468 lety. Rozpětím je dnešní hodnota saru. Odkdypak bylo zahájeno počítání času podle nippurského (hebrejského) kalendáře?

Dnešní letopočet: hebr. 5758 (- 1998) = start roku **-3760.**

Podržeme si toto číslo jako základ.

(Následující úvahy a výpočty jsou čiré spekulace!)

- Inkové kladou přechod od *Býka* do znamení *Berana* do roku **-2160.** Toto číslo ovšem, jak vám jistě neuniklo, **je přesnou hodnotou délky precesního posuvu ze znamení do znamení!** Nacházeli se tedy v *roce zem našeho letopočtu*, na počátku nového znamení! Náhoda? Možná.

- Archeologové datují první fázi stavby Stonehenge do roku **-2400**, to je před 4398 lety.

Hebr. současné datum: 5758 - 4398 = **1360.**

Jak jsme předem vypočítali, činí odchylka od původní hodnoty saru ($3600 - 2160 =$) 1440 let. $1440 - 1360 = 80.$

Musíme hledat historický údaj umožňující určení přesnějšího data v rozpětí zúženém na 80 let.

U některých egyptských „chrámových komplexů“, ale i u jihoamerických pyramid narážíme na podivný stavební fenomén: vstupní galerie nebo schodiště jsou postaveny *asymetricky; v jiném úhlu než osa stavby, k níž patří* (obr. 6). Některé dokonce vypadají, jako by byly několikrát přestavěny. Z jakéhosi důvodu přitom mnohdy byla pozměněna i *orientace svrchní nástavby*.

Pokud jde o stavby z období posledních 6000 let, může odchylka symbolizovat jakýsi původní úhel. Dosud jsem se nikde nedočel, že by se některý archeoastronom pokusil o porovnání a výpočet anomálií, které zde zůstaly doslova vestavěny do kamene. Provedl někdo *trigonometrické propočty*? Odpovídá změněný úhel přesunu Polárky z jednoho vozu do druhého? Která hvězda Velkého vozu hrála před poslední katastrofou stálice, určující severní pól? Vezmeme-li v úvahu tento posun, můžeme vypočítat nebo zkontrolovat veškeré ostatní propočty a zjistit parametry původní dráhy? Co vy na to, mladí, nezátženi a zvědaví astronomové, vládnoucí počítači?

Hra s čísly, úvahy a spekulace by určitě zaplnily nejméně jednu samostatnou knihu. Raději nechme výpočty povolanějším (ale ne zbedněnějším!) a vraťme se ještě na skok do Stonehenge.

Stalo se monumentem proto, aby se uchovala přinejmenším část, upozorňující na *půdorys*, který by vzbudil pozornost pozdějších generací?

Impozantní nástavby nebyly pro činnost zařízení důležité. Zasloučenci, kteří věděli, jak tento computer pracuje, ho dokázali používat přemístováním několika prostých dřevěných sloupků. Veškeré jeho logické matematicko-astronomické funkce, byly badateli opravdu **rozpoznány a odvozeny jen z geometrických vztahů mezi několika otvory v zemi a sedmi opracovanými kameny**.

Bez monumentální nástavby by si toho ale nikdo ani nevšiml...

S velmi podobným zařízením se setkáváme i v rumunské *Samizegetuze* (obr. 3, b /s. 68). Dalším bylo zřejmě zařízení, podle kterého byl vypočítán níppurský kalendář a jedna nebo více observatoří ve Střední a Jižní Americe. Proč více stejných nebo podobných staveb?

Chceme-li podle nového fixního bodu Slunce v den slunovratu nebo rovnodennosti zjistit *místní úhlovou odchylku* vůči původnímu stavu, stačí změřit jeden úhel. K určení pozice soustavy Země - Měsíc ve třídímenzionálním prostoru (vůči Slunci) potřebujeme takové úhly nejméně tři!

Pak lze určit přesnou pozici a vypočítat nové vztahy oběžné dráhy vůči poloze stálic.

Tajemní stavitelé

Pokud tedy máme jasno ve věci účelu, musíme si položit otázku: **kdo** se zde před tisíciletími pustil do práce, vyžadující *bezpodmínečnou spolupráci několika generací*? **Kdo** nařídil a koordinoval měření i pozdější stavební práce?

Pastevci a zemědělci se nikdy neřídí přesným časem, ale klimatickými změnami a potřebami hospodářských zvířat. Nepomůže vyhlásit první jarní den, pokud všude ležící sníh nedovoluje zahájení jarních prací.

Stonehenge, a podobná těžko pochopitelná zařízení, mělo kromě astronomických funkcí ještě jiný, zřejmě *životně důležitý význam*, obsahuje poselství, které mělo být uchováno, pochopeno pro dlouhé řady generací. Zde stavěl *někdo, kdo měl velmi blízko k původní celosvětové civilizaci, jejíž zakladatelé přišli z prostoru ležícího mimo planetu Zemi*.

V žádném případě nebyli tehdejší obyvatelé Británie. Radiokarbo-novou metodou zkoumané artefakty,, nalezené ve valem ohraničeném prostoru, patřily pozdějším náhodným návštěvníkům a některými historiky podporované povídačky o druidech jsou opravdovým mýtem, stejně jako zkazky o keltském původu zdejších obyvatel...

Observatoř byla postavena na předem určeném, tehdy téměř opuštěném místě, které svou polohou v globální síti vyhovovalo uvedenému způsobu měření prostorových vztahů.

Myslím, že nutnost jejich zjištění jaksí *přimo souvisí s možností výpočtu oběžné dráhy Větrhelce/Nibiru/Marduka, jehož přítomnost může za určitých okolností vyvolat změny oběžných drah vnitřních planet soustavy a výrazně ovlivnit sluneční aktivitu. To by představovalo smrtelné nebezpečí pro veškerý pozemský život*.

Totéž asi bylo *hlavním důvodem* vzniku a udržování zodiaku - přesného dlouhodobého kalendáře jako takového.

Máme co do činění s inteligencí, která tu zanechala kamenné memento -jednu z mnoha výstrah před nebezpečím, jehož původ dosud nechápeme.Byl monument ve Stonehenge vystavěn na příkaz Návštěvníků, podle jejich plánů, nebo dokonce jejich přímým přičiněním?

Pak je velkým vykřičníkem určeným těm, kteří budou nejen schopni, ale především **ochotni** pochopit!

Obsahuje ciferníky hypotetických hodin; zavěšený zkamenělý čas.

Damoklův meč

Na nebi byla podivná znamení, tvář země byla v pološeru. Ještě svítilo slunce. Ale velké a mocné šedé závoje počaly halit den.

Opravdu. Zvláštní znamení byla na nebi. Hvězdy se leskly jako matné kameny, jedovatý dech se plazil přes vrcholky kopců. Páchnoucí oheň visel ve větvích stromů. **Rudé slunce křížilo černou cestu**. Černá a rudá, všechny čtyři kouty světa zrudly. Strach a hrůza padly na Vyvolené služebníky. Už neviděli slunce ani měsíc a hvězdy. Přišel zmatek a temnota. Po nebi táhly podivné útvary. Z nebe kapala tekutá smola a lidé hledali potravu v trvalém přítmí. Zabýjeli vlastní bratry. Zapomněli odkaz bohů; začal čas krve...

, Toto je zpráva o zániku lidstva. Co se to stalo? Kdo otřásl Zemí? Kdo nechal tančit hvězdy? Kdo nechal vytrysknout vodu ze skal? Mnoho trestů postihlo člověka. Mnohým zkouškám byl tenkrát podroben. Vládla strašlivá zima, ledový vítr svištěl nad zemí. Bylo strašlivé horko a lidi spaloval jejich vlastní dech. Lidé i zvířata prchali v panickém strachu. Bez cíle běhali sem a tam. Chtěli se schovat na stromech, ale ty je odmrštily pryč.

Chtěli se ukrýt v jeskyních, ale ty se zřítily a zasypany je.

To, co bylo dole, bylo obráceno nahoru. Co bylo nahoře, se ponořilo do hlubin.

Hlučení a zuření bohů nebralo konce. Když všechno utichlo, měla země novou tvář. Před katastrofou bylo chladněji a pravidelněji pršelo. Doby sucha a dešťů byly lépe rozlišeny a pralesy ještě nebyly.

Velká řeka (*Amazonka*) byla původně menší a tekla do obou oceánů. Boční ramena ji spojovala s obrovským jezerem, na jehož jižním břehu stálo město bohů - *Tiahuanaco*.

Katastrofa změnila tvář země. Během události, která zůstane navždy nepochopena, se změnil směr toku řek, výška hor a **síla slunce**.

Kontinenty byly zaplaveny. Vody Velkého jezera (*Titicaca*) vtekly zpět do oceánu. Velká řeka byla roztržena řetězem nových hor. Její široký proud teď tekla na východ. Na jejích březích vyrostly obrovské lesy. Na vycnoae bylo vlhké vedro; zatím co na západě se navršily ohromné hory, mnoho lidí umrzlo v mrazivých výšinách.

První velká katastrofa způsobila obrovské změny, přesně tak, jak předpověděli Dřívější Páni.

A tak se stane i při další katastrofě, kterou naši kněží vypočetli podle běhu hvězd. Protože lidská historie běží v předepsaných kolejích. Všechno se opakuje, vše se vrací, počátek a konec, v *kruhu šesti tisíc let*. S tímto zákonem nás seznámili Dřívější Páni.

Znovu uběhlo šest tisíc let od poslední Velké katastrofy a šest tisíc let od doby, kdy nás Dřívější Páni podruhé opustili.

Na nebi se objevují hrozivá znamení. Zvířata prchají v panickém strachu.

Vypukly války. Zákony jsou porušovány. Zatím co Bílí barbaři ve své rozmařilosti ničí svazky mezi přírodou a člověkem, blíží se naplnění osudu.

Vyvolení služebníci (Uga Mogulala) vědí, že konec je nablízku. Vědí to a odevzdaně čekají. Protože věří odkazu Dřívějších Pánů. S obrazem bohů v srdcích jdou jejich cestou. Ve stopách těch, kteří jsou ze stejné krve společného otce.

To jsou slova *Tatunka Nara*, náčelníka jihoamerických kmenů *Uga Mogulala*, *Daka* a *Haiša*, jak je v roce 1975 zaznamenal Karl Brugger. K událostem došlo roku 13 podle jejich kalendáře.

Podle našeho počítání času roku -10 468.

Vetřelec

Poruchy popsaného rozsahu mohlo způsobit jen velké kosmické těleso, které se v minulosti několikrát přiblížilo nebezpečně blízko k oběžné dráze Země (Slunce se zkřížilo s *černou cestou* - nevypočitatelnou dráhou tohoto tělesa).

Cosí se pohybuje slunečním systémem po dráze připomínající smyčky komet. Hrozí nebezpečí jen během každého druhého, třetího, x-tého míjení? Interval šesti tisíc let je velmi nepřesný. Není se čemu divit.

Nepravidelnost jednotlivých průletů odpovídá dříve uvedenému příkladu se dvěma hodinovými strojkami. „Průchozími“, kteří občas otočí šroubkem měnicím rychlost chodu jednoho z nich, jsou ostatní, především vnější planety naší sluneční soustavy. *Pokaždé jiný úhel přiletu* křížujícího tělesa ke Slunci (nevypytatelná „černá“ dráha) je způsoben *vidy jinou hodnotou zrychlení cestou k periheliu*, změnou jeho oběžné rychlosti, a tím i délkou dráhy; doby oběhu „prakovým efektem“. Cyklus tak funguje jako chaotický generátor náhody s velmi nejistým počtem proměnných.

Káasskara a sedm Světů národa Hopi

Legenda kmene *Hopi* vypráví o šesti *nestejně dlouhých* předchozích epochách - světech. Podle jejich přesvědčení žijeme na konci sedmého z nich.

Každou epochu ukončila gigantická katastrofa, která změnila tvář Země k nepoznání. Vynořily se nové kontinenty a jiné mizely v hlubinách.

Během poslední opravdu velké katastrofy se pozvolna potopil jejich šestý „svět“ - *Káasskara*; velká pevnina v Tichém oceánu. Na opačné straně Země, v dnešním Atlantiku, se velmi rychle potopila *Taláwaitichqua*, pevnina, kterou od Solóna přes Egyptany známe jako *Atlantis*.

Bytostmi, které *nazývají Kačínami*, byli Hopi převedeni přes řadu ostrovů k vynořující se pevnině, která je dnešní Jižní Amerikou. Místem, kam dorazili, byla zátoka na ostrově s vysokými horami, na jejímž břehu ležel přístav *Táotoóma* - *Tiahuanako*...

Zříceniny tohoto záhadného města, zničeného obrovskou záplavou, se nacházejí v nadmořské výšce přes tři tisíce metrů. Přesto zde byly nalezeny přístavní hráze a usazeniny, obsahující neklamné stopy mořského života. Jeho stáří se dosud nepodařilo uspokojivě určit.

Vezmeme-li v úvahu *Tatunkovu* výpověď, vysvětlující jeho zánik, zdá se, že Hopi, kteří vedeni *Kačínami* mezitím pochodovali na sever, až k „velké ledové stěně na hranicích šera“, tuto lokální katastrofu nezaznamenali. K zaplavení *Tiahuanaka* vodami zmiňovaného Velkého jezera, jehož pozůstatkem je jezero

Tiřicaca, dořlo podle nřzoru geologů postupným zvedáním pohoří And.

Oficiální teorie o pozvolném zdvihu opět potvrzuje sprřvnost kmenové legendy Hopi, tvrdící, že Táotoóma byl mořský přístav na ostrově, který byl první částí jihoamerické pevniny, vystupující z moře.

Je tu ale ještě něco jiného: obyvatelé Táotoómy se určitě neřivili okopáváním ledových políček! Stovky nad sebou vybudovaných teras s geniálně propracovaným systémem zavlařování se táhnou tisíce kilometrů po svazích hor, které podle nich řpaněle dokonce pojmenovali (*Andy* - terasy).

Pokračují až do neznřmých výšek nad hranici, „věčného " ledu, který je mezitím pokrývá! To znamená, že se kdysi nalęzaly v podstatně nižší nadmořské výšce než dnes.

Seřazené za sebou by andské terasy obepjaly Zemi několikrát kolem rovníku! Toto bezesporu největší dílo lidských rukou, proti němuž jsou pyramidy a *Velká čínská zeď* směšnými hračkami, prozrazuje geniální plánování a obrovskou kamenickou zručnost.

Opěrné zdi nejstarších teras jsou zbudovány z přesně do sebe zapadajících obrovských mnohoúhelných kvádrů. Tedy stejnou a dodnes nepochopitelnou technologií zpracování jako mohutné zdi domněle „incké pevnosti“ nad *Cuzcem* a jiná podobná díla.

Obrovská plocha obdělávané půdy na svazích hor poblíž Tiahuanaka dává vytuřit přítomnost x-milionového národa, *odkřzaného na přežití ve střísněném prostoru.*

Podle legendy Hopi zde řili uprchlíci z potopeného kontinentu v době, kdy zbytek jihoamerické pevniny ještě byl mořským dnem...

Pro velká čísla mají Hopi jednotku *sóomody*, kterou srovnřvají s počtem viditelných hvězd. Josef Blumrich míní, že jim tato jednotka nahrazuje číslo 1000. Historie podle Hopi sahř 80 sóomody zpět.

Neodbytně se vnučuje myřlenka, že tato jednotka může být shodná se sumerským *sarem!*

To by ovšem znamenalo, že se opět dostřvřme někam daleko před „oficiální“ počátky lidstva, k Enkimu a přistřní prvních Anunnaki, datovanému asi 288 000 let zpět.

Podle podřní Hopi byla Káasskara třetím světem, který obřvali.

Předtím řili na dvou jiných:

„Na prvním z nich byli lidé stvořeni bohem Táiovou, který stvořil celý vesmír. Místo, kde přebřvá, nazřvřme Výřinami; někteří mu řikají Nebe. Nikdo neví, kde to je, ale odtamtud řídí celý Vesmír.“ „Dal člověku rozum, znalosti a všechny věci, které potřebuje k řivotu. Svěřil mu také zákon a povinnosti, které má v tomto vesmíru plnit. První svět byl zničen ohněm, protože se lidé stali zřými. Druhý svět zahynul pod ledem. Nřř lid přeřil a přiřel na třetí světadíl.“

Byli Kačinové (*Ekáci*, v množném čísle *Nakáčimat'*) bytostmi totořnými se sumerskými Anunnaki?

Kdo byli pozdější učitelé Inků a Mayů, Viračokové a Kukul Can, kteří se vynořili krátce po Velké katastrofě?

Celkový obraz naznačuje, že se na Zemi zcela *nepřirozeným způsobem paralelně vyvijely dvě zcela odlišné, uměle oddělené kultury.*

Také podle Hopi byly národy Káasskary vedeny k duchovnímu způsobu řivota spjatému s přírodou. To původním obyvatelům Ameriky vydrželo až do vřpřdu řpanělů, zatímco na africkém a části euroasijského kontinentu rozkvetla technická civilizace.

Toto umělé rozdělení možná je vysvětlením jinak nepochopitelného zákazu užívřní *kola* a *pířma*. Mayové i Inkové například obojí prokazatelně znali, ale využívřní těchto vymořeností, které jsou hlavním předpokladem pro vývoj a užívřní jakékoli rozvinutější techniky, brřnilo jakési přemocné tabu.

Bílý medvěď tvrdí, že *tyto dva směry zde byly od počřtku.*

Protipólem Káasskary byla technická civilizace, jejíž centrum leželo na pevnině, popsanej v Solónově díle *Kritias* jako Atlantis. Atlantřané ovlřdali národy řředomoří, zejména Egypt, kam zanesli svou kulturu.

Pouřivali (podle Hopi) létajících strojů, z nichž některé se podobaly našim tryskovým letadlům a jiných, s jejichž pomocí prozkoumali sluneční soustavu. Přitom zjistili, že ze všech planet obihajících Slunce je Země jedinou, na které je možno řit.

Zřnik jejich ostrovní řiře v průběhu nečekanej obrovské katastrofy, údajně *vyvolanej zneužitím přirodních sil(!)*, přeřily jen bývalé kolonie, z nichž se pak odvijela další historie.

Na dotaz, proč se Kačiny a Viračokové nevrřtí a nepomohou lidem, Bílý medvěď odpověděl:

„Protože Země patří lidem a veřkerř zodpovědnost i rozhodování spočívř jen na nich.“

S hlavou v písku

Jedním z důvodů, proč je pro nás tak těžké přijmout historickými prameny nabízené logické řešení mnoha marně zkoumaných „standardních záhad“, je jakési iracionální podvědomé řpění na pohodlné a „bezpečnost garantující“ aristotelsko-ptolemaiovské koncepci.

Jen řždňou paniku!

Uznat možnost existence skutečného Damoklova meče, visícího nad našimi hlavami, činí stejnou potíř jako uznřní každodenní možnosti, že jakýsi řilený

maniak brutálně vyvraždí polovinu třídy malých dětí nebo padesát lidí v obchodním domě... Nebo že vykojelijí supermoderní rychlovlak.

A přesto je to všechno takřka každodenní realita.

Pro psychiku unifikovaného lidského jedince naší doby je mnohem jednodušší potlačit podobné události do nejzazšího koutku podvědomí (technikou: mne se to netýká, mně se to nikdy nemůže stát...), než s nimi žít jako staří Keltové (Galové), kteří vstávali a usinali s obavou, aby jim (znovu!) nespadlo na hlavu nebe...

Podle akakorských kronik, došlo k první katastrofě roku -10468 a ke *druhé*, v některých rysech připomínající biblickou potopu, roku -3166. Inkové dosadili znamení Berana roku -2160. Trvaly „zmatky na obloze“ 1006 let?

10468 bez 3166 dává letopočet -7302. *Leží datum počátku dlouhého zalednění někde v čase před 9290 lety?*

Přijmeme-li sumerskou kosmogonii, je po záhadách. Víme, co způsobilo vzpomínaná kataklyzmata, spojená s tektonickým pohybem ker zemské kůry velkého rozsahu.

Pokud by Nibiru/Vetřelec byl tělesem s pravidelnou dráhou, nevzniklo by kolem něho tolik tajemností. Velký a nepravidelný časový odstup mezi jeho objeveními byl registrován jen těmi, kteří přežili. Pak probíhala období obnovy a znovuzrození civilizace. Strašidlo bylo dávno zapomenuto a události obestřely mýty.

Pak se opět jednou nečekaně vrátilo a vrhlo vývoj zpět.

To je koloběh osudu, o kterém hovoří kněží Uga Mogulalů, historie kmene Mayů a legendy Hopi. Situaci komplikuje okolnost, že hrozné těleso v minulosti mohlo jít svou „černou cestou“ a jeho vliv se po ně-kolik oběhů nijak zvlášť neprojevil. Zapomnění pak bylo o to hlubší a překvapení mnohem strašlivější.

Pověst o *Damokloví*, žijícím údajně někdy v době tyranů *Dionýsia I.* nebo *II.* (mezi-430 až -337), je zřetelnou alegorií, za níž se skrývá věčná kosmická hrozba. Tak daleko sahala paměť starověkých národů.

Dnes, pod dojmem vlastní nadřazenosti, považujeme tyto zašifrované odkazy za hezké a obdivuhodně nápadité pohádky. Nic víc.

Potlačené vědomí

Cítíme se být civilizací disponující obrovskými technickými prostředky. V případě kosmického ohrožení tohoto druhu ovšem nemáme větší šanci než kolona šneků, pronásledovaná na silnici parním válcem...

Přesto jsme asi první generací lidského pokolení, která je díky dosaženým znalostem schopna vysvětlit odkazy, zakleté do „nepochopitelných“ kamenných monumentů nebo ukryté do „ság, pohádek a pověstí bez jakékoli vědecké ceny“.

Je nejvyšší čas nakrmit počítače Cray poslední generace všemi dostupnými, možnými i „nemožnými“ astronomickými, historickými, mytickými, geologickými a paleontologickými údaji. Pak se snad dozvíme, co nás čeká.

Docházelo a dochází pod tlakem možných nadcházejících událostí u některých současníků k projevům *kryptomnezie*, postupné přeměny v genech uchovaných informací v jakoby „vlastní“ vzpomínku?

Mně samotnému to tak někdy připadá.

Immanuel Velikovsky, badatel, lingvista a psycholog, napsal následující řádky:

„K úplnému vymazání vzpomínek na dávné katastrofy z povědomí lidstva nedošlo kvůli nedostatku kvalitních písemných záznamů, ale následkem toho, že národy tohoto světa — učence a církve nevyjímaje — začaly považovat jednoznačné popisy kosmických událostí za pouhé alegorie, mýty a pohádková přirovnání.“

Je to tak, pane Darwine. Jsme potomky šťastlivců, kteří přežili, a ti byli potomky šťastně přeživších.

O revoluční podmínky tohoto způsobu „vývoje“ se paradoxně stará.....náhoda!

Planety dvou sluncí

Planety. Chybějící položka. Planeta „X“. Tři vývojové fáze. Před stvořením Země. Slunce. Jupiter. Stvoření Země a planetární bůh. Wiltshirské planetárium. Planety prvního Slunce. O hodnotě a věrohodnosti teorií. Hmota, čas a prostor. Superfyzika? Velký třesk a rozpínání vesmíru. Vzdálenost jako násobek rychlosti? Nebeský kulečnik. Vynucená kosmická rovnováha. Svědectví o nebeské bitvě. Bombardování z vesmíru. Vědomé lži zástupců „vědy“. Mars. Následky a lidské povědomí. Kolektivní amnézie.

V kmenové paměti a rituálních obřadech kmene *Dogonů* se uchovávaly informace neuvěřitelného rozsahu. Kmenoví kouzelníci primitivního afrického kmene dokázali v roce 1949 do posledního detailu popsat *systém dvou sluncí, tvořících jednu soustavu*. Přitom neochvějně trvali na tom, že touto dvojhvězdou je *Sirius*. Dnes (to je od roku 1972!) už víme, že se vědomosti tvořící jádro jejich legend zakládají na pravdě. Je to jak říkají: soustava *Siria* má dvě slunce, z nichž to menší, ale mnohonásobně těžší, opíše jednou za zhruba padesát let poněkud kuriózní dráhu kolem většího. Toto těleso, jemuž *Dogonové* říkají *Digita-ria*, je pouhým okem neviditelné. Větší a velmi jasná hvězda, je přitom gravitací hmotnějšího tělesa „posunována“ v podélné ose nepravidelného elipsoidu sem a tam.

Ponechme stranou další důkaz toho, že jsme stále ještě *zcela nepochopili*; pravou tvář gravitačních zákonů a věnujme se samotné skutečnosti, že *Dogonové* soustavu *Siria* znají do detailů vyřezávacích dech. Kromě toho trvají na tom, že jejich dříve osobně přítomní bohové přišli z tohoto systému a že to byli právě oni, kdo je s funkcí soustavy dvou sluncí seznámil.

Francouzský antropolog *dr. Marcel Griaule* a etnoložka *dr. Germaine Dieterlenová* vypracovali o mýtech *Dogonů* etnologickou zprávu, zveřejněnou v *Journal de la Societě des Africanistes: Tome XXI, Fascicule I, Paříž 1951*; pod titulem *Un systeme soudanaís cle Sirius*.

Astronomové podobné žvásty nečtou. Zpráva sdílela podobný osud jako mnohé jiné „nemožné kuriozity“ a celá věc upadla na dlouhá léta v zapomnění. Mezitím byl učiněn velký astronomický „objev“! Průzkum *Siria* potvrdil, že jde o systém dvojhvězdy, ve kterém vládnou kuriózní vztahy. Na zprávu francouzských etnologů si pochopitelně žádný z učených hvězdoporců nevzpomněl.

Teprve později napsal americký lingvista *Robert K. G. Temple* o *Do-gonech* a jejich mýtech velmi zajímavou knihu. Z výsledku jeho rozborů vyplývá, že předkové *Dogonů* žili někde v horní části *Egypta*, pravděpodobně v *Súdánu*. Odesli si snad své udivující astronomické znalosti odtud?

Jsou vědomosti *Dogonů* součástí starých textů, tradovaných generacemi egyptských kněží? Použil kdosi soustavu *Siria* jako *názorný příklad k vysvětlení dřívějšího uspořádání systému, známého jako naše „sluneční soustava“*?

Planety

Starověké představy o vzniku vesmíru a sluneční soustavy jsou různé, i když obsahují nejjeden společný prvek.

Indie: Bůh *Brahma* několik tisíciletí seděl na lotosovém listu a přemýšlel. Pak stvořil zlaté vejce, ze kterého se zrodil Vesmír.

Řecko: Filozofové *iónské školy* se domnívali, že látky, ze kterých sestává svět, byly napřed rozptýleny jako pára. Jejich zhuštěním nakonec vznikl vesmír.

Descartes, v díle *Principia philosophiae*, se domníval, že hmota vznikla vířivým pohybem částic. Na této domněnce stavěli i *Leibnitz*, *Whiston*, *Buffon*, *Franklin* a jiní O tom, jak vznikly planety, existuje několik vědeckých hypotéz, které lze shrnout pod společného jmenovatele - žádná z nich dosud nebyla potvrzena v celém rozsahu. Každá nechává otevřeno množství nezodpovězených otázek.

• Ve spise švédského mystika *Swedenborga* (*Principia rerum naturalium*), podobně jako u Angličana *Wrighta*, se objevují zárodky *nebulární hypotézy* (vznik vesmíru z mlhoviny žhavých par). Tuto hypotézu se snažil podložit důkazy filozof *Immanuel Kant*, který ji v roce 1755 zveřejnil v díle *Naturgeschichte und Theorie des Himmels oder Versuch von der Verfassung des ganzen Weltgebudes nach Newtonschen Grundsätzen abgehandelt*. V úvodu díla, spíše filozofického pokusu o pochopení vesmíru, se zmiňuje, že převzal mnohé myšlenky od *Wrighta*, opírá se o Newtonův gravitační zákon a skutečný (podle dobových znalostí) stav sluneční soustavy.

Kantova hypotéza měla i přes množství chyb a vyslovených omylů velký význam.

Vyšla z *ní Mayerova* teorie o meteoritech a *Helmholtzova* kontraktační hypotéza. Také *Lockyerovo* dílo (*Metheorie hypothesis*) se o Kantovy myšlenky opírá.

Jinou hypotézu o vzniku vesmíru vypracoval na základě pozorování mlhovin německý astronom *W. Herschel*.

• Geniální francouzský matematik a astronom *Pierre Simon markýz de Laplace* (1749-1827), který mimo jiné významně rozšířil Newtonovu teorii, po 41 letech Kantovy myšlenky úplně přepracoval, i když se například v názoru na Saturnovy prstence s Kantem shoduje.

Na rozdíl od Kanta, jehož vesmír vznikl z nepohyblivých prachových částic, vyšel *Laplace* z předpokladu, že planety vznikly z rotující plynové koule. Ani on ovšem neovysvětlil, jak k její rotaci došlo.

Podle (nejen) této teorie totiž všechna tělesa, a to *bez jakékoli výjimky, musí obíhat Slunce proti směru hodinových ručiček* (astronomicky západním směrem) po dráze, která se jen málo odklání od ekliptiky. Totéž samozřejmě *platí i o rotaci a směru oběhu měsíců planet*.

Kant ani *Laplace* nevěděli o protiběžných a mateřské planety v nemožném úhlu obíhajících měsících *Uranu*, ani o opačné rotaci *Venuše*.

I tato hypotéza, přes mnohé chyby, ovšem znamenala významný pokrok. Stala se základním kamenem dalších doplňujících teorií, například hypotézy o slapových silách *G. H. Darwina*, práci *Weisse*, *Kerze*, *Rocha*, *Faye* a *Brauna*, podkladem *Friedelovy elektronové teorie* a podobně. *Faye* mimoto

vyslovil myšlenku, že sluneční soustava dříve byla mnohem rozsáhlejší a postupně se smršťovala

- S dnes již zapomenutou myšlenkou, která se opírá o nebulární hypotézu, přišel na počátku století V. *Goldschmidt* z Heidelbergu.

Podle jeho názoru se planety vytvořily ve zhuštěných plynové koule. Tato místa nazval *zhušťovacími uzly*. Než se hmota začala koncentrovat v uzlech, zhoustla mlhovina do soustředných obalů. Z každého z nich se pak utvořil uzel a v něm planeta. Podobně podle této hypotézy vznikly i měsíce planet.

Proces tvorby těles sluneční soustavy dělí *Goldschmidt* do tří epoch. Napřed vzniklo Slunce a vnější planety: Jupiter, Saturn, Uran a Neptun. Ve druhé Merkur, Venuše, Země a Mars, společně s asteroidy. V poslední fázi pak vznikly měsíce, včetně jednoho z *Marsových průvodců, měsíců a prstenců Saturna, jehož složen (považoval za analogické s pásem asteroidů.*

- Roku 1905 přišli Američané, geolog/ *C. Chamberlin* a fyzik *Moulton*, s *planetesimální teorií* vzniku prvních planet *důsledkem těsného míjení dvou hvězd*, kterou později modifikoval *Barrell*.

Předpokládali, že při střetu slapových sil *ztratila obě tělesa množství hmoty. Z dlouhé větve, která se táhla za odlétající, značně hmotnější hvězdou a posléze se oddělila, kondenzovaly z mezistupně planetesimálních tělísek planety.* Teorie splňovala všechny podmínky až na jednu *-planety by musely obíhat Slunce v mnohem větší vzdálenosti nezodpovídá současnému stavu.*

Myšlenky se ujal anglický hvězdář *J. Jeans*, který ovšem neuznává potřebu planetesimálních těles. Soudí, že protuberance mezi oběma hvězdami měla tvar eliptického disku, a proto oběžnice vzniklé v jeho středu jsou největší, zatímco směrem ke Slunci a ven se zmenšují.

Neschopnost vysvětlit různé rychlosti oběhu planet byla považována za hlavní nedostatek těchto teorií. (*J. C. Chamberlin - R. D. Salisbury: Geology, New York 1907-1909; J. C. Chamberlin: The two Solar Families; J. Jeans: Astronomy and Cosmogony, Cambridge 1928*)

- *Carl Friedrich von Weizsäcker* (1944) zastával názor, že planety kondenzovaly z husté mlhy mezihvězdného prachu a plynů v mezerách mezi rotujícími turbulencemi magnetického pole Slunce.

- *Fred Hoyle* (1960), který vychází z poznatků výzkumu průběhu proudění v elektricky vodivých médiích vystavených vlivu magnetických polí (magnetohydrodynamiky - MHD), se pokusil vysvětlit vznik planet působením elektromagnetických proudů produkovaných Sluncem.

Ty se podle jeho mínění spirálovitě otáčely kolem shluků plynů a prachu. Přitom byly vytlačovány na povrch plyny, zatímco se pevná hmota postupně koncentrovala uvnitř. Teorie se ale opírá o *předpokládanou gravitaci „Weizsackerových shluků“* a stejně jako ostatní nijak nevysvětluje samovolný vznik prvotních hvězdných těles (sluncí), která by podobný další vývoj umožňovala.

Chybějící položka

Všechny uvedené teorie mají svá slabá místa. Jednou z nich je nepopiratelná skutečnost, že planety obíhají Slunce opravdu vysokou rychlostí.

Točivost soustavy (angl. drall) neodpovídá původní zásobě energie, shromážděné v protoplanetárním shluku, kterým podle názoru astronomů bylo obrovské vodíkové mračno.

V rovnici výpočtu točivosti, nutné k uvedení soustavy do prvotního pohybu, se objevuje položka, vymezující rychlost rotace Slunce (nutnou „délku slunečního dne“) *na deset pozemských hodin.* Co je tím míněno?

Dnes se Slunce otáčí kolem vlastní osy jednou za *25 pozemských dnů. To je šedesátkrát pomaleji, než by mělo, aby se vtěsnilo do vědeckých teorií* ...

To jek vzteku!

Kam se jen poděla ztracená energie prvotního točivého momentu?

Kolik toho vlastně opravdu **víme** o nepravidelnostech ve sluneční soustavě a jaká **vysvětlení** pro ně má po ruce dnešní věda? Pokud nebudeme za vrchol znalosti v tomto směru považovat horizontální vrčení hlavou a intenzivní krčení rameny, je odpověď jednoduchá - **nic** a vůbec žádná!

Pokud přijmeme hypotézu o vnějším původci těchto efektů, *Vetřelci/ Nibiru*, která jako jediná poskytuje vyčerpávající vysvětlení, je nejvyšší čas začít tuto „bludnou planetu“ hledat. Ale kde? Odkud přišel? Odkud z hlubin kosmu?

Existuje snad, kdesi za dosud známými hranicemi naší sluneční soustavy, nějaká planeta, nebo dokonce planety, o kterých vůbec nic nevíme (nebo spíše *nechceme vědět*)? Odkud by se tam Vzaly?

Řešení problému se skrývá právě v hádance o vzniku sluneční soustavy. Než budeme pokračovat, podívejme se, co je „nového“.

Planeta „X“

Nepřirozený sklon rotačních os některých planet a objev několika nestandardně (protiběžně) obíhajících měsíců, včetně *opačně rotující Venuše*, poskytují velmi pádný důvod k podezření, že plynulost oběhů planet slunečního systému je rušena jakýmsi, patrně v protisměru obíhajícím, značně hmotným tělesem.

Astronomové se už dlouho a intenzivně věnují průzkumu okrajové části slunečního systému. Na veřejnost toho neproniká mnoho, ale některé výroky, zveřejňované v odborných časopisech a publikacích, jsou opravdu překvapující:

Podle *Josephy L. Bradyho* z kalifornské Lawrence-Livermore Laboratory se za Plutem *nachází desátá planeta slunečního systému* (pracovní název je „X” - „Desátá”). Těleso obíhá Slunce po abnormálně protiběžné, *neekliptické eliptické dráze* ve vzdálenosti zhruba 64 AJ od Slunce. (AJ - astronomická jednotka = reprezentuje střední vzdálenost Země od Slunce = 149 600 000 km.)

Odhadovaná doba jejího oběhu je asi 1000-1800 let.

Její přítomnost potvrzují *neobvyklé odchylky drah Uranu, Neptuna i Pluta*. Za původce těchto nepravidelností byl zpočátku považován Pluto.

Ale nejspíše poté, když v červnu 1978 *James W. Christie* z Marine Observatorium ve Washingtonu zjistil, že Pluto je mnohem menší, než se předpokládalo, a má průvodce *Charona*, bylo jasné, že tato minipla-neta nemůže být příčinou pozorovaných poruch.

Mimoto: oběžná dráha Charona prozradila, že rotační osa Pluta je nakloněná stejně jako osa Uranu!

Překvapení astronomové, kteří novou situaci podrobili celé řadě počítačových simulací, došli k závěru, že příčinou anomálií oběhu Uranu a Neptuna *musí být vliv gravitace jakéhosi neznámého tělesa s nejméně dvojnásobnou hmotností než Země* (*Robert S. Harrington, Thomas C. van Flandern: Icarus*, sv. 39, 1979).

Tuto domněnku potvrzovaly i Bradym dříve zjištěné nesrovnalosti při sledování předem vypočtené dráhy *Halleyovy komety* (1972), která se v jistém bodě dopustila nečekané odchylky.

Podobným způsobem, na základě podivného „chování” planet, byla vypočtena hypotetická dráha deváté planety. Na této dráze pak byl v roce 1930 „objeven” i *Pluto*. Sumerové, *kteří ho znali*, jej nazvali *Gaga - Vyslanec*, protože byl uvolněn křížujícím Nibiru od Saturna a smyčka jeho dráhy se na jedné straně soustavy protahuje mezi drahami Uranu a Neptuna...

S využitím dat získaných sondami Voyager o Jupiteru a Saturnu propočítali *van Flandern* a jeho kolegové ještě jednu dráhu vnějších planet. V přednášce před Americkou astronomickou společností (v lednu 1981) zveřejnili nové důkazy, spočívající na vyhodnocení vztahů přitažlivých sil.

Ty **bez výjimky** ukazují, že jakési nebeské těleso, přinejmenším dvojnásobné velikosti než Země, obíhá Slunce ve vzdálenosti zhruba 2,4 miliardy kilometrů za drahou Pluta. Odhadovaná délka oběhu - *nejméně 1000 let*.

Nato se do pátrání po „planetě X” zapojila i NASA prostřednictvím *Johna D. Andersona* z JPL, který připravoval lety mise *Pioneer*. Tiskové oddělení NASA vydalo 17. června 1982 oficiální prohlášení, že k pátrání po tajuplném tělese budou využity dokonce obě sondy.

Oficiální odůvodnění?

„Na základě zjištěných trvalých nepravidelností oběžných drah Uranu a Neptuna jsme dospěli k závěru, že se daleko za vnějšími planetami skutečně pohybuje nějaký záhadný objekt.”

V září 1982 U.S. Naval Observatory potvrdila, že pátrání po planetě „X” pokračuje. Jak sdělil *Dr. Harrington*, okruh se zúžil na poměrně malý prostor oblohy a dodal:

„Zdá se, že toto nebeské těleso se pohybuje mnohem pomaleji než všechny dosud známé planety.”

Satelit IRAS, vypuštěný v lednu 1983, svým citlivým zařízením na vyhledávání těles vyzařujících teplo vystopoval přes 250 000 vzdálených těles; galaxií, hvězd, asteroidů, komet a planet. Jedním z hlavních cílů však byla planeta X!

Podtitulkem *„Při hledání planety ‚X’ přehořívá”* citovaly 30. ledna 1983 slova astronoma Raynoldse *The New York Times*:

„Astronomové jsou si existencí planety ‚X’ tak jisti, že nezbývá nic jiného, než ji pojmenovat.”

Co objevil IRAS? Poté, kdy v určitém časovém odstupu vždy nejméně dvakrát fotografoval totožnou část oblohy, aby bylo možné snímky porovnat, bylo objeveno - a o tom se na veřejnost mnoho nedostalo - dokonce několik pohyblivých objektů.

Mezi nimi pět dosud neznámých komet, několik jiných za ztracené považovaných „*klasatic*”, dále pak čtyři nové asteroidy a *„jakýsi záhadný, velký, kometě podobný objekt”*...

Na sklonku roku 1983 zveřejnilo několik amerických deníků interview Thomase E. Tooleho s badateli, zúčastněnými na projektu IRAS. Titulky zněly: *„Tajuplné nebeské těleso objeveno v prostoru”, „Záhada obrovského objektu na okraji slunečního systému ”* nebo *„Obrovská ‚věc’ udivuje astronomy”*.

Reprodukujeme si jádro těchto článků:

Senzory IRAS objevily ve směru Orionu nebeské těleso, které je možná stejně velké jako obrovský Jupiter, a možná tak blízko Zemi, že by mohlo patřit do naší sluneční soustavy. Je tak záhadné, že astronomové nevědí, jedná-li se o planetu, obrovskou kometu, protohvězdu (těleso, které nikdy nedosáhlo dostatečné teploty aby se stalo hvězdou), vzdálenou galaxií, která je tak mladá (?), že se v ní teprve začínají tvořit hvězdy, nebo galaxií natolik zahalenou prachem (?), že jí světlo jejích hvězd neproniká.

„Mohu vám říct jen tolik, že opravdu nevíme co to je,” sdělil vedoucí projektu IRAS *Gerry Neubauer*. Podle jiného článku ve Washington Post:

„Když badatelé (IRAS) uviděli toto záhadné nebeské těleso a vypočítali, že by mohlo být vzdáleno jen 80 miliard kilometrů od Země, spekulovali s myšlenkou, že by se mohlo pohybovat směrem ke Slunci.” V odstupu šesti měsíců dvakrát pozorovaný objekt se mezitím sotva pohnul., *To nemůže být komet, ta by nemohla být tak velká a pohybovala by se rychleji,* ” konstatoval *James Houck*, radioastronom z univerzity v Cornellu, který je jedním ze spolupracovníků projektu IRAS. Na otázku: *„Mohlo by se tedy jednat o planetu?”* odpověděl:

„Je to myslitelné” a dodal: *„Mohla by to být astronomy již dlouho hledaná desátá planeta.”* Na přímý dotaz Zecharii Sitchina, zaslaný na pasadenský Informační úřad JPL, přišla „zakuklená” odpověď:

„Výpovědi v tisku citovaného vědce prozrazují jeho neznalost IRASem zprostředkovaných dat. Pokud by se totiž dotýčný objekt nacházel poblíž, musel by mít velikost Neptuna. Pokud je vzdálený, jedná se o galaxii. “

Zajímavé. Tedy už ne „těleso o velikosti Jupitera “, ale jen „neexistující objekt“ o velikosti Neptuna, nebo jakýsi nově objevený unikátní druh „černé galaxie“. Tomu se směji už i slepice...

„Objevily satelity IRAS svými na tepelnými senzory Sumery uctívanou „planetu křížení“ - Nibiru?“, ptá se nakonec právem Sitchin, a se zadostiučiněním dodává:

Je jasné, že pokud Nibiru existuje, jsou sumerské záznamy o Anunnaki pravdivé. Pokud existuje planeta „X“, nejsme ve slunečním systému sami. Význam této skutečnosti pro lidskou společnost a státní uspořádání, včetně zbrojního průmyslu, by byl enormní. Politikové, kteří prosadili spolupráci při výzkumu kosmu, jednali správně. “

Rovněž Hubbleův teleskop umístěný na oběžné dráze signalizoval „těsně“ za známými hranicemi sluneční soustavy „...přítomnost několika velkých těles...“ (Jedním z nich byla pravděpodobně Hale-Boppeho kometa.) Něco se nezadržitelně blíží...

O řadě šokujících objevů nebyly zveřejněny žádné detaily.

Pokud jedno z těchto záhadných a podle dosud známých teorií v podstatě nezařaditelných (a tedy „vědecky nemožných“) těles obíhá Slunce po extrémně dlouhé protiběžné kometární dráze, vysvětluje to téměř beze zbytku mnoho záhadných kosmických jevů.

Planeta Nibiru, sumerský „bůh stvořitel“ a vládce nad ostatními planetami, si „dělá, co chce“. Podle údajů z *historických záznamů* a řady indicií odhadují, že se v soustavě nám známých planet může zdržovat asi 500-700 let.

Blížkost tohoto tělesa byla nejspíš příčinou změny sklonu rotační osy Země. To, společně s tvorbou vnitřního tepla v následku přepólování magnetického pole a nepříznivými vlivy na povrch Slunce, vyvolalo globální zhroucení klimatického systému naší planety. Došlo k masivnímu zalednění velkých částí kontinentů severní a s největší pravděpodobností i polárních moří jižní polokoule.

Proces vychylování (nebo opětového srovnání) zemské rotační osy do „normálního“ stavu (asi 23°) pak od okamžiku, kdy vymizela energie rušivého impulsu, probíhal několik tisíciletí.

Určení přesné doby, kterou potřebovala naše planeta k oběhu kolem Slunce před touto událostí, je možné! Museli bychom se jen nepředpojatě zabývat řadou domněle „špatně propočítaných“ kalendářů národů starověku a jejich průběžnými korekturami. Měl rok před katastrofálními změnami 360, nebo 364 dnů?

Získané indicie zatím plně potvrzují podstatnou část dále rozvedené hypotézy, spočívající na úvahách předchůdců a Sitchinově správné interpretaci šest tisíc let staré kosmogonie Sumerů.

Sluneční soustava jinak

Na tomto místě si dovoluji prezentovat vlastní hypotézu o vzniku, vývoji a částečné konsolidaci slunečního systému, počínaje fází, ve které se z hvězdné prahoty začaly utvářet planety.

Před druhou světovou válkou se na výsluní uhnízdila myšlenka, navazující na Jeansem, H. *Jeffreysem* a jinými modifikovanou Chamberlin - Moultonovu teorii. V Americe byly publikovány dvě teorie obsahující nečekanou myšlenku: naše Slunce bylo původně dvojhvězdou a že se oběžnice vytvořily rozpadem jedné z nich. (H. Jeffreys; *The Earth, its Origin, History and Physical Constitution*, Cambridge 1929)

Později, v roce 1934, se připojil astronom Princetonské univerzity *Russell*, který usuzoval, že naše Slunce bylo dříve dvojhvězdou a že srážkou nebo velkým přiblížením nějaké cizí stálice (?) vznikly z jedné hvězdy dnešní oběžnice. Tedy už nejen dvě, ale dokonce tři hvězdy!

Vznik měsíců *Russell* vysvětluje vzájemným přibližováním planet v době, kdy jejich dráhy byly velmi excentrické a samotná tělesa sestávala z hmoty v plastickém stavu. (*Russell: The Solar System and its Origin*, New York 1934)

Některé uvedené hypotézy mají *navzájem slučitelná racionální jádra*. Je zvláštní, ale z pohledu rozumem neodůvodnitelné hrůzy jímající vědce konfrontované s poznatky dosaženými nekonvenčním způsobem, jaksi pochopitelné, že dosud nikdo nenavrhl možnost, která se zdá být ze všech nejlogičtější - *postupný vznik současného planetárního systému po rozpadu původní soustavy, obíhající kolem dvou sluncí*.

Vysvětlovalo by to mnohé. Například rozsáhlost soustavy, dnes obohacené o „vnější“ tělesa, jakým je planeta „X“, o jejíž existenci vědí jen nemnozí, a s největší pravděpodobností i přítomnost protiběžného planetárního tělesa, křížícího dráhy planet uvnitř nové soustavy. Sumeři ho nazývali *křížující planetou* z dobrých důvodů.

- Záhadou, dodávající municí odpůrcům Hoylovy teorie, je zmišení nadbytečného vodíku a helia, vyloučeného z předpokládaného protopla-netárního prstence. Kdybychom totiž jeho hmotu přidali ke hmotě dosavadních planet (v poměru adekvátním složení Slunce), odpovídala by asi desetinásobku jejich hmotnosti. Podle názoru některých astronomů zmizel přebytečný vodík a helium „nějakým způsobem“ v prostoru.

- Také ke vzniku ostatních prvků, jako železa, chrómu, mědi a podobně, mohlo podle jejich názoru dojít jen transmutací během jevu, popsáno jako výbuch *supernovy* nebo jinou podobnou, i když navenek méně efektivní formou - zhroucením hvězdy.

- Dalšími záhadami jsou titánské rozměry a hmotnost Jupitera a mnoho již uvedených zvláštností, bránících přijetí kterékoli z předchozích hypotéz v celém rozsahu.

Před stvořením Země

Podle mého názoru prodělal sluneční systém tři vývojové fáze.

V první fázi se utvořily dvě hvězdy, a to přibližně způsobem, který popsal Laplace. Kondenzovaly ze dvou vírů rotující hmoty nestejně hmotné a energetické hustoty.

Jedna z hvězd - zřejmě menší, ale hmotnější - rotovala rychleji a obíhala kolem větší hvězdy menší hustoty. Její přitažlivost vytrhávala ze sesterského tělesa hmotu, odletující do okolního prostoru.

Gigantické plazmatické chuchvalce byly vlivem *prakového efektu* odmršťovány proti směru otáčení obíhajícího tělesa do obrovské vzdálenosti. Vzniklo tak neznámé množství planet o celkové hmotnosti odpovídající Hoylem „ztracené“ hmotě vodíku a helia! Tyto planety obíhaly dvojhvězdu ve velké vzdálenosti, a to ve směru hodinových ručiček - astronomicky východním směrem (obr. 7). Někde tam, v temnotách za hranicemi dnešní soustavy, asi putují na svých drahách dodnes.

- Kdo má trvale velké ztráty, musí jednou zbankrotovat. Jedna z hvězd časem zkolabovala následkem úbytku nadkritického množství hmoty a zhroutila se do sebe. Část masy jejího obalu pohltilo zbylé Slunce.

- Ze zbytku obalu zaniklé hvězdy, s využitím obrovských zásob vodíku, uvolněného do blízkého prostoru, se v této druhé fázi vytvořilo několik velkých planet. Byly to pravděpodobně *Tiamat* a *Saturn* (Anšar). U Jupitera je tomu jinak.

- Rostoucí gravitace a spojené síly magnetických a *elektromagnetických polí* aktivních jader („srdcí planet“), která se utvářela během postupné diferenciace tuhoucích povrchových vrstev jen u planet vzniklých přímo ze sluneční hmoty, vytrhávaly z dosud nestabilizovaného Slunce další obrovské kusy, vrhané spojenými gravitačními silami „loupežníků“ a Jupitera dále do prostoru. Tam se zformovaly vnější planety *Uran* a *Neptun*.

- Menší planety *Merkur*, *Venuše* a *Mars* vznikly shlukováním a vzájemnými srážkami volně poletujících částí polotuhé hmoty (*H. C. Urey*, *Suess*, *Cameron*) nebo jako satelity v prstencích planetárních obrů. Tyto planety paradoxně řadíme mezi *terestrické*. Přitom to byla jen (a právě) Země - *Terra* - která zdělila jádro, produkující elektromagnetické pole, a obrovský oceán životadárné vody díky mimořádnému vzniku - *rozbitím* primární „vodní planety“ *Tiamat*. „Slepená tělesa“ - Mars a Venuše - elektromagnetická pole nemají.

- Bylo zjištěno, že obří planety zdaleka nejsou „z plynových hadrů“ - jsou víceméně *vodními koulemi* s tuhým jádrem (*Uran*, *Neptun*), anebo větší část jejich hmoty tvoří působením obrovské gravitace ztuhlé plyny.

Také složení povrchu vnějších planet z hlavního prvku hvězdné prahmoty - vodíku (a především jeho spojení s kyslíkem - vody), tuto hypotézu podporuje.

Kyslík (na Zemi) se uvolnil hlavně při vulkanických procesech.

Povrch dosud záhadou opředeného „jednookého piráta“ Jupitera tvoří s největší pravděpodobností vrstva kovového vodíku. Následné přetvoření sluneční soustavy do dnes známé podoby popisuje mezopotamská kosmogonie. Ta začíná tvrzením, že *Apsu* (Slunce) a jeho průvodce *Mummu* (Merkur) zde byli „od počátku“.

Ponechme stranou teorie o *singularitě* a *velkém třesku* stejně, jako učitelé Sumerů. Ti popsali **třetí, dotvářející fázi**, k níž dospějeme až po velmi horkém tématu.

obr. 7

Slunce

Slunce je podle názoru vědců (po objevu možnosti termojaderné fúze už ne koulí z hořícího uhlí...) obrovským reaktorem, ve kterém probíhá termojaderný proces přeměňující každou sekundu čtyři miliony tun vodíku na helium (?). Předpokládají, že Slunce vzniklo před více než čtyřmi a půl miliardami let (?) z mračna žhavého plynu (?).

Toto „prvotní Slunce“ podle nich bylo padesátkrát větší a zářilo pět-setkrát intenzivněji než dnes. Postupnou ztrátou hmoty, následkem rychlé rotace (?) a velkého vyzařování údajně došlo ke zpomalení otáček a smrštění hvězdy do dnešní velikosti.

Jiná hypotéza předpokládá, že ke zpomalení otáček došlo tím, že siločáry slunečních elektromagnetických polí působily jako zuby ozubeneho kola, zapadající do magnetických polí planet, plnicích roli jakýchsi pastorků. Tak prý byla planetám udělena dnešní rotace a zároveň došlo k přibrzdění otáček Slunce.

Je-li tomu tak, schází například vysvětlení, proč se otáčí například Mars, který potřebné pole nemá, a proč Slunce ještě neroztočilo mnohem bližší Měsíc?

Hlasatelům této myšlenky jaksi ušlo, že „zuby“ magnetických siločar na „hranici“ planety nekončí! Je to, jako kdyby se pokoušeli pohnout mlýn vodou, přiváděnou na lopatkové kolo z obou stran současně

Na další proměny se prý naši potomci budou muset připravit asi za jeden a půl miliardy let, kdy se Slunce poněkud zvětší a zvýší se také jeho teplota.

Čtyři miliardy let nato nabude asi trojnásobnou velikost a bude vyzařovat čtyřnásobek světla a tepla. Proces rozpínání bude pokračovat několik set milionů let, až Slunce dosáhne padesátinásobného objemu. Tehdy spálí zbytky svého helia a smrští se na desetinu dnešní velikosti. Tento proces může trvat jen několik hodin. Pak se hvězda téměř skokem zvětší až na stonásobek a zazáří desettisíckrát jasněji. Přitom pohltí všechny vnitřní planety od Merkura až po Mars.

Ve stáří dvaceti miliard let jeho činnost skončí a Slunce se promění ve „tmavého trpaslíka“...

Tolik dnešní vědecká hypotéza, která jako vždy staví na axiomech, odpovídajících o minimálně jednu generaci zpožděnému stavu lidských poznatků. V tomto případě bazíruje na poznacích o štěpení atomů a povrchních znalostech jejich násilné fúze.

Na tomto místě si dovolím obrovskou spekulaci...

- Myslím, že to, co dělá Slunce Sluncem je soubor průvodních jevů „souboje“ *elektromagnetických* a gravitačních sil, jakási nikdy neustávající *elektromagnetická* bouře mezi *jádrem* a *obalem* (atmosférou) hvězdy. Nejde o termonukleární proces ve smyslu nekonečné řady termojaderných výbuchů.

- Obal, ve kterém klidně můžeme vidět *samostatné duté těleso*, a jádro se po vyrovnání elektrického potenciálu chvíli navzájem odpuzují, ale v okamžiku, kdy se hmota obalu oddálí na určitou vzdálenost od jádra a vyzáří přebytečnou energii, převáží gravitace jádra a proces se obrací. Vyzářený náboj a hmota obalu se doplní o energii převzatou od vnitřního tělesa, které se během tohoto procesu sice jen minimálně, ale přesto zmenšuje.

- Místní nepoměr sil obou sfér se projeví jako *protuberance* - přebytečná hmota obalu, kterou zmenšená hmota jádra není schopna udržet - je jako gigantický plazmový jazyk vyvržena do prostoru. V opačném případě je část obalu vtahována k jádru někde v oblasti slunečního rovníku.

Dostředivé víry, které přitom vznikají, můžeme pozorovat jako *sluneční skvrny*. Tento jev na povrchu vnějšího obalu Slunce napovídá, že centrální těleso - jádro - se otáčí kolem své osy mnohem rychleji než celek a zřejmě má tvar rotačního elipsoidu. Sluneční skvrny jsou pozorovatelné zejména v oblasti nejmenší vzdálenosti obalu od jádra.

- *Sluneční záření* je tedy produktem rychlé oscilace dvou sfér tělesa, v podstatě uspořádaného jako vejce. Pravidelné a poměrně stabilní energetické procesy probíhající v jádru se diametrálně liší od dění v „bítku“ a především ve „skořápce“.

Teprve zde, následkem řady interferencí během chaotických střetů energií nepředstavitelné a nezměrné síly, vzniká celé spektrum měřitelného a pozorovatelného elektromagnetického záření.

Přitom je dokonce možné, že uvnitř, v samotném jádru, panuje nepředstavitelný chlad (*Peltierův efekt*). Jádro by pak mělo všechny vlastnosti gigantického supravodivého magnetu.

- Postupný úbytek hmoty jádra zřejmě má jakousi kritickou hranici. V okamžiku, kdy u jádra *osamocené hvězdy* poklesne schopnost vyrovnávat odpuzivý náboj tělesa obalu a převáží jeho gravitace, se celý systém rozpadá. Zbytek obalu je přitážen k jádru, hvězda se zhroutí do sebe a exploduje. Tuto formu rozpadu zřejmě pozorujeme jako *výbuch novy nebo supernovy*. Gigantické množství hmoty je přitom vyzářeno do prostoru formou energie.

Druhou možností je oddělení kritického množství hmoty obalu *hvězdy, která má velkého průvodce*, v tomto případě druhou hvězdu. Nadkritická část obalu sesterského tělesa se díky její gravitaci rozdělí v prostoru, část je jí absorbována. Hvězda zbavená obalu se pak gravitací zhroutí do sebe. *K žádné explozi nedojde.*

Tento způsob rozpadu dvojhvězdy je s nejvyšší pravděpodobností planetotvorný!

- Stabilitu Slunce ovlivňují velké planety. *Působením jejich gravitace se neustále pohybuje mimo těžiště soustavy. Protože toto těžiště je relativně v klidu, musí se neustále pohybovat v závislosti na proměnlivých polohách planet. Od těžiště soustavy se ale nikdy příliš nevzdaluje* (Isaac Newton: *Principia*, 1687). Tedy nic nového pod sluncem...

Výchylka činí asi 300 000 000 kilometrů (zhruba 2,2 slunečního poloměru). Zdá se, že se zde projevuje perioda o délce 178,7 roku. Ta je ale občas narušována „jakýmsi vnějším gravitačním vlivem“ (podezřelý je Neptun). Slunce se intenzivně rozkmitá ve snaze o udržení původní polohy.

Neobvyklým oscilacím Slunce v době nestability přičítají někteří badatelé periodické klimatické změny, provázené zejména takzvanými *malými ledovými dobami*. Jako by hvězda, která má dost práce s udržením vnitřní rovnováhy sil, navenek přešla do jakéhosi „úsporného režimu“.

- Pokud se vrátíme k přirovnání k vejci, je jasné, že uvedené planetární konstelace, kromě již popsaných vychylek, vyvolávají nepravidelný pohyb jádra. Takový proces je s největší pravděpodobností spojen s emisemi záření v pozmeněném spektru; projevuje se *posun k ultrafialové na úkor infračervené složky* a naopak.

- Zřejmě jsou zde i jiné účinky: oscilující Slunce produkuje „ve stresovém stavu“ *neobvyklé nebo nezvykle silné interferenční složky spektra elektromagnetického záření, které zřejmě mají nemalý vliv na lidskou psychiku, a v minulosti možná nepřímo ovlivnily dokonce i vývoj lidských dějin.*

V poslední době (konec května, počátek června 1998) došlo k několika neobvykle silným výronům takzvané „studené plazmy“ ze Slunce. Předpokládám, že jejich příčinou je blížící se Nibiru - k protuberancím, jejichž délka přesahuje 100 000 000 kilometrů, dochází *na protilehlé straně Slunce*. Přímý zásah Země takovýmto výronem energie by **několikanásobně přesáhl účinky EMP** (elektromagnetického impulsu vyvolaného jaderným výbuchem na okraji horních vrstev atmosféry). Následky? **Okamžitý výpadek veškerých zdrojů energie, využívajících elektromagnetického principu**, zničení citlivých elektronických zařízení (včetně telekomunikačních satelitů) a podobně.

Tak se zdá, že vědou zavrhaná *astrologie* (mám na mysli tu opravdovou, ne onu komerční, produkující horoskopy pro týdeníky...) má přece jen racionální jádro. Planety pak ovšem na psychiku a vývoj jedince působí nepřímo *-prostřednictvím záření Slunce*.

Výpočet konstelací kombinovaný s tisíciletou zkušeností pak skutečně může být poměrně spolehlivým klíčem k empirickému stanovení poměru složek záření, ovlivňujících chování, vývoj a rozvoj speciálních schopností a vloh lidské bytosti, působících zejména v době, těsně po narození, kdy se v mozku čerstvě narozených dětí bouřlivě vytvářejí sy-naptické můstky, propojující nervovou soustavu a jeho jednotlivé bloky.

Pak je ovšem úplně jedno, že zvěrokruh už dávno neplatí...

Už dlouho mne neopouští myšlenka, že **Jupiter je jádrem té druhé, vyhaslé hvězdy, z jejíhož obalu vznikla většina planet dnešního slunečního systému.**

Co o něm víme?

Planeta nazývaná Sumeri *KI.SAR* (překládáno jako „nejpřednější s pevnou zemí“), se může pochlubit **devadesáti procenty hmotnosti všech ostatních planet systému.** Střední vzdálenost oběhu Slunce činí 778,3 milionů km (5,203 AJ), oběh 11,86 let a sklon dráhy vůči ekliptice 1,3°.

Rovníkový průměr tohoto giganta mezi planetami vykazuje 142 800 km (to je více než jedenáctinásobek průměru Země) a má prý asi **1317krát** vyšší hmotnost, než může na kosmické váhy postavit naše miniplaneta.

Jupiterova přitažlivost je tak obrovská, že raketa startující z jeho povrchu by musela vyvinout únikovou rychlost 61 km/s; k odpoutání od Země stačí „pouhých“ **11,2 km/s.**

Nejzajímavější však je, že Jupiter rotuje kolem osy jednou za **9 hodin a 50 minut!** *Touto rychlostí by se totiž mělo otáčet Slunce, aby bylo do-sazeno kýžené točivosti (drallu) - podle výpočtů nutného počátečního impulsu, který uvedl planetární systém do chodu!*

Jupiter kolem sebe má malý vesmír! Mimo prstenců drobných úlomků ho tvoří zhruba dvanáct satelitů. Nejméně čtyři z nich jsou malými planetami: Io, *Kallisto, Evropa a Ganymed.*

Je tady ještě další a možná důležitá lingvistická zvláštnost. Slabiku KI („odštěpek“, úlomek, zbytek) užívali Sumerové (z důvodů, ke kterým se dostaneme za chvíli) k pojmenování Země. SAR znamená „vládce“, „nejpřednější“ nebo „první z...“. (Saturn — *AN.SAR* — je „nejpřednějším na nebi“, „nebeským vládcem“, díky rozsáhlé soustavě honosných prstenců.) Sumerský název Jupitera - *Kišar* tedy lze vyložit i jako „ten, který se oddělil (odštěpil) z *nejpřednějších*“. *Oddělený vládce!*

Vyčleněný z čeho? Ze Slunce, nebo ze soustavy dvou Sluncí?

Oddělení hmoty tohoto obra od hmoty našeho Slunce by (v rámci předchozích úvah) znamenalo nevyhnutelný zánik hvězdy následkem nevyrovnatelné ztráty rovnováhy sil.

Vraťme se ještě ke kmitajícímu Slunci.

Je-li jeho vnitřní život dosud ovlivňován Jupiterem, dále pak Saturnem a občasné vmišení vzdáleného Neptuna je uvádí na pokraj rovnováhy, je to normální. Za těch „pár let“, kdy tady „žijí pospolu“, si na sebe dostatečně zvykly. Ale co se stane projeví-li se občas, v mnohem delší periodě, vliv daleko větší, i když mnohem vzdálenější planety?

Následuje ohnivá katastrofa, způsobená průlety Země žahavými jazyky enormně prodloužených protuberancí? Prší na zemský povrch jakási smola, vznikající v atmosféře v průběhu spontánních elektrochemických reakcí? Nebo nastane *velká* doba ledová?

Stvoření Země a planetární bůh

Po skrytých koncích nitky uvnitř jednoho z nejzamotanějších „klubíček“, *shmutých pod pojem Bůh*, musíme začít pátrat v událostech, během nichž došlo ke dnešnímu uspořádání planetárního systému. Někdo, kdo o tom věděl podstatně více než my, tu pro nás zanechal zprávu.

Hlavní příčinou události, jejíž popis nacházíme v mytizované mezopotamské kosmogonii, bylo sdružení gravitačních sil nových planet, Jejím působením byla do tehdy ještě nestabilní nové vnitřní soustavy vtažena (gravitací Neptuna na asi 30,09 AJ) *jakási cizí planeta*, podle mého názoru *nejbližší planeta původní protiběžné soustavy*, obíhající na dráze vzdálené 48 (nebo méně) AJ od Slunce. (AJ - astronomická jednotka reprezentuje střední vzdálenost Země od Slunce, tj. 149 600 000 km.)

Přes veškeré snahy historiků o zařazení babylonského eposu stvoření, začínajícího slovy „*Enuma eliš...*“ („*Když ještě nebyli bohové...*“), mezi bezcenné náboženské mýty, najdeme zmínku o vtažení cizí velké planety (Babyloňany později nazývané *Marduk*) do stávající sluneční soustavy (rodiny „planetárních bohů“) právě zde. Slovy eposu:

„*EA (Neptun) ho přivedl.*“

Obrovská přitažlivost Saturna, Jupitera a nakonec Slunce pak planetu definitivně „uvěznil“. Získala novou „*tabulku osudů v rodině Apsu*“ — jinými slovy - nové parametry oběžné dráhy kolem Slunce. Převzetím nové oběžné dráhy došlo k nevyhnutelným „setkáním“ se stávajícími tělesy nového systému.

Největší problémy ovšem nastaly na „*zhuštěných drahách*“ uprostřed soustavy.

Enuma eliš podrobně popisuje průběh událostí, ke kterým došlo během dvou oběhů planetárního „boha“ *Mardu*ka. (Z popisu nevyplývá, zda se osudná setkání odehrála během oběhů následujících těsně po sobě, ale to v podstatě nehraje rozhodující roli. Důležité jsou důsledky.)

Během dvou kritických momentů totiž došlo ke srážce *Mardukových* satelitů s vodní praplanetou *Tiamat* (v hebrejské bibli *Tehom* - „*vodní příšera*“). Mezi *Marsem* a *Jupiterem* došlo k „*bitvě nebeských bohů*“.

Trosky *Tiamat*, vržené do prostoru po druhé srážce, vytvořily pás asteroidů (planetek) - biblické *nebe*.

Tady je počátek nitky, vedoucí do zamotaného klubíčka časem důmyslně popletených poznatků, které kdysi tvořily kompaktní vědeckou informaci. Původní učení „*bohů*“ se stalo kultem, v jehož rituálech se smísilo množství termínů a pojmů.

Příslušná pasáž „originálního“ textu zněla nejspíše takto:

A Elohim řekl:

„Ať vznikne raki´a uprostřed voda vytvoří předěl mezi vodami.“

A Elohim raki´a šama´im,

který vody pod rakt´a

oddělil od vod, které jsou nad rakt´a.

A Elohim nazval rakt´a klenbou.

Překladaelé biblické Genesis vyložili pojmy: *rakt´a* a *šama´im* ednotně jako „*nebe*“ s vysvětlením, že stará hebrejšina užívala projeden pojem oba výrazy! Termín *rakt´a* pak na nevhodných místech vyložili jako „klenba“ nebo „obloha“. *Rakt´a* ovšem starohebrejsky znamená: „*ukovat náramek*“ a *šama´im* (složený výraz ze *šam* a *maim*: „*kde byly vody*“). Za pojmem Elohim - bohové - se skrývají první Anunnaki a současně je to i označení planet - sídel „nebeských bohů“.

Původní význam textu je pak zřejmý:

Jak učili bohové: „A udělal kovaný náramek uprostřed vod a utvořil předěl mezi vodami.“ Nibiru ukoval náramek v místě, kde byly vody,

který oddělil vody {planety} pod kovaným náramkem

od vod (planet), které byly nad ním.

A bohové nazývali ten náramek klenbou.

Roztřštěním - rozkutím - části Tiamat skutečně vznikl jakýsi „náramek“, je jím pás *asteroidů*, dělicí vnitřní planety od vnějších. Sumerové řadili tělesa za „náramkem“ k planetám „*horních vod*“, zatímco planety bližší Slunci kroužily ve „*vodách dolních*“...

Ze zbytku rozbité planety, sraženého nárazem na jinou oběžnou dráhu, vznikla Země. Na současné dráze ji udržuje úměrně menší hmotě snížený a stabilní elektrostatický náboj. Spolu odtržený, vůči ní neúměrně velký Tiamatin satelit Kingu, ji obíhá dodnes.

Přítomnost Marduka/Nibiru/Vetřelce se projevila i jinak.

Při jednom z blízkých průletů „*křížující planety*“ byl uvolněn jeden ze Saturnových satelitů. Ten, vybaven novou „*tabulkou osudů*“, se stal Plutem, jehož dráha naprosto ignoruje zákonitosti ekliptiky.

Mimořádně: *Neptun - E* je pouhým okem ze Země neviditelný! Sumerové přesto věděli, že na jeho povrchu je jen voda a navíc popsali jeho neobvyklou barvu, poprvé rozpoznatelnou až zblízka díky kamerám sondy Voyager II!

„*Stvoření Země*“ následovala, nebo možná předcházela, řada událostí, během nichž mimo jiné došlo i k naklonění rotačních os Neptuna a Uranu a k „*instalaci*“ několika protiběžných měsíců, například Neptunova satelitu *Tritona*. Sumerové obě planety, pro podobnou velikost a jiné společné vlastnosti, nazývali dvojčaty!

Tytéž síly později pravděpodobně „*postavily na hlavu*“ opačně rotující Venuši. Tyto události uzavřely *třetí fázi* utváření sluneční soustavy.

Autory shora uvedené kosmogonie samozřejmě nebyli sami Sumerové; byla součástí komplexu rozsáhlých vědomostí, předaných lidem Návštěvníky-Anunnaki. Učitelé se zřejmě spokojili s tím, že o vývoji sluneční soustavy předali pozemským žákům jen údaje, které přímo souvisely se Zemí.

Nejde zdaleka jen o popis zrodu přetvořené a vůči Slunci lépe situované planety, informace obsahuje i jednotlivé etapy vývoje života na jejím povrchu, které si ve zhuštěné formě můžeme přečíst v biblické Genesis. Předané vědomosti nám ze široka otevírají dvířka k objasnění záhady vzniku primitivního pozemského života (nebo lépe *infilkování naší planety jeho zárodky*.) (Viz knihy *The Twelfth Planet* a *UFO, bible a konec světa*.)

Dogonský popis systému dvouhvězdy Siria zřejmě pochází ze souboru znalostí, zprostředkovaných později Egypťanům. Jinak je velmi těžké *logicky* zdůvodnit, proč chtěli přizpůsobit chod „*z jakéhosi důvodu*“ nezbytně potřebného nového kalendáře právě podle heliaktického východu této dvojhvězdy. (Jde o *kalendář Sothis*, který se neprosadil a nakonec upadl v zapomenutí.) K tomu přece mohla posloužit kterákoli jiná jasná stálice.

Zdůvodnění argumentující nilskými záplavami, údajně nastávajícími zrovna v tento okamžik, až příliš zavání tužbou historiků po „*nějakém*“ vysvětlení.

Chtěl snad někdo na věčné časy spojit astronomické znalosti s užitečnou funkcí?

Prastará egyptská legenda, Kniha mrtvých, a dokonce i některé zmínky v bibli naznačují možnost, že kdesi severně od pyramid v Gize existuje údajně žulová jeskyně, siň skrývající artefakty a dokumenty z prehistorie lidstva.

Anglický badatel *ing. Nigel Appleby* dlouho vyhodnocoval astronomické a astrologické údaje o postavení hvězd. Kódy ve starých spisech podle jeho názoru naznačují, že v okamžiku, kdy se nad třemi pyramidami v Gize nacházejí tři hvězdy Orionu, stojí přímo nad hledanou síní **-Sirius**.

Appleby, spolu s přítelem *Adamem Childem*, chystá letos (1998) expedici, během níž chce prozkoumat oblast asi 13 kilometrů severně od Gízy velmi citlivým přístrojovým vybavením. Bude mít větší štěstí než neúspěšní Japonci?

Pozoruhodné je, že objevení jakéhosi archivu předhistorického lidstva předpověděl americký vizionář *Edgar Cayce* právě na letošní rok...

Tyto archivy skutečně existují a nejen v Egyptě. Jen představa o jejich *formě a obsahu* je mylná...

Wiltshirské planetárium

Aveburský kromlech je (?) více než 5000 let starý, obrovskými monolity vymezený kruh, obehnaný hlubokým příkopem a dodnes ještě patnáctimetrovým valem, ohraničujícím plochu 11,3 hektaru.

Uprostřed velkého kruhu jsou dva menší kromlechy, tvořící osmičku.

Z původního seskupení menhirů mnoho nezbylo. Ze stovky monolitů velkého kruhu jich stojí už jen dvacet sedm, na menší upomíná několik málo kamenů. To vše díky programové činnosti „osvícených“ křesťanů, kteří zde ve 14. století hrdinně zničili domnělý pohanský chrám.

Další kamenní obří padli za oběť devastaci následující v 17. a 18. století, kdy ohněm a kladivy rozbíjené kameny posloužily novousedlíkům jako laciný stavební materiál...

Zbytky aveburského komplexu *zdánlivě* nemají spojitost s astronomií. Alespoň podle průzkumu astronomů. Myslím, že se jen musíme začít pořádně dívat.

Zkusme jej považovat *zaplošné znázornění původního systému*, kdy dva menší kruhy uprostřed symbolizují *dvě rotující slunce* a obvodový kruh *dráhu planety života*. Příkop vymezuje *původní hranici dosahu životadámého záření*...

Vše je třeba chápat jako *neoddělitelnou součást komplexu* jakýchsi prehistorických „školních staveb“, jejichž smysl a účel se zatím zdá být nevysvětlitelný. Takovými záhadami je okolí Avebury a krajina kolem Wiltshire doslova poseto. Kdo má být školákem, je nasnadě...

Možná, že malá změna zorného úhlu pomůže mnohé pochopit.

Planety prvního Slunce

Na dříve uvedených indiciích se pokusím postavit další úvahu.

Předpokládám, že život byl do dnešní „vnitřní“ soustavy přenesen z mnohem starších těles původního systému; možná z planety „X“, která zřejmě je jeho pozůstatkem.

Námítka, že v takové vzdálenosti od Slunce se žádný život vyvinout nemohl, neobstojí.

V dobách existence systému dvojhvězdy, a pravděpodobně i nějakou dobu po jeho zániku, bylo naše Slunce daleko mohutnější a výkonnější (hovoříme zde o miliardách let). Prvotní slunce jistě nezanikla skokem. Byl to postupný proces, poskytující životu na planetách původního systému možnost přizpůsobení.

Poměr středních vzdáleností drah planet „naši“ soustavy je přímo úměrný výkonnosti dnešního Slunce. Protože se jedná o *prostorové vztahy*, nelze se spoléhat na výsledky aritmetických výpočtů, které vše jenzkreslují, jak ostatně názorně ukazuje následující příklad.

Matematik *Titius* a astronom *Jan Elert Bode* (1747-1826, ředitel berlínské hvězdárny, který mimo jiné založil *astronomickou ročenku efeme-rid*), jsou autory po nich pojmenovaného zákona.

Původní postup vypadá takto:

Vezmeme-li čtvrtinu vzdálenosti Merkura od Slunce jako základní jednotku, můžeme sestavit následující poměrovou tabulku.

planeta

poměr

skutečnost l:x

Merkur (*Mummu*)

0+4 =

4

3,9

Venuše (*Lahamu*)

3+4 =

7

7,2

Země (*Ki*)

$6+4 =$

10

10,0

Mars (*Lahmu*)

$12+4 =$

16

15,2

asteroidy (*Tiamat!*) $24+4 =$

28

21-43

Jupiter (*Kišar*)

$48+4 =$

52

52,0

Saturn(*Anšar*)

$96+4 =$

100

95,4

Uran (*Anu*)

$192+4 =$

196

191,9

Neptun(*Ea*)

$384+4 =$

388

300,5

Pluto ve výčtu pochopitelně schází; byl objeven až mnohem později. Všechno se zdá být v pořádku. Ale...

Údaje *Titius-Bodeho řady* sestavené *podle geometrické progresse* (s vyloučením Země a neekliptického Pluta) ukazují něco jiného!

(Vzdálenost od Slunce je uvedena v milionech km.)

planeta

vzdálenost

poměr 1: x

Merkur (*Mummu*)

58

—

Venuše (*Lahamu*)

108

1,86

Mars (*Lahmu*)

227

2,10

asteroidy (*Tiamat!*)

417

1,84

Jupiter (*Kišar*)

775

1,86

Saturn (*Anšar*)

1420

1,83

Uran (*Anu*)

2854

2,01

Neptun (*Ea*)

4495

1,57

(Země, *Ki'*)

149

1,37)

Poměr se u většiny planet těsně blíží 1 : 2. Jedině Země (výpočet v závorce je ve vztahu k Venuši, stejně jako u Marsu s *vynecháním* Země!) a Neptun se z této řady silně *vymykají*. Byl Neptun poté, kdy jím byl do soustavy „vlákán“ Větrlec, stažen následkem vzájemného působení sil na nynější dráhu?

Pro zajímavost ještě pár čísel.

Výpočet poměrů rychlosti oběhů dává (bez Merkura) výsledky 1: 2,5 Venuše; (Země 1,62); 1,88 Mars; **6,3 Jupiter**; 2,48 Saturn; 2,84 Uran a 1,96 Neptun.

Z poměru rozestupů drah planet prvotní soustavy, pokud budou v budoucnosti (v „outdoor“ prostoru) objeveny další, bude možné odhadnout i výkonost původní dvouhvězdy.

Jak se jeví komplex v Avebury z tohoto pohledu?

O hodnotě a věrohodnosti teorií

Rozhodujícím kritériem pro výpočet životnosti Slunce coby termojaderného reaktoru je pouze *odhadované* původní množství paliva. **Přijmeme-li** možnost existence původní dvouhvězdy, je tento odhad (při neznalosti kvalitativního a kvantitativního přísunu hmoty po rozpadu prvotní soustavy) velmi nejistý.

Uváděné „vědecké údaje“ jsou tedy víceméně opět jen čistě teoretickými, „přes palec“ udělanými dohady...

Rovněž tvrzení, že Slunce vzniklo před zhruba 4,5 miliardou let je *nepodložený axiom*.

Popsaná prvotní fáze - pokud princip reakcí probíhajících na jeho tělese a v něm skutečně odpovídá vědeckým představám (o čemž se dá úspěšně pochybovat) - mohla trvat mnohem déle než ve své pracovní *hypotéze* předpokládají.

Profesor *Steven William Hawking* z Cambridge, opravdový Mistr intuitivního myšlení, již několikrát přesvědčivě dokázal, že *žádnou teorii nelze prohlášovat za konečnou pravdu, i když je podložena celou řadou zdánlivě neochvějně průkazných výpočtů*.

Fyzikům dříve téměř posvátná Einsteinova teorie se dnes již zdá být pouhou hypotézou, obsahující řadu mezer. Objevují se stále nové úkazy, které nevysvětluje a vykazuje i mnoho rozporů. Einstein, který si byl vědom významu pojmu *relativita*, si nedělal nárok na „konečnou pravdu“! Slavná rovnice $E=mc^2$, definující *energii* jako *hmotnost násobenou kvadrátem rychlosti světla*, není konečnou definicí *průběhu všech událostí v relativním časoprostoru*.

Jaký smysl mají pokusy o výpočet *relativních* hodnot, když jsou do rovnic dosazovány *konstanty*, platné (s výhradami) jen pro námi definovanou část „přehlednutelného prostoru“?

Jsou kosmické vzdálenosti (a tím i čas) měřitelné dráhou světelného paprsku (jak bychom rádi), nebo je lze vypočítat jen dosazením dosud nedostupných „časových“ konstant, platných v *odlišných* energeticko-gravitačních vztazích „volně vymezených“ a různě zakřivených částech toho, čemu říkáme *prostor*?

Hmota, čas a prostor

Od dob, kdy vizionář Laplace vyslovil domněnku o možné existenci těles s tak obrovskou přitažlivostí, že je nemůže opustit ani vlastní světlo, uběhla hezká řádka let. Pak se vyrojila spousta úvah o *černých*, *červích* a jiných dírách v prostoru a čase. Tyto myšlenky proměnily základy budovy teoretické fyziky, dosud pevně spočívající na neotřesitelných „zákonech“, na kus drolicího se ementálského syra.

Ukazuje se (a je pečlivě utajováno), že samotná relativita relativity je „relativní“. Kosmos neřídí tikot atomových hodin. Je řízen silami, nepostižitelnými z hlediska newtonovských fyzikálních zákonů. Působení těchto sil množí, z nedostatku informací o hlubší podstatě, přičítají veličině zvané Bůh.

Pro označení tohoto stavu máme jen jeden přesnější pojem - *chaos*.

Jak říkal už rabbi Low: „*Všechno je jinak...*“

Z pozice pozorovatele vězího v prostoru, který se nachází v neustále přechodném stavu, nelze určit tempo lineárního toku času! Popis a chápání „vnitřní matematiky“ všech jevů vždy závisí na umístění, směru a úhlu pohledu **uměle znehybněného pozorovatele!** Máme za těchto okolností vůbec šanci pochopit? Možná, že ano.

Ale jen pokud se nebudeme pokoušet nahradit intelekt *relativně stacionárně* umístěnými měřicími přístroji...

„Dejte mi pevný bod...“

Superfyzika?

Planetární soustava kolem Slunce je součástí seskupení množství podobných a jiných soustav, hvězdokup a osamocených hvězd, tvořících spirálovou *galaxii* zvanou *Mléčná dráha*. Konečný počet podobných nebo geometrickým uspořádáním odlišných galaxií je neodhadnutelný. Hubbleův teleskop objevil v takzvaných „černých sektorech“ hvězdné oblohy, tam, kde nejlepšími na Zemi umístěnými teleskopy nevidíme vůbec nic, miliony dalších zářících těles a jejich seskupení...

V každém s těchto seskupení nutně platí odlišná *časová měřítka*, závislá na *místních gravitačně-energetických vztazích*. A nejen na nich. Všude vládne geometrie prostoru a časových kontinuí.

Přechody mezi jednotlivými systémy nemohou být konstantní a plynulé. Vzájemná působení a neustálý konflikt oscilujících sil musí vést k *interferencím*, které produkují další a nám dosud zcela neznámé druhy energií.

Uspořádání různorodých energetických polí může být příčinou zakřivení dráhy paprsků všech nebo jen některých druhů hmotou uvolněného záření, tedy i „času“ měřeného rychlostí světla. To je samo o sobě jen viditelnou částí spektra *elektromagnetického záření (EMZ)*. Natolik se světlo, a tím obecně i *celé spektrum EMZ, jednoznačně jeví jako naprosto nevhodný pomocný prostředek k měření kosmických vzdáleností.*

Podle dosavadních představ jsou tyto vzdálenosti ještě stále považovány za rozestupy v aritmeticky definovatelném trojrozměrném prostoru; za jakési úsečky, dělitelné „počtem jednotek času“, jež potřebuje svazek elektromagnetického záření k překlenutí *pozemskou konstantou vymezené vzdálenosti* odpovídající cca 300 000 km, kterou světelný paprsek urazí v době, ohraničené jinou *pozemskou konstantou - sekundou* (2,997108m/s).

Jakými *ověřenými* parametry je definován pojem „prostoru“ a čím je dána jednotka času, definujícího „čtvrtý rozměr“? Světelný paprsek je podle teorie relativity kousíčkem hmoty. Jaké *rozpětí* má sekunda na druhém konci jeho dráhy ve vesmíru, který se podle názoru vědců neustále *rozpíná*?

Z toho vyplývá jen jeden závěr: pokud tuto „sekundu“ (*napozici jednotky času, již měříme hloubku prostoru*) nezačneme *současně* vnímat jako jednu z *proměnných* veličin v rámci *prostorové geometrie*, jsou veškeré snahy pochopit a definovat Einsteinem tušený *časoprostor* jen marnými pokusy o výpočet kvadratury kruhu.

Proto lze vážně zpochybnit teorii o rozpínání takto *podmíněně trojrozměrného vesmíru*, vycházející z údajů získaných *posouzením rychlosti domnělého pohybu velmi vzdálených těles* a galaxií na principu *Dopplerova efektu*.

Přitom je úplně lhostejné, měříme-li červený či modrý posuv viditelných složek záření nebo posuvy spektra během příjmu ostatních frekvencí EMZ. Tak jak to vlastně je a na čem se staví?

Velký třesk a rozpínání vesmíru

Podle objevu pražského rodáka, Němce *Christiana Dopplera*, se vlivem změny frekvence posouvá barva záření vzdalujících se těles k červené části

spektra (rudý posuv); podobný efekt lze pozorovat i u ostatních složek EMZ.

Na principu tohoto jevu počátkem dvacátých let našeho století (1924) postavil americký astronom *Edwin Hubble* výpočty podloženou *hypotézu*, z jejichž závěrů vyplývá, že se veškeré ostatní galaxie vzdalují směrem *od nás*. Čím jsou vzdálenější, tím se jejich pohyb od „centra“ (nás!) zdá být rychlejší...

Z toho vyvodil, že se vesmír rozpíná a všechny galaxie se chovají jako by byly nalepeny na povrchu nafukovacího balónu. Vzácné výjimky (fuj!) přitom prý jen „potvrzují toto pravidlo...”

Hlavní problém je opět a zas ono pomyslné *centrum*, většinou teorií a hypotéz jaksi zásadně opomíjená důležitost *pozice pozorovatele*, ze které je určitý jev posuzován.

Ve vztahu ke *vzdálenému* vesmíru hrajeme roli udiveného kapra, neschopného pochopit, jak je možné, že se ptáci poletující nad hladinou rybníka pohybují tak rychle. Veškeré zkušenosti s *médiem, ve kterém žije* (tedy v *kontrastu ke konstantám, vytvořeným z jeho pohledu*) mu říkají, že jeho odpor takovou rychlost prostě neumožňuje...

Jinak než hluboce zakořeněným *pocitem geocentrismu* si podobný tok myšlenek nelze vysvětlit! Vezmeme-li vážně teorii o rozpínání vesmíru, znamená to, že pokud vznikl velkým třeskem *Stevena Weinberg* *hypotetického stavu zvaného singularita* (stav, ve kterém je veškerá hmota a energie koncentrována v jediném bodě) nebo jakkoli jinak, muselo místo vzniku ležet v naší galaxii, ne-li přímo na Zemi...!

V našem rybníku, jak jinak...

Ovšem-proč se držet rozumnějších vysvětlení, když se na složitých a tajuplnost opředěných myšlenkových konstrukcích křížených Einsteini (kterým kromě „zasvěcených“ a tajné formule mumlajících „kně-ží vědy“ už nikdo nerozumí) mnohem lépe a jednodušeji vydělávají peníze... Zdá se, že biblickou „prodejnou děvku“ není myšlena církev, ale instituce „moderní vědy“...

Jev lze vysvětlit i zcela prozaickým způsobem: pokud je atmosféra znečištěna prachem nebo mraky, jeví se Slunce jako rudý kotouč. Když si jeho náhlé zrudnutí, například po zakrytí mrakem, vysvětlíme červeným posuvem podle Dopplerova efektu, znamená to, že se od místa pozorovatele, „dřepícího u rybníka“, vzdaluje přímo nevidanou rychlostí do prostoru... Chudák slunce, to se nalítá...!

Kosmický prostor přece nevyplňuje Descartovo vakuum! Čím větší vzdálenost, tím hustší je „znečištění“. Mraky interstelárních plynů, prachu a molekul vodíku *rotují společně s galaktickým systémem a jeví se jako stacionární „filtr“*. Ten, s rostoucí vzdáleností mezi námi a vzdálenými hvězdami, je stále neprostupnější. Někde až tak hustý, že vytváří stín, nepropouštějící paprsky viditelné části spektra.

Není vyloučeno, že energetická pole místy vytvářejí jakási „zrcadla“. Pak je jasné, že zachytíme jen *zkreslené*, profiltrované nebo mnohokrát odražené rentgenové a rádiové záření za tímto „závojem“ skrytých hvězd, Hustotu hmotných částic mezi námi a pozorovanými objekty nemůžeme posoudit; schází jakákoli reference.

(Tím vůbec nehodlám popřít Dopplerův jev, který v *našem ohraničeném fyzikálním systému* jistě má svou platnost při zkoumání planet, procesů probíhajících v atmosféře, lapání rychlých řídiců a podobných příležitostech. Pro „long range“ výzkumy v „deep space“ se však nehodí.)

Mimočodem: „kvazistelární objekty“ (jakoby-hvězdy) -*kvasary* mají obrovský rudý posuv, měly by tedy být *velmi vzdálené*. Mění však, někdy i během jediného dne, svůj jas. Nepochopitelné změny jsou vysvětlovány tím, že tyto záhadné zdroje jsou ve skutečnosti *mnohem blíže než se „zdá“* (!?!)... Jsou to obyčejné hvězdy, jejichž světlo probleskuje řídkými místy dříve uvedeného „filtru“, nebo klouže jakýmsi „trychtýřem“ po zvlněných hranicích jejich silových polí?

Pozorování některých kvasarů ukázalo, že mají *ažpět různých rudých posuvů, potažmo rychlostí vzdalování!* Který z nich je asi třeba použít k určení rychlosti Hubbleova rozpínání vesmíru?

„Rozpínání vesmíru“ považují za *přeskupování*. Za proces, který lze přirovnat k hroznu gumových balónků, umístěných uvnitř nezměrného „balónu“. Některé se nafukují, jiné zmenšují. Pozorovatel, sedící na lampičce, umístěné v centru jednoho z nich, nevidí gumové obaly. Vidí jen lampičky, zářící v jejich centrech. Zatím, co hromada roste, vzdalují se lampičky od sebe.

Nezávisle na pozici balónku pozorovatele v hromadě se pak všechna světýlka musí zdánlivě vzdalovat od jeho stanoviště! A to tím rychleji, čím jsou vzdálenější.

Tato úvaha sice nevysvětluje proces počátečního vzniku vesmírné prahmoty, je však přinejmenším stejně dobrým vysvětlením pohybu galaxií jako Hubbleova myšlenka, o níž se opírá Weinbergem propagovaný *velký třesk*.

Velký třesk je podle mého názoru jen dalším z řady marných pokusů o vysvětlení zrodu vesmíru. Podklady provázející tuto *hypotézu* postrádají několik velmi podstatných „detailů“:

- *dosud nikdo nevysvětlil, odkud se vzalo supertěžké jádro (1094g/cm³) ve kterém byla soustředěna hmota vesmíru.*

(*Pokud vzniklo komprimací vesmíru předešlého [Nejnovější záladný „fazolový“ vtip S. Hawkinga...], odkud se tedy vzala hmota a energie toho vůbec prvního z nich?*)

-jádro o předpokládané hmotnosti by podle jiných *hypotéz* muselo být „černou dírou“, která nemá ve zvyku se rozpínat

-popisovaný průběh odporuje druhému termodynamickému zákonu: jádro má před expanzí *jednodušší strukturu než současný vesmír*; nelze vysvětlit, jak se hmota dostala do tohoto nerovnovážného stavu

- co optimálním způsobem koordinovalo vzájemné působení čtyř (nám známých) základních kosmických sil?-jak vznikly hvězdy?

- události v první milisekundě od počátku expanze v čase zero

- *samotný velký třesk -prvopočátek procesu „desingularity“?* Protože: je-li **veškerá dostupná voda** ve sklenici, kterou plní až po okraj, schází ona příslovečná poslední kapka, aby pohár přetekl. Pokud byla veškerá hmota, a potažmo i energie, **koncentrována do jediného bodu**, pak to ale současně znamená, že tím **nebyla překročena žádná** kritická mez. Jinak by k singularitě došlo **nemohlo**. Odkud se tedy vzal ten jediný atom **navíc**, který zřejmě působil jako roznětka?

Došlo k velkému třesku v okamžiku, ve kterém jádro absorbovalo poslední volný atom nebo kvant energie? Trval stav singularity jen zlomek času? Pak je ovšem nesmyslná dlouho hýčkaná hypotéza černých děr...

To ať někdo vysvětlí! Ale, prosím - nechte na pokoji Boha a *nepoužívejte z axiomů slepených konstrukcí*, ano?

Povídání o velkém třesku je vděčnou látkou k vyplnění obsahu předražených populárních „vědeckých naučných“ obrázkových knih a televizních seriálů, vysílaných jako pohádky pro dospělé.

Hlavním vědeckým problémem je nalezení správného kazatele. Pardon -prezentátora. Ten *musí být* důvěryhodný, žoviální a přesvědčivý... Nejlépe nějaký pro peníze všeho schopný CSc.

Vzdálenost jako násobek rychlosti a času?

Pojedeme-li autem po dálnici z místa „A“ do místa „B“, stačí vydělit vzdálenost „X“ mezi „A“ a „B“ konstantní rychlostí vozidla, abychom zjistili, jak dlouho budeme cestovat.

Pokud pojedeme po nekonečné dálnici stále stejnou rychlostí, budeme s to určit, jak daleko dojedeme za určitý čas. Potud je vše jasné a jednoduché. Aritmetika...

Jak ale uvedeným způsobem měřit rychlost a vzdálenost jiných pohyblivých útvarů z pozice pozorovatele, uzavřeného v systému, který se sám pohybuje *neznámou rychlostí*, uzavřen v jiném ohraničeném systému, pohybujícím se jinou, *neznámou rychlostí* spolu s *neznámou rychlostí letícím* uzavřeným systémem, který se pohybuje od neznámého centra směrem...?

Ne, není to nelogický guláš. Jde o naši planetu, sluneční soustavu a Mléčnou dráhu — galaxii. *Známe snad rychlost pohybu kteréhokoli uvedeného komponentu vůči ostatnímu vesmíru, který sami považujeme za nekonečný?*

Astronomové odpovídají: „Ano, podle Dopplerovým efektem potvrzené teorie relativity...“

Podle jakých měřítek se to tu měří a počítá, když k dispozici není *ani jeden opravdu přesně zjištěný vztažný bod, ležící mimo naši sluneční soustavu*? Výrok, že nejbližší hvězda - *Alfa Centauri* - je od nás vzdálena asi čtyři a půl světelného roku, je *axiom - tvrzení, stojící na řadě dalších axiomů...*

Chceme-li klasickým způsobem zjistit vzdálenost světelného zdroje (ne předmětu, který světlo odráží!), musíme naprosto přesně vědět, *kdy začne svítit*. Teprve pak můžeme *změřit dobu, kterou jeho světlo potřebovalo od rozsvícení do okamžiku, kdy se zdánlivě rozsvítilo i pro nás*. Tu pak můžeme vynásobit rychlostí světla. Ale pozor na aberaci a nepřesnost nevyzpytatelných „čoček“ magnetických polí, o jejichž parametrech nevíme vůbec nic... A to platí nejen pro viditelné světlo, ale pro celé spektrum elektromagnetického záření!

Takže. Abychom v třírozměrném prostoru (v němž, dejme tomu, panují fyzikální podmínky shodné s prostředím v naší sluneční soustavě) mohli změřit vzdálenost mezi Zemí a *alfa—Centauri*, museli bychom *dopředu přesně vědět, kdy se tato hvězda rozsvítila* (místně)! Pokud by se pro pozemského pozorovatele rozžehla čtyři a půl roku *po předem oznámeném okamžiku vzplanutí*, mohli bychom (i když, s ohledem k relativitě, **stále ještě** se značnými výhradami) tvrdit, že *alfa-Centauri* je od nás vzdálena čtyři a půl světelného roku. Jinak ne!

Relativní nemožnost užití uvedeného postupu však spočívá v tom, že *neexistuje stejné časové měřítko a neznáme žádný způsob okamžité výměny informací* (mimo použití stejně pomalých elektromagnetických vln) mezi pozorovatelem v jednom a hypotetickým „rozsvěčovačem hvězd“ ve druhém systému.

Rychlost světla (EMZ!), z hlediska „*vědeckého přístupu k posuzování neověřených veličin*“ **především, nelze** považovat za univerzálně použitelný prostředek k měření čehokoli, co se nachází v prostoru „*nekontrolovatelném a nedosažitelném jinými ověřenými prostředky*“.

• Pro výpočty vzdáleností pomocí *paralaxy* platí *totéž* - Stojí totiž na *předpokladu*, že se elektromagnetické záření, a tedy i světlo, šíří prostorem *přímočaře*. Ale opak dokázal už Einstein! Byl to dokonce jeden ze stěžejních důkazů platnosti jeho teorie...

Kromě všeobecně platné *konvence* neexistuje *žádný důkaz*, že euklidovská definice přímky (a rovnoběžek!) coby geometrického útvaru platí i tehdy, protíná-li tři nebo vícerozměrný, aktivními silami vyplněný a utvářený prostor. Spíš naopak; viz Einstein. Tedy tatáž problematika jako u šíření EMZ.

I kdyby zde (z teoretického hlediska) nakrásně platily všechny zákony Euklidovy okleštěné geometrie, je předpokládaná vzdálenost tak velká, že se odklon úhlu pozorované hvězdy, odečtený na dvou protilehlých bodech dráhy Země kolem Slunce, projeví jen v úhlových *vteřinách!*

Nutná chyba - i v případě připuštění možnosti přímočarého šíření světelného paprsku prostorem - je gigantická. Většinu těchto výsledků můžeme klidně zahrnout mezi **záměrně pozitivizované statistické** odchylky. Podle kréda: Raději „nějaký výsledek“ než žádný... (obr. 9)

• Výpočty podpořené výsledky měření intenzity takzvaného „zbytkového záření“ naproti tomu opět silně připomínají způsob dokazování Darwinovy teorie indexem fosilií.

Požadavek zněl; vzhledem k odhadovanému stáří vesmíru (5 miliard let) musí být nalezeno záření těles o teplotě okolo -270°C (zhruba 3°K). Takové záření bylo citlivými radioteleskopy, vybavenými filtry, potlačujícími ostatní šum, skutečně „objeveno“ roku 1965. Astronomové konečně měli své *reliktové záření* a bláznivec kolem Big Bangu mohl pokračovat... Tímto způsobem ovšem lze vyfiltrovat „hledané záření“ **na jakékoli frekvenci!**

Přijmeme-li teoretickou možnost *konečnosti současného vesmíru*, může být takzvané „zbytkové záření“ - vědci označovaného za pozůstatek velkého třesku - jen součástí jakýchsi „odpadových produktů“. Je asi průvodním jevem procesu, ke kterému dochází, když všechny druhy paprsků elektromagnetického záření - EMZ - dorazí na „hranici vesmíru“, kde dojde k jejich zakřivení a nekonečné řadě srážek. Jejich interferenční produkty se vracejí zpět do centra vesmírem vyplněné pomyslné „koule“, protože ta se zevnitř nutně musí chovat jako parabolické zrcadlo. Cestou kolidují se vším, co se pohybuje směrem k této hranici...

• *Žádné záření se nikdy nemůže vrátit zpět do místa vzniku bez odrazu! Mají-li vědci pravdu, pak vesmír musí být konečný!*

• **EMZ, a tudíž ani světlo, nemůže z konečného, rozpínajícího se vesmíru unikat do „NIC“** - to by popíralo existenci hranice, protože v rámci Einsteinovy definice je světlo vlastně jednou z forem hmoty, a nemohli bychom hovořit o konečnosti. *Nekonečno vyplňující vesmír se naproti tomu nemůže smršťovat ani rozpínat, pouze přeskupovat v sobě samém.*

Za předpokladu, že se frekvence sledovaného paprsku, v *konečném, ale rozpínajícím se vesmíru* odrazem pozmění, nabízí se nejen logické zdůvodnění původu „zbytkového záření“, ale i metoda, kterou lze zjistit rychlost rozpínání vesmíru.

Protože se nutně rozpíná *pomaleji než rychlostí světla*, musí paprsky, které se po celou dobu jeho trvání neustále odrážejí od vnitřního povrchu stále větší pomyslné koule, „stárnout“. Frekvence tedy (podle Dopplerova efektu...) musí neustále klesat. Zatím byl nalezen, protože **s e** po něm usilovně pátralo, jen jeden druh odraženého, pravděpodobně modifikovaného záření. *Proč se tedy nepokusit o zachycení ostatních harmonických frekvencí, které tento jev nutně provázejí, a určit z jejich logaritmického pořadí koeficient rychlosti rozpínání? Jenomže... Zachycená frekvence zbytkového záření je tak vysoká, že by Big Bang musel proběhnout pozítří. Nebo je to... Máte v tom relativní zmatek? To je relativně dobře, protože tak jsem to chtěl.*

Einsteinova teorie relativity není nic jiného, než rovnicemi vyjádřená pointa staré anekdoty o rabbim Loewovi: „*Všechno je jinak!*“

Nebeský kulečník

Průměr Slunce je odhadován asi na 1,4 milionu kilometrů. Vynásobíme-li toto číslo vědou uváděným padesátinásobkem, dojdeme k průměru 70 milionů kilometrů. Praslunce by se tedy rozprostíralo téměř po hranici dráhy Merkura.

Planeta „X“ se podle propočtů astronomů nachází ve vzdálenosti asi 9574,4 milionů kilometrů (64 AJ).

Pokud první Slunce opravdu mělo 500krát větší výkonnost, byly vnější planety takřikajíc „na výsluní“. Asi tak, jako dnešní planety pod dráhou asteroidů představovanou „klenbou“. Za touto hranicí *dnes* není možný vývoj života *závislého na slunečním záření*, který by se množstvím a kvalitou forem vyrovnal pozemskému.

Zvětšili-li Slunce objem tak, jak předpokládají vědci, vezme lidstvo postupně zavděk dnes nehostinnými velkými měsíci Jupitera, na kterých zavládnou téměř ideální životní podmínky.

Systém dvojhvězdy ovšem zaujímal prostor vyplňující téměř celý objem *nynější* soustavy. To by ovšem posunulo hranici života podstatně dál.

Zachránil se život na vzdálenějších tělesech před katastrofou, spojenou s kolapsem jedné z hvězd?

Harold Clayton Urey, všestranný americký vědec, objevitel deuteria a nositel Nobelovy ceny za chemii z roku 1934, vyslovil názor, že Mars a Venuše, tedy planety podobné Zemi (včetně planetek v pásu asteroidů), se musely zformovat při teplotách okolo 1040°C. Prvky tvořící tato tělesa jsou totiž za těchto teplot *již pevné, zatímco* vodík, metan a amoniak ještě zůstávají v plynném stavu.

To podporuje pravděpodobnost vzniku takzvaných „terestrických“ planet přeformováním kusů hmoty, uvolněných řadou srážek v období vzájemného rozbíjení a slučování částí původních těles, dočasně zformovaných kolem dnešního Slunce po rozpadu *Slunce 2*. Tato, ze zbytků pevné hmoty „slepená“ tělesa, nemají vlastní elektromagnetické pole.

Počáteční stav připomínal hemžení koulí po otevíracím strku na stole amerického kulečnicku...

Geologicky nejstarší nalezené pozemské horniny vykazují (nutno podotknout, že *na základě bezpříkladně pochybných metod určení času*) stáří čtyř miliard let. Nejstarší dosud známou horninou je na Zemi nalezený meteorit (odhadované stáří 4,48 miliard let) a zhruba stejně starý je údajně i úlomek horniny („Genesis Stone“), kámen náhodně sebraný posádkou prvního *Apolla* na Měsíci.

Po fotografickém průzkumu Marsu sondami *Viking* - podle jednoznačně erozních útvarů na jeho povrchu - vědci usoudili, že „rudá planeta“, někdy *před 4,5 miliardou let měla atmosféru*. To je ovšem v přímém rozporu s tvrzením, kdy věda totéž stáří přičítá Slunci!

Vypovídá tento časový údaj o něčem úplně jiném? Určuje dobu, kdy se dotvářela a doslova „přetavovala“ mladší část soustavy? To se nedozvíme dříve, než budeme mít pro srovnání k dispozici vzorky hornin povrchů vzdálených neterestrických planet.

Do té doby se můžeme jen utápět v dohadách.

Když se z masy uvolněné rozpadem soustavy „prvního Slunce“ postupně zformovaly dnes známé planety, původní, vzdálenější, planetární systém se vlivem radikální změny poměrů gravitačních sil pomalu hroutil.

Tedy se také mohlo stát, že *se několik bližších planet prvotního systému*, obíhajících vzdálené Slunce v původním (z našeho hlediska protiběžném) směru, postupně dostalo „do mlýna“ - na kolizní eliptickou dráhu vůči novým tělesům.

Jedna z nich přitom měla to štěstí, že našla „prázdnější stůl“ a stala se (během incidentů, které lze s ohledem na předchozí události považovat za „drobné“) bezděčným zprostředkovatelem-rozsévačem života po vnitřních planetách sluneční soustavy.

Nelze ovšem vyloučit ani možnost, že těleso přicházející z jiné oblasti vesmíru bylo do nové sluneční soustavy vtaženo *jednou z planet za Neptunem*. Možná, že nejvzdálenější planety původní soustavy už zcela opustily sféru vlivu zmenšeného Slunce a bloudí teďkdesi v nekonečném Kosmu.

Setba života pokračuje... Na Sumery uctívanou Planetu křížení, stejně tak jako na planety původní soustavy, se život mohl dostat - někdy dávno před před odhadovanými čtyřmi miliardami let - při kolizi s jedním ze satelitů, obíhajících kteroukoli vhodnou planetu prvotního systému.

Vynucená kosmická rovnováha

Je docela možné, že (nejen) za obsah následujících stránek budu upálen na hranici posměchu. Nevadí. Přesto se podělím o několik myšlenek, které se během studia starých i moderních kosmogonických hypotéz, náhledů a spekulací, v axiomy nezatiženém mozku nutně vylihnout musí.

Ostatně: veškeré „vědecké“ kosmogonické představy jsou jen dočasnými módními spekulacemi. O žádné z nich se nedá tvrdit, že by spočívala na tom, čemu se s oblibou říká „*solidní vědecký základ*“... To ostatně dokazuje historie vědy více než dostatečně.

•Myslím, že za pohyb a udržování drah planet zodpovídají především: *počáteční impuls, elektrostatický náboj, elektromagnetická pole vyráběná „generátory“ planet a Slunce v interakci s gravitací*. O naposled jmenované síle dlouho platila Newtonem vyslovená *domněnka*, že je vyvolávána samotnou *přítomností hmoty tělesa v prostoru*.

Einsteinovo vylepšení zní: *Gravitace je reakcí na narušení kontinuity časoprostoru*.

To momentálně postačí k úvaze o vzájemném chování kosmických těles, disponujících udanými silami a energetickými poli.

-Slunce a planety se navzájem přitahují gravitací. Proti této síle působí elektrostatický náboj, jehož polarita je všem tělesům (včetně Slunce) společná.

Tento náboj doslova „pruží“ v prostoru mezi centrálním tělesem a planetami stejně, jako mezi oběžnicemi navzájem.

•Náboj je úměrný velikosti tělesa, jeho vzdálenosti od Slunce a oběžné rychlosti. Samotná energie „prvotního impulsu“ by se už dávno spotřebovala a energie prakového efektu k udržení planet v pohybu sama o sobě nestačí.

Prakový efekt: *Těleso, které se přibližuje k většímu, je jeho přitažlivostí urychlováno. Maximální rychlosti, která ho posléze vymrští do prostoru, dosáhne v nejtěsnější blízkosti přitahujícího tělesa. Efekt je nejlépe pozorovatelný u komet. Slunce na jejich cestě k perihelu urychluje všechny planety, které ovšem, když se od něj vzdalují, zase brzdí.*

Protože jsme se už dostatečně přesvědčili o tom, že perpetuum mobile nefunguje „u nás dole“, nemůže fungovat ani „tam nahoře“.

Domnívám se tedy, že planety udržují svou průměrnou konstantní rychlost oběhu kolem Slunce tak, že na svých více nebo méně eliptických drahách (odchylka Venuše je opravdu minimální) „kloužou“ v *jakýchsi jemných vlnkách* po v interakci vytvářeném polštáři - propad blíže ke Slunci = zrychlení, a naopak protitlak náboje sluneční hmoty. Jakýsi gravitací podporovaný „planetární surfing“ na vlnách elektrostatického náboje... Prakový efekt je jen jakýsi doplněk.

Předpokládám, že ani v ostatním vesmíru tomu nebude jinak. Hranice vymezující prostor mezi jednotlivými galaxiemi, hvězdami a planetami jsou *vzájemně vynucovány* silami, jejichž střet se v počátcích projevoval:

- spontánním vzájemným vyrovnáváním *elektrostatických potenciálů*;

- při *přiblížení planetárních těles* na kritickou vzdálenost obrácením polarity magnetického pole tělesa menší hmotnosti (podle typu) *působením magnetického nebo elektromagnetického pole* většího.

Tedy v malém tytéž, ale jakoby v časové lupě a v mnohem větším prostoru probíhající *oscilace* jako uvnitř Slunce.

Protože dochází k neustálému vyrovnávání hladin *elektrostatických* nábojů a v kritických stavech i *elektromagnetických polarit*, tělesa *obíhající jedním směrem společné centrum s relativně konstantní gravitací-přestože*, se navzájem přitahují „sítěmi“ gravitačních sil - se v konečném efektu nikdy nemohou srazit! Jinak by zde místo planetární soustavy a Slunce brzy zbyla jen obrovská koule hmoty, nebo vůbec nic.

Tomu brání poměrně jednoduchý mechanismus:

- Při překročení určité bezpečnostní hranice došlo k pokusu o vyrovnání *elektrostatického potenciálu*, což se v případě kritického přiblížení dvou těles s aktivním jádrem projevilo formou obrovských blesků.

- Změna (pokles) úrovně potenciálu mohla vést k *dočasné změně vzdálenosti oběžných drah* obou těles od centra soustavy, Slunce.

- Těleso odpovídajícího složení, se slabším nebo žádným elektromagnetickým polem, přitom bylo přepólováno indukci a bez ohledu na gravitaci odpuzeno.Průběh si může každý ověřit pomocí dvou plochých magnetů. Pokud je k sobě přibližujeme shodnými póly, napřed se odpuzují a teprve pak se magnet, který nedržíme, bleskurychle otočí a snaží se připojit ke druhému,

Při této demonstraci si musíme představit dvě tělesa obrovské hmotnosti, která se mjejí (v případě Nibiru *protisměrně*) relativně velkou rychlostí na zakřivených drahách.

Za daných okolností se jen „odstrčí“. Může dojít ke změně oběžné rychlosti, rotace nebo případně sklonu rotační osy, případně k částečnému nebo úplnému převrácení polarity *magnetických nebo dokonce fyzikálních pólů* menšího z nich; k „postavení na hlavu“ otočením o 180°.

K přímému kontaktu obou těles přitom nikdy nedojde.

Přepólování elektromagnetického pole musí být u *obou těles* provázáno uvolněním velkého množství tepla. To zřejmě vede ke změně plasticity povrchu a k *tektonickým i atmosférickým poruchám obrovského rozsahu*.

Přeměnu plazmatické prahmoty do sluncí a pevných těles pravděpodobně provázela změna poměrů a koncentrací gravitačních, elektrostatických a elektromagnetických sil. Planetami a jejich měsíci počínaje, galaxiemi a jejich seskupeními konče. Každý takový systém, je jedním z dříve uvedených „balónků“.

Udržování vzdáleností mezi tělesy v prostoru zajišťují nepřetržitá snaha o udržení rovnováhy mezi gravitací a potenciálem elektrického

náboje a aktivní pole, produkovaná elektromagneticky činnými tělesy jednotlivých systémů.

Vztahy platné v planetárních systémech musí, s malými obměnami (a v jiné časové mřížce), platit i pro vztahy mezi jednotlivými hvězdami a galaxiemi. I ty se, ať už v hypotetickém velkém balónu „vesmíroídu“ nebo v nekonečném vesmíru, od sebe nutně vzdalují (odstrkují) tak, aby se vůči ostatním nalézaly ve stavu gravitačně-elektrostatické a elektromagnetické rovnováhy. *(To, co je dole, je i nahoře. To, co není dole, nahoře nehledej!)* Reálnou hrozbou jsou povrch větších těles nahodávající „pomalé“ meteority a malé bludné planety. Jsou pozůstatkem srážek mezi zbytky hmoty, vyrvané slapovými silami z velkých planet v období počáteční nestability. Jejich počet se výrazně zvýšil o pozůstatky „nebeské bitvy“.

Tělesa, která neletí přímo, přitáhne gravitace a magnetická pole planetárního tělesa až na kritickou vzdálenost (za *Rocheho hranici*). Zde jsou (podle rychlosti) v nerovném souboji gravitačních sil často doslova roztrhána na kusy. Trosky se nutně musí zřítit na větší těleso. Přestože se (v případě Země) někdy (v závislosti na složení) při průletu atmosférou zčásti rozpadají na shluky menších těles, deformují po dopadu obrovské plochy.

Jinou možností je naklonění rotační osy menšího planetárního tělesa až o 180° (skutečného „postavení na hlavu“). K tomu může dojít i pře-pólováním *elektromagneticky* nečinného tělesa *indukcí elektromagnetickým polem*. Efekt odpuzení se zruší, a pokud se menší těleso díky větší rychlosti mezitím nevzdálí za kritickou hranici, proces vyrovnávání potenciálu a přepólování se opakuje.

Takto postižená tělesa rotují v elektromagnetickém poli centrální hvězdy opačným směrem. Dochází ke konfliktu, v jehož průběhu se jejich povrch silně zahřívá.

Příkladem takové planety je Venuše. Příčinou nečekaně vysoké teploty jejího povrchu mohou být vířivé proudy, vznikající na podpovrchových průsečících planetárních a slunečních magnetických siločar v magneticky aktivních horninách následkem opačné rotace. Vysvětlovalo by to i její, vzhledem ke složení a hustotě atmosféry, nečekaně vysokou povrchovou teplotu. Protože tato planeta je „slepencem“, utvořeným ze zbytků již pevné hmoty, nemá aktivní jádro a nemůže se sama otočit do původní polohy!

V průběhu vyrovnávání potenciálů (přímým přeskokem elektrického výboje - blesku) může dojít k roztavení obrovských ploch povrchu, ke zničení aktivního jádra (pokud existuje) a ke spontánní *transformaci jaderných zásob* menší planety. Ta se pak může stát DUGGAE, sumersky „hrcem sirotčího olova“, jako náš Měsíc. Jákýkoli odhad stáří takového tělesa testováním minerálů radiometrickými metodami (především metodou uran-olovo), musí přinést výsledky bez jakékoli hodnoty. Uvedené možnosti za normálních okolností a vztahů vůbec nepřicházejí v úvahu! Mohou být jen důsledkem obrovské anomálie. Podívejme se na ni blíže...

Svědectví o nebeské bitvě

Jak jsme si v úvodu naznačili, kosmická událost popisující kombinaci všech dosud uvedených možností je zaznamenána klínovým písmem v dramatickém textu, který velmi logicky líčí průběh „kosmické bitvy planetárních bohů“. Omezíme se jen na velmi stručné shrnutí údajů:

Planeta Tiamat během procesu „stvoření“ Země *nebyla zničena přímou srážkou* s křížujícím Nibiru; popis průběhu události má úžasnou logiku, odpovídající úvahám na předchozích stránkách.

„Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Mí vznášel se nad vodami,“ říká klasický překlad biblického textu Genesis (M.1.2.).

Nový překlad už teologům působí problémy. Zní v podstatě takto:

„Země pak ještě nebyla (na jejím místě „bylo nic“) a tma byla nad Tehom (nekonečnou vodní hlubinou), jen vítr se vznášel nad vodami.“ (Tehom = Tiamat!)

Dočteme se o vojsku bojujících satelitů (sumerština užívala pro pojmy *O*“, „*pobočník*“ a „*satelit*“ stejný výraz!) a o „*síti*“ (magnetickém poli), do které byla Tiamat před zahubením polapena.

Jsou popisovány *gigantické blesky* (vyrovnávání potenciálu) ozařující prostor mezi „bojujícími planetárními bohy“, *bublíny vařící hmoty a bezedné krátery*, které se otevíraly na povrchu menšího tělesa.

„Bud' světlo!“ (Ml. 3.)

Stejným způsobem, doslova provařením v elektrickém oblouku, byl „zabit a změněn v DUGGAE - hrec olova“ i *Kingu*, největší satelit, „*vítr-pobočník*“ planety Tiamat, „*vojevůdce*“ nad ostatními (asi jedenácti) „*větry*“, které Tiamat „porodila“ na svou obranu.

V sumerské kosmogonii je zmínka, že ostatní planetární bohové na Kingu žárlili, protože ho Tiamat vybavila vlastnostmi samostatné planety. Čím? Měl snad původně vlastní elektromagnetické pole?

Během konfrontace přišel o zásoby radioaktivních prvků, rotaci, podstatnou část magnetického pole, a: *„Jeho tabulku osudů si Marduk př-pjal na vlastní hruď.“* Jinak řečeno: Novou oběžnou dráhu kolem Slunce nezískal Kingu, ale Marduk! (Enuma eliš)

Jisté je, že Měsíc, který je vzhledem k ní neúměrně velký, nevznikl oddělením od Země! Je pravděpodobně malou planetou, která se ve velmi rané fázi utvořila ze sluneční hmoty současně s Tiamat a měla šanci se od ní časem oddělit. Podrobný průzkum našeho souputníka, jehož smutná tvář zřejmě pamatuje lepší časy, ještě přinese mnoho překvapení.

Vetřelec - Nibiru/Marduk - pak do jednoho z „*otvorů, otevřených v břiše Tiamat*“, mrštil satelit „*zlý vítr*“, který „*roztříštil její srdce*“...

Při druhém kritickém oběhu rozdělil jiný satelit, „*severní vítr*“, tělo mrtvé planety na dva díly. Spodní část se doslova rozprskla a utvořila na její původní oběžné dráze pás asteroidů - „*oblohu*“, biblické nebe.

„*Lebka*“ spolu s měsícem Kingu odlétla po nárazu blíže k Slunci: „*do míst, kde předtím nikdo nebyl*“. Poté se Nibiru opět „*odebral do svého vzdáleného*

příbytku v tmách".

Logika biblického popisu průběhu času je nezvyklá. Pravidelně se opakující poznámky na konci „dne“ -jedné etapy (éry) stvoření, jako: „*I byl večer a bylo jitro, den první,*“ popisují oběhy křížující planety!

„*I byl večer...*“ - odlet k aphelu. Když se po nové dráze vrátila zpět ke Slunci, „... *bylo jitro, den druhý*“ - návrat k perihelu. Ten první „večer“ bez předcházejícího jitra znamená, že **přišla z prostoru věčné tmy ke Slunci poprvé!**

Na sumerských i babylonských tabulkách je zaznamenáno, že proti-běžný Nibiru/Marduk si po prvním střetu, končícím „zabitím“ Tiamat, odešel prohlédnout svůj nový „*vzdálený příbytek*“.

Nová „*tabulka osudů*“ mu totiž (aby mohl vládnout a všechny kontrolovat!) určila nejen dráhu, ale i dva příbytky. Jeden „*v blízkosti Apsu*“ (Slunce) a druhý kdesi „*daleko v tmách*“.

To jednoznačně vymezuje nezvykle dlouhou eliptickou dráhu Vetřelce. Dnes totiž oněm „*příbytkům*“ říkáme *perihel* a *aphel* - dva body *eliptické dráhy* kolem Slunce, přičemž *perihel* je Slunci nejbližší a *aphel* nejvzdálenější bod. Žádná ze známých planet soustavy však ke Slunci nepřilétá z „daleké tmy“. Takto, pokud víme, se chovají jen komety!

Bible chronologicky přesně popisuje průběh dvou oběhů! Nibiru se po prvním průletu, po příchodu ze vzdáleného prostoru ke světlu, vrací zpět do tmy (byl večer) a pak opět ke Slunci (a bylo jitro). „...*první den*“, čas druhé fáze, během níž vznikla násilným aktem Země:

„*Řekl také Bůh: Bud' obloha uprostřed vod, a děl vody od vod! I učinil (raki'a) Bůh tu oblohu (šama'im), a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, odvod, kteréž jsou nad oblohou.*“ (M.I. 6 a 7) (Job 9. 8; Jer. 10.12; Iz. 40.22; Žalm 104.2)

Jak se to vlastně mělo s překladem pasáže o rozprostření nebes, ukování nebeské klenby, jsme si již řekli.

Další „*dny*“ - fáze - pravděpodobně probíhaly bez jeho přičinění, i když slapové síly jistě mohly hrát určitou roli. Bible však popisuje naprosto přirozený proces.

Těleso od určité velikosti se snaží utvořit v prostoru kouli. Voda zbylá na zdeformovaném úlomku se navíc vlivem rotace zákonitě nahnula na místo, kde zela gigantická, měsícem Nibiru vyrvaná díra. Tuto dnes již zahlazenou jizvu skrývá Tichý oceán. Jeho dno má *nejtější a nejmladší vrstvu zemské kůry*.

I toto nám biblický kompilát sumerského textu sděluje:

„*Shromazďte se vody, kteréž jsou pod nebem (oblohou - nezapomeňme na rozlišení smíšených pojmů!) v místo jedno, a ukaž se místo suché!*“ A stalo se tak. (M.I. 6 a 7)

Je nesporné, že o pradávných událostech musel Sumerům, kteří Zemi nazývali „*odštěpek*“ - KI, vyprávět někdo, kdo sluneční soustavu, geologickou strukturu Země a povrch Měsíce opravdu dokonale prozkoumal.

Dokázal díky nekonečně větším znalostem, než máme k dispozici my, rekonstruovat dávné události a genezi vzniku života na Zemi. Neušlo mu, že živé bytosti na obou, nebo možná i více Slunci blízkých světech mají společný genetický základ.

Možná, že právě tato okolnost mu dala podnět k pozdějšímu průzkumu planet a rekonstrukci kosmických událostí, popsanych v sumerské kosmogonii. Kdo ví...

Za předpokladu, že dnešní uspořádání onoho seskupení těles, které jsme si zvykli nazývat *naší* sluneční soustavou, způsobily nepravidelné průlety *jedné z protiběžných planet původního „Velkého systému“*, by-chom podle Newtonových zákonů mohli doufat v pozdější optimalizaci planetárních drah do té míry, že k podobně nebezpečným přiblížením již nedochází. Vládne mezi „*nebeskými bohy*“ absolutní shoda? Zdaleka ne. Vetřelec/Nibiru tady stále ještě obíhá!

V mezičasech jsou hrozbou pro pozemský život statisíce menších těles, trosek „*nebeské bitvy*“, která sice víří na eliptických drahách v pásu asteroidů („*klenbě*“), ale mnohdy se blíží k drahám vnitřních planet a některé je dokonce protínají. Zcela v protikladu k Aristotelově, Ptolemaiově, Koperníkově a nakonec i dnešní obecné kosmogonii vládne ve sluneční soustavě jakýsi „*nedobře organizovaný chaos*“.

Jakže to říkali kněží kmene Uga Mogulala?

Bombardování z vesmíru

Asteroidy, meteority, celá řada komet a spousta prachu. Co se děje s těmito troskami?

Počáteční impuls nárazu je dosud drží na poměrně stabilních drahách. Ale každý průlet Vetřelce, tělesa s velkou přitažlivou silou, musí strhnout z pásma trosek množství materiálu, který za ním (podobně jako nečistota za lodí) vytvoří jakýsi „*pruh*“ různými rychlostmi letících těles. Ten postupně protne oběžné dráhy planet. V důsledku toho pak nutně musí docházet k periodickým srážkám, především s vnitřními planetami systému! Poletující trosky jsou navíc ovlivněny gravitací Slunce a velkých planet.

Pro toto tvrzení existuje *měřitelný logický důkaz*.

Podle propočtů astronomů dopadá na Zemi asi čtrnáct milionů tun meteorického prachu **ročně**. Jednoduchým výpočtem zjistíme, že za čtyři a půl miliardy let, na které je odhadováno stáří naší planety, by ho musela spadnout asi *sedmnáct až jedenadvacet metrů* silná, celý povrch Země (včetně plochy moří!) pokrývající vrstva... Kde je?

A kam se podělo obrovské množství niklu, jehož je v meteorickém prachu obsaženo poměrně mnoho? Množství snadno rozpustného niklu ve vodách oceánů je vůči předpokládanému objemu spadu mizivé.

Mnozí se takto snaží dokázat biblické stáří Země (asi 6000 let...). Zde není otázkou, jak stará planeta je, ale **jaké množství tohoto prachu bylo (několikrát) na její oběžnou dráhu zataženo**. Bez jakéhosi „vratného mechanismu“ by byl kosmický prach totiž už dávno (za necelé tři miliony let) vytlačen za hranice soustavy tlakem slunečních paprsků!

V kosmickém měřítku není několik miliard pozemských let ničím. Proces utváření sluneční soustavy ještě neskončil. I v příštích několika stovkách milionů let to nevypadá na „věčný mír a klid“.

Fakta?

V průběhu postupného fotografického průzkumu vnitřních planet kosmickými sondami počínaje Merkurem a Marsem konče (včetně Měsíce) se při srovnání záběrů jejich povrchů projevila do očí bijící shoda-„zdobí“ je nesčetné krátery (impakty). Všude přibližně stejný obraz zkázy.

Velmi logický předpoklad, že projektily, které způsobily tuto spoušť mohly být zbloudilé planetky a obrovské meteority z pásma asteroidů, byl z *neznalosti příčiny* (navíc to zcela odporuje dnešní kosmogonii) tohoto zdánlivě chaotického počínání - zavržen. Nahradila ho za vlasy přitažená bajka o jakési tajemné „mase, vyvržené ke Slunci Jupiterem...“

Při všech Newtonových zákonech?! Z jaké odůvodnitelné příčiny, by měly planety házet po Slunci kamením?

Tak jako u hypotéz o vzniku planet došlo i zde k extrémní diferenciaci názorů, ke sporům, které opět k ničemu a nikam nevedly.

Pro současnou vědu *nemyslitelný předpoklad*, že planetky a meteority byly do pásma **vnitřních planet zavlečeny po kometami dráze prolétajícím velkým planetárním tělesem**, však problém dokonale řeší.

Nejvyšší hustota dopadů vesmírných projektilů se samozřejmě projevila těsně po rozštěpení Tiamat. Časem byly kolize stále sporadičtější. Zdá se však, že období uzavřely dopady poměrně velkých těles. Některá z nich, oproti drobnějšímu, gravitací planet ovlivnitelnějšímu „smetí“, si dodnes udržela vlastní, mnohdy neekliptické oběžné dráhy.

Dva asteroidy se díky příznivým okolnostem staly oběžnicemi Marsu, jiný krouží kolem Země **jako druhý neviditelný měsíc**. Těleso o průměru zhruba pěti kilometrů má katalogové číslo 3753 a dobu oběhu, silně ovlivněného zemskou gravitací, zhruba jeden rok.

Přibližuje se k Zemi každých 385 dnů až na vzdálenost 12 milionů kilometrů (3 násobek vzdálenosti Země - Měsíc). (Paul Wiegert: Astrofyzikální fakulta univerzity v Yorku, Ontario)

Pozemské důkazy „nebeské bitvy“

Ani nově utvořenému zemskému povrchu se bombardování vesmírnými projektily velkého kalibru pochopitelně nevyhnulo. Badatelé již dlouho předpokládají, že dokonce i tak obrovský útvar, jakým je Hud-sonův záliv, je impaktní kráter, vytvořený dopadem obrovského tělesa.

Pozemskému pozorovateli se dnes průlety Země Větralcem „zaminovanými“ úseky jeví jako „meteorické deště“ nebo „proudy“. Efektním a pouhým okem dobře pozorovatelným příkladem jsou *Leonidy* (kolem 15. listopadu), které zdánlivě přilétají ze souhvězdí Lva -*Leo*.

O *Perseidách* (v první půli srpna; zdroj v oblasti souhvězdí *Perseus*) se tvrdí, že jsou to pozůstatky ohonu nebo samotného tělesa komety, pozorované roku 1862. Podle mého názoru jde (včetně dotyčné komety!) o „vlečku“ materiálu, zbylou po jednom z posledních průletů „planety křížení“. Takových vleček, meteorických rojů, známe mnoho. Liší se jen hustotou těles.

Ledové balvany vtažené na eliptickou oběžnou dráhu z pásu asteroidů se mění v komety.

Veškeré komety jsou složeny převážně z vody nebo ztuhlého kyslíčnicku uhličitého a jiných plynů, smíšených s prachem a kamením. Voda se rozprskla do prostoru v okamžiku, kdy byla strašlivým nárazem zničena skladbou snad Uranu nebo Neptunu podobná Tiamat.

Dokladem o správnosti těchto úvah je skutečnost, že ohony komet, tvořené většinou částicemi vodní páry, se během přibližování ke Slunci začínají plně rozvíjet během nebo těsně po průletu pásem asteroidů. Voda tak zcela logicky začíná měnit skupenství v místech, kde kdysi, na povrchu původní planety, byla součástí oceánu - „bezdné hlubiny“.

Předchozí, a mnohem slabší viditelná „vlečka“ je kyslíčnick uhličitý, který se začíná odpařovat při mnohem nižší teplotě.

I nádherná Hale-Boppeho kometa byla jen ledový balvan - o průměru více než šedesáti kilometrů...

Naivní povídání o *Oortově mraku*, kde všechny komety „bydlí“ a odkud si občas nějaká „odskočí“, je, jak kdysi na jedné přednášce nepřímou uznal sám *Jan Oort* (holandský astronom), pohádkou pro děti i dospělé. Je příznačné, že povídačku o tomto „mraku“ jsem nedávno opět slyšel z úst „vědecky povolanych“ v jednom televizním vzdělávacím pořadu... Průchod Země pásmem zavlečených trosk provázely v minulosti kolize s tělesy větších rozměrů, následované meteorickými dešti. Tehdy však nešlo o dnes pozorovatelné neškodné světélkování zrněk prachu v horních vrstvách atmosféry, ale o přímé zásahy zemského povrchu pořádnými balvany.

Jedno takové období vyvrcholilo zhruba v době mezi roky 700 až 550 př. n. l.; bombardování trvalo celých 150 let. Některé palestínské zdroje dokonce hovoří o pravidelných *sedmnáctiletých periodách*.

Ke sporadickým srážkám s menšími meteorickými tělesy (holidy) dochází dodnes. Palestínské, řecké a římské záznamy o častých správkách většího množství „nebeského kamení“ hypotézu o „vlečce“ potvrzují. Starověké národy měly tyto „nebeské posly“ ve velké úctě.

Malý výčet pro zajímavost:

-původně Astartě zasvěcený posvátný kámen v Mekce;

-z nebe spadlý kámen v Aigos Potamos;

-kámen boha slunce z Emisy, později přivezený do Říma,

jeho obraz byl ražen i na mincích, vrácen po r. 222 zpět;

-Cybelin kámen, darovaný římským Vestálkám;

-Diův kámen v Seleucii;

-Astartiny kameny v Aelia Capitola a v Tyru;

- kámen sidonského chrámu;

-kameny v Dianiných chrámech v Pergu a Laodiceu;

-kámen v syrské Chalkis;

-kámen v chrámu Grácií, spadlý za krále Eteokla;

-kámen v makedonské Kassandrii, uctíváný ještě za Plinia;

-černý kámen na ostrově Aretias a desítky dalších, z nebe spadlých kamenů, železných i neželezných meteoritů.

Co tak pokusit se o toto:

Podle **zdánlivého směru, odkud tato tělesa dosud ve velkém počtu přilétají (mikrometeority), pečlivým rozbořem opovrhovaných historických pramenů (v pátrání po zdrojích už udělal obrovský kus práce Velikovsky) a zpětným modelováním dráhy Země pomocí počítačů,** by pro **astronomy neměl být problém určit sklon a směr dráhy** tělesa, které je přivedlo. Pak bychom se snad i dozvěděli, kdy a ze kterého směru se vrátí...Laskarův výrok o „prachaosu“, projevujícím se zejména u vnitřních těles soustavy, opět potvrzuje, že Sitchinem rekonstruovaná kosmogonie nebyla ani božským mýtem ani sumerskou či babylonskou pohádkou na dobrou noc...

Vzhledem ke kratším dobám oběhu jsou vnitřní planety - Marsem počínaje a Venuší konče - v daleko větším ohrožení. Také Velikovským popisované a „vědeckými kruhy“ vysmívané abnormality, pozorované na obloze národy staro- a dávnověku, zřejmě přímo souvisejí s přítomností Větrlece.

V době, kdy opustí střed systému a zmizí jeho přímý vliv, hrozí nejen Zemi několikerý průlet pásmem zavlečených trosek, provázený opravdovým bombardováním těžkými kusy! Pak se, až na občasný dopad nějakého *bolidu* a periodické „deště“ meteoritů o velikosti zrněk písku, stávají „padající hvězdy“ zvláštností.

„Zásobárna projektilů“ v pásu asteroidů je téměř nevyčerpatelná. Čeká se jen na to, až si Větrlec přijde pro novou vlečku...

Vědomé lži zástupců „vědy“?

Na povrchu Měsíce můžeme pozorovat, že největší „krátery“ -*mare* (kráterům ani impaktům nepodobné útvary, údajně vyplněné vyvělou lávou, které ovšem mohou být i stopami gigantického elektrického oblouku, vzniklémi při vyrovnávání potenciálů během „nebeské bitvy“)-pokrývají obrovské plochy povrchu. Menšími impakty byly narušeny později.

Co se týče meteorického prachu, je ho zde sotva pár centimetrů. Astronauti se v něm v každém případě nebrodili po ramena, jak by se dalo očekávat, kdyby...

Poznatky z Měsíce by na žádný pád neměly být vyhodnocovány podle pozemských kritérií. Snaha po zařazení výsledků do „patřičných přihrádek“ by snadno mohla vést k neodpustitelným a zavádějícím chybám. Měsíc, říkají Sumerové, je totiž malá, samostatnosti zbavená planeta.

Zdá se, že v nedávné minulosti došlo ve vztahu k Měsíci k celé řadě podivných „omylů“, které věda z jakýchsi důvodů tají.

Namátkou jen některé.- Ačkoli uniformistická školní pravda stále ještě trvá na tom, že Měsíc má v poměru k Zemi šestinovou přitažlivost, dokázalo již chování prvních sovětských družic, že tady něco nehraje. Ne a ne se trefit... Dnes víme, že sféra přitažlivosti zemského souputníka zasahuje mnohem dál do prostoru, než se předpokládalo. Namísto původně uváděných 32 127 km, to ve skutečnosti je *více než dvojnásobek - 69 998 km!*

Počítačovou analýzou (podle některých badatelů údajně uměle zpomalovaných?!) záběrů, pořízených různými posádkami lodí projektu *Apollo*, lze zjistit, že gravitace na povrchu Měsíce je asi *jen o třetinu nižší* než pozemská...!

-Požadavky týmu *do podfuku tisíciletí* nezasvěcených geologů, kteří doslova prosili, aby jedna z misí *Apollo* přistála poblíž měsíčního pólu a poohlédla se po vodě, životně potřebné v případě založení základny, zůstaly nevyslyšeny.

Vodu na Měsíci hledal (a samozřejmě i našel!) z oběžné dráhy satelit-Lunar *Prospector*- vypuštěný 6. ledna 1998. Současně pořizoval detailní záběry povrchu, údajně za účelem zhotovení přesných map. Proč až tak pozdě? Ve zprávách jsme u příležitosti jeho vypuštění mohli slyšet(pardon) doslova nebetýčnou blbost: po vodě měl pátrat zejména v okolí jižního pólu, kde se údajně shromáždila - *z prolétajících komet...*

Mám pocit, že toto tvrzení už je trochu moc „přitažené za vlasy“ i pro smrtelníka, který se o výzkum kosmu příliš nezajímá.

Na Měsíci voda je (i když na povrchu ne v tekutém stavu), a co víc -zdá se, že *Měsíc má sice řídkou, ale přece jen jakousi plynnou atmosféru!*

- Je zde na každý pád dostatečné množství plynů, aby si astronauti mohli (s využitím vzlaku atmosféry) házet Frisbyho diskem... Přítomnost plynů je

zřejmě z analýzy *vztlakem ovlivněné křivky*, kterou plastový disk za letu opisoval. Proč ho vlastně vozili s sebou?

• Vlaječka na záběru, prezentovaném nadšenému lidstvu jako fotografie. se na původním, a dnes již dostupném filmovém záznamu ve skutečnosti slabě pohybuje! Tedy vlaje!

• Existují fotografie údolí, jehož dno vypadá jako porostlé nějakým druhem mechu nebo lišejníku; na jiných jsou vidět záhadné umělé trojúhelníkové útvary. Veškeré záběry tohoto druhu byly utajeny *nebo před zveřejněním rozostřeny, vyretušovány a prezentovány jako fotografie*. To byla, a podle některých pramenů a náznaků dosud je, **běžná praxe!** Teprve dnes se některé obrázky dostávají na veřejnost v originálním stavu.

• Průzkum Měsíce byl, i přes nesplnění programu, na který byl dostatek finančních prostředků, nečekaně zastaven.

Otázka: Jak staré a jak kvalitní jsou poslední zveřejněné (a neretušované) fotografie odvrácené strany Měsíce?

Ze všech dosavadních poznatků lze vyvodit asi tolik:

- Vlezli jsme do kuchyně někomu, kdo nás v ní nechce.

- Někdo (na Zemi) nás (možná právem) považuje za spolek slabomyslných bytostí, neschopných psychicky zpracovat převratný poznatek, že je všechno jinak...

- Veškeré údaje byly pozměněny ze strategických důvodů. Američané dosud nepřehodnotili způsob sdělování některých utajovaných informací.

Spekulativní možnost:

- Lidstvo jako *celek* dosud není zralým partnerem pro *otevřený kontakt*, i když k němu dávno došlo a byl utajen.

Mars

Na zemský povrch dopadaly a stále ještě dopadají zbytky trosky mateřského tělesa Tiamat („tá, která dala život“) a měsíců Nibiru, které se podílely na „bitvě“. *Žádný materiál poletující sluneční soustavou není cizí - je takřka jisté „Made in Solar System!“* Závěry vyplývající z této hypotézy vysvětlují jak výskyt aminokyselin v chondritech nebo nálezy fosilních stop života na meteoritu „z Marsu“(?), tak i možnou přítomnost jeho primitivních počátků na jednom z Jupiterových měsíců.

Není vyloučeno, že tekoucí voda, která údajně teprve před nemnoha tisíci lety (cca 50-80 000?) zaplavila jeho povrch, se na Mars dostala po uvedení kosmické srážce.

Mnohé na povrchu „rudé planety“ pozorované charakteristické znaky nezvratně potvrzují *přítomnost obrovského množství vody*, která se kdysi podílela na vzniku fotografovaných *erozních útvarů*. Část sepa-tmě odpařila zpět do prostoru (ale proč a jak?), část zmizela pod povrchem a v horninách. Zbytek se soustředil ve známé severní polární „čepičce“, Zejména pro vypaření vody do prostoru, ale i pro výskyt velkého množství ledu, platí tytéž podmínky jako pro pozemské ledovce - bylo zapotřebí mnoho tepla. To dnes na Marsu není.

Dosud nikdo nevysvětlil, jak došlo k záhadné separaci - Marsova severní čepička je z vodního, zatímco jižní údajně ze „suchého“ ledu (ztuhlý kyslíčnick uhlíčitý). Proč? Proběhl zde jakýsi elektrochemický proces? Jaké energie, jaké síly se na něm podílely?

Úkolem jednoho ze dvou amerických satelitů, které se vydaly na cestu k Marsu v listopadu a prosinci 1996, byl průzkum zajímavého útvaru. Sonda Pathfinder-po absolvování 500 milionů kilometrů úspěšně přistála na pláni *Ares Vallis*, kde se podle všech příznaků *měla před tisíci lety valit řeka tisíckrát mohutnější než Mississippi*. Dozvíme se tentokrát více?

Zatím toho na veřejnost mnoho neprošlo. (Bez mučení přiznávám, že jsem v tomto směru zatím ani mnoho nepátral.)

Přístroje přistávacího modulu tentokrát (údajně) nehledaly stopy života, to bylo paradoxně úkolem druhé sondy, *Global Surveyor*, která měla fotografovat povrch z vyšší oběžné dráhy! Jaké stopy života se asi dají najít z oběžné dráhy? Poté - po přibrzdění o marsovskou atmosféru - měla sestoupit níže, za účelem průzkumu detailů povrchu. (Pozornost, mimo jiné, patřila i záhadnému útvaru, známému jako „tvář z Marsu“ a přilehlému, pyramidám podobnému komplexu.)

A ejhle! Projevila se jakási „porucha na upevnění ramene slunečního kolektoru“. Druhá část mise se údajně stává nemožnou - při brzdění by mohla celá nástavba upadnout.

„Možná ten manévr budeme riskovat později; prozatím budeme dále pracovat ze současné vzdálenosti.“ - Tolik k věci pasadenská JPL.

Později prošla tiskem lakonická zpráva: Tvář z Marsu je definitivně čistě přírodní horský útvar. Tečka. Jaksi nám ale zapoměli ukázat fotografie, které toto tvrzení dokladují...

Jsem na velkých rozpacích, mám-li, po zkušenostech z Měsíce, mise *Fobos 2* a pod tlakem dalších okolností, těmto tvrzením věřit.

Hlavním úkolem Pathfinderu byl průzkum struktury povrchu a geologické minulosti planety, které byly zkoumány celý měsíc. Sonda při-stála novým způsobem, zahrnujícím postupné užití padáků, brzdících raket a v poslední fázi airbagů. Po přistání se po drobných potížích vydalo na týdenní cestu malé průzkumné vozítko, které studovalo horniny a půdu.

Prozatím jsme se dozvěděli alespoň tolik, že pohled na povrch Marsu *je stejný jako pohled na jakoukoli hnědavou pozemskou poušť*. (Touž je pokrok - obrázky nejsou barveny na červeno...)

Páni vědátoři jsou zděšeni „velmi překvapujícím“ poznatkem, že na povrchu planety *nalezli silikáty, jejichž výskyt neočekávali*. Že by tedy onen stopy života obsahující „meteorit ALH-84001, který *podle charakteristického složení může pocházet jedině z Marsu*“, byl přece jen odjinud? O tom dosud

nepadlo ani slovo... Jak jsou ti pánové směšni!

Proslechlo se, že v serveru počítačové sítě SUN prezentované fotografie povrchu Marsu byly *upraveny a cenzurovány* poté, kdy na horizontu záběru číslo 81 977 několik pozorných amatérů objevilo jakési podivné předměty.

Zřejmě to opět jednou bylo něco, co tam vůbec nemělo být, protože to tam být nemohlo...

Mluví NASA promptně prohlásil, že jde o „kryt části přistávacího zařízení Pathfinder“... a inkriminované záběry bleskově zmizely,... aby, jako podobné fotografie z povrchu Měsíce, byly nahrazeny rozostřenými zvětšeninami, na kterých linie horizontu se záhadnými útvary... schází!

Celá série následujících (číslovaných) záběrů z volně dostupného serveru připojeného k počítači NASA zmizela úplně. Ne a pak věřte tomu, že Global Surveyor má jakousi podivnou poruchu...

Dodržují Američané dohodu...?

Následky a lidské povědomí

Do sféry pohádek a mýtů jsou odkazovány ságy, vyprávějí o opakovaných soubojích nebeských bohů. Jejich následky naši předkové zřejmě pociťovali na vlastní kůži.

Již nepříliš těsné přiblížení cizího tělesa o průměru několika desítek kilometrů musí vyvolat atmosférické poruchy, provázené nezvykle silnými bouřemi, hurikány a tornády. Probouzejí se tisíce let klidně spící vulkány a dochází k otřesům zemského povrchu i tam, kde to není obvyklé.

Na vlastní kůži jsme to pociťili po roce 1997, po průletu poměrně malého jádra Hale-Boppeho komety.

Obrovská tornáda a nevídané záplavy na území USA, u nás, v Turecku. Rumunsku a bůhví kde ještě. Řadu zemětřesení na Středním a Dálném východě, průtrže mračen v poušti Negev, posun a bezpříkladné mohutnění teplého vzdušného proudu (El Ninjo - Jezulátko) kolem západního pobřeží Jižní Ameriky a následné přivaly sněhu, které ochromily okolí Chicaga, a naopak velmi mírný počátek zimy v Evropě spojený se silnými bouřemi, provázenými větrem o rychlosti 190 km/h - to všechno s krásnou kometou nikdo nespojuje!

Koncem srpna 1997 zachytily seismické stanice v USA silný otřes v okolí Semipalatinska (Rusko). Americké ministerstvo zahraničí v domnění, že Rusové provedli podzemní atomový pokus, požádalo o vysvětlení. Rusové se proti nařčení ostře ohradili s tím, že poslední pokus provedli v roce 1992 a od roku 1996 se striktně drží dohody o zastavení podzemních jaderných pokusů.

Vulkanická činnost podstatně zesílila a dochází k nečekaným a ne-razantním otřesům zemské kůry v neobvyklých lokalitách. Afganistan — 7,5 stupně...

Odkaz předků říká, že velké a krásné komety nepřinášejí nic dobrého. Asi na tom něco bude.

Nebo to všechno má úplně jinou, daleko závažnější a mnohem nebezpečnější příčinu? Blíží se „mariánskými zjeveními“ ohlašovaný „konec času“, konec jedné éry; cyklu oběhu Nibiru?

Kolektivní amnézie

Podle I. *Velikovského* k převratným kosmickým událostem docházelo právě v době odchodu Izraelitů z Egypta. Sdílím jeho názor, že úkazy popisované v bibli určitě neměly selektivní dopad. Ani vracející se moře určitě nebylo tuk vybíravé, jak se nám to Hebrejci v Exodu snažili namluvit. Velikovsky, v posmrtně vydané knize *Kolektivní zapomnění* (myšleno spíše jako *amnézie* - potlačování nepříjemných zážitků až za hranici zapomnění), dokonce počítá s *devadesátiprocentními ztrátami na životech uprchlíků, se zničením staveb řadou zemětřesení, zhroucením civilní i mocenské infrastruktury a následnou invazí Egypta hordami ze svého území katastrofickými událostmi vypuzených Hyků (také Hyksů)*...

Sitchin má radost. Myslí, že potvrzení existence jeho dvanácté planety je současně důkazem mimozemské návštěvy a toho, že v kosmu nejsme sami.

Vidím to zcela jinak. **Vím**, že sami nejsme. Ale pokud se potvrdí existence křížujícího tělesa, je dlouhá léta živený pocit bezpečného bytí člověka na planetě, údajně neotřesitelně a s neměnnou pravidelností kroužící po ideální dráze kolem Slunce, jen nebezpečnou krásnou iluzí.

Ví snad Tvůrci, že jakákoli investice do bytostí obývajících Zemi je zbytečná? Čeká nás další, Veřelcem vyvolané, zničující kataklyzma, po němž budeme zase jednou začínat znovu?

Nastane teprve potom „zlatý čas návratu bohů“, doba, kdy se na Zemi vrátí „syn člověka“, který je jen kdesi „na zkušence“?

Stihneme *sami v sobě* a včas dostavět archu, schopnou zachránit *celé* lidstvo?

Budou naše děti připraveny přežít?

E.T.

Jaké podmínky potřebuje život? Rozbouřená planeta. Bytosti ze světa zdánlivé tmy. Umělci v přežití. Krev a látková výměna. Teplo. Oko a způsob vidění. Infračervené „slunce“. Vrožený filtr. Širší způsob vnímání? Klimatické vlivy. Původ Anunnaki. V rytmu inteligentního života. Zásadní rozpor. Planeta života. Stopy na Zemi. Regenerační komory? Na stopě podvodu? Interferenční vzory na monolitech. Náhrobky vědecké ješitnosti. Záhadná energie „dračích žil“. Šeptající kameny.

Mnoho autorů sci-fi románů se snažilo popsat možný vzhled mimozemšťanů. Některé konstrukce jsou velmi odvážné, jiné jen nápadité a do poslední kategorie se řadí odvážně nesmyslné.

Věnujme se konkrétním bytostem, jejichž činy popisují sumerské texty a bible,

Literatura faktu, psaná na základě poznatků „okrajových věd“, které jsou pro vědu ortodoxní bohužel „out of limits“, se zabývá sběrem, vyhodnocováním a publikací důkazů a indicií, kterými se jejich autoři mnohdy až křečovitě snaží dokázat existenci inteligentního mimozemského života a jeho návštěvu na Zemi.

Chceme-li se dopracovat ke konkrétnějším výsledkům, nesmíme udělat stejnou chybu. Nebudeme zbytečně pátrat po jejich stopách, protože důkazů je tolik, že existenci E.T. (*Extra Terrestrials* - mimozemšťanů) prostě musíme považovat za samozřejmost. Víím, co říkám.

Pokusme se radši udělat krok směrem k jejich definitivnímu odhalení. Směrodatné jsou pro nás bytosti, které, až na některé bezvýznamné detaily, se od člověka téměř neliší. Mohli by klidně žít mezi námi, a ani bychom si toho nevšimli.

Mimo ně je zde totiž ještě jedna, rovněž humanoidní, ale biologicky odlišná entita, kterou pro odlišení budeme nazývat E.B.E. (Extraterrestrial Biological Entity). Těmto bytostem je člověk v podstatě lhostejný. To jim ovšem nebrání v tom, aby občas nevyužívali jeho služeb, nebo ho případně používají jako pokusného králíka k různým biologickým pokusům. Zdá se, že se živě zajímají zejména o náš způsob rozmnožování a speciální funkce některých orgánů. Také oni jsou velmi stará rasa. Odkud pocházeli Návštěvníci, E.T., kteří tak významně ovlivnili vývoj člověka?

Dilematem, na které jsem narazil při studiu Sitchinovy teorie o příchodu života a inteligentních bytostí z Nibiru (kterou i přes častou citaci nepovažují za dogma, ale lepší tehdy neexistovala), je biologická **nemožnost vývoje inteligentního života identického s lidskou formou v tak extrémních podmínkách.**

Autor teorie o příchodcích z Nibiru se ve stěžejní knize (*Dvanáctá planeta*) i ve všech dílech navazujících tomuto bodu úmyslně vyhýbá. Přesto jsem se v předešlé knize snažil s ním nepolemizovat. Na jádru tématu to totiž nic neměnilo

K mému velkému překvapení se ozvala řada čtenářů, která si tohoto rozporu povšimla! To je nádherné! Znamená to, že kniha *UFO, bible a konec světa* nebyla čtena jako jakési běžné sci-fi; mnoho čtenářů si našlo čas k přemýšlení. A nejen to. Dokonce mi napsali. Dokonce i z ciziny. Díky!

Teď ovšem nadešel čas podívat se na určité rozpory.

Ani zde nechci nic vyvracet. Naopak. Pokusím se nalézt logicky odůvodnitelné spojitosti.

Rozbouřená planeta

Kosmický vetřelec, *Dvanáctá planeta*, posvátný Nibiru (Anova planeta, Marduk) se podle sumerských astronomických údajů pohybuje po extrémně dlouhé eliptické dráze kolem Slunce.

Jeden oběh by podle Sitchinovy interpretace řady sumerských dat měl trvat 3600 pozemských let (sar). Ve svých úvahách však přehlídí jednu velmi významnou okolnost: *dráha tohoto tělesa není, a ani nemůže být konstantní, protože se díky eliptické dráze a své protiběžnosti místy zákonitě dostává do blízkosti ostatních planet sluneční soustavy, především obrů Jupitera a Saturna, Uran a Neptun rovněž nejsou zrovna drobečkové.*

Každá nová odchylka způsobená jejich gravitací ovšem znamená *i jiný úhel příštího oběhu*. (Teprve nedávno dostali astronomové příležitost přesvědčit se o opaku. Do té doby zatvrzele trvali na tom, že planeta s kometární eliptickou oběžnou dráhou nemůže existovat.) Nejen moderní počítačové simulace, ale i staré výpočty dráhy průletu Halleyovy komety, vykazující změny v rozpětí zhruba sedmi let, dokazují, že pokud je těleso obíhající kolem dominantního gravitačního centra ovlivněno jinými tělesy, nejenže *získá vždy poněkud jiný sklon oběžné dráhy vůči ekliptice*, ale zásluhou prakového efektu zákonitě mění *i dobu oběhu*, tedy *rychlost pohybu a délku oběžné dráhy*.

Tento stav není konečný, může ovšem trvat miliony let. Pak se jeho dráha buď ustálí, nebo souhrou okolností dojde k „bitvě“ s jinou planetou a propukne další velký chaos.

Při tom všem nelze zanedbat závažnou okolnost, že působení gravitačních sil ostatních planet by se na povrchu jakkoli velkého tělesa s abnormální dráhou nutně projevovalo přinejmenším formou rozsáhlých tektonických poruch.

Ovlivnění je vždy vzájemné!

Bytosti ze světa zdánlivé tmy

Jak asi vypadají E.T.? Pokud se přidržíme sumerské (Babyloňany převzaté), nebo pozdější, silně zkrácené biblické verze, *jsme jednoznačně bytostmi stvořenými k jejich obrazu.*

Máme *stejný genetický základ!* Vycházejme v dalších úvahách **ztéto** křížově potvrzené skutečnosti.

Právě zde se Sitchin dostává do velmi vážného, až nepřekonatelného rozporu: odhlédneme-li od anomálií oběžné dráhy, musí mít Nibiru *životu našeho typu nepřátelské životní podmínky* už jen proto, že ve sféře, ve které se v dostatečné míře projevují složky slunečního záření, *nezbytného pro život shodný s pozemskými formami*, se pohybuje jen po dobu, kterou odhaduji na *maximálně pět až šest set let.*

Pokud Sitchinem udávaná doba oběhu odpovídá skutečnosti, putuje Nibiru vždy tři tisíciletí tmou a mrazem kosmického prostoru!

V prvním fragmentu kumránského textu, vedeném pod pořadovým číslem 4QS92 najdeme tato slova:

„Pro sebe sama stvořil světlo a temnotu, ale v jeho přebytku je světlo jejich světla a také temnota před ním spočívá.

Nemusí rozlišovat mezi světlem a tmou, pro syny člověka však udělal rozdíl mezi denním světlem slunce a tmou s měsícem a hvězdami. **Má světlo, které nelze prozkoumat a definovat a nikdo nepozná (nedohlédne) jeho konce."**

Ve druhém dílu knihy „*12 čísel z kosmu*“, která by stejně jako *bible* a *Dvanáctá planeta* asi neměla scházet v knihovně žádného samostatně uvažujícího člověka, popíše *Ludvík Tuček* (alespoň to slíbil) humanoidní bytosti, v mé tabulce mimochodem už třetího typu, připomínající spíše indického *Ganešu* nebo jiné, jakýmsi tapiřím chobůtkem opatřené tvory, známé z jihoamerických obrázků a soch. Podle sekvencí genetického kódu, *kteřou odesílatelé údajně vložili do poselství*, nemohou být našimi předky. Jsou nanejvýš velmi vzdálenými bratřenci.

[Tučkovi se v průběhu osmi let podařilo objevit klíč a dekodovat *nám adresovanou* zprávu mimozemské civilizace, zachycenou v USA (roku 1977, v rámci programu SETI na ploché anténě univerzity Ohio). Protože signál byl zachycen na vlně 21 cm, frekvenci vodíku, a navíc v *desítkovém kódu*, považovali ho „špičkoví odborníci“ NASA za rušení na Zemi vyprodukovanými mikrovlnami. (Přiznám se, že jsem sám uvěřil neuvěřitelnému až po prostudování jeho analýzy a na základě dalších skutečností, které jsou obsahem mé následující, už rozepsané, knihy.)

Nad nabízenými údaji (aniž by se s nimi seznámili) Američané „*velkoryse*“ mávli rukou, a „protože není nic, na co by sami nepřišli“, odkázali geniálního grafika ze severu Moravy do příslušných míst... U nás prý naproti tomu měl možnost rozšířit své vzdělání, přičemž zjistil, proč se hvězdárna nazývá *observatoř*...

Doufám, že po lektuře knihy, vydané na podzim 1997, dojde dokonce i polobohům v NASA, jak obrovského a neodpuštělného omylu se dopustili a vyvodit z toho patřičné důsledky. U nás to asi vůbec nehrozí...

Obsah dešifrovaného signálu s devadesáti devíti procentní pravděpodobností potvrzuje existenci inteligentního života ve vzdáleném vesmíru.]

Umělci v přežití

Mezi *přežitím*, tedy úspěšným přizpůsobením extrémnímu prostředí. a *podmínkami nutnými pro samotný vznik a další vývoj života* je obrovský rozdíl. Z oblastí flóry i fauny známe mnoho druhů pozemských organismů, které sluneční světlo k životu nepotřebují. Jsou to především morští živočichové a rostliny a na souši představitelé flóry a fauny, žijící jen v temnotě jeskyň nebo pod zemí.

Původní modrošedé prařasy žijí v temnotách hlubin Pacifiku dodnes. Fotosyntézu nahrazují zcela jiným chemickým procesem. Okolí, ve kterém žijí, ovšem zaručuje *velmi stabilní teplotu*. Jednoduché organismy prokazují extrémní odolnost vůči nepříznivým vlivům prostředí. Existují dokonce bakterie, které žijí v potrubí chladicích soustav atomových reaktorů... Nedávno byly objeveny bakterie i ve stametrových hloubkách v kompaktní žule!

Výtrusy jednobuněčných organismů (spory) za jistých podmínek umí přežít sucho, vysokou teplotu, a nepochybně i chlad kosmického prostoru.

U vysoce vyvinutých organismů je všechno jinak. Jsou doslova kompiláty mnoha složitých, vzájemně se doplňujících systémů. Podmínkou **jejich** vývoje je konstantní a optimalizované životní prostředí.

Suchozemští teplokrevníci, mezi které se řadí i humanoidi, mohou žít jen ve velmi stabilním prostředí s minimálními výkyvy teplot, které se pohybují v rozmezí odpovídajícím rozsahu termoregulace organismu.

Krev a látková výměna

Krev, kterou část živých bytostí nezbytně potřebuje jako médium, zprostředkující okysličování, látkovou výměnu a s výjimkou obojživelných studenokrevníků, i k termoregulaci organismu (abychom si vyjmenovali jen hlavní funkce), má červenou barvu. To ví každé malé dítě. Tuto barvu jí dávají červené krvinky (*erytrocity*, 4,55 mil/mm³), obsahující krevní barvivo *hemoglobin*.

Přitom „*herno*“ je bílkovinné krevní barvivo, které oxidací a redukcí v něm obsažených molekul železa, zásobuje organismus kyslíkem a „globulin“ bílkovina, jež červenou krvinku „*drží pohromadě*“. Každá „*hemomolekula*“ na sebe v plicích naváže 8 molekul kyslíku, dopravovaného cévami krevního oběhu k jednotlivým orgánům. Červené krvinky se tvoří především v houbovitě kostní dřeni a pravidelně se obnovují. Odumřelé krvinky jsou z těla vylučovány, když jim předtím bylo odňato železo a jiné látky.

U některých hlubinných mořských ryb a chobotnic, žijících i v mělkých vodách, nahrazuje hemoglobin jiný nosič, využívající k okysličování organismu *měď*. Známe ukaz, kdy prchající chobotnice zmizí v oblaku *modré barvy*, je způsoben přimíšením rezervy tohoto barviva do proudu vody, který hlavonožec využívá k reaktivnímu pohybu.

Ze starých legend se dovídáme, že bohové údajně měli *modrou krev* („achor“). Tato tradice se posléze přenesla i na vládce lidského původu, O modré krvi šlechticů a příslušníků starých vládnoucích rodů ostatně hovoříme dodnes.

Zmínky o modré krvi se zřejmě poprvé objevují v Indii a v Egyptě, kde jsou běžná vyobrazení bohů s modře vybarvenými tvářemi. Indičtí bohové vypadají jako lidské bytosti s namodralou pokožkou. Co skrývají tyto indicie O tom až v další knize. Jisté je jen jedno:

Bohové s modrou krví našimi *genetickými předky* nebyli.

Teplo

Výsledky průzkumu oceánských hlubin podporují domněnku, že uvnitř „živých“ planetárních tělesech, jejichž povrch tvoří z převážné většiny voda, by se během desítek miliard let mohl snad vyvinout, ale zcela jistě udržet primitivní život, který tam byl přenesen podobně jako na Zemi. Život může existovat v hlubinách moří nebo ve vodách satelitů. a to *nezávisle na složení spektra záření* dopadajícího na jejich povrch.

Voda je výjimečná látka, bez níž by byl jakýkoli život vyloučen. Ve schopnosti absorbovat teplo desetkrát předčí železo, a kromě toho se jen velmi pomalu vypařuje.

Mezi speciální vlastnosti jejích molekul patří schopnost změny objemu v tuhém skupenství. „Mezery“, vznikající mezi jednotlivými molekulami, nedovolí ledové vrstvě, aby se potopila. Led pokrývající vodní hladinu působí jako izolační vrstva.

Jinou významnou specialitou je okolnost, že voda ochlazená na +4°C má *větší hustotu než voda chladnější*, která naopak zvyšuje svůj objem. Čtyři stupně teplá voda proto klesá ke dnu. V této vrstvě přežívají různí živočichové, zejména ryby a amfibie, zimní období.

Voda s teplotou nad 4°C rovněž zvyšuje objem a stoupá vzhůru. Tím dochází k cirkulaci tepla a zahřívání podchlazených svrchních vrstev. Nikdy neustávající míšení vysvětluje obrovskou tepelnou jímavost. Přitom je lhostejné, nachází-li se zdroj tepla nad, nebo pod vodní hladinou. Cirkulující voda, chráněná na povrchu vrstvou ledu a zahřívána planetárním teplem vyvíjeným v oblasti jádra a podpovrchovou indukci (ví-proudů), může dosáhnout stejně optimálních teplot jako ve vyhříváném akváriu.

V určitých vrstvách vod, pokrývajících povrch velkých planet nebo jejich satelitu, tedy nutně *jsou* podmínky, *umožňující existenci* přinejmenším primitivních forem života.

Jak je to s vodou na tělesech v našem slunečním systému? Dnes už není pochyb o tom, že prakticky na všech dosud známých voda je. Na

některých planetách dokonce v překvapujícím množství a stavu. Planety Uran (rovníkový průměr 47 600 km, vzdálenost od Slunce 19,2 AJ) a Neptun (44 600 kilometrů, ve vzdálenosti 30,09 AJ), jsou zcela pokryty 10 000 kilometrů tlustou vrstvou *přehřátí vody*. *Její teplota dosahuje 4500°C!*

Ne, to není překlep. Slovy: *deset tisíc kilometrů a čtyři tisíce pět set Celsia*.

V hloubce 10 000 kilometrů by v *pozemských podmínkách* byl tlak 100000 atmosfér. U obou planet s mnohem větší gravitací to jistě bude mnohem více. Ale tlak se neřadí mezi faktory, omezující rámec životních podmínek. Víme, že hlubiny Mariánského příkopu (hloubka 11 022 metru, tlak 1102 atmosféry) se přímo hemží nezvyklými živočichy, jimž obrovský tlak naprosto nevádí.

Vodní plášť obou planet skrývá jádro, ve kterém probíhají jaderné nebo možná jiné, nám dosud neznámé procesy, produkující obrovské množství tepla.

Zvláštní je, že *povrchová teplota obou planet je přibližně stejná*, přestože Neptun obíhá **o 10,82 AJ dále od Slunce** než jeho dvojče Uran.

Jádro o tři tisíce kilometrů „hubenějšího“ Neptuna z jakési příčiny zřejmě produkuje více tepla než jádro Uranu, čímž se rozdíl vzdálenosti od Slunce vyrovnává.

Vypadá to, **jako by planetární „srdce“ pracovala tím lépe, čím menší je vliv účinků silových polí mateřské hvězdy.**

(Základní údaje: JPL- Pasadena; USA. Mise *Voyager 2*.)

Oko a způsob vidění

Nebudeme se zabývat množstvím forem a tvarů (vnější optické části) očí různých pozemských živočichů, které se svou stavbou velmi liší. Protože vycházíme z předpokladu, že jsme *stvořeni k „obrazu“ Tvůrců*, zaměříme se na zrakový orgán *podobný* oku člověka.

Oko je komplikovaný *system*, sloužící k vnímání optických jevů. Samotné oko (bulva) nic nevidí - je pouze optickým zařízením, do jisté míry podobným barevné televizní kameře. Místo CCD čipu je na sítnici množství senzorů, tyčinek a čípků (receptorů), citlivých na vnímání paprsků *omezené části spektra elektromagnetického záření*. (Srovnání s kamerou co do dokonalosti ovšem značně pokulhává; systém, odpovídající schopnostem lidského vidění, ještě nebyl, a pravděpodobně nikdy nebude zkonstruován.)

Na jednotlivé senzory jsou napojeny nervy, spojené do jakéhosi „kabelu“ - *očního nervu*. Přenášejí přijímané signály do *úzce specializované oblasti mozku*. Teprve tam dojde k jejich *interpretaci a vnímání „obrazu“*.

Rozlišujeme dva druhy receptorů citlivých na světlo. *Čípek* reaguje na světelné spektrum (zhruba) v rozsahu RGB (Red, Green, Blue - červená, zelená a modrá), jejich směsí a viditelných interferencí. Druhým typem senzoru, *tyčinkou*, vnímáme pouze odstíny šedé.

Týčinky jsou vysoce citlivé - k vybuzení nervového signálu stačí jediný foton. Umožňují vidění při snížené hladině světelného záření, tedy zejména v době, kdy jsou „barevné“ receptory (čípky) mimo činnost. Tehdy, následkem nepřítomnosti dostatečně intenzivního záření v potřebném spektrálním rozsahu, barevně nevnímáme. Víme tedy, že:

- Oko vnímá jen omezenou část přímých nebo odražených (reflektovaných) paprsků úzce vymezeného spektra (slunečního) záření. Viděné se díky jednoduché optice zobrazuje na *sítnici* „vzhůru nohama“ (asi tak, jako v lupě, kterou podržíte dále od sebe). Správnou polohu získává obraz až v mozku - až v našich „představách“!

- Narýsujeme-li úsečku o délce jednoho metru, zastupující rozsah známého spektra vlnových délek, tvoří námi viděná část sotva milimetrovou úsečku někde na konci její první třetiny.

Zde *leží prahy* možností lidského oka. •Některé povrchy určitou část viditelného spektra absorbují (pohlcují), jiné reflektují (odrážejí). Předmět, který v rámci *definice* rozeznává-me jako „červený“, tedy v podstatě červený není, ale, velmi zjednodušeně řečeno: jeho povrch obsahuje látky absorbující ostatní (konvencí dané) základní barvy (žlutou a modrou), zatímco složku záření, definovanou jako červená reflektují.

- *Vnímání viděného* (a o barevném to platí dvojnásob) je dáno schopností příslušného mozkového centra, ve kterém probíhá analytické zpracování a interpretace vzruchů dodávaných optickými nervy.

-*Sdělování viděného spočívá na konvencích — naučených definicích pojmů*, Definice barev jsou získávány formou zkušeností, předávaných z rodičů na děti a podobně.

Barvoslepý člověk, který se v dětství „naučil rozeznávat“ barvy, ovšem pod pojmem „červená“ vnímá něco docela jiného než ostatní. To, co vnímají při pohledu na červenou barvu ti „nebarvoslepi“, nikdy v životě nepochopí a naopak. Problém barvoslepečného vidění většinou (až na některé vrozené deformace čípků) netkví v optické části zrakového systému, ale v příslušném *interpretačním bloku mozku* a v neschopnosti porovnat viděné jinak než zprostředkovaně; použitím obecně známých termínů, mezi něž patří i označení barev.

Doslova mne dojmá, jak se nám různí specialisté snaží namluvit, že ví, jak vidí například pes. Nikdo, opakují **nikdo**, *nemůže srovnávací metodou objektivně posoudit vyhodnocovací schopnosti zrakového centra psiho mozku* pouhým studiem optické části oka, bulvy a pozadí!

Ale možná se toho psa na to zeptali, a měli štěstí. Ten můj mi to, potvora, neřekl...

Zde by mohla najít silnou oporu dlouho diskutovaná *možnost přenosu myšlenek* ve formě „obrazových sdělení přímo do mozku“. Zdá se, že nejschůdnější cesta vede přes stimulaci centra pro vyhodnocování optických signálů, tedy jakousi boční přípojkou na oční nerv. Vysvětlovalo by to snad i způsob vnímání takzvaných „zjevení“ a následné rozporuplné výklady různých kontaktních osob. Mozek totiž není schopen interpretovat touto cestou přijímaná obrazová poselství jinak, než *vazbami obrazových idiomů na zkušenosti kontaktní osoby*. Nemalou roli hraje i slovní zásoba a rozsah vzdělání. Pro tento způsob komunikace zřejmě mají nejlepší předpoklady děti, mladiství (a duševně zaostalejší, často za „bláznů“ považované osoby!), jejichž mozek, a tím i interpretační schopnosti, ještě není blokován, zahlcen stínem konvenční „výchovy“ a jinými zápornými civilizačními vlivy.

Infračervené „slunce“

Lidské vidění začíná v horní části spektra fialovou a končí červenou. Nad fialovou se rozprostírá škála pro nás neviditelného *ultrafialového* a pod dolním prahem neviditelné pásmo *infračerveného záření-IR*.

U toho se trošku pozdržíme.

Infračervené záření, které při dostatečné intenzitě vnímáme pokožkou jako teplo, je do jisté míry odraženo předměty všech barev. Na rozdíl od ostatních je však hmotou předmětů akumulováno. Zahřeje se a vyzařuje je postupně zpět ve formě tepla. Nejvíce IR záření pohlcuje matně černý povrch. Kovy je akumulují a vyzařují rychleji, voda a horniny pomaleji. Lesklé povrchy je odrážejí nebo směřují podobně jako záření viditelné.

Soustředěním slunečních paprsků spojnou čočkou (lupou) lze zapálit například papír. Efekt je způsoben *koncentrací infračerveného záření* do jednoho bodu - ostatní druhy *společně soustředěných paprsků* se na něm nepodílejí.

Pokus dokonale dokládá schopnost spojné čočky vychylovat a soustřeďovat IR záření. Lupě podobná *optika* oka je tedy teoreticky musibýt schopna zpracovat.

V minulých letech byla vynalezena technologie, umožňující takzvané *infravidění*. Nemám na mysli modernější *zesilovače zbytkového světla*, fungující na poněkud jiném principu, jde mi o zařízení zvané *noctovizor*.

Spolu s již déle známou technikou, využívající citlivých filmových emulzí, nám pootvěřela škvírku do tajuplného světa „viděného tepla“. Škvírku proto, že jsme přitom ošizeni o barvy - filmy i stínítka přístrojů ukazují jen černobílé, případně zeleně nebo oranžově fosforeskující odstíny. Proč IR záření nevidíme?

Vrozený filtr

Jak jsme už řekli, je oko pozemšťana vybaveno receptory, které mu interpretací signálů zasílaných do vyhrazené oblasti mozku umožňují vnímat okolí, ozářené určitou částí světelného spektra slunečního záření, jež, díky *Slunci blízké oběžné dráze* dopadá na Zemi v dostatečné intenzitě. Tomu jsou přizpůsobeny *prahy rozsahu citlivosti očních senzorů*.

Pokud by měla být vnímána i složka IR slunečního záření, bylo by zapotřebí úměrně komplikovanější skladby receptorů, a tím i mnohem složitější stavby očního pozadí.

Jelikož člověk (původně) je v noci odpočívajícím denním tvorem, představovala by komplikovanější stavba oka neúměrný luxus.

Mozku je ovšem úplně lhostejné, v jakém rozsahu pracují receptory dodávající zpracovávaný vzruch. Pokud jsou vnější senzory přizpůsobeny vnímání infračerveného spektra (podle stupně teploty, vyzařované předměty nebo živými bytostmi), je mozek tvora obdařeného IR viděním asi schopen interpretovat škálu barev, o nichž se nám ani nezdá. A infračervené *vidění leží v rámci možného*.

Aby se zachovaly *rozlíšovací schopnosti optické části systému oka*, musí rozměrnější receptory pro příjem delších vln infračerveného záření s největší pravděpodobností *zabírat větší plochu*. Muselo by se zvětšit celé oko; asi tak jako u nočních živočichů (sovy, lemura a podobně).

Je-li práh viděného pásma vymezen tak, že IR záření sídlí uprostřed *marného spektra* (u nás tam je žlutá), dá se počítat s možností „vidění“ naším zrakem neviditelných (ve své mnohotvárnosti neměřitelných) interferencí, interpretovaných mozkiem takto vidící bytosti jako běžná součást barevné škály.

Posun prahu vidění tak s největší pravděpodobností dovoluje *vidět* projevy nám neznámých energií, což umožňuje jejich dokonalé pochopení a ovládnutí

Za nezvratný fakt považované údaje o rychlosti světla a jeho šíření v prostoru byly získány pomocí několika primitivních optických přístrojů, sestavených z obyčejných zrcadel

Tak, jako jsme (zčásti) ovládli síly, jejichž projevy jsme schopni vnímat našimi smysly, mohly bytosti opatřené jiným druhem vidění zvládnout energie, generované vzájemnými vztahy silových polí, o kterých dosud nic nevíme.

Naše údajně vyspělá věda se opírá o řadu velmi složitých přístrojů, kterými ohmatáváme tajemství hmoty a kosmického prostoru. Ty ale jsou jen „nástavci“, prodlužujícími dosah *našich* smyslů. Jiné smysly a vjemy -jiné přístroje, jiná technologie. Co si neosaháme, nevidíme. nemůžeme změřit a zvážit pro nás existuje jen jako pouhá abstrakce.

Vyspělost technologie ovšem nesmíme posuzovat podle *složitosti*. Naopak. Dokonalost technického zařízení se dá posoudit pouze z hlediska jeho *účelu a účinnosti*. Jak na tom jsou naše mimozemské inteligentní bytosti?

Pokud jejich životní prostředí závisí na energii indukované mateřskou planetou, zastávající funkci generátoru, je jim využití magnetických a jiných nám neznámých nebo dosud opomíjených polí vyzařovaných do okolí planet velice blízké. Jejich ovládnutí, a zejména přeměna na použitelnou formu elektromagnetického záření, případně jeho antipolace. může být vysvětlením záhadného pohonu UFO.

Čistě hypoteticky...

Loď, vybavená vnějším energetickým ochranným polem a pohonem tohoto typu, by v bezpečné výšce nad zemským povrchem pouhou změnou polarity EMZ dosáhla (pro pozemského pozorovatele téměř okamžitě!) zdánlivé rychlosti asi 1788 kilometrů za hodinu (rychlosti, kterou se pohybuje Země kolem Slunce) bez jakéhokoli pro posádku nebezpečného zrychlení!

Prostě: stroj „zakotvený“ na energetickém poli, by zůstal stát na místě a nechal pod sebou „ulétnout“ Zemi.

Vím, že mnozí okamžitě namítnou, že by k tomu bylo zapotřebí Ar-chimedesem požadovaného „pevného bodu“. Silové protipole, negující frekvenci elektromagnetického pole jiného tělesa nebo systému, postačí. Hypotetický pevný bod vznikne v místě střetu obou sil.

Podobné body známe. Jsou v nich zavěšeny naše televizní a komunikační satelity. Všechno vyžaduje pohled z obou stran.

Pokud se tato domněnka někomu zdá být neudržitelná, ať je tak laskav a předvede důkaz nemožnosti takového postupu. Jediným problémem je vhodný a výkonný energetický zdroj. V dalších kapitolách si ukážeme, že tyto možnosti *leží doslova na dosah ruky*. Jen ji *chtít* vztáhnout!

Je nejvyšší čas začít jinak! Budeme-li se držet jen ustálených konvencí, brzy narazíme ve všech vědních oborech na nepřekonatelné hranice.

Širší způsob vnímání?

Člověk neustále hledá cestu, jak se spojit s tušeným „nadsvětlem“. O této možnosti se ostatně zmiňují i všechny staré legendy. V některých indických (i jiných) textech najdeme zmínky o „třetím oku“; snad je tím myšlena epifyza, šišinka nebo podvěsek mozkový. Nejde tedy o skutečné oko, ale o jakýsi senzor, vnímající jednu z opticky neviditelných částí spektra EMZ.

Z popisů vyplývá, že tento orgán údajně slouží k *dokonalejšímu vnímání (rozšířením stereoskopického vidění o další rozměr)* nebo k přizpůsobení metabolismu momentálním podmínkám, daným úrovni energetického vyzařování centrálního tělesa. Jsou zde ovšem i jiné možnosti.

Řídí-li se metabolismus těchto bytostí jiným, mnohem delším časovým cyklem, umožňujícím z lidského hlediska velmi dlouhý život, je pro nás zdánlivě nadměrná zásoba neobnovitelných mozkových buněk nezbytnou nutností!

Zdělili jsme námi nevyužívanou část objemu mozku po Tvůrcích, jimž tato kapacita slouží ke složitějšímu rozboru a interpretaci vnímání *větším počtem smyslů*? Jsou nezbytné v životních podmínkách, které se od pozemských diametrálně liší?

Mozek nám *druhově velmi blízké* bytosti, žijící (podle lidských měřítek) v pozemském životu relativně nepříznivém prostředí, musí v prostředí s mnohem příznivějšími podmínkami vykazovat podstatnou výkonovou a kapacitní rezervu. Prozatím platí odhad, že geniální jedinci využívají necelých 7% mozkové kapacity (běžní jen asi 4%).

Člověk, který by byl schopen použít plné kapacity svého mozku, by se ostatním jevil jako Bohu podobný supergénus, nebo úplný blázen.

Mozková kapacita je, obecně vzato, využívána jen v rozsahu potřebném pro život v určitém prostředí. Pro potvrzení této domněnky nemusíme cestovat do vesmíru. Stačí se rozhlédnout po staré dobré Zemi.

Všichni lidé disponují zhruba stejnou mozkovou kapacitou. Dodavateli většiny nových myšlenek a technologií, které převážně *úzce souví-sí se ziskem a využitím energií, jsou v drtivé většině národy, žijící v chladných oblastech planety, zatímco většina národů, obývajících klimaticky příznivější prostředí, se spokojuje s jejich částečným využitím.*

Nelze tvrdit, že by některé národy, nebo v přeneseném smyslu dokonce rasy, byly „hloupější“ než jiné. Jejich chování je úplně přirozené. Nemusí se starat o zásoby potravy a energie na období vegetačního klidu, čelit mrazu, sněhu a podobným nepříjemnostem. Mají své problémy, kterých ovšem je (mám stále na mysli vztah k energii) podstatně méně.

Mozková kapacita není jakousi neměnnou, jeho objemem a vahou danou konstantou. Schopnost využívat mozkovou kapacitu ve větším rozsahu se rozvíjí tlakem a množstvím požadavků, které na náš biologický „computer“ klademe.

Poslední výzkumy v USA přinesly zajímavý poznatek: mozkové buňky neodumírají v očekávané míře! Nejsou-li ovšem v dostatečné míře využívány (namáhány myšlením), prostě zakrní. Nevymizí, jen se zmenší jejich objem.

To jen potvrzuje předchozí pozorování a poznatky: lidé, kteří svou paměť neustále cvičí, si zachovávají neporušenou mozkovou kapacitu až do vysokého stáří. Jinými slovy: senilita není nemocí stáří, ale důsledkem myšlenkové lenosti...

Klimatické vlivy

To, že dnes se jižněji a v okolí rovníku žijící národy setkávají s neřešitelnými problémy, je zčásti způsobeno globálně nesmyslným **politicko-státním** systémem a rozdělením ekonomických sfér. Hlavní problém však tkví v současné vzdálenosti planety od Slunce, ve stupni jeho aktivity a (to není vtip!) ve sklonu zemské osy.

Za pozemské klima vděčíme téměř kruhové dráze Země kolem Slunce. Střední vzdálenost od Slunce je dnes 149,6 milionů kilometrů (1AJ). aphel (největší vzdálenost od Slunce) 152,65 milionů km, perihel (nejblíže ke Slunci) 152,59 milionů km. Odklon od ideálního kruhu tak činí pouhých 60 000 kilometrů.

Uvědomíme-li si, že již pouhé každoroční „zhoupnutí“ zemské osy je příčinou citelné změny počasí (střídání ročních období), je zřejmé, že jakékoli odchýlení Země od této dráhy by velmi výrazně ovlivnilo po-časí. (Na severní polokouli navíc máme to štěstí, že se Země v zimním období nachází v perihelu.)

O tom, že ke změně sklonu rotační osy muselo v minulosti dojít, dnes již nemáme nejmenší pochyby. Mnozíci se geologické důkazy potvrzují, že k odklonům osy a změnám polarit geomagnetického pole došlo v minulosti mnohokrát. *Nejslabším, ale dlouhodobým průvodním jevem byla zalednění.*

Před nedávným, kdy velké části Evropy a Severní Ameriky pokrývala až několikakilometrová vrstva ledu, se na území dnešní Sahary v bujně zeleni proháněla stáda antilop...

Velkou slabinou je neschopnost datování těchto událostí; chyba může zahrnovat desítky, možná i stovky milionů let. Zdánlivě jsme zapomněli na naše E.T.! Tak k věci...

Původ Anunnaki

Zecharia Sitchin tvrdí, že z planety Nibiru přišly před asi půl milionem let na Zemi bytosti, které Sumerové nazývali AN.UNNA.KI - „ti, kteří od Ana (z nebe) sestoupili na Zemi“. Toto tvrzení přesvědčivě dokladuje dlouhými pasážemi původních sumerských textů. Uvedme si

jednu malou ukázkou:

Když bohové ještě byli jako lidé,

pracovali a dřeli, měli velkou námahu,

přetěžkou práci a mnoho problémů.

Sčítali léta dřiny: sto a dvacet tisíc let

ve dne v noci pracovali.

Stěžovali si a nařikali.

Vzbouřili se proto bohové a vydali se k přibytku

boha Enlila... (epos o Enkim a Ninlil)

Rozzlobený Enlil trval na potrestání původců vzpoury. Ti však povstání chytře načasovali na dobu návštěvy samotného Ana, vládce jejich domovské planety! Ten pod tlakem okolností uznal, že jeho lidé v nové kolonii vykonávají opravdu těžkou práci a tázal se, jestli by ji nebylo možné nějak ulehčit.**Problém** vyřešil všestranný vědec Enki, který prohlásil, že je schopen *vytvořit jednoduchého dělníka*, jenž by Anunnaki zbavil jejich jha. Věděl o shodě genetického kódu i o bytosti, která se pro takový účel dobře hodila.

Tedy, jak říká bible, prohlásil An v radě Anunnaki:

„Učíňme člověka k obrazu **našemu**, podlé podobnosti našeho...”

„I stvořil Bůh (Enki!) člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je”. (M.1.1.26)

Text „Mojžišových knih” je průběžným záznamem informací o celé řadě pozdějších genetických zásahů a úprav na lidských bytostech (viz *UFO, bible a konec světa*).

Podle sumerských textů lze tedy Anunnaki identifikovat jako bytosti, zamotané do „klubíčka” s visačkou Bůh. Vše naznačuje, že to byli oni, kdo účelově cílenou genetickou manipulací **přetvořil** - pozvedl - primitivního pozemského hominida „k obrazu svému” na bytost zvanou člověk.

Záměrně říkám *přetvořil*. Uvedený proces se nedá nazvat *stvořením*, protože základ, pozemský humanoid *pithecanthropus erectus* nebo podobný tvor, už tady byl. Shodu genetického základu obou bytostí potvrzuje **biblický text**:

„...když vcházelí synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim.”

(M.1.6.4)

To považuji za nezvratný důkaz naprosté genetické shody.

Bible ale zná ještě jeden druh bytostí, které sestoupily na Zem. Mimo původní „bohy” zde po určitou dobu byli takzvaní *Nefilim*. V překlade to znamená **zdánlivě** totéž jako sumerské Anunnaki-ti, kteří sestoupili na Zemi. Schází jen zmínka o Anu - nebi. Tito Nefilim nepřišli od Ana. Byly to bytosti, zařaditelné do kategorie E.B.E.

Biblická poznámka o *obrech* vypráví o bytostech, které se zrodily po jakýchsi genetických pokusech, prováděných za zcela jinými účely. Tyto pokusy neprováděli Anunnaki, ale Nefilim! Slovo *obří* je třeba **překládat** jako **zrůdy**. O jejich existenci zůstalo mnoho stop.

Díky vědomostem, získaným od Tvůrců, se někteří vybraní jedinci stali „na slovo vzatými muži”, zasvěcenými. Obdobou biblického termínu je mayský pojem První muž - duchovní vůdce, učitel. Zrůdy, kterými Nefilim proti vůli člověku nakloněných „bohů” osídlili určité lokality, zejména některé ostrovy, byly smeteny neočekávanou katastrofou, provázenou globálními záplavami.

Později, po potopě a odchodu Anunnaki, byla planeta Země prohlášena za chráněné území. Všechno nasvědčuje tomu, že E.B.E. **toto tabu** porušili a **po dlouhou dobu (zhruba 1200 let) žili v podzemních prostorách** a na **zamaskovaných základnách na území Jižní Ameriky. Toto období je označováno za éru vlády „jaguára”**. Nakonec byli objeveni a vyhnáni.

Je zneklidňující, že *převážnou část aktivity UFO v posledních padesáti letech nutně musíme přičíst na vrub této nepřátelské entity*.

Velice poutavou knihu v tomto směru napsal Zdeněk Patrick (Silnější než Dániken), kterému touto cestou vzkazují, že má - bohužel - pravdu. Ale o tom všem podrobně až přistě. Vraťme se k tématu.

Vývoj bytosti známé jako člověk tedy s největší pravděpodobností můžeme rozdělit do tří etap:

1/Původní primitivní dělník *-lulu* (prvního hybrida odnosila Enlilova žena *Ninki* a zrodil se císařským řezem!)

2/Zušlechtěný, samostatného rozmnožování schopný člověk typu *adapa* (pozemšťan) - „*Adam*”. U mišenců mezi jednotlivými příbuznými druhy obvyklou sterilitu (mezek) se Enkimu podařilo prorazit implantací „*Adamovy*” kostní dřevě do té doby neplodné Evě. Člověk se stal schopným samostatného rozmnožování. (Odštěpným produktem této linie byl pravděpodobně Kain.)

3/ Člověk - polobůh, vzešlý z přímého křížení některých žen typu *adapa* a Anunnaki „přirozenou cestou”. Tyto bytosti zřejmě nebyly schopny dalšího rozmnožování.

S tímto přirozeným způsobem křížení pozemské a mimozemské rasy a s pokusy entity druhu E.B.E, byl „bůh” velmi nespokojen, považoval to dokonce za zvrhlost. Přitom v prvním případě asi nešlo o jakési „znečištění” vlastní rasy, ale o *poškození genetického základu* pracně vyplané bytosti typu „*Adam*”!

Zdá se, že „vcházení” k pozemským ženám bylo velmi rozšířeným a oblíbeným „sportem”... Bible se zmiňuje o tom, že všechny tyto bytosti, včetně zrůd (asi dva miliony?), zahynuly ve vodách potopy. Enki varoval jen *adapu* (pozemšťana) Ziusudru, který se s hrstkou příbuzných zachránil ve speciální lodi (viz *UFO, bible...*).

Naše Tvůrce tedy známe. Známe i druhou stranu. Jejich skutečný původ, bez ohledu na druh a záměry, je ovšem stále ještě záhadou. Odkud sem přišli?

V bodě *odkud je* Sitchinova teorie naprosto neudržitelná.

V rytmu inteligentního života

Pro vznik, udržení a rozvoj *inteligentního života* humanoidního typu byly například na „planetě X” daleko vhodnější podmínky než na Nibiru, který obíhá Slunce po nepravidelné dráze. Jistě se shodneme na tom, že *pravidelné střídání (stálost) klimatických a časových cyklů je nevyhnutelnou podmínkou* vývoje vyšších životních forem.

Naš pojem času je vázán především na vzájemné vztahy Soustavy Slunce - Země a Měsíc. Uspořádání jejich rytmu je *garantem pravidelného střídání snesitelných teplotních a světelných podmínek*. Tím je splněn *základní předpoklad rozvoje všech vyšších, nejen antrópomórních teplokrevných forem suchozemského života*.

Půlroční střídání světelných a tepelných podmínek v oblastech za polárním kruhem ukazuje, že i přes dlouhá období chladu je zde možný život flóry, i když jen v omezeném rozsahu. Fauna je zastoupena převážně stěhovavými zvířaty, nemnohými hlodavci a na nich závislými predátory (vlk, sněžná sova a

liška). Tato zvířata však jsou na polární prostředí pouze *adaptovaná*. Vyvinula se v docela jiných podmínkách.

Nejspíše se, stejně jako Eskymáci, postupně přizpůsobila změnám prostředí na konci poslední glaciály.

To je možné jen díky tomu, že se roční období - relativní oteplení a ochlazení - i zde střídají poměrně rychle.

Chronologie Stvoření (kompilát sumerských textů), známá jako Genesis, udává *logickou posloupnost vývoje jednotlivých organismů a tvorů* (až na dosud záhadnou výjimku - ptáky, kteří se podle ní vyvinuli současně s rybami).

Vyšší tvorové - „živé duše“ - ještěři a předchůdci savců, se objevují až „v den pátý“ -po ustálení „nebeských světél“, takto udávajících jednotky času. K ustálení podmínek došlo podle bible zcela logicky během *Mého „dne“ -poté, kdy se stabilizovala oběžná dráha Země*. (Každý biblický „den Stvoření“ samozřejmě představuje jednu epochu!)

Předtím je řeč jen o „životě, který se hemžil v moři“ a nižších, zřejmě vodních rostlinách. Zřetelně jde o nižší formy, řasy a snad i jednoduché vodní živočichy. Jejich přežití umožnily v neuspořádaných časech jen mimořádné vlastnosti vody!

Z paleontologických nálezů víme, že životní podmínky musely zpočátku být poněkud jiné, než později. Na zemi žila řada mnohdy obrovitých studenokrevných živočichů, postrádajících systém termoregulace organismu. Ti s největší pravděpodobností nepřežili náhlou radikální klimatickou změnu, způsobenou jedním z kataklyzmat. Teprve potom se na uvolněném prostoru rozmohli adaptabilnější teplokrevníci.

Už Buffon (1778) a Blumenbach (1779) dokazovali, že nalezené zkameněliny nejsou hříčkami přírody, ale pozůstatky dřívější flóry a fauny vyhubené náhlými katastrofami obrovského rozsahu. Tvrdili, že život musel být na začátku každé periody znovu stvořen. Teorii kataklyzmat dále rozvinul Cuvier a publikoval ji v díle „*O převratech kůry zemské*“ (přeloženo do češtiny Janem S. Preslem).

Kreativista Cuvier se dostal do sporu s *Lamarckem* a *Saint Hillairem*, skalními zastánci evoluční teorie, a jeho názory byly, zcela v aristotelovském smyslu neproměnnosti daných podmínek, na nichž budoval i slavný *Linné*, „vyvráceny“ *Ch. Lyellem* (1797-1875), který na základě tehdejších znalostí „dokazoval“, že se geologický vývoj ubírá pozvolna a že v zemské kůře odedávna pracovaly tytéž síly, které působí dodnes. Tomu ostatně věří i dnešní neméně „osvícená věda“ slepců.

Nejnovější poznatky ovšem dávají zapravdu Cuvierově obrovské intuici,

Svět je vším možným, jen ne idylickou boží zahrádkou, na které hezky pomaloučku vše prospívá.

Zásadní rozpor

Pokud je shoda s Tvůrci natolik velká, že člověka lze považovat za jejich obraz a sexuální styk s nimi byl nejen možný, ale měl za následek graviditu pozemšťanek, *nemohou v žádném případě pocházet z Nibiru*. Naprosto nevhodné podmínky vládnoucí na této planetě jejich vývoj umožnit nemohly. (Z již uvedených genetických důvodů ale nepatří k E.B.E., ani k civilizaci, jejíž poselství rozluštil L. Tuček.

Připomínám, že ani „vesmírná bitva“, ani pozdější kataklyzmatické katastrofy, které se odehrávají na Zemi v době křížení drah nebo přiblížení Nibiru, nejsou jednostrannou záležitostí.

Povrch planety, která má planetární obry disponující nepoměrně většími gravitačními silami jen proto, že jí protisměrný pohyb dodává obrovskou relativní rychlost, jinak by jimi byla neodvratně zničena -planety, která navíc občas *přímo prolétá hustým pásem obrovských asteroidů*, musí prodělávat trvalé a přímo neskutečné zatěžkávací zkoušky.

Toto těleso má podle Sumerů a Indů nádherný vzhled, jakousi korunu a dlouhou vlečku... Není divu. Vypadá nejspíš jako kometa, která neustále ztrácí hmotu nepředstavitelnými silami deformovaného těla.

Není v žádném případě místem vhodným pro vznik, další vývoj ani dlouhodobý pobyt vyšších forem života.

1/ V sumersko-babylonské kosmogonii popsany soubor nebeských bohů hovoří o silách, které z těla Větrčelce/Nibiru při průletu okolo velkých vnějších planet *vyrvaly řadu satelitů* - došlo tedy k *přeformování povrchu celé planety* v nepředstavitelném rozsahu. Něco podobného může, a to ještě jen náhodou, přežít jen opravdu primitivní, ve sporách uchovaný život.

2/ K „nebeské bitvě“ mohlo (podle dnešních časových údajů) teoreticky dojít před zhruba čtyřmi miliardami let, tedy půl miliardy let po předpokládaném vzniku základních planet dnešní devíticelenné sluneční soustavy. Z popisovaného průběhu událostí, vrcholících vznikem KI - Země, Měsíce a pásu asteroidů, můžeme soudit, že po „bitvě“ se povrch *obou planet* nijak významně nelišil.

3/ Odštěpek, ze kterého se po fatální srážce se satelitem Nibiru zformovala Země, zaujal téměř ideální kruhovou dráhu kolem Slunce. O planetě Nibiru můžeme prohlásit pravý opak.

Obstojí za těchto okolností tvrzení, že -za tutéž dobu jako na Zemi (!) -se tam vyvinuly inteligentní bytosti, které předběhly pozemský vývoj o nejméně půl milionu let?

Pokud by bludná planeta putovala statisíce let mezihvězdným prostorem od nějaké zaniklé hvězdy, byla by možnost přežití vyšší životní formy mizivá. I když ne zcela vyloučená.

Došlo (po nevyhnutelných katastrofách) k *několikanásobnému vzájemnému transferu inteligentního života*? Zahynula v průběhu nedávné-| ho kataklyzmatu poslední generace skutečných vládců Země?

Jsmo v přeneseném významu tvorové, jejichž protějškem je inteligentní šimpanz z filmu *Planeta opic*? Vrátil se naši bývalí páni, uvidí v nás své bratry, nebo nás budou považovat jen za potomky „opicí podobných služebníků, kteří si opět jednou dovolili strkat nos za hranici tabu“?

To se lidem už jednou nevyplatilo. Vzpomeňme si na historku o babylonské věži.

Interpretujeme-li výpověď:

„...měli jednu *společnou* řeč...“ jako popis činnosti sdružení lidí, kteří společnými silami poskládali jednotlivé kameny mozaiky *dílčích vědomostí a* chystali se realizovat nevidané dílo (měli tedy *společný cíl*), je leccos pochopitelnější.

Lidé, kteří po potopě po nějaký čas žili v těsnější blízkosti „bohů“, odhalili jedno z jejich nejžárlivěji střežených technologických tajemství! Rozptýlení (transport) těchto odvážlivců do všech končin světa, kde se později vyvinuly jazyky, navazující na původní univerzální dorozumívací prostředek mezi oběma světy, je reakcí více než logickou! „...*neboť od této chvíle* (po realizaci záměru) *by jim nebylo nic nemožné*...“, tak znělo božské odůvodnění tohoto zásahu.

„Takhle ne, kluci. Kopírovat se nebude. Napřed se musíte sami naučit jak a proč. Musíte vyrůst. Pak si stavte, co chcete. Ale sami!“

Lakonická biblická zpráva je každopádně odkazem na jedinečné technické vzepětí člověka *historické* doby! Co se to lidé tenkrát pokoušeli okopírovat? *Gir-šu!* Co to je? Strpení! Brzy se k tomu dostaneme.

Vraťme se ještě na chvíli k nově objevené planetě „X“.

Planeta Života

„Astronomové si existenci desáté planety jsou tak jisti, že nezbyvá nic jiného, než pro ni hledat jméno.“

(R. T. Reynolds, Ames Research Center)

Nově objevené těleso může, ale také nemusí být Sitchinovým Nibi-ru. Dejme tomu, že tato planeta obíhá Slunce ve vzdálenosti minimálně 9 574,4 milionů kilometrů. V tomto prostředí už se neprojevují žádné tepelné a gravitační šoky! Tato zřejmě rovněž „vodní“ planeta může být centrem systému s několika velkými měsíci.

Zkušenost ukazuje, že čím je oběžnice vzdálenější od centrální hvězdy, tím efektivněji pracuje její „srdce“ -jádro. Taková „srdce“ *mají jen planety, utvořené z původní sluneční hmoty*. Můžeme tedy předpokládat, že vnější protiběžný systém sestává z těles, zformovaných z vyvržených kusů hmoty jedné z původních hvězd, takže se nejspíš podobají („nete-restrickým“) planetám Uranu a Neptunu.

O těch víme, že jsou to v podstatě obrovské vodou chlazené generátory, produkující neuvěřitelné množství tepla. Jejich povrch je zdrojem infračerveného (tepelného) záření!

Síla elektromagnetických polí zřejmě navíc indukuje tepelnou energii i v jádrech jejich satelitů, takže i na těch může být *voda v tekutém stavu*.

Satelity nejsou odkázány jen na *přímé tepelné vyzařování Slunce a mateřských planet*. Významným příkladem v tomto směru jsou tekutou vodu obsahující měsíce Jupitera.

Půjdeme-li do extrému, můžeme si vysvětlit příslovečnou „nesmrtelnost“ bohů (i bez časové dilatace!) pomalejším metabolismem, přizpůsobeným řadu pozemských let trvajícím oběhu (roku) jejich planety kolem centra soustavy. Životní pochody se v jednotlivých systémech možná řídí lokálním časovým měřítkem. O tom nevíme zhora nic. Takový stav už ale není v přímém rozporu se základními podmínkami vývoje člověku podobné vyšší životní formy - pravidelnost cyklů je zachována. Omezený počet dělení buněk lidského organismu je pro biologie a gerontology stále ještě hádankou. Byly naše, do genetického kódu vestavěné, „hodiny“ ovlivněny uměle?

Žili lidé vzhledem k pozemským podmínkám neúměrně dlouho? Byla délka našeho života zkrácena uměle, zdánlivě paradoxně v jeho prospěch, protože rychlejší střídání generací umožňuje rychlejší vývoj civilizace? (Viz také *UFO, bible...*, odst. „...protože také tělo jest...“)

Mateřská planeta emitující nejen infračervené, ale i jiné druhy záření, může bytostí žijícím na jejích satelitech nahradit „slunce“. Vysvětlovalo by to nejednu záhadu ze starých časů.

Sumerský Enki byl ve vodě jako doma. Jeho loď přistála ve vodách Perského zálivu a první pozemské sídliště Anunnaki, E.RI.DU („dům postavený v dálkách“), stálo na umělém ostrůvku v pobřežních bažinách. (Z rozboru záznamů vyplývá, že Anunnaki ovládali technologii rafinace kovů z mořské vody.)

Vodní planeta Neptun (v Babylóně) dokonce nesla jméno (EA- Enki). Stejně tak je jeho symbolem i znamení *Vodnáře* a pravděpodobně byl i předobrazem řeckého *Poseidona*.

Slabika KI se postupně měnila přes GI na GE (viz GEologie, GEometrie a pod.) a jméno *Ea* se ve spojitosti s vodou dodnes zachovalo v jazyce různých národů: například *l'eau* je francouzsky voda...

Historie zná spoustu jiných bohů, kteří se vody nikdy nebáli. *Ištar* (Isis, *Venuše*) dokonce byla „zrozena z mořské pěny“. (Anebo je to odkaz na událost, který chce říci: „Poté, když se uklidnilo rozbouřené a zpěněné moře, vycházela Venuše těsně nad obzorem.“...?)

Ale k věci. Jistě se shodneme i na tom, že jsou-li zárodky života od-počátku chráněny vodou, mohou přežít i v temnotách. Důležité je teplo a stabilní podmínky, včetně dostatečně silného magnetického pole, tvořícího kolem planety ochranný štít proti kosmickému záření.

Důkazy na Zemi

Po předcích nám zůstalo množství záhadných sošek a skalních kreseb neznámých „bohů“. V jednom aspektu se shodují: většína zvěčněných bytostí je vybavena jakýmsi *brýlemi nebo speciálními clonami*, například u japonských sošek Dogu nebo na vyobrazení létající bohyně Inanny ze střepu sumerské vázy (obr. 10 /s. 213).

Indičtí „bohové s modrou pletí“ byli bytostmi s *velkýma tmavýma očima „tvaru listu lotosu“*.

Není těžké si pod tímto popisem představit *vypouklé, anatomicky přizpůsobené a těsně přiléhající brýle nebo kontaktním čočkám podobné pružné blány, chránící citlivé zrakové orgány sloužící k vidění v infračerveném spektru*.

Bez odfiltrování intenzivní IR složky slunečního záření a jeho akumulovaného přebytku vyzařovaného zemským povrchem by jejich zrak byl v pozemských podmínkách k ničemu. Asi jako noctovizor použitý za slunečného dne.

Regenerační komory?

Zrak člověka, který několik dnů nebo dokonce týdnů prodléval v temnotě, potřebuje poměrně dlouho, než se opět přizpůsobí normálním světelným podmínkám. Oči bytostí pocházejících z prostředí zdánlivě „věčné tmy“ se pochopitelně přizpůsobit nedokázaly. Potřebovaly proto vhodná temná místa k regeneraci organismu. Také tuto domněnku potvrzuje mnoho indicií.

Z popisů a architektonických rekonstrukcí původních příbytků sumersko-akkadských „bohů“ nebo jejich pozdějších napodobenin - „chrámových“ staveb - například víme, že v temných útrokách skrývaly „posvátné komory“, chladné a temné místnosti. Podobné úkryty v Egyptě a Jižní Americe vydávají archeologové za „hroby“, přestože nikdy nenalezli ani nejmenší náznak nasvědčující tomu, že by v nich po jejich dokončení byl někdo pohřben.

Zhruba osm metrů pod základy *Osirisova chrámu* byla v egyptském posvátném městě *Abydos* nalezena záhadná podzemní stavba. Jde prý o „Osirisův pseudohrob“. Její stáří si kupodivu nikdo z jinak dost pohotových „pseudo-archeo-logiků“ netroufá odhadnout.

Toto sklepení je postaveno z precizně opracovaných ostrohranných granitových kvádrů, z nichž přímo vyzařuje chladný účel. Nejsou zde vůbec žádné ozdoby nebo nápisy. Tento „sklep“ spíše vypadá jako skladiště nebo kryt. Ale i tato stavba možná kdysi byla na povrchu a je natolik stará, že ji mezitím pokryl osmimetrový nános. To mohou odhalit jen hloubkové sondy v blízkém okolí. V místě, kde stála, byl později zřízen nový chrám.

Sochy božstev v Jižní Americe (např. u *nazkánské kultury*) byly umístovány pod kamenné baldachýny, podobné známým evropským *dolmenům*. Měly se kamenné *idoly* cítit tak dobře jako dávno předtím v jejich podzemních rezidencích *skuteční „bohové“*? V tomto případě ale nejspíš E.B.E. - Nefilim.

Také většina mezopotamských a egyptských božstev je zobrazována pod baldachýny. Tato „nebesa“ se zachovala v sídlech pozemských vládců až do středověku. Ve výčtu bychom mohli pokračovat dlouho - příkladů je nespočet. Nakonec malá spekulace:

K osvětlení podzemních prostor mohly posloužit sluncem zahřáté kameny nebo i proud teplého vzduchu, přicházející větrací šachtou. Možná, že to vysvětluje dosud nerozluštěnou záhadu, proč nebyla při vykopávkách nalezena na stropích podzemních prostor ani stopa po sazech.

Na stopě podvodu?

V souvislosti se „slunečními brýlemi“ si nemohu odpustit zmínku o některými „odborníky“ *pro gramové zdiskreditované* pitvě údajné mimozemské bytosti, která měla zahynout před padesáti lety při dohady obestřené havárii UFO poblíž *Roswellu* (New Mexico, červenec 1947).

V televizním studiu stanice RTL, která její záznam uvedla v rámci jednoho z jejich programů, se „děly věci“...

Mnichovský dermatolog *Dr. Thomas Jansen* s přesvědčivou a „neomylným odborníkům“ vlastní arogancí prohlásil, že bytost na pitevním stole je „nepochybně pozemské dítě, trpící vzácnou chorobou zvanou *progerie*“.

Lidé postižení touto *dědičnou* nemocí velmi rychle stárnou, brzy vypadají jako starci a zřídka se dožijí puberty.

Na asi dvaadvacetiminutovém záznamu (který lze zakoupit na videokazetě i u nás) si lze povšimnout jedné velmi podivné a kupodivu nikým nekomentované věci:

Z velkých očí bytosti na pitevním stole vyjmul patolog pinzetou tmavé blány, které velmi připomínaly obrovské kontaktní čočky.

K vysvětlení tohoto při pitvě neobvyklého kroku, ani k samotným blánám nepadlo ze strany odborníků ve vysílání RTL jediné slůvko komentáře!

V souvislosti se zveřejněním záznamu se samozřejmě okamžitě hovořilo o padělku.

Přikláním se k opačnému názoru. Co mne k tomu vede?• Film byl *prokazatelně* natočen před dlouhou, údajům odpovídající dobou. Námitka, že jde o nový záznam pořízený na starý filmový pás neobstojí - stará emulze by po exponování a vyvolání filmu reagovala zcela jinak. Záběry jsou staré, ale perfektní.

Údaje o stáří filmu a doba exponování emulze před zhruba padesáti lety byly *potvrzeny výrobcem*.

• Způsob vedení kamery prozrazuje, že *ji neměl v ruce profesionál*. Filmoval tedy někdo z úzkého okruhu *osob, obeznámených s roswell-skou událostí*.

Důvod je nasnadě: vše je dodnes popíráno a udržováno v naprosté tajnosti. Zasvětit do případu narychlo další *cizí osobu*, tedy profesionálního kameramana, nepřicházelo v úvahu.

Pitva, včetně filmové dokumentace, byla narychlo provedenou improvizací.

• Bylo by *proti vší logice*, kdyby ony „kontaktní čočky“, užívané podle skeptiků ke zvýšení výsledného efektu, byly domnělými výrobci plagiátu během pitvy vyjmuty a filmovány! V době natočení filmu totiž ohebné *plastové kontaktní čočky ještě neexistovaly*.

• Pitva byla provedena velmi neodborně. Lékař, který ji prováděl evidentně nebyl patolog!

Nejpozději zde je jasné, že Dr. Jansen vlastně svým tvrzením o progerii postiženém dítěti přímo vyloučil možnost moderního plagiátu!

Pokud se tato vzácná nemoc vyskytne, což mi potvrdil lékař, který se takovými případy v rámci WHO zabývá, stane se postižený jedinec okamžitě (a od útlého věku) středem maximální pozornosti celého houfu *gerontologů* (badatelů, pátrajících po příčinách procesu stárnutí).

Představa, že by se tělo takto evidovaného jedince objevilo někde jinde než před koncilium odborníků *na pitevním stole genetického oddělení některé z velmi renomovaných univerzit* (pitva byla prováděna narychlo a na improvizovaném pracovišti!) a byl neodborně „vykuchán“, je přinejmenším *velmi absurdní*, ne-li přímo směšná!

• Plagiátoři by si dali velmi záležet zejména na předvedení detailů nějakých „exotických“ vnitřních orgánů. Film je v tomto ohledu skoupý - *neukazuje ani jeden podobný záběr*. Proč?

A) *Schází tak (záměrně!) konečný a jednoznačný důkaz o pravosti*

filmu: v případě úniku dodnes supertajných informací ho bylo možné (už v době, kdy byl natočen) vydávat za padělek. Tento *dezinformátorům vlastní postup* je používán dodnes.

B) Záběry schází, protože vnitřní orgány se dají snadno a lépe konzervovat pro další studium. Tělo se navíc zdálo být ve stavu pokročilého plynatění tkáně. Proto pitva proběhla tak narychlo.

C) Není vyloučeno, že bytostí stejného druhu bylo ve vaku UFO více (Berlitz & Moore: *Roswellský případ* a jiné, novější prameny). Okamžité pitvě byla podrobena jen nejméně zachovalá těla. Ostatní, jak vyplývá z jiných pramenů, byla kompletně konzervována.

Záběry komentující experti nevybočili ze zavedeného vzorce: *Co My nepovažujeme za možné, to vůbec neexistuje*. Nutno dodat, že se kupodivu našlo i *několik odborníků, kteří se zdrželi jednoznačného posouzení*. Byli i tací, kteří se nebáli vyslovit své *přesvědčení o pravosti záznamu*.

Tyto hlasy ovšem jako obvykle žalostně zanikly v informačním šumu a hluku bubnové palby bezohledných, tituly ověšených profesionálních podvodníků v dobře placených rolích „odhalovačů podvodů“...

Perlička nakonec: V létě 1997, padesát let po roswellské události, vydalo tiskové oddělení USAF (vojenského letectva USA) nevyžádané a neočekávané prohlášení, ve kterém se konstatuje, že se u Roswellu zřítíl zkušební model špiónážního stratosférického balónu, na jehož palubě byly figuríny...

Mluví Americké ufologické společnosti tento výrok považuje za dosud největší políček, který se vládním úřadům Spojených států podařilo uštvědit inteligenci myslících lidí.

Co vedlo úřad vojenského letectva světové velmoci k tomu, aby po padesáti letech vydal nevyžádané oficiální dementi k případu, na který široká veřejnost už dávno zapoměla?

O podvody tedy zcela určitě jde. Otázka je, *kdo* se jich ve skutečnosti opravdu dopouští? Jaká je jeho motivace?

Bytost na pitevním stole je jednoznačně typu E.B.E. Je snad skutečně pravda, že se Američané spojili s touto entitou, již dali k dispozici přísně střežené podzemní základny a volnou ruku k některým, člověkune zrovna přátelským činnostem? To vše údajně za jakési technologické informace.

Nevim, co si mám myslet o zprávách tohoto druhu. Přestože si uvědomuji, že existují lidé schopní pro vidinu zisku udělat v podstatě cokoli, připadá mi uvedená varianta přinejmenším jako zhovadilost.

Ale - nemohu si pomoci - nejnovější bombardák typu Stealth mi cosi připomíná...

Interferenční vzory na monolitech?

V knize *Doba kamenná byla docela jiná* zveřejnil Erich von Dániken několik velmi zajímavých fotografií předhistorických staveb, pořízených v *New Grange* a v megalitickém „hrobě“ na ostrůvku *Gavrinis*. Obě místa mají jedno společné: na tamějších monolitech jsou vyryty zvláštní spirály a chaotické gravury, napohled připomínající otisky prstů.

Odhlédněme od nepochybně velmi zajímavé matematické interpretace některých logicky opakovaných zvláštních znaků (Gwenc'hlan Le Scuézec: *Bretagne Mégalitique*, Paříž 1987), kde je mi záhadou *přesnost výpočtu zeměpisné délky ostrůvku!* Autor analyzovaných „kreseb“ přece **nemohl tušit, že vědci, po mnoha „sem a tam“, se nakonec dohodnou na nultém poledníku, probíhajícím greenwickskou hvězdárnou...** Věděli snad iniciátoři návrhu, kudy vedl tento poledník v „megalitické minulosti“ mladší doby kamenné? A pokud ano, proč to utajili?

Zbývá do očí bijící podobnost mezi gravurami a *interferenčními vzory na laserem sejmutých záznamech třírozměrných plastik -hologramech!* Gravury mohou být originály nebo věrnými kopiemi původních, možná kovových desek. Kámen vydrží déle a jen málokdy se stane kořistí nenechavých rukou. Obzvlášť když je přikryt obrovskou hromadou hlíny.

Dnes, v době počítačové grafiky, virtuální reality a výkonných digitálních snímačů obrazu (scannerů), by ověření této domněnky nemělo činit žádný problém.

Zkusí to někdo?

Jak asi vypadá takový plastický vzorek ozářený infračerveným reflektorem na obrazovce stereoskopického noctovizoru? *A jak by se vyjímal le Suézekova čísla v dešifrovací mřížce Ludvíka Tučka?*

„Oči mají a nevidí...“ řekl Ezechiélův „bůh“.

Co nevidíme? Měl na mysli jen nevšimavost, se kterou procházíme Životem? Nebo nejde o alegorii a výrok napovídá, že pohled na některé vzorky vyryté do kamene vyžaduje posun **prahu viděného spektra? Jiný úhel pohledu? Kolik toho kolem sebe nevidíme?**

Je Gavrinis dokonalou, věky přežívající obrazárnou, skrývající dlouho hledaný „odkaz bohů“?

„Hrobka“ New Grange - podle sklonu chodby, orientace svislé šachty a pozice „oltáře“ s prohlubní, ve které mohl být uložen nějaký krystal (třeba vybroušený do tvaru lidské lebky...) - mohla být obrovským projektorem, využívajícím slunečních paprsků. Jak?

Přímé (referenční) sluneční paprsky se křížily s paprsky světla, cestou postupně modulovaného různými obrazci na stěnách (nebo originálech na kovových deskách), které optický krystal vyzařoval svislou šachtou. Na hlavu postavená *camera obscura* je promítačka...

V ranním oparu přesně určeného dne to mohlo vyvolat velmi zajímavé optické efekty.

Potměšilí „primitivové z doby kamenné“ nás chtějí opět jednou „nachytat na švestkách“!

Náhrobky vědecké ješitnosti

Kilometrové kamenné aleje a rozsáhlá pole posetá víceméně pravidelnými řadami menhirů v *Bretagni* {*Kermario, Menec, Kerlescan, Kerze-hro* atd.) mohou skrývat údaje o třídímenzionálních předmětech nebo trigonometrické souřadnice prostorových map. Kruhová kresba na desce nalezené v Sumeru byla dlouho považována za primitivní atlas oblohy. Ale jen do té doby, než jednoho nenechavce napadlo použít záhadných, podle názoru astronomů smysl nedávajících čísel jako údajů pro úhly v třírozměrném prostoru.

A ejhle: z údajně nesmyslné primitivní kresbičky se v počítačové simulaci vyloupila velmi kvalitní prostorová mapa hvězdné oblohy!

Úspěšně ututláno.

Přistoupíme-li na možnost, že zřizovatelé zdánlivě nesmyslných kamenných řad disponovali potřebnými znalostmi, otevírá se široké pole interpretací, které by možná ukázaly cestu k pochopení smyslu v kameni zakletých záhad. Napadlo už někoho rekonstruovat pomocí Pythagorových trojúhelníků v Karnaku a Le Menec *triangulační síť*? Pokud půdorys Tenochtitla-nu, a konečně i Stonehenge, představuje sluneční soustavu, pokusil se někdo pátrat po tom, *co se nachází v jejich prodloužené ose, tedy ještě za značkou znázorňující Pluta?*

Jsme opravdu tak slepí?!

A pak tu ještě je pověstmi opředená energie dračích žil.

Chystají-li se Číňané něco postavit, je každý architekt prakticky povinen nechat prozkoumat stavební parcelu, návrh a plány mužem, který zná tajemství feng šuej - *geomantie*. Přitom zdaleka nejde jen o pouhou tradici nebo pověru - ten úkon je brán velmi vážně.

Před stavbou bankovního mrakodrapu v *Hongkongu*, byl architekt *na radu mistra feng šuej, jemuž předložil ke schválení své plány* (!), nucen změnit tvar průčelí a uspořádání vstupní haly. Nelevná záležitost - změna projektu stála miliony dolarů (!), ale, jak je vidět, rady znalce podzemních *dračích žil* nebyly vyžádány jen „naoko“.

Architekt ani investor je nebrali na lehkou váhu.

Jak stavby paláců čínských císařů, tak i zdánlivě bezvýznamných budov na venkově, ba dokonce i poloha hrobů předků, podléhaly a mnohdy dosud podléhají schválení odborníkem na geomantii.

O původu a působení geomagnetických sil a *elektrických proudů* pod povrchem Země a o jejich vlivu na lidský organismus *neví naše osvícená věda vůbec nic*. Jedinou pomůckou pro měření odchylek gravitace je od dob Newtona *gravimetr - závaží* na pružině nebo jeho vylepšená digitální obdoba...

Svrchní část zemské kůry (SiAl) tvoří směs silikátů - křemičitých hornin a kyslíčků hliníku. Tato vrstva je propletena žilami kovů a proložena hominami, obsahujícími jejich stopy.

Od doby, kdy dva potrhli američtí studenti zkonstruovali první tranzistor, uběhlo mnoho let. Po *germaniu* se díky neobyčejným vlastnostem stal hlavním surovinou při výrobě polovodičů jeden z nejojnějších prvků zemského povrchu - křemík. Uměle znečištěné (přísadami dotované) křemíkové krystaly jsou hlavním materiálem při výrobě mikročipů, mikrovlánek a jiných záříčů. Díry v krystalových mřížkách za nás „myslí“ v počítačích. Krystaly vhodné upraveného křemíku mění sluneční záření na elektřinu a podobně. Zkrátka - obyčejný kámen zdaleka není tak „mrtvý“, jak to na první pohled vypadá.

Všichni jsme se někdy, ať už z doslechu nebo osobně, setkali se schopnostmi lidí, kteří pomocí proutku (virgule) nebo jiné pomůcky umí najít nejen podzemní vodu, ale i rudné žíly, ropné prameny ap. Jejich činnost se považuje za solidní teprve odnedávna. Mnozí se na tyto osoby, které dokázaly rozvinout téměř každému danou schopnost, dodnes dívají s despektem, jako na podvodníky a šarlatány.

Pozorujeme-li „proutkaře“ při práci, vidíme, jak jakási síla pohybuje virgule v jeho rukou. Poznal jsem člověka, který umí najít vodu i bez použití „antény“. Své pocity popisuje jako mravenčení proudící od prstů nohou vzhůru po páteři. Nemám důvod mu nevěřit. Našel vodu tam, kde to jiní vzdali. Mimo chodem v přesně udané hloubce — necelých pět metrů od geology podle odhadu profilu povrchu provedeného vrtnu, který byl stejně drahý jako neúspěšný...

Cítí títo lidé energii, indukovanou prouděním vody? To asi nebude všechno. Někteří z nich skutečně umí nalézt například ložiska surovin jen nad mapou území...

Kde asi hledat počátky umění feng šuej?

Stojí prastaré monolitické záhady na uzlových bodech křížení nebo silného vyzařování energie přirozených energetických kanálů - „dračích žil“?

Existuje-li energie, o jejíž přítomnosti, účincích a zdrojích se zachovaly jen nejasné útržky vědomostí, pak místa vybraná pro jejich stavbu nebyla vybrána náhodně. Pokud je tento závěr správný, možná vysvětluje i účel zdánlivě nesmyslných řad menhirů francouzské *Bretaně*.

Nevím, jestli už se někdo ke starým megalitům pokusil přivést opravdového čínského mistra geomantie. Zřejmě by neudělal chybu. Konečně bychom se dozvěděli něco opravdu nového.

Naše představa o vedení energie je nerozlučně spjata se změtí drátů vysokého i jiného napětí křížujících oblohu. Energie používaná „primitivní“ doby kamenné je všudepřítomná. Uměli ji sbírat, koncentrovat, zesilovat a odeslat *pomocí kmitajících krystalových mřížek horniny menhirů* ždaným směrem tak, *aby nebyli odkázáni na přirozený průběh podzemních „dračích žil“*, ve kterých je indukována nebo vedena? V časech světovlády mocných energetických monopolů není čas, zájem, ba zdánlivě ani potřeba zabývat se podobnými „hloupostmi“. Přítomnost kamenných polí a kruhů dnes jítí jen zájem a fantazii několika nekonformních, a tudíž prostředky neoplývajícími badatelů.

Budeme-li se však někdy pokoušet uchytit u jiných tělesech slunečního systému, například na Měsíci, budou tyto znalosti naprosto nezbytné. Jen tak se můžeme usídlit prakticky kdekoli, aniž bychom s sebou kromě nezbytného nářadí museli vláčet nepřebernou hromadu zbytečného technického vybavení...

Šeptající kameny

Různá měření hladiny ultrazvuku v okolí i vně záhadných kamenných kruhů (například kromlechu u *Rollright* v Anglii) naznačila, že skutečně mohlo jít o sběrné kolektory, vysílače nebo zesilovače jakéhosi druhu energie.

Měření překvapivě ukázala, že hladina měřeného ultrazvuku nestoupala podle očekávání po východu Slunce, kdy zahřívání krystaly produkují zvýšenou hladinu ultrazvuku následkem zvýšené termo-piezo-elektrické aktivity, ale nějakou dobu *předtím*. Úkaz si badatelé neuměli vysvětlit jinak než tím, že měřený ultrazvuk byl efektem, vyvolávaným deformací geomagnetického pole.

„Nastavení“ kamenného kruhu přitom je neuvěřitelně citlivé - pokud do něj někdo vstoupil, *hladina ultrazvuku okamžitě poklesla pod měřitelnou hranici*. To je překvapující: kdyby totiž ultrazvuk *byl primárním efektem* vyvolávaným krystalickou mřížkou samotných kamenů, tento úkaz by se neprojevil!

Další měření prokázala, že energie zkoumaného kromlechu je *v pravidelných pulsech vysílána k opodál stojící skupince osamělých menhirů...*

Protože jsme otroky vžité představy, že použitelná energie potřebuje k přenosu kovové vodiče (nemám teď na mysli elektromagnetické záření!), našli se snaživci, kteří u patek bretaňských menhirů hledali jejich pozůstatky. Nenašli samozřejmě nic, kromě několika zajímavých spirálovitých drážek na úpatí několika kamenů.

Mohli jsme se ale dočíst, že se vodiče pravděpodobně rozložily elektrolytickou korozi...

Jak jinak... My přece dnes také stavíme mohutné stožáry pro vedení vysokého napětí. Elektřinu pak vedeme dráty, omotanými kolem jejich betonových patek...

Napadlo někoho *seriózním způsobem* důkladně prozkoumat geologický profil území? Jaké je *tam podloží*, hladina spodních vod, případně *výskyt kovů nebo jejich solí*!

U různě uspořádaných a na různých místech světa rozmístěných zařízení se dá vyjmenovat několik zvláštností, které se s až strašidelnou pravidelností opakují:

1. Stojí v místech bez „odpovídající minulosti“. (Archeologický průzkum nevykazuje „příslušné hodnoty“ osídlení a civilizační úrovně v předpokládaném období.)

2. Stavební celky nebo jejich klíčové části jsou většinou ze zdaleka dopravených materiálů. Často je to *velké množství mnohatunových kamenných bloků, opracovaných až na staveništi*. Jako by namáhavá doprava několika desítek až set tun materiálu navíc nehrála vůbec žádnou roli...

3. Funkce astronomických observatoří nebo „kalendářů“ je, až na některé významné výjimky, z hlediska současných astronomických poznatků nerozpoznatelná. Mnoho staveb, vnucených archeology do této role, původně sloužilo úplně jinému účelu. Byly součástí rozsáhlé sítě, vytyčené za účelem „vytěžování“ jakýchsi silových polí?

4. Dolmeny a jim podobné podzemní úkryty v okolí staveb z „doby kamenné“ mohly sloužit jako přechodný úkryt tomu, kdo nesnášel delší pobyt na pozemském slunci.

5. Je možné, že většina kamenných řad a některé megalitické kruhy sloužily jako vysílače, odesílající synchronní signál do centrální měřicí stanice těsně před východem slunce. Příjem signálů z míst, jejichž přesná poloha byla známa, sloužil synchronizaci časových údajů, nezbytných pro velmi přesná astronomická měření. Jejich pomocí byla zjištěna data *potřebná k výpočtům nových prostorových koordinát po dlouhotrvající anomálii*. Podmínkou funkčnosti byly nejméně tři základní věci:

a) *užití vhodného materiálu* s určitým typem krystalové mřížky, za tím účelem mnohdy dopravovaného ze zdánlivě nesmyslných vzdáleností;

(Pokusil se už někdo zjistit, kterou část mikrovlnného spektra použité horniny nejlépe absorbují, nebo reflektují?) b) *výběr geografické polohy stavby* nezohledňující technickou úroveň, schopnosti a počet domorodého obyvatelstva (např. *Cínové ostrovy*; později *Engelland* — „země andělů“)

—Anglie...);

c) *geometrické uspořádání* - rozmístění jednotlivých komponentů tak, aby bylo dosaženo žádaného účinku!

Soubor schopností tohoto druhu není ovšem nikdo „lidem z doby kamenné“ ochoten přiznat.

Po všem, co jsme si dosud uvedli, se nabízí odpověď:

Architektury a stavbyvedoucími (a někde zřejmě i budovateli) byly *bytosti, schopné zesilovanou nebo jinak zpracovávanou energii vidět a měřit!* Jistě *nešlo o ultrazvuk*, použitý jako berlička za účelem měření moderními badateli, kteří pochopitelně netuší, jaký druh energie zde byl využíván.

Jsou erozí „rozladěné“ kamenné „stroje“ v činnosti dodnes? Zřejmě ano.

Patří do jejich celosvětové sítě i stavba ve Stonehenge? Pravděpodobně.

Setkáváme se dnes a denně s jakousi geniální kombinací astronomie a „neolitické energetiky“? Kdo může potvrdit opak?

Dokážeme je rekonstruovat a napodobit jejich činnost? Ne, pokud nepřipustíme, že shora uvedené možnosti musíme brát vážně. Asi tak, jako Číňané umění feng šuej...

obr. 10

Síla geparda

Raketa v silu? Na kocouřích křídlech? S primitivní hi-tec do jedenadvacátého století. Bájný sloup Ded a Pepiho šém. Pepiho cesta k nesmrtelnosti. Světlo na konci tunelu. Vzhůru k nebeské bráně. Kde je hnací síla? Tunel do kosmu. Síla geparda. Schéma z knihy mrtvých. Jak provrtat vzduch. Start. Efektivněji to nejde. Zpráva od přítele Zachariáše. Dům v Sumeru? Gudeova kosmická základna. GIR.ŠU-velké tajemství bohů. Svícen a sedm lamp. Problém rozdílných zdrojů. Oko boha Ré. Nazca.

Zdá se, že Návštěvníci měli na protiběžně křížující planetě nebo na jednom z jejích měsíců základnu, již využívali (nebo dosud využívají) k průzkumu ostatních těles sluneční soustavy. Odtud, za příznivých oběhů, zkoumali tělesa uvnitř. K průzkumným letům mohli využít zrychlení během přibližování ke Slunci a vstřícného pohybu ostatních oběžnic.

Takový postup snižuje energetickou náročnost celého podniku na minimum.

K výpočtům trajektorií a doby přiblížení lodi k cílovým planetám byla nezbytná znalost rychlosti a polohy oběžnic vůči Slunci. Další energie byla potřebná k brzděnému manévru a navedení mateřské lodi na parkovací dráhu okolo zkoumané planety.

Při návratu byl používán stejný princip, a starty výsadek lodí ze Země nebo Marsu vyžadovaly mnohem méně energie než odlet ze sféry vlivu hmotnějšího Větrlece.

Jak dopravovat posádku a materiál dolů, a naopak suroviny, vytěžené z povrchu planet, k mateřské lodi? Tím nejjednodušším a nejefektivnějším způsobem, jaký si lze představit!

Pro důkazy o existenci jednoho z těchto geniálních zařízení si zajdeme do egyptských pyramid. Následující popisy a závěry jsou překvapivě doloženy jedním z dosud opomíjených biblických textů.

A nejen tam.

Je jisté, že pokud by dále popsané zařízení bylo postaveno dnes, snížily by se výdaje na kosmický výzkum zhruba na pětinu.

Raketa v silu?

Začlo to nenápadně. Egyptský obrázek v *Ancient Skies* (věstníku *Ancient Astronaut Society*, červenec - srpen 1977) obsahuje zajímavý technický výklad (obr. 11 /s. 214).

Inženýr NASA *Stuart W. Greenwood* vyjádřil názor, že obrázek skrývá prvky promyšlené raketové techniky. Potud s ním plně souhlasím.

V článku upozornil na čtyři zajímavé body:

1/ O zobrazených (leopardích?) kůžích řekl doslova: „*Profily nosných ploch obklopujících raketu se mi zdají být vhodné jako stěny, sloužící přívodu paliva k motorům pohonu.*” — konec citátu.

2/ Kapsle dokonce i vstupem a okny (?) připomíná tehdy užívanou kabinu lodě *Gemini*.

3/ Kabina je ožehnutá. Štít v dolní části je poznamenaný atmosférickým brzděním.

4/ Uprostřed štítu je upevněna zvláštní tyč. Mohlo by jít o speciální zařízení, které štít při vstupu do atmosféry chránilo před nadměrným zahříváním (o podobný trik se pokoušeli odborníci NASA, ale nápad nedokázali uskutečnit).

Greenwood uzavírá slovy: „*Má-li seskupení na obrázku platnost v době letu, je schopno dosáhnout rychlosti Mach 3 (990 m/s).*”

Zaujalo mne to. Velmi. Ale i když si opravdu nemyslím, že nemám technickou fantazii, takové interpretaci jaksí odmítám rozumět.

Co se vlastně nabízí obdivovateli „egyptského umění“?

Na obrázku vidíme řez šachtou, v níž spočívá prapodivné lahvovité těleso osazené kuželovitou nástavbou vyčnívající nad zemský povrch. Válcovitý objekt skrytý v podzemí nijak nepřipomíná klasickou raketu. Nemá dole žádné viditelné motory ani výstupní trysky.

Kuželovitá nástavba se zdá být v dolní části uzavřena útvarem, připomínajícím obrácený a nepravidelně skvrnitý želví krunýř, který ji poněkud přesahuje.

Krunýř spočívá jako mísa na dvou po stranách vyhlížejících „bůzcích“, očividně nesoucích jeho váhu. Pod kuzelem lemuje přesahující okraj mísy sedm pravidelně rozmístěných útvarů, podobných na žině postaveným malířským štětcům.

Spodní část obrázku je rozčleněna na několik horizontálních oddílů. Nejspodnější je rozdělena na dvě svislé poloviny. V obou „bydlí“ postavičky s „atributy božstev Netter“ stojící pod zahnutými trubnicemi, které připomínají sprchy.

Oddělená sekce nad jejich hlavami má zřetelně několikanásobně zesílené stěny. V centru jsou zakresleny jakési kulovité předměty. Ještě výše je komora obsahující dva nádobám podobné útvary, ozdobené nečitelnými symboly. Také kontury nádob jsou na dostupné černobílé kresbě (původní obrázek je barevný) natolik nezřetelné, že jejich skutečný tvar nelze objektivně posoudit.

Oddělení navazující na kuželovitý díl, propojující „mísu“ s válcem, vyplňuje pravidelný vzorek z protilehlých klínů. Jejich špice ukazují vzhůru na řadu

jakýchsi oválných terčíků nebo koulí.

Ornamenty lemující tento útvar připomínají čelní pohled na dvě pečlivě srovnané hranice na sebe uskladených melioračních trubek.

Centrální motiv obrazu visí mezi „trubkami“ na ocasech *kožešin kočkovitých šelem*. Podle skvrn a poměru velikosti hlavy k ostatním proporcím nejde o leopardy, ale vzhledem k proporcím s největší pravděpodobností o *gepardy*, jejichž kožešiny téměř vyplňují prostor mezi vnitřní malbou a stěnami. Zajímavé je, že mají opačně zobrazenou hlavu!

Po stranách a v pozadí nadzemní části vidíme *realisticky* vyobrazené palmy, žirafy a klečící postavy opatřené atributy, jimiž Egypťané označovali „nižší božstva“.

Pokusme se, v Greenwoodových stopách, o hloubkovou technickou interpretaci. Tentokrát ovšem budeme postupovat podle zásad, popsanych v úvodní části této knihy. Jak sami uvidíte, nakonec se to vyplatí.

Na kocouřích křídlech?

Nemám v úmyslu peskovat odborníka z NASA, ale nezbyvá než konstatovat, že Greenwoodovi přes vynikající postřeh ušlo několik velmi závažných detailů:

1. *Křídla byla vždy znázorňována jako křídla!* Našim předkům opravdu nešlo, k čemu křídlo slouží. Ale opravdu *nikdy a nikdo nelétal na stažených kocourech*. Létající „bohové“ byli vždy zobrazováni se sku-tečnými opeřenými křídly. Stejně tak létal na perutích i kuň *Pegasos*.

Na egyptských kresbách najdeme i nemálo okřídlených hadů. Ale kocouři? Nikdy.

2. Egypťané věděli, jak vypadá trubka, a nepokoušeli by se ji zobrazit jako dutý ocas. Spíše by jako symbol použili hada.

3. Greenwood se zmiňuje o kabině ožehnuté atmosférickým brzděním. Také dole zašpičatělý pruhovaný útvar, který svíse protíná štít, považuje za vylepšení, sloužící jako překvapivě promyšlený prvek aerodynamické ochrany namáhaného tepelného štítu během návratu kabiny do atmosféry. Proto nakonec „přidělal“ tělesu rychlost 990 m/s, kterou dnes zvládne lepší tryskové letadlo?... Jak by se touto rychlostí dostalo tak vysoko, aby při návratu muselo prodělavat brzdění o atmosféru, mi jaksí uniká.

Později, při čtení Sitchinovy knihy *Stairway to Heaven*, mi došlo, že na obrázku, jehož předlohu bych jednou opravdu rád viděl v reálu, je zobrazeno mnohem chytřejší, efektivnější a vyzrálejší technické řešení, než si inženýři NASA před jedenadvaceti lety dokázali představit. *Je naší technologií nadřazeno dodnes, i když v podstatě disponujeme technickým know-how, umožňujícím jeho realizaci.*

Ale radši si všechno proberme ve správném pořadí.

S primitivní hi-tec do jedenadvacátého století

Víme, jak nepředstavitelný výkon musí vyvíjet klasické kosmické rakety, aby:

a) unesly svou startovní hmotnost;

b) dosáhly potřebné rychlosti (7,9; 11,19; 42 km/s) podle úkolu;

c) dopravily mimo atmosféru na oběžnou dráhu (z dosahu zemské přitažlivosti, k Měsíci, nebo případně až za hranice sluneční soustavy) *užitečnou zátěž* (kosmickou loď, satelit nebo průzkumnou sondu).

Za účelem sestavení a pozdějšího zásobování většího staničního komplexu na oběžné dráze bude zapotřebí „x“ startů palivo požírajících monster, mezi něž se řadí i znovu využitelný raketoplán. I ten ale ve startovní fázi spotřebuje *6 tun {nepříliš ekologického} paliva za sekundu*.

Motory rakety *Saturn 5*, nesoucí k Měsíci loď *Apollo*, *spolykaly během prvních devíti vteřin téměř čtyřicet tun paliva*... Obsah nádrží tvořilo 4 000 000 litrů paliva a okysličovač. Celkový výkon všech pěti motorů byl 150 000 000 koní, to je zhruba 200 534 700 kW.

Sečteno a podtrženo: *doprava jednoho kilogramu užitečného zatížení k Měsíci si vyžádala spálení 5160 kilogramů pohonných hmot!*

Užitečné zatížení raket (podle vzorce $r = M_0/M$; přičemž r = poměr hmotnosti, M_0 = startovní hmotnost a M = hmotnost po spotřebování paliva) představuje zhruba *setinu startovní váhy*.

Tedy: palivo 90%, váha konstrukce a přístrojů 9%, užitečné zatížení - pouhé **jedno procento**.

Startující raketa zápasí se dvěma fyzikálními veličinami - „zemskou přitažlivostí“ - *gravitací a odporem vzduchu* v hustých vrstvách atmosféry. Pokud by brzy po startu dosáhla rychlosti potřebné k překonání gravitace, vzrostl by odpor vzduchu zhruba na dvojnásobek překonávané přitažlivé síly. Rychlost rakety tedy musí být řízená.

Její motory zpočátku (po odlepení z rampy) buď musí snížit výkon, což vede k mnoha haváriím ve startovní fázi, anebo raketa letí po vypočítané ploché křivce, na které ovšem během stoupání může využít aerodynamiky. Tímto způsobem vidíme startovat zejména raketoplány. Maximálního zrychlení smí rakety dosáhnout až ve velké výšce, v řídkých vrstvách atmosféry.

Těžké nosné rakety startují s obrovskou přítěží paliva prvního stupně, takže jim nadměrná počáteční rychlost nehrozí. Maxima zrychlení dosahuje až třetí

stupeň, zažehovaný ve výškách okolo 90 km.

Tento postup velmi připomíná vtip o horalovi, který s sebou do kopce vleče těžký pařez. Na dotaz kolemjdoucích turistů, jimž uniká smysl jeho počínání, odpoví: „Až ho zahodím, půjde se mi lépe.“

Bájný sloup Ded a Pepiho šém

Jsem hluboce přesvědčen o tom, že na vyobrazení nalezeném v hrobce vicekrále *Huy* (guvernéra *Núbie* a *Sinaje* v době vlády *Tutanchamo-na*) je nejen schematické znázornění geniálního řešení tohoto problému, ale současně i klíč k pochopení nepřeberného množství záhadných piktogramů obrázků, symbolů a „rituálních (votivních) objektů“!

V *Egyptské knize mrtvých*, souboru textů vycházejících z popisu skutečné dávné události (originály byly zřejmě zaznamenány ještě v původních předhieroglyfických piktogramech), jsou časté zmínky o jakémsi „*sloupu Ded*“, který *Sitchin* ve svém pokusu o interpretaci označil za raketu pro tříčlennou posádku. Ztotožňuje ho s „*bárkou boha Ré*“, která podle toho musela měřit 770 loktů, tj. 550 *metrů*! Tak tomu už říkám monstrem. Ale kvantita není kvalita!

Vyjdeme-li z předpokladu, že Návštěvníci putovali od planety k planetě v mateřské lodi - „parkované“ pravděpodobně na geostacionární dráze —*Jsou udávané rozměry domnělého transportéru („bárky“) úplně nesmyslné, a navíc technicky nemožné.*

Taková konstrukce by se nepochybně *zhroutila vlastní vahou* nejpozději po nastartování motorů (viz neúspěšné pokusné starty předimenzovaných ruských superraket)!

Věnujme se modernímu překladu egyptských pyramidových textů.

Pepiho „cesta k nesmrtelnosti“

Dlouhý nápis v pyramidě fara *Pepiho*, který je, podle názoru mystiků údajně *vodítkem pro jeho Ka* (nesmrtelné „já“) na cestě k věčnému životu, ve skutečnosti obsahuje popis cesty k jakémusi „božskému výtahu“ (někdy žebříku):

„*Bud' pozdraven, božský Stoupající,*

bud' pozdraven, Výtahu Setův.

Stůj rovně, boží Stoupající,

stůj rovně, Výtahu Setův,

na kterém odešel Osiris do nebe...

Pane Stoupajícího...

Komu dáš {přidělíš} božský žebřík?

Komu svěříš Setův žebřík,

aby na něm směl Pepi vystoupit do nebe

a jako vyvolený sloužit bohu Ré? "

Králova toužebná prosba: „*Kéž je mi dán šém* (překládáno mylně jako 'jméno', ve skutečnosti *raketová loď!*) *I ve velkém Dvojdomě. / Kéž je mé jméno vysloveno / v domě záře / v noci počítající roky.* "

Dlouhý text nato popisuje cestu *Duatem* (také *Amduat*), tajemným místem, ze kterého odlétali bohové. Cestující paradoxně sestupoval stále

hlouběji do podzemí a musel se na několika kontrolních bodech prokázat oprávněním ke vstupu. Prošel celkem dvanácti sekcemi. V jedenácté se už zřetelně projevovalo „spojení s nebesy“.

Bohové, kteří zde prováděli jakési nepochopitelné úkony, byli dekorováni symbolem nebeského disku a hvězd. Setkal se s řadou bohyní, které podle atributů pocházely přímo z „*nebeského přibýtku boha Ré*“.

Zahlédl i „*paní a pána nikdy nezapadající hvězdy*“. Na tomto místě si není těžké představit, že v kontrolní centrále viděl na obrazovce velitele obrovské geostacionárně zavěšené lodě, která se pozemskému pozorovateli musela jevit jako ve dne v noci zářící a nikdy nezapadající nebeské těleso.

Setkal se i s „*bohy*“, kteří se starali o to, aby „*z Duatu vystupovala síla, jež nosí loď boha Ré k domu, skrytému na horním nebi*“.

Cestující procházel předstartovní přípravou. Tajemná procedura, během níž „*prošel tělem hada, aby z něj vystoupil v podobě omlazeného Ré*“, dosud nebyla nikým uspokojivě interpretována. Myslím, že popisuje převlékání do těsně přiléhajícího speciálního obleku, obepínajícího tělo jako hadí kůže!

Na příslušné ilustraci opravdu vidíme skupinu, oblečenou do přiléhavých overalů s okrouhlým límcem (obr. 12).

Egyptané (a nejen oni) rádi přirovnávali vlastnosti věcí k vlastnostem zvířat. Jimi používaná přirovnání však postrádaly smysl pro *nelogické* alegorie. Vždy vycházeli ze *skutečných vlastností* k tomuto účelu vybraného tvora a *abstraktním přívlastkům* se vyhýbali. Například had je živočich, který se vine, plazí, svíjí, syčí, kouše, je dlouhý, tlustý, tenký a *umí převlékat svou těsnou kůži*. Není *potměšilý* ani *zálný*. **Tuto** vlastnost mu přisoudil až pozdější výklad bible.

Je sice pravda, že jeho občasné zobrazení s křídly se tomu vymyká. Alegorie však má logický důvod, ke kterému dospějeme nakonec.

V „převlékárně“ se náš Pepi setkává s jiným cestujícím, „*Atenovým synem*“, o kterém se dovídá, že právě *sestoupil z „nebeského disku“ a čeká zde na svou loď*.

Tato zdánlivě bezvýznamná poznámka nás později dovede k dalším překvapivým poznatkům a závěrům.

Světlo na konci tunelu

Cesta asi 500 metrů dlouhým tunelem, nazývaným „*světlo na druhém konci*“, vede do dvanáctého a nejtajemnějšího oddělení Duatu -je zobrazováno a popisováno jako obrovská hala, vyzdobená velkým symbolem okřídleného kotouče. Faraóna zde vítají bohyně, „ *které rozlévají světlo na Réovu cestu*“:

Toto je velká Osirisova hala kam se přivádí vítr;

občerstvující severák tě pozvedne jako Osirise, ó králi.

Když se rozhlédne, vidí, že se přímo nad ním tyčí sloup Ded.

„Výtah ke hvězdám“ obsluhovali čtyři „sokolí muži“, děti sokolího boha *Hora*. Obsluha odpalovacího zařízení? Byli pokládáni za „*děti nebes přicházející z východní strany oblohy*“. Ti „*připravili obě (části?) bárky pro faraá. Spojili dohromady, dopravili a vztyčili výtah, aby král konečně mohl vystoupit do nebe*“. Popis je evidentně duplicitní - obě věty se snaží popsat totéž, pokaždé jinými slovy: *kabina byla usazena na nosné těleso*.

Současně byl připravován i *stroj zcela odlišného typu*, zřejmě používaný k letům v atmosféře.

Totíž: Zatímco král dostal loď nazývanou „*Horovo oko*“, vybavenou „*Setovými křídly*“, vznášelo se „*oko Ré*“ na „*Thotových křídlech*“.

Bylo by nelogické, kdyby se „*Atenův syn*“, který *právě sestoupil z okřídleného kotouče*“, chtěl „*nebeským výtahem*“ jen tak povozit sem a tam!

Horovo oko stojí na Setových křídlech,

kabely jsou spojeny, lodě připravené,

ani Atenův syn nezůstane bez lodě.

Král je zde společně se synem Atenovým;

(ani ten) nezůstal bez lodě.

Dvě „bohyně“ pomáhají králi „oblečenému jako bůh“ při nástupu. Nesou jeho spojovací kabely do *přídě Horova oka!* „*Bůh*“, který *stroj řídí*, dostává příkaz:

Vezmi ho do komory tvé lodě! Faraó vidí jeho obličej, protože: „*tvář boha je otevřena*“...

Sedadlo, na které je usazen mezi dva „bohy“, je nazýváno „*pravda, která oživuje*“ (to, co udržuje život?). Z hlavy (přilby) faraá trčí dva rohy (vroubkované hadice), které ho „*spojují ho s tím, co vychází z hlavy Horovy*“.

Myslím, že jasnější už to být nemůže, a to i přestože překlad, který interpretuji, opravdu *není* dílem techniků!...

Vzhůru k nebeské bráně

Pepi, *ozdoben jako Horus a oblečen jako Thot*, má „*před sebou Isis, Nephtys stojí za ním*“ (?). *Ap- Uat* mu otevřela cestu, *nebeský nosič Šu* ho pozvedl. Anovi bohové ho nechávají vystoupit na oblohu po jejich „schodišti“. Bohyně *Nút* (hvězdná obloha) mu podává ruku...

A jak je popsán start?

Brána nebes je otevřena!

Pozemské dveře jsou otevřeny!

Nebeská okna jsou otevřena!

Nebeský žebřík je zde;

světelné schody jsou odkryty.

Dvojité dveře nebes jsou otevřeny (připraveny?);

dvojité dveře Chebovy jsou otevřeny

pro Horuse z východu při rozbřesku. Horovo oko mění barvu z modré na červenou... síla neustále narůstá... dvojitá brána nebes je otevřena a bohové dole hovoří s bohy nahoře... Pak se bárka zvedne a odlétá „cestou do nesmrtelnosti“...

Horovo rudé oko se zlobí,

jeho moci nemůže nic odolat.

Jeho poslové spěchají, jeho běžec kvapí.

Hlásí tomu, jež pozvedá ruku na východě:

„Propust' ho!“

Kéž Bůh bohům otcům poručí:

„Tiše, polož si dlaň na ústa,

postav se ke dveřím horizontu

a otevři dvojité dveře (nebes).“

Nebe mluví, země se třese, země se chvěje;

obě sféry bohů volají,

země se otvírá, když král stoupá k nebi,

když jde po (nebeské) klenbě.

Hřmící víchr ho pohání, hřmí jako Seth.

Strážci nebes před ním otvírají dveře...

„O Pepi! Odešel jsi, jsi slavný a mocný jako bůh,

na Osirisově místě! Tvá duše je v tobě;

za tebou je (stojí) tvá moc, na hlavě máš helmu Urt

a v ruce korunu Misut... “

Obepínáš Zemi jako Ré, křížíš nebe jako Thot,

cestuješ přes Horovo území, cestuješ přes území Seta.

(Citát je výňatek z nového překladu egyptských pyramidových textů.)

Opravdu fascinující a jednoznačný popis startu kosmické lodě. Ale technicky tu stále ještě něco nehraje...

Kde je hnací síla?

Po podrobném prozkoumání výkladu v knize *Stairway to Heaven* (Nebeské schodiště), kde jsem se znovu setkal s obrázkem z Huova hrobu, mne samotný překlad pyramidových textů zaujal natolik, že jsem se různými drobnými nesrovnalostmi nezabýval. Poté, když jsem po opětovném čtení definitivně zahodil brožurku s překladem akademika Lexy - a divíte se? -, jsem se k tomuto tématu vrátil.

Stroj startující z podzemního síla (sumerský DIN.GIRna obr. 11) je za předpokladu použití konvenčních raketových motorů příliš malý na to, aby příslušnou rychlostí dosáhl na oběžnou dráhu. Vzhledem k předpokládanému užitečnému zatížení nemá *dostatek paliva*. Pro pohyb v atmosféře je jeho konstrukce nevhodná - schází jí křídla! Hřmíci „Se-tovými křídly“ tedy mohou být jen raketové motory - ale kde jsou?

Pocit, že klíč k celé záhadě se jako vždy skrývá někde v propleteném "klubíčku" pojmů, které se časem slily do komplikované symboliky, mne neopouštěl. Naopak - sílil. Různé „bárky“ nebo „nebeské žebříky“ nalézáme na mnoha vyobrazeních (obrázek dole). Na žádném z nich však nevidíme jakési nebetyčné monstrum. Dlouho jsem se trápil přemýšlením, kde je chyba?

Schází zde spousta energie a zmínka o záhadném „čerstvém větru“ severáku, který má loď údajně nést, je dost matoucí.

Výraz „oko“, ať už je čikoli, je rovněž klasickým „klubíčkem“ původně samostatných pojmů, navíc neustále mění svůj význam. Napřed je spojováno se „stoupajícím“, pak s „výtahem“, dokonce i s „žebříkem“ nebo „světelnými schody“. Nakonec figuruje jako část „lodě“.

Rovněž „sloup Ded“ a popis jakéhosi stupňovitě členěného vysokého útvaru vybaveného nosníky a ovinutého kabely s povrchem potaženým pevnou „pokožkou“ *zhotovenou způsobem Šeša* (dosud nepřeložitelný a neinterpretovaný pojem), se v textech i na vyobrazeních podivně prolínají. Je načase obrátit pohled. Co kdyby?...

Tunel do kosmu

Myšlenka se vynořila náhle jako blesk: *tady je popisováno něco jako výtahová šachta! „Sloup Ded“ je dutý!?*

Je to svislý tunel!

Text jednoznačně a nade vsí pochybnost popisuje pocity a dojmy pozorovatele, *který se dívá vzhůru! Hledí dovnitř, do třístapadesátimetrové, stupni nebo žebry lemované svislé šachty, po jejichž stěnách se zevnitř vinou měděné kabely izolované způsobem Šeša!*

Nejnižší část se naprosto logicky musí nacházet hluboko v podzemí, „*v prostoru nejzazší tmy!*“! Pocity pozorovatele okamžitě pochopí každý, komu se naskytla možnost sfárat do hlubinného dolu.

Následovalo horečné přehrabování hromadou obrázků způsobem „všechno lítá, co má peř“... Najdu něco konkrétního, oč by se tato myšlenka mohla opřít?

A jako by najednou někdo mávnul kouzelným proutkem!

K dispozici je nepřeberné množství obrázků a piktogramů, které konečně dávají až nečekaně logický smysl.

obr. 14

Díváme-li se na ně z nového úhlu, zjistíme, že nemálo z nich skutečně ukazuje hrdlo jakési šachty. Žebrované vyvýšené ústí vypadá jako nějaký izolátor. Na jednom z obrázků odtud právě vylétá „symbol života“ *Ankh* („nilský kříž“), stylizovaný do postavičky, *jejíž ruce sahají po kulovitém tělese na obloze* (obr. 14).

Jinde vidíme symbol bárky na podstavci, který připomíná jakousi pyramidu nebo sopku. Z oválného prostoru v dolní části útvaru stoupají vzhůru vlnovky (obr. 15, vlevo).

Totéž ve formě piktogramu opravdu velmi připomíná žebřík (obr. 16, vpravo). Žebřík se sedmi příčlemi - sedmistupňová pyramida - sedmipatrová podzemní část...

Myslím, že nelze vznést rozumnými argumenty podloženou logickou námitku proti tvrzení, že tyto obrázky jsou *přestylizovaným schematickým popisem technického zařízení, sloužícího k odpalování speciálních raket, k jejichž pohonu byla využívána kombinace počátečního urychlení cívkami elektromagnetického lineárního tunelu a pohonu raketovými motory, umístěnými v horní části pod ochranným štítem orbiteru.*

Přesně takový stroj, a nic jiného, je zvěčněn na obrázku v Huově hrobce! (?) „Bůzci“, kteří jako Atlanti nesou váhu špice lodě, představují raketové motory. Symbolika zřetelně odpovídá biblickému výrazu „*cherubím*“, který v žádném případě nelze interpretovat jako „*anděl*“.

Cherubím je náhradní pojem, užívaný v biblických textech při líčení složitých (pro pozorovatele nadčasových, nepochopitelných a výrazovými prostředky jeho doby nepostižitelných) mechanických nebo jiných technických zařízení, jejichž význam a činnost byly a zůstaly nezasevěným záhadou. Umístění trysek po stranách horní třetiny tělesa (klínovitých „ramen“ po stranách *symbolu Ankh*) má spolu s kónickým tvarem servisního modulu několik podstatných výhod:

- Perfektní stabilizace - servisní modul nahrazuje stabilizační závaží (tyč používanou u ohňostrojevých raket).

- Stabilizační efekt je umocněn obtékáním plynů okolo kónického tělesa servisního modulu.

- Proudění vzduchu kolem přesahující hrany štítu vyvolává podtlak před přídí lodě. Úhel odklonu trysek od osy odhaduji asi na 15 - 20°. Toto uspořádání zaručuje *minimální aerodynamický odpor při průletu hustými vrstvami atmosféry.*

Podtlak před přídí loď doslova nasává vzhůru.

- Pro všechny fáze letu stačí jediná sada čtyř motorů jako u *Space Shuttle*.

Pak ovšem nehrozí noční můra raketových konstruktérů - selhání pohonných jednotek druhého nebo třetího stupně (jak se již opakovaně stalo u *Ariane*). Loď dosáhne dostatečné (ne nadměrné) výšky dané počátečním startovním impulsem katapultu, takže v případě vynechání jednoho z motorů může odhodit servisní modul a obě části nouzově přistanou na padácích.

Orbiter silně připomíná projekt lodi CTV (*Crew Transport Vehicle*), připravované k přepravě posádek orbitální stanice *ALPHA I*. Zkušební typ návratové kabiny ARD (*Atmospheric Re-entry Demonstrátor*) má být v blízké době testován během jednoho z letů *ARIANE 5*.

Ve spodní části servisního modulu (obr. 11) vidíme dvě komory, „obývané“ dvěma různými „božstvy“. Jsou to oddělené nádrže, obsahující *palivo* a *okysličovadlo* („božské“ esence) pro druhou fázi letu. Je tu však ještě něco navíc!

- Zařízení ve dně pod nádržemi vypadá jako *rotor elektromotoru*. Schéma zde užívá téměř identický vzorek jako u stěn „sila“. Liší se však malou tečkou uprostřed mezikruží. Tu u vzorku ve stěnách tunelu nenajdeme.

Hřídel, který prochází přepážkou a celou délkou modulu, pohání sadu setrvačníků. Těsně před startem je celý systém uveden do chodu prostřednictvím statoru, umístěného zvenčí na rampě.

Další mohutný setrvačník o průměru téměř čtyř metrů rotuje v meziprostoru nad nádržemi a jeden je možná umístěn i v horní části modulu.

Gyroskopický efekt, vyvolávaný soustavou setrvačníků, mezi které musíme zahrnout i rotor elektromotoru o průměru asi čtyři a půl metru (!), dával

soupravě svislou stabilitu během katapultáže a setrvačného letu. (Obdobou je stabilizace podélnou rotací, udělovaná vypálené kulce vrtáním - několika závitů vyfrézovanými do vnitřních stěn hlavně.)

Setrvačnický ve druhé fázi letu odevzdávaly akumulovanou energii čerpadlům (zřejmě umístěným ve zmíněné „nečitelné sekci“) ženoucím pohonnou hmotu do komor raketových motorů.

Kulovité objekty ve střední části vypadají jako víceúčelové zařízení. Mimo jiné silně upomínají na popis pohonu *vimanu* z indických *véd*. Cítuji:

Čtyři kulovité nádrže naplněné „rtutí“ musí být zahřívány „rovnoměrným ohněm“. Pak viman vyvine obrovskou sílu a změní se v perlu na nebi. Konec citátu. Zůstává otázka, jaká síla je označena pojmem „rovnoměrný oheň“ a čím je třeba nahradit ze sanskritu nevhodně přeložený pojem „rtuť“.

Má snad rotující systém nějaký sekundární vliv na překonání gravitace? *Vyrábí si loď jakýsi autonomní gravitační systém?*

Kulovitá závaží ovšem mohla sloužit i jako regulátor otáček pohonu čerpadel, a tím i k řízení výkonu motorů. Možná, že fungoval úplně stejně, jak to o pár tisíc let později patentoval *James Watt*...

Co si ale počít s nešťastnými „kocouřimi křídly“? A co chtěl malíř vyjádřit tím, že kožešinám **namaloval hlavy obrácené?**

Síla geparda

Řez stěnami šachty je *schematickým řezem jednou z obrovských cívek (toroidních?)s pravděpodobně dutým, zevnitř chlazeným vinutím (supravodič?)*. Na sebe položené cívky jsou zároveň stěnami 350 metrů dlouhého vertikálního tunelu - hlavně lineárního katapultu - sloupu *Ded*, který skutečně plní funkci „výtahové šachty“. Texty nelžou.

Tahem kontinuálně spínaných magnetických polí sedmi stále delších cívek byla loď zpočátku relativně měkce a dynamicky zrychlována.

V ústí kanálu už letěla téměř stejnou rychlostí, jaké naše nosné rakety dosahují po spotřebování paliva těžkého a zbytečně zvedaného prvního stupně. To rázem vyjasňuje záhadu symboliky gepardů:

Je grafickým znázorněním **dynamicky působících elektromagnetických sil!**

Všichni známe ladný způsob běhu geparda, nejrychlejší kočkovité šelmy. Rozbíhá se s neuvěřitelným zrychlením, ale běží jen krátce a poměrně rychle se vyčerpá! Je na místě složit hlubokou poklonu umělci, který tohoto přirovnání použil. Dokonaleji to opravdu vystihnout nelze. Tyto síly opravdu „otevíraly ústa země“, jak to při pozdějších obřadech možná naznačovali kněží oblečení do (podle egyptologů) „leopardích“ kožešin.

Pruhaný háček (žezlo faraónů), „klíč k ústům země“, symbolizoval *kabel, který musí být připojen*.

Zajímavé je, že i dnes zakresluje vysokonapěťové kabely do technických výkresů proužkované...

Lodna obrázku je v pohybu - nádrže natankovány, kabina je nad zemí a „gepardi síla“ působí!

Zážeh raketových motorů následoval v okamžiku, kdy počáteční urychlovací impuls lineárního motoru ztrácel účinek, tedy v poměrně velké výšce.

Pro nezavěšeného pozemského pozorovatele zůstal význam podivných nástaveb pod kabinou, zaklopených motorů, které *zblízka* nikdy neviděl v činnosti, navždy nevsvětlenou záhadou.

Schémat v „Knize mrtvých“

Princip činnosti „kočičího výtahu“ je schematicky znázorněn i na dosud nevhodně interpretovaném obrázku „otevírání dvojité brány nebes“ - podle *Sitchina* vrat ústí raketového síla. Domnívám se, že „*dvojitou bránou nebes*“ je míněna až *vstupní (přechodová) komora mateřské lodi, připravená přijmout přilétající loď!*

Obrázek na následující straně je podle mého názoru velmi zdařilým znázorněním *působení kontinuálních elektromagnetických sil*, které loď, symbolizovanou postavou *Hora*, doslova „táhnou“ (ne tlačí!) z podzemní šachty. Dvě řady postavíček, *symetricky* rozmístěných po stranách šachty (pravděpodobně v sedmi patrech nad sebou), táhnou za symbolická „lana“ vedoucí přes imaginární kladky. Sám o sobě mnohdy jako velmi potentní zobrazený *Horus* je *synchronizovaným* tahem zdvihán ke hvězdám! Po stranách šachty jsou podzemní prostory a v nich obsluhující personál.

-

Aby se *lana* neslila v jedinou čáru a smysl působení postavíčkami zosobněných sil zůstal zachován, musel kreslíř sešikmit stěny šachty. Nákres tedy *není věrným* zobrazením činnosti, jakou je otevírání jakýchsi neexistujících vrat (navíc směrem dolů a dovnitř!), *ale schematickou obrazovou náповědou*, umožňující pochopení *principu*.

Hřmící „*Setova křídla*“ se rozprostřela až vysoko nad zemí.

Myslím, že v této souvislosti a z tohoto pohledu je bezpodmínečně nutné nově interpretovat hieroglyfy, a nejen u tohoto obrázku!

Také kořeny *Achnatonovy* „monoteistické náboženské revoluce“ je třeba hledat jinde než ve slunečním kultu. *Atonův disk* (obr. 29) *není* zobrazením slunečního boha! Na některých reliéfech zobrazené symbolické ruce kulovitého objektu možná demonstrují síly, umožňující zachycení ze Země přilétajícího tělesa, nebo jde o určitou dobu „*cargo kultu*“. Oporou první verze je „*ankh*“ poblíž vstupního otvoru (brány nebes?)...

Jak provrtat vzduch

I když je to k nevíře, pořád to ještě není všechno!

„Horovým okem“, měnicím barvu z modré na červenou, je pravděpodobně míněna *vyšokým napětím nabitá hlavice lodě!* Na originálu má oranžově červenou barvu.

Vypovídají slova „...*bohové dole hovořili s bohy nahoře...*“ o spojení mezi základnou a posádkou mateřské lodě, nebo o komunikaci mezi

obsluhami podzemního pracoviště a povrchové energetické centrály? Nebo jde o silné výboje vysokého napětí, jejichž úkolem bylo *zředit vzduch v hlavní lineárního motoru (tunelu) bezprostředně před startem?* Ústí šachty sloužilo jako izolátor. Ten měl pravděpodobně zabránit, aby se náboj vysokého napětí nevybil ze startujícího tělesa proti zemi!

Všechny postavy na obrázku se dívají směrem ven, i když by se u přihlížejících zvědavců dal očekávat spíše opak. Chtěl malíř naznačit že záblesk v okamžiku, kdy loď opouštěla ústí kanálu, mohl ohrozit zrak?

Co znamená zmínka o „*světelných schodech*“ v popisu startu: „*Ne-beský žebřík je zde; světelné schody jsou odkryty...*“? Jen vnitřní osvětlení šachty během předstartovní kontroly? Nemá překlad znít: ... *nebeské schody jsou připraveny?*

V horní části tělesa, před zúžením pod vlastní kabinou, je vyobrazena komora s jakýmsi pravidelně seřazenými protilehlými hroty. Možná jsou to složené padáky. Je tu ovšem i jiné vysvětlení: celek (včetně cívky ve dně lodi) připomíná *konstrukci Teslova vysokonapěťového transformátoru s rotujícím jiskřičským těm.*

Zařízení mohlo pracovat i s energií, indukovanou v tělese lodi *během rychlého pohybu v silných magnetických polích.* Konstruktoři mohli využít i výbojů vysokého napětí, ke kterým docházelo při vypínání mějících cívek!

Obal rakety by pak plnil funkci „palce“ v rozdělovači automobilového zapalování. Výboj, který přeskočil na spodní část tělesa, byl vyzařován (proti střídavě zemněným a na výstupy cívek připojovaným elektrodám ve stěnách kanálu) z trubicových elektrod, vyčnívajících z *dvanacti záhadných nástaveb, lemujících svrchní okraj ochranného štítu.*

Byla tímto způsobem přenášena i část energie na následující cívku? Schéma zapojení možná je na jiném obrázku. Ale nepředbíhejme.

K němu se ještě dostaneme.

Proč je *pruhovaná „tyč“ spojující servisní modul s horní hranou štítu* namalována tak, že vypadává z rámce jinak přísně logické kompozice? (Je jí vidět v řezu i pohledu.) Vypadá stejně jako kabely vedoucí k jakýmsi předimenzovaným „žárovkám“ (nebo poddimenzovaným bůžkům, kteří je nesou?). Je to součástí aerodynamické ochrany, anebo vodič napájející nástavce na okraji štítu? Naproti tomu tajemná slova o *hale, do níž se přivádí severní vítr, a slib „bohyni“ faraovi, že ho pozvedne osvěžující severák* mají velmi jednoduché vysvětlení. Jako v mnoha jiných případech je zde zaměněna příčina a následek.

Do haly - na spodní konec startovací šachty - *musel být vyrovnávacími kanály přiváděn vzduch, jinak by startující loď vyvolala v podzemních prostorách podtlak!* Předtím asi startovala jiná posádka, a to v tunelech vyvolalo pořádný průvan. Cestující byl uklidněn vysvětlením, že jev souvisí s provozem základny. Také start jeho lodě *vyvolá v podzemí silný vítr - severák...* - nejsilnější vítr, vyvolávající v Egyptě písečné bouře!

Kolik stupňů asi měl „světelný žebřík“? Sedm?

Sedmé nebe, sedm *sfér*, sedm *stupňů zikkuratu*, sedm *sekcí*, sedm *cívek...* Sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna... Start!

- Kabina lodě, obsahující systémy zabezpečující životní funkce posádky, je spojena se servisním modulem.

- Kompletní souprava je vsunuta do hlavně lineárního katapultu. Těsně před startem je v nejspodnější části servisního modulu roztočen vně umístěným statorem mohutný rotor. Ten uvede do pohybu soustavu stabilizačních setrvačníků. Ty během druhé fáze letu odevzdávají akumulovanou energii čerpadlům raketových motorů.

Po odhození servisního modulu (SM) přebírají motory stabilizační funkce.

- Těleso se z generátoru umístěného v horní části SM, nebo ze stěn tunelu nabíjí vysokým napětím. Hlava stroje mění barvu - kolem srší oranžové výboje. Kanál je „prostřelen“ výbojem vysokého napětí, který způsobí silné zředění vzduchu.

Ve stejném okamžiku je těleso lodi vyzdviženo magnetickým polem. Logaritmickou řadou stoupající rychlostí je stále delšími cívkami katapultu urychlováno až k ústí šachty.

- Při opuštění hrdla startovního kanálu se vyrovnává potenciál mezi lodí a vzduchem. To se projeví silnými výboji. Důsledkem je další zředění vzduchu a ztlumení nárazu ovzduší na předlodě, opouštějící tunel rychlostí 500-700 m/s

Ví někdo jaké přetížení působí v *tělese s vlastní gravitací?*

V těsném okolí ústí odpalovací šachty se to hemží životem. Tak ne-vypadá krajina, týraná plyny mohutných raketových motorů.

K možnostem získávání elektrické energie (řádově MW) nutné k provozu popsané techniky se vrátíme později. Jisté je, že mezi egyptskými kresbami a reliéfy nacházíme vyobrazení předmětů, které lze bez problémů interpretovat jako elektrická zařízení.

Efektivněji než dnes!

- Kontejnery s materiálem nebo kabiny s posádkou byly zachyceny u mateřské lodě a po odbavení vráceny zpět na Zemi. O průletu atmosférou a *znovuvyužití komponentů návratového modulu* svědčí známky ožehů na kabině a štítu.

- Některé méně zkreslené pyramidové texty podrobně popisují před-startovní přípravu cestujících a start lodě s tříčlennou posádkou.

Servisní modul s nádržemi a elektrickým zařízením se vracel na Zemi stejně jako boostery raketoplánu. Kdo spočítá potřebný (a možný) impuls a příkon podzemního startovacího zařízení?

Účinnost paliva používaného ve druhé fázi letu mohla být stejná nebo o málo vyšší než u dnes používaných směsí.

Výhody popisovaného systému:

- Obrovská úspora paliva a váhy konstrukce. První stupeň nosné rakety odpadá. U našich „moderních“ nosčů, včetně těžkých předdimenzovaných motorů opatřených komplikovanými turbokompresory, tvoří *podstatnou část startovní váhy*.

Pohled na kolosy, které s sebou z odpalovacích ramp pomalu vlečou palivem nacpaná břicha, důvěrně známe z televizních přenosů. *Motory lodě, vyobrazené před více než 3000 lety, tento balast zvedat nemusí!*

- Poměr mezi hmotností konstrukce, užitečnou nosností a výkonem posledního stupně, je nesrovnatelně příznivější než u námi užívaných raketových systémů.

- *Celková výška startující lodě činí maximálně 19 metrů.*

Výšku kuželovité kabiny podle vyobrazených žiraf a palem, které se zdají být zachyceny ve správném měřítku, odhaduji na zhruba šest metrů. Průměr štítu a dna servisního modulu, který se směrem ke kabině zužuje, je přibližně pět metrů. Mezimodul spojující obě tělesa je asi dva a půl metru vysoký. Postavičky v popředí se vzhledem ke zobrazeným žirafám zdají být poněkud větší, jak se na správné „bohy“ sluší. Možná je to i perspektivou.

- Možnost startů v rychlém sledu. Díky centrování magnetickým polem a soustavou setrvačníků, které startující loď udržují přesně uprostřed kanálu, se odpalovací zařízení nijak nepoškodí. Vypouštěná tělesa jsou poměrně malá a lehká. Složitá doprava na rampu odpadá.

Nejdůležitější a nejnákladnější součástí systému je servisní modul, který ovšem lze použít mnohokrát.

Zpráva od přítele „Zachariáše“

Prekvapivý odkaz na létající objekty, připomínající jednotlivé komponenty uvedeného systému, najdeme v biblickém vyprávění, připisovaném „proroku“ Zachariášovi.

Škoda, že původní text je krácen, zpřeházen a doplněn o smysl postrádající interpretace.

„Zachariáš“ je napsán „ich-formou“ (v první osobě jednotného čísla). Text tedy zapsal nebo nadiktoval někdo, kdo popsané viděl na vlastní oči. V úvodu tohoto „proroctví“ je téměř obligátní poznámka: vypravěč tvrdí, **že nespal, ale po události si připadal, jakoby se probudil ze sna**. S podobnou formulací se v bibli setkáváme často. (Je pravděpodobné, že byla dodána redaktorem, který hlavolam vyřešil tím, že nepochopitelné události jednoduše „odkázal do říše snů“ stejně jako jeho kolegové u Jáкова nebo výpovědi evangelistů. V průběhu děje však nutně dospějeme k názoru, že domnělé „vidění“ bylo reálným zážitkem.)

„Prorok“ se stal **svědkem nouzového přistání po neúspěšném startu kosmické lodě**. *Možná nemohl viděné popsat jinak, zážitek byl tak neskutečný, že mu nutně musel připadat jako sen prožitý v bdělém stavu*. V textu užitá přirovnání jsou perfektní. Není snad film, který v kině často doslova *prožíváme*, vlastně totéž?

Když je z mysu Canaveral vypouštěn kosmický transportér, jsou známa veškerá kritická místa dráhy letu. Ve vodách Atlantiku hlídají lodě, ve vzduchu křížují letadla. Jsou zde proto, aby posádce v případě nezdařeného startu mohla být poskytnuta okamžitá pomoc.

Návštěvníci pochopitelně znali slabosti své techniky a lze si představit, že v bodech předpokládaných nouzových přistání měli rozmístěny záchranné týmy, se kterými se lidé v případě, že vše probíhalo podle plánu, nikdy nesetkali.

Očitý svědek výjimečného případu, řekne mu podle bible Zachariáš, i když, jak si dokážeme, zdrojem informací byl někdo, kdo musel žít *dlouho před ostatními proroky*, měl štěstí. Zažil věci, o kterých se jiným ani nesnilo.

Poslechněme si jeho vyprávění.

Někde uprostřed pustiny náhodou potkal záhadného cizince a chvíli si povídali o všem možném. Problém byl v tom, že si navzájem moc nerozuměli. Pak ale věci dostaly jiný spád. Cizinec náhle ukázal vzhůru:

Potom opět pozdvihla oči svých, užřel jsem, a aj, kniha letěla. I řekl mi: „Co vidíš?“

Jemuž jsem řekl:

„Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvadsíti loktů a šířkost desíti loktů.“ (Zach. 5. 1 a 2)

„Knihou" je samozřejmě myšlena role - svitek - váleč o průměru zhruba 5 a délce asi 10 metrů. Byl to odhozený *servisní modul* lodě, která se dostala do úzkých! Vzápětí dosedla na zem i kabina: „*Pozdvihni nyní oči svých a viz, což pochází.*”

I řekl jsem: „ Co jest? ”

Kterýž odpověděl: „Toto jest efi pocházející. ”

(Efi - také míra *Bath* - kónická nádoba o obsahu 361, používaná jako odměrka, tvarem podobná známé „džezvě" na vaření kávy.)

Řekl také:

„ *Toto jest oko její, prohlédající všechnu zemi. ”*

A aj plech tlustý olověný nesen byl, a přitom žena jedna, kteráž seděla u prostřed té efi.

I řekl:

„*Toto jest ta bezbožnost. ”*

*I uvrhl ji do prostřed té efi, uvrhl i ten plech olověný na vrch její. A pozdvihna oči svých, uzřel jsem, a aj, dvě ženy vycházely, **majíce vítr v křídlech svých**. Měly pak křídla podobná křídům čápím, a vyzdvihly tu efi, mezi zemi a mezi nebe. Tolik Bible kralická. Jiný překlad (Zwingliho Curyšská bible) se na tomto místě vyjadřuje ještě zřetelněji:*

*A hle, olověný **příklop se pozvedl, a hle, uprostřed odměrky (Schef-fel) seděla žena. A on řekl: „ To je zlomyslnost. ” A vrhnul tu ženu zpět do té (nádoby) a zabouchl příklop do jeho otvoru. ”** (Zürcher Bibel, 1931; Sach. 5.7-8)*

Přítomný technik - „anděl" - se přesvědčil, že posádka přestála nouzové přistání v pořádku a vyměnil si s ní několik slov. Kdo později přidal poznámku o zlomyslnosti se asi nikdy nedozvíme...

Zachariáš ani jeho následovníci si ovšem „uvrzení ženy zpět do efi" nedovedli vysvětlit jinak, než jako trest. On sám by se v takové „nádobě" zřejmě necítil dobře.

Každý, kdo zblízka viděl kabinu *Mercury*, s ním jistě bude souhlasit. Evropané nemusí jezdit až na Floridu. Kabina je k vidění v Technickém muzeu ve švýcarském Lucernu. Člověk malé postavy seděl v žalostné pozici skrčence, namačkán jako zbytečná přítěž mezi spoustu kabelů, hadic a přístrojů na špičce explozivním palivem nabitého stroje o výkonu milionů koní...

Zachariáš viděl *kabinu stojící na přístávacích podpěrách* - na „nožkách" - proto „*pocházející*". Byla vybavena průzorem - „*okem přehlížejícím všecku Zemi*". Vstupní otvor byl uzavřen bytelným příklopem z šedivého kovu.

Z místa nouzového přistání ji na základnu přemísťovala okřídlená transportní jednotka, řízená ženami.

I řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil se mnou: „Kam ony nesou tu efi?"

„...*aby sobě vystavěla dům v zemi Sinear, kdež by utvrzena byla a postavena na podstavku svém. ”* (Zach. 5. 5 až 11)

Hopla! Za časů domnělého Zachariáše země Šinear (Sumer) už dávno neexistovala!

Tato slova ukazují, že záznam je mnohem starší, než si myslíme! V **tom** případě máme co do činění s *velmi starou biblickou raritou*.

Pro „Zachariáše", který zřejmě nebyl někde na cestách, ale na „domácí půdě", je událost novinkou - nikdy se s ničím podobným nesetkal. Pokud by bydlel v prostoru určeném k regulárnímu přistávání, zřejmě by se moc nedivil a běžné události jistě nepopisoval jako „sen". Ledaže by si opravdu zařadili pozdější kopisté a redaktoři.

Užití formulace „...*majíce vítr v křídlech svých...* " opět poukazuje na očitě svědectví. Zachariáš si povšiml, že **zdroj** větru - síly potřebné k přemístění nákladu, byl v křídlech! Cítil nápor větru, nebo viděl jak stroj (stroje) víří prach?

Mimo jiné: zmínka o **ženách** (ne andělech!) v **roli létajících bytostí** je v biblickém textu jedinečným fenoménem!

„Anděl", ač humanoid mužského pohlaví, se od člověka jistě něčím lišil. (Také u Abrahama se v souvislosti s „malachim" - vyslanci - dočteme: „...*a vstali muži a šli do Sodomy. ”*)

Jisté je, že si spolu hezky popovídali a *Zachariáš se nebál*. Nepadl tvář do prachu, ani *necítil potřebu zastřít si tvář „ aby nepatřil n a Boha a neumřel"*. Tyto obavy se objevují až za *Exodu*. Mají zcela jiný důvod.

Dům v Sumeru?

Zmínku o Sumeru (zemi Šinear - Strážců) najdeme v bibli jen zřídka. Například v souvislosti s „šinearským pláštěm", částí kořisti, zatajenou jedním z Jozuových bojovníků.

Biblické texty budí dojem, jako by z nich veškeré informace o Sumerech, a především jejich „bozích" (Elohim!), byly z náboženských důvodů odfiltrovány nebo alespoň pozměněny.

Zwingliho bible ve vsuvce uvádí, že řečený dům pravděpodobně měl být vystaven (jako vězení) jen pro ženu z efi. Ostatní překlady se podobné klasifikace zdržují. Překladatelé Curyšské bible současně konstatují, že jednotlivé odstavce v Zachariášovi jsou pravděpodobně zpřeházeny a zcela

korektně upozorňují na okolnost, že *originál byl s největší pravděpodobností prolnut jiným, nepůvodním textem.*

Je nejvyšší čas sestavit pro reinterpretaci mnoha textů bible něco jako "převodník" pojmů.

Zmínka v „Zachariášovi“ naznačuje, že kdesi v Sumeru musíme pátrat po jakémsi „domě“, kde byla kabina („efi“) po kontrole, nutnýchopravách a znovuvybavení opět namontována - „*utvrzena na svůj podstavek*“ (servisní modul) - aby mohla znovu odstartovat.

Ale kde a ve kterém období máme hledat?

Šťěstí přeje připraveným a kartotéka ukládaná třicet let v mozkových buňkách je někdy opravdu k nezaplacení... Gudea!

Projděme si často citovaný záznam na hliněných válcích, který po sobě zanechal jeden ze sumerských králů. Je totiž detailním popisem stavby „domu“, o kterém se zmiňuje **Zachariášův „anděl“!**

Gudeova kosmická základna

Někdy mezi -2200 a -2100 se v sumerském Lagaši pustil do práce kiš-ský král *Gudea*. Sám **bůh Ninurta** ho pověřil stavbou komplikovaného areálu, nad nímž se tyčil obrovský zikkurat.

Gudea na dvou hliněných válcích popisuje složitý úkol, k jehož splnění musel shromáždit *216 000 dělníků*, dříví z Libanonu i odjinud, stavební kámen ze vzdálených zemí (!) a hlavně - *velké množství kovů*.

Nejdříve byl postaven E.NINNU - zikkurat boha Ninurty, jehož „služební“ jméno znělo NIN.GIR.SU. Význam sumerského složeného slova je zřejmý: Strážci byli Sumery nazýváni *Dingir* - DIN - spravedliví z GIR - raketových strojů. NIN je „pán“, GIR je reaktivním nebo raketovým motorem poháněný stroj. SU neodbytně připomíná egyptský výraz *Šu* („*nebeský zdvihač*“ neboli „*ten, který zdvihá do nebe*“).

Pravděpodobný překlad Ninurtova titulu NIN.GIR.SU tedy zní:

„pán zdvihače létajících strojů“ - jinými slovy: **velitel letecké nebo raketové základny!**

Na Gudeově válci „A“ je podrobně popsán komplikovaný postup vyměřování staveniště. Zikkurat byl pečlivě nasměrován podle Slunce a sedmi stálic. Nic nebylo ponecháno náhodě, normována byla doslova každá cihla. Tu první ostatně vyrobil v průběhu zvláštní ceremonie -v *matrici zhotovené bohy* - sám král!

Důležitost díla podtrhuje spolupráce přizvaných specialistů z Elamu, Susy, Egypta a Nubie. Šlo zjevně o výjimečnou záležitost mezinárodní důležitosti. Egyptané a ostatní odborníci jistě nepřicestovali kvůli stavbě svatostánku k uctívání jim cizích a nadto *osobně přítomných* bohů!

Lagašský zikkurat měl sedm stupňů. Mystikové, tvrdící, že pyramidy a před nimi zikkuraty mají jakýsi „zrcadlový odraz pod zemí“, zřejmě vycházejí ze starých odkazů, které časem pozbyly původní smysl.

Kromě cihel bylo použito velké množství dřeva, kovů a kamene. Materiál musel být dopraven z velké vzdálenosti na lodích, protože v Me-zopotámii kamenolomy ani zdroje potřebných surovin nejsou. Gudea se zmiňuje, že zikkurat i nástavba na jeho horní platformě („chrám“) byly „*vyzdobeny množstvím blyštivých kovů*“.

„*Vybuodoval jsem Eninnu (dům pána!) z kamene a zářících drahokamů, a zpevnil ho mědí smíšenou s cínem*“...

Za účelem výroby a zpracování bronzu byl ze „země tavení“ přizván *Sandu Simug*, „kníže kovářů boha *Nintudy*“. Ten prováděl i práce na fasádě chrámu:

„*Zdivo obložil na dvě dlaně tlustým světlým dioritem a...*“ (válec je na tomto místě poškozen, písmo nečitelné). Je velká škoda, že *schází právě popis způsobu použití kovů*. Bylo by však paradoxní, kdyby podstatnou částí činnosti vybraného specialisty na zpracování kovů byly kamenické práce! (Se stejným paradoxem se za stejných okolností setkáme ještě jednou. Jinde a o hodně později.)

„*Sen se stal skutečností,*“ píše dále Gudea: „*chrám Eninnu byl dokončen: stojí zde jako zářící hora a jeho blyštivé obložení vše zastíňuje.*“ Leskl se stříbřitě *pokovený* povrch kamenného obkladu cihlové hory?

Se zdaleka dovezeným modrým dioritem použitým na opláštění zikkuratu se setkáváme i ve Stonehenge. Jaké jsou krystalické (piezoelektrické) vlastnosti tohoto nerostu?

Pečlivost provedení stavby, účast vybraných odborníků a množství použitých kovů nasvědčují *technickému účelu* díla. Výjimečné je i to, že na plánování, vyměřovacích pracích i na samotné výstavbě se podílelo množství „bohů“ *osobně*.

Sumerští bohové byli poměrně svárliví a ješitní. NIN-URT-A („*Pán v helmě Urt?*“ Vzpomínáte na Pepiho?...*na hlavě máš helmu Urt...* se dvěma „rohy“, sloužícími k propojení s Horovým okem...), meziminami příliš oblíben nebyl. Pokud by stavba měla *být jen jeho chrámem* (příbytkem), určitě by se neangažovali v popisovaném rozsahu. Povolení ke stavbě musel udělit samotný An.

Po dokončení zikkuratu se Gudeovi dělníci pustili do stavby zbývajících budov posvátného okrsku *Girsu*.

„Velká prohlubeň a velká halda byla navržena,“ zaznamenal na hliněný válec čínorodý král.

Tuto **klíčovou poznámku** zatím všichni badatelé jednoduše přeskočili, i když v textu doslova stojí, že při těchto pracích *využil moudrosti, kterou mu propůjčil sám Enki a: „... srovnal půdu, čímž zvětšil prostor chrámové terasy*“.

Nevím, jak dalece je správný překlad tohoto místa, ale předpokládám, že Gudea již organizací stavby komplikovaného zikkuratu prokázal dostatek

schopností. Proč tedy k prostému srovnání terénu potřeboval pomoc a speciální vědomosti „šéf-vědce" **Anunnaki**. A proč vlastně srovnával terén předem přepečlivě vyměřeného staveniště až *po stavbě chrámu*?

Na válci „A" je seznam více než *padesáti různých budov*, postavených poblíž zikkuratu (včetně jejich funkcí!). Úseky ohrazené zdmi, správní budovy, dvory, brány, „oltáře", byty pro různé „kněží" a tak dále. Byl zde i hangár pro božského „černého ptáka", Ninurtovo letadlo (udávané rozpětí křídel 23 m), sklady jeho hrozivých zbraní a „astronomická observatoř".

Koronou těchto prací byl „Dům mistra všech tajemství" ... a (konečně!) ŠU.GALAM - *vyvýšenina s otvorem, v textu popisovaná jako: „místo, odkud vystupuje velká hrůza budící moc, jejíž předzvěstí je záře"*.

Účel tohoto zařízení dosud nedokázal nikdo vysvětlit... Někteří usuzují, že sloužilo astronomickým pozorováním, přestože bylo umístěno vedle budov s podivnými názvy: „*nejvyšší komora*" a „*komora sedmi sektorů*". Jiné dvě budovy sloužily k „*vázání*" a „*rozvazování šňůry*"

Výraz SCHU.GALAM interpretoval A. *Falkenstein* v knize *Záznamy Gudey lagašského* jako „*místo, kde se zdvihá ruka*".

Myslím, že skutečný význam zní: „*tam kde je síla, která zdvihá -zdvíhač- zdviž*". A jsme opět u „Setova výtahu"! (Stačí si představit po-suněk, kterým bychom chtěli naznačit zdvihání, stoupání...)

V budovách sloužících k udržování spojení („vázání šňůry"- zde si opět představte příslušný posuněk) byla *umístěna komunikační a naváděcí zařízení*.

GIR.SU - velké tajemství bohů

Předchozí popis hovoří o vyvýšeném ústí jakési šachty (velké prohlubně). A právě obrovského množství materiálu, **haldoviny vytěžené z hluboké šachty - vyhloubené podle Enkiho návodu -, bylo použito k rozšíření terasy!**

Enkiho doménou byly rudné doly v AB.ZU („dolním světě") -jižní Africe. Byl tedy skutečně nejkompetentnějším rádcem při hloubení hluboké šachty v problematickém náplavovém podloží.

„Nejvyšší komorou" je zřejmě míněna centrála a „komorou sedmi sektorů" kontrolní místo, odkud se ovládalo spínací zařízení *sedmi cívek* lineárního katapultu.

Myslím, že lagašské podzemí dodnes skrývá velké překvapení... Záhadu by vyřešilo několik prostých vrtů a pečlivě provedený geologický průzkum. Víme, co hledat. *Velká, uměle vyvýšená plocha s pravděpodobností, která hraničí s jistotou, obsahuje materiál, který kdysi byl tři sta a více metrů pod zemí! V jejím centru musí být patrné známky sesuvu.*

Předpokládám, že podzemní část základny je zčásti v dosud intaktním stavu. Nepředpokládám však, že zde nalezneme pozůstatky nějakých technických zařízení. Ale kdo ví - základnu dnes možná využívá někdo jiný... Však víte, kde to je.

Zdrojem energie byl samotný zikkurat. Strážci ovládali způsob získávání použitelné energie transformací statického náboje z ovzduší! Jak to funguje ve skutečnosti, si později vysvětlíme na velmi konkrétním a lépe zdokumentovaném případě.

Trvalo ještě rok, než byl GIR.ŠU - zdvíhač raketových lodí - připraven k provozu. Dokončovací práce však prováděli *samotní „bohové", lidé sem už neměli přístup*. Pracovníci „bohové" přitom byli zásobováni množstvím potravin, které Gudea podle příkazu dodával do sýpek a skladů, umístěných poblíž zikkuratu.

Nakonec, *v novoroční den* příštího roku, provedli i konečnou kolaudaci spojenou s velkou oslavou.*Záznamná válcí „B"*, který musíme nově interpretovat, končí slovy:

Dům, který se tyčí do nebe jako hora,

lesk jeho moci dopadá na celou zem,

tam An a Enlil určují osud Lagaše.

Protože zřídili E.NINNV jako spojení nebe a Země,

je panství NIN.GIR.SU známo ve všech zemích.

(Rozprostírá se dosah kontroly Ningirsu nad celou Zemí?)

Ningirsu, budiž ti čest!

Dům Ningirsu stojí, budiž uctíván!

Svícen a sedm lamp

Po překvapivém objevu dříve citovaných shod jsem se vrátil k milému Zachariášovi a vzal ho ještě jednou pořádně pod lupu. A nebyla to chyba! V bibli jsem s rostoucím úžasem četl následující řádky:

I řekl mi: „Co vidíš? " Jemuž jsem řekl:

„Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejnjý džbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. “

„A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně džbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. “ (Zach. 4. 2 a 3)

Mimoděk jsem se zadíval na obrázek „Huovy rakety“ - a přeběhl mi mráz po zádech...

Jako by nečekaný závan větru poodhalil tisíciletý závoj, skrývající tajemství symboliky záhadného sedmiramenného svícnu, jehož popis se v různých obměnách prolíná Písmy. Ale to ještě není všechno. Následuje o nic méně šokující text:

„...Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé straně jeho? “ „...Co ty dvě olivky, kteréž jsou mezi dvěma trubícemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato? “

I mluvil ke mně řka: „Víš-liž, co ty věci jsou? “

I řekl jsem: „Nevím, pane můj. “

Tedy řekl: „To jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vši Země. “

(citáty jsou z Kralické bible, Zach. 4. 11 až 14)

Trysky, ne „olivky“, vylévající své zlato jsou u *toho*, jehož oko přehlíží celou zemi („Panovníka vši země“)!

„Zachariáš“ samozřejmě nechápal smysl toho, co viděl. *Kopie schematického nákresu řezu zkompleťovanou lodí, která mu byla prezentována*, musela být téměř shodná s vyobrazením v Huově hrobu! Tento pláněk ovšem postrádá třetí rozměr. Ani ten, kdo mu ho ukázal, mu nebyl schopen osvětlit skutečný účel a význam vyobrazených věcí. *Oběma* scházela správná slova (synonyma) k dorozumění...

V podobné situaci se může ocitnout každý, kdo se bez patřičné přípravy dá do řeči s fanouškem, propadlým kouzlu počítačů - vsadím se, že z rozhovoru pochopí možná každé desáté slovo. Pokud později o tomto rozhovoru napíše záznam, vznikne nový „Zachariáš“. V jeho zápisu bude mít jistou logiku jen to, co *viděl* — *laik nenajde žádný smysl*! Odborník na počítače sice vytuší, že rozhovor byl o něčem z jeho oboru, bude ale odkázán na slova nebo útržky vět, jež si zapisující zapamatoval alespoň ve fonetické formě.

Trvám na tom, že „Zachariáš“ musel být výjimečně vnímavý člověk.

Problém rozdílných zdrojů

Pro srovnání si přečteme předchozí pasáže ještě jednou, tentokrát ve Zwingliho Curyšské bibli:

„...Co znamenají ty dva olivové stromy po pravé a levé straně svícnu? “ „ Co znamenají ty dva chomáče (otýpky - svazky) na olivových stromech, vedle dvou zlatých trubíc, kterými stéká olej?“...Ty nevíš, co znamenají?“ „Ne, můj pane. “ „To jsou dva pomazání, kteří stojí před Pánem celé země. “

A do třetice z Překlada nového světa Svatých písem:

„...Co znamenají ty dva olivovníky po pravé straně svícnu a po jeho levé straně? “ „... Co jsou ty dva svazky proutků z olivovníků, které dvěma zlatými trubícemi ze sebe vylévají tu zlatou (tekutinu)? “

„... Skutečně nevíš, co ty (věci) znamenají? “

Nato jsem řekl: „Ne, můj pane. “ Řekl tudíž: „To jsou dva pomazání, kteří stojí vedle Pána celé země. “

Co je nanejvýš podivné - termín *Pán celé země* zde z jakéhosi důvodu **nebyl** zaměněn za jinak všudypřítomný pojem Jehova! Co se děje? A proč, probůh, vypadají „pomazání“ jako svazky a chomáče, do kterých vede potrubí?!

Máže se olejem. Zbožštěná technika, v mnoha (doložitelných!) případech personifikovaná do poslušných, Pánu sloužících cherubím, potřebovala své. Kovové části strojů musí být chráněny před vlhkem. Motory a ložiska si bez pravidelného mazání vůbec neumíme představit.

Je polévání hlav osob olejem napodobováním nepochopené „posvátné činnosti“ mechaniků, kteří se starali o svěřené „cherubíny“ (stroje)? Je jisté, že nepochopitelné (pomazávané) technické zařízení, které zdánlivě „žije, chodí, dýchá a mluví“ (vydává jakýsi zvuk), vzbuzovalo podstatně větší respekt než samotná posádka nebo obsluha.

Tři překlady z různých zdrojových textů a jeden obrázek, který shrnuje vše, co se v nich můžeme dočíst.

„Zachariáš“ nám *doslova polopatě podává všechno, co potřebujeme vědět*, dokonce dvakrát a pokaždé užívá jiných slov k přirovnání. Chce to jen umět se dívat.

Rekapitulujme si ještě jednou význam použitých pojmů:

- **efi** - nahoře otevřená nádoba kónického tvaru (kabina *bez předtím odhozeného krytu* padákové sekce);
- **konev olejnjá** - kónická nádoba podobná amfoře (se špičatým víkem - kabina s *namontovaným krytem*);
- **oko její, přehlédající všecku zem** - průzor kabiny;

• **Pán celé země**-jak jinak pojmenovat něco, co shora „vidí“, nebo z čeho lze vidět, respektive *přehlédnout celou Zemi z oběžné dráhy* - pohled, který všichni známe z televize;

- **sedm lamp** - výstupků po obvodu štítu **sedm nálevek** - trubic, které z nich vycházejí;

- **oliva**; olivka - *těleso raketového motoru*.

To vše znovu popisuje objekt na kresbě (strana 229)!

Štít startující lodě na obrázku 11 lemuje *sedm podivných výstupků s trubicemi*, které považují za elektrody vysokého napětí. Po *obvodu* jich je celkem dvanáct! Na *dvourozměrném nárysu* samozřejmě vidíme jen *sedm*. Závěr: „Zachariáš“ viděl popisovanou loď *ve smontovaném stavu jen* na obrázku. Všechno je tedy, podobně jako v pyramidových textech, popisováno dvakrát s užitím jiných přirovnání! Někdo **chtěl**, aby se to všechno doneslo až k těm, kteří pochopí!

Mezi tělesem servisního modulu („*knihou*“ - „*podstavkem*“ nebo *stojanem hlavy* „*svícnu*“) a kabinou lodě jsou na egyptském znázornění namalovány postavy „*přískřípnutých*“ bůžků. Přesně tyto útvary popisuje „Zachariáš“ jako „*olivy*“, ze kterých vyvěrá (tryská) „*zlatý olej*“. Některé překlady dokonce hovoří o dvojitém palivovém potrubí.

To, co Zachariáš neviděl v reálu (bdělém „*snu*“), se mu kdosi snažil vysvětlit pomocí nákresu. Pochopil natolik, že *nepoužil pojmu cherubím*. Všechno nasvědčuje tomu, že si s „*andělem*“ povídali hezky dlouho. Ten zřejmě zjistil, že hovoří s výjimečným člověkem a pokusil se mu vysvětlit některé detaily. Žel - pozdější kopisté (nebo naši překladatelé?) měli pro technické popisy jen málo pochopení... A zmínka o „*domě v zemi Šinear*“?

Veškeré indicie naznačují, že *původní text* pochází z doby, kdy ještě byl v provozu lagašský Girsu (asi -2270), **to je tisíc tři sta let před králem Šalomounem!**

Rozdíly v překladech rozhodně *nejsou bezvýznamné*. Mezi soubory textů přeložených do latiny a soubory, ze kterých vznikla řecká bible, je místy dost podstatný rozdíl. Překladateli použité sady podkladů se od sebe v mnohém liší.

Teprve se znalostí *účelu* popisovaných věcí a činností je možné odhadnout, který text se více blíží originálu.

Zkušenosti získané při psaní předchozí knihy, mne utvrdily v přesvědčení, že překlad *Kralické bible* je proveden velmi seriózně. Je strohý a redaktoři si dali pozor, aby nezabředli do mystických výrazů.

V některých verzích najdeme jiné, většinou teologicky ovlivněné výklady. Ale i ty nezřídka obsahují cenné logické doplňky a útržky originálního znění. Bezradní interpretátoři tato místa prostě ponechali v původním stavu. Texty proroků jsou proto doslova nabitý extrém.

(Takové kapitoly mají většinou v úvodu předsunutý text, který chce čtenáři předem vsugerovat, co si má myslet. Někdy je to doslova k popukání...)

Okó Ré

„*Osirisova křídla*“ nesla „*okó Ré*“, dopravní prostředek přidělený „*synovi Atena*“. Toto letadlo, vybavené vyklápěcími křídly, najdeme na jediném vyobrazení (obr. 20, dole).

NAR

Okó Ré je v *atmosféře létající stroj, poháněný náporovým tryskovým motorem*. Pohonná jednotka měla vícestupňový límcovitý difuzér, spalovací komoru se zapalováním, do které bylo vstřikováno palivo a výstupní trysku.

Stroje, jejichž motory *neobsahují jedinou rotující součástku*, mohou dosáhnout velmi vysokých rychlostí. Jejich jedinou nevýhodou je *neschopnost samostatného startu*. Nejdříve musí dosáhnout rychlosti, při které nápor vzduchu doslova ucpe ústí difuzéru. Teprve pak lze pohonnou jednotku nastartovat. Motor tohoto typu poháněl německou V-1.

Stíhací letoun s náporovým motorem zkoušel roku 1947 francouzský konstruktér *Leduc*.

Letadlo typového označení LEDUC 010-01, dosahovalo rychlosti 900 km/h. *Výkon motoru LEDUC*: 15,7 kN (1600 kp); *rozpětí křidel*: 10,5 m; *délka*: 10,25 m.

Prototyp, *vážící i s palivem* 3000 kg, byl vynášen pod trupem jiného letadla. Po odpoutání od nosiče se během střemhlavého letu ve spalovací komoře vyvinul dostatečný tlak a pilot nastartoval motor.

Stroj se nakonec v soutěži s letadly poháněnými klasickým tryskovým motorem neuplatnil pro malou manévrovací schopnost, danou minimálním rozpětím pracovního režimu motoru, a neschopnost samostatného startu. Armáda měla vyšší požadavky a Leducův projekt se neprosadil proti *Mirage* firmy Dassault. Pro přímý kontinuální let z místa na místo bylo toto letadlo docela vhodné.

V indické *Kalidase* je popsán 2800 km dlouhý let Rámova *vimanu* z Indie na Srí Lanku (Cejlón). Zajímavý byl zejména jeho *způsob letu* -pilot vyvedl stroj vysoko nad mraky, nato opět klesal a znovu nabral výšku. Je docela možné, že i tento stroj používal náporové tryskové motory - pilot šetřil palivo dlouhými pasážemi klouzavého letu. Na konci klesání, kdy dosahoval nejvyšší rychlosti, opět nastartoval motor, vystoupal do patřičné výšky atd.

Teď je ovšem jasné, *proč* se setkal farao s Atenovým synem v podzemních prostorách Duatu. Cestující „*vtělený*“ v pyramidových textech do faraa, použil - k cestě *do prostoru mimo atmosféru* - loď na „*Seto-vých křídlech*“ (poháněnou *raketovými motory*), zatímco jeden z „*bohů*“, který právě přistál na Zemi, čekal na „*okó Ré*“ - stroj poháněný náporovým tryskovým motorem, jež užíval, jak bychom dnes řekli: „*výklopných křidel typu Osiris*“.

Oba stroje byly postupně odstartovány stejným katapultem, i když samozřejmě každý jinak. „Okó Ré“ muselo dosáhnout jen rychlosti potřebné k nastartování pohonné jednotky. Stroj vysunul křídla a letěl na místo určení.

Ke startům by v podstatě stačilo letiště vybavené katapultem - vodící drážkou osazenou lineárním motorem, aby letadlo ještě na zemi dosáhlo potřebného startovního zrychlení.

Tato pasáž obsahuje ještě jedno velmi významné sdělení: přítomnost Atenova syna je dokladem toho, že jde o původní a později mytologizovanou reportáž! Nelze očekávat, že by dotyčná osoba, která se zde zdržovala náhodou a nikde jinde se v egyptské mytologii znovu neobjevuje, zde čekala na každou „duši“ libovolného adepta na cestu do záhrobí!

Fantastické? Přitažené za vlasy? Ani ne.

S modely podobných letadel se setkáme v Muzeu zlata v jihoamerické Bogotě. (Jeden z nich, *a nebyl to zrovna šťastný výběr*, se stal symbolem *Ancient Astronaut Society* - Archeoastronautické asociace.)

Ale nejen v Jižní Americe!

Podle popisu vzdušného souboje Setha a Hora létal Horus, jehož erbovním ptákem byl sokol, na stroji zvaném „NAR“ - „ohnivý sloup“. Je vyobrazen jako křídly vybavený válec bez ocasních křídel a směrov-ky. Podívejme se ještě jednou na stylizovaný obrázek, zřejmě jediný, který se zachoval (obr. 20).

V přední části vidíme dvě „oči“ a vzadu čáry naznačující pohyb. „Oči Naru rudě zářily“, praví legenda. Před *narem* proto jsou znázorněny paprsky... říkají egyptologové.

Z popisu průběhu souboje se dovídáme, že poté, *kdy byl zasažen paprskem ze Sethova letadla, přišel Horův „nar“ o jedno oko*. Horus pak k dalšímu boji musel použít jiný stroj, velmi záhadný „Raův disk“.

Je škoda, že pro popis Sethova „přiblížovadla“ nezbylo v historii, zaznamenané Horovými příznivci, místo.

O tom, jak vypadal ve skutečnosti a kdo vlastně byl Seth, se můžete dočíst v příští knize,

Prohlédneme-li si *obrázek naru* opravdu důkladně, v první řadě zjistíme, že dosavadní výklady podávali odborníci na mumie, kteří nemají o technice ani ponětí!

I z velmi stylizovaného náčrtku je totiž na první pohled zřejmé, že zobrazený předmět je tryskové letadlo, aerodynamicky i stylově velmi moderní koncepce.

- Má dvě paralelně umístěné pohonné jednotky, jejichž opláštění tvoří trup stroje. Takzvané „oči“ jsou evidentně difuzéry - *sací otvory motoru*.
- Domněle „paprsky“ před přídílí **znázorňují proudění nasávaného vzduchu!** S největší pravděpodobností jde o náporové reaktivní motory.

Klapkami nasávacích otvorů prošlehávaly plameny ze spalovacích komor a... „... *oči Naru rudě zářily...* “

Ten, kdo nakreslil *původní* obrázek, musel znát princip *pohonu*, jinak by *proudění vzduchu do difuzérů a z trysek motorů neznázorňoval!*

Při vzdušném souboji došlo k vyřazení jednoho z motorů {... *jedno „oko“ osleplo...*}.

Horos - Sokol - tehdy musel přistát a přesedlat na jiný stroj.

Nazca

Toto téma už vyplnilo celé knihy, jejichž autoři si pohrávali s myšlenkou, že by snad mohla být prehistorickým letištěm.

Má odpověď? Po rozborech na předchozích stránkách nemůže znít jinak než **ano! Jednoznačně ano!**

„Polní letiště“ Nazca sloužilo strojům, udržujícím letecký most mezi kontinenty.

Jeho zřizovatelé planinu velmi pracným způsobem odvodnili (místo aby ji využili jako zemědělskou půdu). Zdá se, že opatření platilo zejména *dvěma rovnoběžným trapézovým drahám*, které složitá podzemní kanalizace chrání před zaplavením občas rozvodněnou řekou *Ingenio*. Dráhy vyběhající do úzkých „nudliček“ byly v minulosti (právě v místech zúžení) vybaveny startovacími katapulty.

Letadlo bylo urychleno tak, aby naskočil motor. Výfukové plyny stoupajících strojů odvály z exponovaných míst vrstvu tmavších minerálů, pokrývajících povrch pouště. *Trapéz se tak nutně musí rozšiřovat ve směru od konce katapultu až do míst, kde letadlo dosáhlo určité výšky*. Ostatní plochy sloužily k přistávání.

Linie na planině Nazca patří k lokálnímu naváděcímu a přiblížovacímu systému samotného letiště. *Rozsáhlý systém naváděcích znaků a linií byl nepostradatelný: stroje poháněné náporovým motorem při přistání plachtí*. Musí spolehlivě *dosednout na první pokus* (stejně jako space shuttle), protože opětovné nastartování tohoto typu motoru je (vzhledem k nízké rychlosti, potřebné k bezpečnému dosednutí na přistávací plochu) nemožné!

K orientačním znakům širší síť patří například známý *andský „trojzubec“*, který pravděpodobně byl pouze jedním ze symbolů umístěných ve velkých obdélníkových polích (zejména po pravé straně „trojzubce“ se takové pole stejné velikosti rýsuje velmi zřetelně).

K tomuto velmi významnému znaku se ještě vrátíme.

Ostatní, zejména tolik obdivované obrázky ptáků, zvířat a hmyzu údajně mohly být pozdějšími napodobeninami, vytvořenými místním obyvatelstvem. Podle některých názorů sloužily k „přilákání“, nebo naopak zastrašení bohů. Tomu moc nevěřím. Jsou tak jako naváděcí linie dílem „stejně ruky“.

Obrazce, prozrazující znalost fraktálu, se totiž přesností vyměření vyrovnají známým (samozřejmě jen těm pravým!) kruhům v obilí. O těch dnes víme málo, ale jedno už je jisté- přesnost jejich vyměření v nerovném terénu *nejsme schopni překonat ani pomocí moderních laserových přístrojů...* Možná, že osádka letiště odbavující stroje na pravidelných linkách se ve volném čase prostě nudila, a my si nad tím zbytečně lámeme hlavu. Možná opravdu existovaly letky *Kondor*, *Kolibřík* nebo jakýsi *Klub létajících opičáků...* Jak to máme vědět? Cizí nám to v žádném případě není. (Obdobou je pojmenování bojových letek za II. světové války nebo názvy malých leteckých společností a podobně.) Tak.

Toto je výchozí situace, a ať někdo zkouší *seriózním způsobem* (prosím jen ne nějakým dalším paskvilním kalendářním nebo jiným kultem!) toto tvrzení vyvrátit.

Pro badatele činné „v poli“ se otevírá spousta otázek. Odpovědi mohou vést k definitivnímu objasnění domnělých záhad:

- Byla zbývající technická infrastruktura letiště i zde skryta v podzemí? Jaké tajemství se skrývá *hluboko* od povrchem pouště?
- Sloužila údajně až stovky kilometrů dlouhá síť megality vyložených podzemních kanálů (popsaných E. von Dánikenem) jen odvodnění, nebo současně i rozvodu energetických kabelů? Kde vystupovaly na povrch?
- Byla energie, potřebná k provozu letiště a výrobě paliva, i zde získávána přeměnou ze statického náboje, jehož potenciál je nejsilnější v suchém pouštním vzduchu (viz následující kapitoly)? Na které z okolních hor stálo potřebné zařízení?
- Jsou někde v okolí letiště stopy po ničivých a vše zahlazujících silách jako na Sinaji, nad Cuzcem a podobně?

Koho nebo co představují podivné, pod dolmeny umístěné sochy „na-zkánské kultury“? Chtějí snad naznačit, že „bohové“ sídlili v podzemí, v chodbách „pod kamenem“?

Zde se prozatím stále pátralo jen na povrchu. Ale všechny linie a obrázky jsou jen průvodním projevem mnohem rozsáhlejší činnosti. Je bezpodmínečně nutné nasadit podzemní radar a podívat se do hloubky „odvodňovacího systému“. Zejména okolí obou uvedených trapézovitých ploch je nanejvýš zajímavé. Někde tam jsou další vstupy do podzemí.

Pokud bude takový nebo podobný systém pro transport materiálu na oběžnou dráhu loděmi na „Sethových křídlech“ vypouštěných lineárními katapulty někdy uskutečněn, pak vězte, že všechny v textu uvedené principy, včetně dalších, v této knize z určitých důvodů nezveřejněných údajů, nelze patentovat!

Vládci dvou věží

Záhada „jaguáří stély“. Dva sloupy. Šalomounův chrám. Rozměry prvního chrámu. Atmosférická elektřina. Chrám? Kosmická energie. Elektrony a magneto—x-dynamika. Fotony, kvanty a slunovrat. Jeruzalémské elektronové dělo. Klíčem je archa úmluvy! Zesilovač. Ladění. Ověřovací zkouška. Létající král. Čerpací stanice Jeruzalém. Skrytý odkaz bohů. Opomíjená energie. Stroje na počasí? Krystaly Velké pyramidy. Metalurgická továrna v Tiahuanaku. Odkaz. Řeč symbolů. Duat v Severní Americe?Řešení záhady pohonu UFO?

Jsou věci, které člověka dlouho nenechají spát. Potvrky myšlenky vrtají a vrtají. Nutnost zachovat si orientaci v nepřehledném množství materiálů a indicií vyžaduje neustálou kontrolu správnosti zařazení. Tak se stává, že známý obrázek nebo stokrát viděná fotografie znenadání odhalí dosud nepochopený význam a logický smysl. Totéž platí i o mnohokrát přečtených textech.

Lidská paměť je potměšilá. Někdy nás (mne v případě telefonních čísel) žalostně nechává na holičkách a jindy, naprosto nečekaně, spojí do logického celku zdánlivě nesouvisející indicie, načtené kdysi před léty. Jako by cosi čekalo na jediný chybějící článek, který nám nakonec naservíruje čirá náhoda. Nebo štěstí opravdu přeje připraveným?

Více než dvacet let mne nenechává v klidu záhada původu a smyslu shodných architektonických prvků a symbolů, užívaných ve všech koutech světa:

Prokazatelně věkovitá symbolika se zažila natolik, že si v podobě stylizovaných ozdobných prvků našla cestu i do architektury dneška. Je to prvek tak všední, že se nad ním už nikdo nepozastaví. Mám na mysli párek věží nebo sloupů, jež zdaleka nelemují jen dveře, brány a vchody chrámů. Jsou takřka všude. Odkud pochází prapůvodní předloha?

Souvislé propojení obrazovými a logickými indiciemi se vylouplo úplně nečekaně, jak tomu v takových případech bývá. Při prohledávání paralelních zdrojů pro text předchozí kapitoly a s tím spojeným obrazovým materiálem. Nevím, čím to, ale vždycky najdu něco jiného než to, co právě potřebuji. Asi v tom mám binec. Ale co. Pořádek prý mají pitomci, inteligentní člověk zvládne i chaos...

Vpadnout do následujícího tématu bez úvodu by u méně informovaných čtenářů mohlo vyvolat zmatek. Bude lepší vzít všechno pěkně po řadě, i když znalci se možná budou chvíli nudit. Možná...

Záhada "jaguáří stély"

Návštěvníci limského *Museo Antropológico y Arqueológico* mohou od roku 1873 obdivovat dioritovou stélu, kterou tam z naleziště v *Cha-vínu* dopravil *Antonio Raimondi*.

Najednou se mi ocitla v ruce její kresba. Než jsem ji napůl mechanicky založil tam, kam jsem se domníval, že patří, povšiml jsem si něčeho, co mi dosud ucházelo. Stéla (na obrázku vlevo) je rozdělena do sedmi „poschodí“!

Sáhl jsem do knihovny po knize *Indiáni bez to-mahavků* a nalistoval příslušnou pasáž. Až později mi došlo, že právě stylizovaný obrázek Raimondi-ho stély je použit ke grafické výzdobě vnitřní obálky Stinglovy knihy. Omen? Když si uvědomím, co následovalo, nepochybně. (Ale o tom je opravdu až ta další kniha, sem by se to tématicky nevešlo.) O tomto jedinečném reliéfu byla sepsána hromada odborných pojednání, vyznívajících přesně ve smyslu představ té či oné archeologické školy. Jelikož nejsem zatížen školním způsobem škatulkujícího myšlení, vidím v Raimondiho stéle sice *odcizené, ale přesné stylizované schematické znázornění fázi startu z tunelu lineárního motoru*. Nepřeháním. Jsou zde i detaily, které naprosto zapadají do předchozích úvah.

Zřetelně rozeznáme uspořádání do sedmi základních sekcí, z nichž na každou stranu ústí vždy jakási „berla“, připomínající známý egyptský symbol. K těmto útvarům směřují hlavy dlouhých hadů. Plazi propojují i jednotlivé bloky. Vše je naprosto symetrické a celek se dá technicky interpretovat jako *schéma elektrického zapojení*.

Všechno podtrhuje známá symbolika „*kočičí (felidní) síly*“, potažmo *postava jaguáří síle vládnoucí bytosti, z jejíž hlavy všechno vychází*. Opírá se o pozoruhodné, žezlům podobné sloupy. Je s nimi dokonce propojena. Zcela nahoře je *symbol propletených hadů!*

A právě zde je skryta další indicie.

Představme si start rakety z Duatu nebo Gir-šu. Lod' vylétá z ústí tunelu - silný záblesk, zahřmění a posléze, až ve velké výšce, se odehrálo úchvatné divadlo.

Čtyři temně hučící raketové motory, nesoucí zlaté zářící „nebeskou komoru bohů“, kreslily na obloze sluncem prozářené *kondenzační pruhy*. Těleso se mírně pootáčelo, takže se kroutily jako — *propletení plazi!*

Přízrak dávno zmizel z očí zkoprnělých diváků, ale ty hadí pruhy, ty tam ještě dlouho zůstaly.

Z logiky dosavadních technických interpretací zařízení kosmodromů Návštěvníků lze vyvodit následující možnosti:

- „*zuby jaguára*“ v centru motivu (kolem osy stély), kde připomínají jakési bizarní zdrhovadlo, symbolizují sršící *elektrické výboje*. Záblesky, které „*koušou*“ -jsou nebezpečné jako blyštivé špičáky obávané šelmy.

- podivná „*žezla*“, která „*jaguáří*

muž“ (jak tuto *alegorickou postavu* pojmenovali fachidiocii propadlí amerikanisté) svírá ve svých spárech, *mají přímou spojitost s elektřinou*.

Možná si myslíte, že jsou to všechno příliš divoké spekulace. Nevadí, polepším se a slibuji, že bude mnohem hůř...

Veškeré dosud sesbírané poznatky tvoří cosi jako šipku, naznačující určitý směr. Máme tu mimo jiné i další, těžko vyvrátitelné svědectví o *kulturním mostě mezi „starým“ a „novým“ světem*. Nejsem lingvista ani archeolog nebo amerikanista, dokonce ani jiný *-log*, či *-ista*. Ale právě proto se nespokojím s nějakými v učebnici nalistovanými termíny a oficiálním vysvětlením. Musím na to jít od trochu jiného lesa.

Odhlédněme od výrazných prvků zla, provádějících krvavý jaguáří kult jihoamerických úpadkových civilizací.

Možná, že jimi popisovaní krvežízniví „jaguáří trpaslíci“, kteří se před kýmisi skrývali v nekonečných podzemních katakombách, nepředstavují s lidstvem spřízněnou rasu nepozemských „bohů“, ale E.B.E. To je jiný, rámeček této knihy přesahující problém. Věnujme se technickým artefaktům, ať už tato technika sloužila komukoli.

I když se se vám to možná bude zdát divné, pro vysvětlení záhady dvou sloupů si zajdeme ke slavnému biblickému králi. Ten, před mnoha staletími vystavěl v Jeruzalémě za pomoci jakýchsi „bohů“ technický zázrak, maskovaný jako chrám. Nesmysl? Kdeže.

Opřeme se o pořádný kus stabilní mědi a kanonizovaný, a tudíž nezpochybnitelný biblický text.

Králem, kterého mám na mysli, je Šalomoun. G. H. Wells ho ve svých *Dějínách světa* nazývá bezvýznamným „králíkem“, který, ve srovnání s egyptskými a babylonskými panovníky, byl úplně chudšas.

Utrousil ironickou poznámku o tom, že královský palác byl daleko větší než slovný chrám. Poukazuje na jeho rozměry, které byly ve srovnání s chrámy egyptských bohů opravdu miniaturní. Jenomže kvantita není kvalita.

Nebylo to samo sebou. Ono to mělo velmi pádný důvod. Shrňme si všechno, co může technik vyčíst z běžně dostupných popisů. (Omlouvám se, pokud mi něco ušlo.)

- Chrátovému průčelí vévodil pár *mohutných sloupů*, jejichž rozměr a způsob zhotovení byl výjimečně dobře zdokumentován. Mají dokonce svá jména. Vpravo stojící kovový válec byl *Jachin*. Bývá překládán jako: *Jahve dává sílu {moc}*. Název druhého, *Boas*, znamená: *ten, v němž sídlí síla {moc}*.

- Víme, že při slavnostním zasvěcení chrámu se opakoval na jiném místě bible popsáný úkaz - zapálení oběti přeskokem mohutného elektrického výboje (blesku). Tentokrát ne mezi „Slávou Hospodinovou“ a oltářem (M.III. 9.24). K výboji došlo *mezi oltářem a sloupy!* (Par.II.7. 1)

- Ze silného, pryskyřiči prosyceného dřeva zhotovené a *ryzím zlatem oboustranně potažené* přepážky, strop a podlaha hlavní svatyně chrámu (vestavěné do kamenné konstrukce) byly z technického pohledu dokonalými *velkokapacitními kondenzátory*.

Masa kovu vnějšího obložení byla vodivě spojena se sběrači atmosférické elektřiny. Hřeben a okraje obrovské střechy lemovaly *zubaté* lišty z pozlaceného kovu, uzemněné ve vodních cisternách (zdroj: *Keбра Negest*). Prokop Diviš budiž pozdraven...

- Plošina, na níž stál chrám, včetně nádvoří, byla perfektně izolována několika vrstvami kamenných bloků, proložených mohutnými cedrovými trámy. To zajišťovalo i flexibilitu základů stavby v případě tehdy zřejmě častějších zemětřesení.

Některé prameny uvádějí, že pozemek byl vybrán *především proto, že byl místem dopadu obrovského meteoritu*.

- V prostoru *vnějšího* oltáře se bylo záhodno pohybovat jen ve speciálním obleku; jakési přenosné *Faradayově kleci*, obdobě ochranného oblečení dnešních techniků pracujících na vysokonapěťových zařízeních. Podrobný popis najdete v Exodu (M.11.28. 1 až 38).

- Krátce poté, kdy byl chrám uveden do provozu, kněží zcela nedůstojně utekli; nemohli „sloužit“, protože ho „začal naplňovat Hospodinův oblak“ (Král.I. 8.10 a 11 a Par. II. 5.13 a 14). To pro začátek postačí.

Je všechno jen náhoda?

Vzhledem k tomu, že se neustále opakují stejné příznaky, přišel čas na několik s tématem zdánlivě nesouvisejících otázek. Zapomeňme přitom na oblíbené „astronomické kultury“ a „náhody“.

Podívejme se na věc z čistě technické stránky.

- Proč byla většina center starověkých kultur na severní polokouli *zakládána podél a na {dnešní!} 30. rovnoběžce*? Z kultovních astronomických důvodů?

- Jaký smysl má *orientace vchodů, a tím i vnitřních komor chrámových staveb na východ slunce v den rovnodennosti nebo slunovratu*?

- Proč byly stavby sumerských chrámů po generace urputně obnovovány na stejných místech a s orientací odpovídající původnímu „bohy určenému plánu“, někdy doslova v několika (stratigraficky) historických „patrech“ nad sebou?

- Stála na počátku kultovní tradice dřívější *nutnost*? Jaká a od kdy?

- Může mít orientace na konkrétní pozici východu Slunce v určitém období významný *vliv na provozování nějaké neznámé technologie*? (Viz Gudeův Girsu.)

- Využívala jakási technologie interakce mezi slunečními a zemskými gravitačními, elektromagnetickými, magnetickými nebo jinými silami?

- Jakému účelu sloužila v sumerských a biblických textech často podrobně popisovaná složitá „*výbava svatyní*“ *původních* chrámů všelijakými „cherubíny“ a výzdoba drahými kameny (*krystaly*)?

Za vším asi nebude pseudokultovní matematika a astronomie. To pak můžeme kteroukoli exaktní vědu, například matematiku, označit za kult dnešních fyziků!

Oříšky jsou k tomu, aby se louskaly. Jenže - není zájem. Domněle zaostalý starověk byl a je hřištěm, vyhrazeným týmům mumie vykopávajících

archeologů, za nimi paběrkujícím „historikům" a zástupu fanoušků „historických" románů.

Škoda. Mumifikovanou techniku by nikdo z nich nikdy nehledal ani nepoznal. Dokážeme si, že skutečnost daleko předčí veškerou fantazii...

Kolik technických reliktů se porůznu válí někde v krabicích, označených nápisem KULTOVNÍ PŘEDMĚTY?

Dva sloupy

Klíč k neuvěřitelně účinné technologii sloužící k získávání energie je skryt v *architektuře!*

Dvojice jakýchsi „májky" připomínajících sloupů nebo liliemi či zubatým cimbuřím zdobených věží najdeme už na nejranějších sumerských vyobrazeních (obr. 22, na protější straně). Ukážeme si, že původně byly velmi důležitou součástí rafinovaného *technického know-how*

Postupem času, za vydatného přispění historiků a téměř vždy vítězícího zapomnění, byly a jsou považovány za jakousi nezbytnou a *symbolickou* ozdobu chrámů. Prakticky nikde na světě neexistuje chrám nebo chrámový komplex, kde bychom se s ní, ať už ve formě páru sloupů, věží nebo obelisků nesešli. Na počátku ale bylo všechno jinak.

Podivné chrámy, spojované s úkazy prováděnými „božím ohněm" (o jehož fyzikálním charakteru není pochyb), nebo „chrámy", kolem nichž se hemžili létající bohové, si přímo vynucují odpověď na otázku:

Skrývá se v architektuře těchto staveb jakási dosud přehlížená informace o tom, jak získat efektivním způsobem levnou energii?

To vůbec není od věci. Z principu laseru, a nakonec i atomového reaktoru, víme, že k dosažení nečekaných výsledků stačí prostě *geometrické seskupení* naprosto primitivních součástí.

Nelze se nepozastavit nad tím, kolik badatelů (i „nekonformních") neumí překonat magickou hranici zažitého způsobu myšlení.

obr. 22

Při všech snahách o nové výklady smyslu snažení dávných „bohů", jimž jsou na druhou stranu ochotni přiznat schopnost cestovat v kosmických lodích přinejmenším od planety k planetě, se zaplétají do naprosto zmatečných úvah o vyznávání „kalendářních kultů" atd., historiky bez ubrousků servírovaných nesmyslných úkonů, jen proto, že z vlastní pohodlnosti využívají *zastaralé, na dílčích poznatkách a axiomech vykonstruované teorie a terminologii fachidiotů*. I když si to za nic na světě nepřipustí, plují při vší nekonformitě na stejné lodi. (Užitý výraz není tak hanlivý, jak zní. *Fachidiot* bývá fantastickým odborníkem ve svém oboru. Trpí jen jedním neduhem - při vší odbornosti nevidí *souvislosti*.)

Prohlásit, že se Sumerové vyznali v astronomii, ba dokonce, že měli znalosti, které se v mnohém vyrovnají poznatkům moderní vědy, byla kdysi obrovská, přímo revoluční troufalost. Dnes je to v zasvěcených kruzích bráno jako nesporný fakt.

Problémy nastaly až tehdy, když na základě tohoto poznatku někteří badatelé zveřejnili na svou dobu převratné hypotézy. V důsledku toho se jejich příznivci snaží seč mohou, aby nacpali všechny tajemné „vo-tivní předměty" a symboly do přihrádky s nápisem Astronomie, zatímco odpůrci je nadále nechávají v tichosti zmizet pod koberec.

Pokud se „nečinu" zmizení doličných předmětů dopustí akademik, je to pochopitelné - nemůže a neumí jinak. Badatelé, kteří tvrdí, že hledají historickou pravdu, si takový luxus dovolit nemohou.

Časy a přístupy se mění jen zdánlivě. Nevěřte?

„Dnešní dějepisci jsou většinou muži velmi učení; spíše se obávají, že by se mohli o vlas zmyšlet, než že nevystihnou dějinné souvislosti; spíše se bojí nepochybné směšnosti, jež jim hrozí z nesprávného data, než výtky, že nějakou dějinnou událost pochybně zhodnotí.

Je docela v pořádku, že za dnešní chvátavé a překotné doby má celá třída mužů oddaných své vědě tak vysoké poněti o jemné přesnosti. Ale tato vysoká měřítko podrobné správnosti nám nedávají pražádnou naději, že najdeme u dějepisců, čeho hledáme. Pro ně by to nebyla úloha přitažlivá, nýbrž kormoutivá.

U nich musíme spíše hledati nahromaděný materiál nežli seskupené a uspořádané výsledky. Podávají nám nyní v četných svazcích, psaných mnohými odborníky s různých stanovisek a s příjemnou rozmanitostí ducha i úmyslů, veliké a krásné kompilace, které mají neobyčejnou cenu -pro učence..."

(H. G. Wells, předmluva ke knize *Dějiny světa II.*, opravené vydání podle IX. vydání anglického; Dr. Ot. Štorch - Marien, Praha 1936)

Nikdo, kdo se ztotožňuje s myšlenkou, že lidstvo bylo vytvořeno „bohy" - astronauty příšlymi odněkud z prostoru -přece nemůže jedním dechem tvrdit, že tyto v kosmických lodích (podle nich mnohdy mezihvězdných) létající bytosti měřily přesný čas slunečními, přesýpacími nebo vodními hodinami.

Je nesmyslné předpokládat, že natolik technicky vyspělé bytosti budou měřit úhlovou výšku hvězd nad horizontem pomocí „průhledítek z kravských rohů, připevněných ke dlouhým tyčím". V „lepší" případě se jim klidně připiše, že k tomu užívaly sklonu stěn, jen za tímto účelem budovaných, obrovských zikkuratů...

Ne. Nesmějte se. To jsou neustále omílané, opravdu vážně míněné a zveřejňované argumenty!

Co na tom, že (a už pár set let!) stačí použít obyčejný sextant nebo te-odolit, hodinky a buzolu, abychom mohli kdekoli určit, ve kterém místě vyjde Slunce v den slunovratu. Prehistoričtí *astronauti* z tohoto důvodu stavěli obrovské chrámy a computerová zařízení typu Stonehenge. Tak stojí psáno...

Chtěl bych opravdu vidět zařízení, která na palubách svých kosmických lodí užívali k navigaci. Těch tun kamení a kravských rohů, které museli vozit s sebou...

Motivem dvou sloupů se zabývali mnozí. Kdybych zde měl citovat všechny závěry a názory, které jsem na toto téma přečetl, měla by jen tato kapitola asi čtyři sta stran. Jeden výklad lepší než druhý. A *všechny, bez rozdílu*, jsou kalendářně-astronomické!

Mezi nimi jsou i takové perly jako „zdvojený pilíř slunečních hodin“. To nemá chybu! Stín jednoho z totožných obelisků nestačil k tomu, aby na příslušné škále současně ukazoval čas a měsíc v roce! Astronomická pozorování hořt vyžadují křížovou kontrolu... (Příslušné stupnice, ani náznaky potvrzující uvedenou funkci, nebyly *kolempárových obelisků* nikde nalezeny.) Teď ale vážně. Dřívější Egypťané používali pro párové obelisky název *Techen*. „*Tento výraz je tak starý, že jeho původní význam zapomněli už v rané periodě.*“ (Budge)

Je možné, že výrazy *Jachin* a *Techen* jsou odvozeny od akkadského *Chunnu* - „*správně postavit*“ nebo „*rozsvítit světlo*“, či „*zapálit oheň*“. Výraz *Chunnu* má zřejmě kořen v sumerském výrazu *GUNNU*, který má dva významy: „*denní světlo*“ a „*trubice*“ (Sitchin).

Původní piktogram (obr. 22, střed) zvětšující tyto „svíčky“ je skutečně nanejvýš podivuhodný!

Gudea, který v areálu Ningirsu vztyčil *sedm* takových sloupů (*tři páry*, a jeden stojící na konci prodloužené severovýchodní osy schodiště zikkuratu), jim říkal *NE.RU - svíce*. Sitchin jde v knize *When Time Be-gan* ve svých úvahách dokonce až tak daleko, že se ostatních šest snaží postavit do kruhu a nazývá tuto, tím pádem jaksi automaticky k astronomickým pozorováním odsouzenou, sestavu „Stonehenge na Eufratu“...

Přenesme se od v čase velmi vzdálených Sumerů zpět k našemu Šalomounovi do starozákonního Jeruzaléma. Vysvětlení celé řady záhad se totiž skrývá ve stavebních plánech tamějšího prvního chrámu.

Šalomounův chrám

Popis stavby, zbudované zřejmě někdy mezi -950 - -940, najdeme v Kronice II (Paralipomenon - Letopisy), v kapitolách 3. a 5. a v knize Králů I (kap. 5. až 7.).

Zde se mimo jiné dozvíme, že hlavním architektem byl (na doporučení tyrského krále) Tyřan *Huram-Abi* (Chíram), pod jehož dozorem pracovali všichni řemeslníci i ti, kteří vyrobili veškeré kovové prvky a obřadní náčiní. To je opravdu zajímavá paralela k „božskému kováři“, jehož dali bohové o 1300 let dříve k dispozici králi Gudeovi.

(V této souvislosti by asi bylo chybou přehlédnout, že právě tento Chíram, *'Hiram', kovář* a všestranný architekt, je podle legendy *zakladatelem svobodného zednářství!* Tatáž legenda uvádí, že ho zabili jeho tři tovaryši; nechtěl jim prozradit svou *mistrovskou formuli*...!)

V knize *UFO, bible a konec světa* najdete popis konstrukce a vybavení *stánku úmluvy*. Vyslovil jsem podezření, že stánek, i pozdější jeruzalémský chrám, byly jakýmisi „trafostanicemi“ - zařízeními transformujícími statickou elektřinu. Nové poznatky mne nutí, abych se poopravil: *statická elektřina hraje vzhledem k funkci a účelu zařízení velmi důležitou, nicméně jen doplňkovou roli.*

Je nesporné, že stánek i chrám, který byl díky podstatně větším dimenzím mnohem účinnější, měly stejný účel a funkci. Postupně si popíšeme účel jednotlivých stavebních prvků.

Abychom si udělali představu o rozměrech Jeruzalémského chrámu (rozměry budovy a ohrazení jsou udávány ve starých „velkých“ loktech), uvedeme si pro orientaci tehdy užívané míry a váhy:

Délky (přibližné):

1 loket (obyčejný) = 50 cm

1 *velký loket* (starý) = 7/6 obyčejného lokte = **58,3** cm

1 špan = 1/2 lokte = 25 cm

1 dlaň = 1/3 španu = 8,3 cm (1/6 lokte)

1 prst = 1/4 dlaně = 2 cm (1/24 lokte)

1 prut = 6 loktů = 3 m

1 stadion = 200 m

Duté míry (přibližný objem): lkor (10 gomerů) = 360 l

l bath, efi = 36 l

1 šefel = 12 l

1 hin = 6 l

1 gomer = 3,6 l

1 kab = 2 l

1 log = 0,5 l

Váhy (přibližné):

1 talent = 59 kg (60 min)

1 mina = 60 a později 50 lotů = zhruba 1 kg

1 lot = 16 gramů (zhruba)

Platidla (váhy v kovech):

1 lot zlata = 16,4 g; 1 mina zlata = asi 820 g;

1 talent zlata = 49 kg

1 lot stříbra = 14,5 g; 1 mina stříbra = asi 725 g

1 talent stříbra = 43,5 kg

Rozměry prvního chrámu

Hned úvodem narazíme na jednu z mnoha neshod v biblických textech. Existují *dva* popisy chrámu a jeho vybavení. Liší se především rozměry. Podívejme se napřed na záznam ve druhé knize Letopisů (Par. II. 3).

Zde je udávána délka budovy 60 a její šířka 20 loktů. Tedy obdélník o délce asi 34,8 a šířce 11,6 metru. Poměr stran je přesně 3:1.

Svatyně (*Dvir*- překládám jako "místo, které hovoří") zaujímala celou šířku o stejné délce a výšce (20 loktů). Byla tak krychlí o hraně 11,6 x 11,6 x 11,6 m. Dovnitř byla vestavěna dřevěná místnost, jejíž stěny byly *oboustranně* obloženy zlatem. Z dalšího popisu vysvítá, že základní míry platí pro *vnitřní rozměry* obvodových stěn vestavby. Tloušťku dřevěných stěn neznáme.

Místnost před svatyní (*Hechal* - ze sumerského *E. GAL* - „*velký dům; dóm*“) měla stejný půdorys. Byla rovněž vytáflována cypřišovým dřevem, potaženým zlatem. Její stěny zdobily „květinové řetězy“, drahé kameny, „cherubíni“ a „rytíny palem“. Také dveře, prahy a střešní trámy obou místností byly potaženy zlatem.

Zbytek prostoru zabírala předsíň (*Ulam* - sumersky *ulammu*).

Kniha Králů (I. 6.2) naproti tomu uvádí výšku vstupní haly 30 loktů a délku přední místnosti 40 loktů. To by asi odpovídalo zvětšeným proporcím stánku úmluvy.

Je v tom trochu zmatek, ale rozměry nejsvětějšího svatostánku, *Dviru*, se opět shodují. Co bylo nahoře nad svatyní - nadbývá deset loktů - nám kniha Králů tají.

V popisu svatyně je v Kronice II. další zvláštnost. *Jako délka je uvedena šířka budovy a šířka 20 loktů!* Je to chyba v překladu, nebo to snad znamená, že místnost (včetně vnitřního zařízení, a tím i umístění „cherubínů“) byla situována *napříč* domu a ne podélně, jak se všeobecně předpokládá? To není jedno!

Navíc, na rozdíl od vstupní a střední části chrámu, je zde zmínka o jakýchsi „horních místnostech nad svatyní“, se stěnami potaženými zlatem. Jak jinak.

Tímto kovem se opravdu nešetřilo. Jen k *oboustrannému pozlacení* dřevěných přepážek, podlah a stropů *Dviru*, svatyně ve které stála archa, bylo použito 600 talentů zlata. 29 400 kilogramů!

Pan Wells asi bibli moc dobře nečetl...

Každý zlatý hřeb, jimiž byly upevněny zlaté pláty k ostění, vážil 50 lotů (0,82 kg...). Nabízí se nepřehlédnutelná paralela k popisům inckého *Chrámu Slunce* v peruánském *Cuzcu* před jeho vypleněním Španěly. Také zde držely zlaté pláty na stěnách těžké zlaté hřeby.

Na staveništi bylo *přísně zakázáno používat jakékoli železo*, včetně železných nástrojů (Král. I. 6. 7)! Jak později uvidíme, toto nařízení nebylo samoúčelné. *Jakýkoli ve stavbě zapomenutý železný předmět mohl velmi vážně narušit výsledný efekt díla...*

Ve svatyni byli vztyčeni dva pozlacení *cherubíni* z olivového dřeva, s křídly o rozpětí 580 cm. Stáli tak, že se jedním křídlem dotýkali stěny a druhým křídla toho druhého (rozestup stěn je tedy 11,6 m!).

Po stranách schodiště u vchodu (podle Pa. II. dále před domem) umístil Hiram-Abi oba obrovské, duté měděné sloupy. Byly 15 loktů (Pa. II. 35 loktů?) vysoké. Tloušťka stěn těchto válců byla čtyři prsty (8 cm) a obvod 12 loktů. (Po rekonstrukci se vzhledem k ostatním rozměrům přikláním k názoru, že správný bude údaj v Knize králů, udávající rozumnou výšku 15 loktů. Ale mohu se mýlit.)

Sloupy byly nahoře ukončeny pět loktů vysokými, litými „makovicemi“. Ty obepínal jakýsi „závoj“ z kovového pletiva, zdobený „dvěma sty zlatými koulemi velikosti granátového jablka“. Byly uvnitř kovových klecí připevněny ve dvou řadách, a to tak, aby mezi nimi a výdutěmi kulových hlavic byla pravidelná mezera.

„*Na vrcholu těch sloupů bylo dílo liliové*“, dozvíme se nakonec. Sloupy (nebo vrcholky klecí?) byly lemovány ozdobami, které vypadaly jako liliové květy - útvary s trojitým hrotem. Napodobeninu tohoto prvku najdeme i na pozdějších hlavicích řeckých sloupů. (Prohlédněte si teď ještě jednou obrázek Raimondiho stély (str. 254), nebo zkuste uhodnout, čím jsou *nahoře* ukončena „žezla jaguářího muže“ z Chavínu!)

„*Pravý sloup nazval Jachin (Jachim) a levý Boaz (Boas)*“, praví bible.

Ze závěrů o účelu podzemních instalací sinajského Duatu a areálu lagašského Girsu vyplývá nutnost produkce značného množství energie. Některá z

popisovaných staveb *musela sloužit jako elektrárna.*

Sumerové nazývali zikkuraty „*horami bohů* “. Také popis událostí na Sinaji se zmiňuje o „*hoře bohů*“, kterou Ninurta zničil jako první! *Místo, ze kterého vzlétají bohové,*

vyhodím do vzduchu. (Erra epos)

Nechali bohy uprchnout,

nechali je píchnout před spalujícím žárem.

To, co sloužilo k letům kAnu, zničili,

vymazali tvář tohoto místa, zničili je. (Kedor-Laomer)

Na nejvyšší horu (?) odešel Ninurta,

nesrovnatelných sedm hrůzu budících zbraní

vzal s sebou.

Hrdina dorazil na nejvyšší horu.

Zvedl ruku, hora byla roztržena,

pak vymetl i rovinu u hory Nejvyšších;

v lesích nezůstal jediný strom. (Erra epos)

Oběma místům vévodily obrovské zikkuraty. Podezření, že právě tyto umělé „*hory bohů*“ měly něco společného s výrobou energie, potřebné k dosažení kosmu, nepřímo potvrzuje už zmíněná biblická historie o babylonské věži.

Pokusím se odhalit princip, na kterém taková elektrárna pracovala. Přitom vycházím z předpokladu, že „*chrámy*“, zikkuraty, byly obrovskými a výkonnými *elektrocentrálami, využívajícími stejných fyzikálních zákonů.*

Atmosférická elektřina

Je nad slunce jasné, že Šalomounův chrám (stejně jako přenosný stánek úmluvy) jakýmsi způsobem využíval atmosférickou elektřinu. Obě konstrukce mají mnoho společných prvků. Jedním z nich jsou vnitřní prostory svatostánku, Dvíru, sloužícího k uložení archy.

Oboustranné obložení stěn zlatými plechy, mezi nimiž je *dielektrická vrstva* pryskyřicí nasyceného cypřišového (cedrového) dřeva, tvoří *velkokapacitní elektrický kondenzátor.*

V popisu prací je zdůrazněno, že zdíveň hlavní budovy nesměl procházet žádný trám! To by totiž výrazně narušilo *izolační funkci* obvodových zdí stavebního jádra. Z čelního pohledu proto vypadaly jako obrovské schody - výstupky, na kterých byly zavěšeny trámy dřevěných

vestaveb a ležely podlahové trámy bočních přístaveb (obr. 24). Předpokládám, že obdobně byly vestavěny i blíže nepopsané vnitřní místnosti nad svatyní.

obr. 24

Střecha, podle popisu v *Kebra Negest*, byla lemována zubatými kovovými lištami. Ty ovšem nesloužily jako ochrana před dotěrnými holuby. Hroty na hřebeni a po obvodu střechy „*nasávaly*“ ve *funkci velkoplošných kolektorů náboj atmosférické elektřiny* z okolí. Témuž účelu sloužila i „*koruna*“ - zubatá lišta na obvodu archy, kterou některé překlady degradovaly na pouhé „*zlaté lemování*“.

Svody, s možností uzemnění ve vodních cisternách, byly připojeny na vnější kovovou vrstvu obložení stěn místností.

Popsané zapálení obětí na oltáři v den „*zasvěcení*“ (kolaudace) chrámu „*ohněm z nebe*“ lze bez potíží vysvětlit vybitím náboje elektřiny, nashromážděného ve hmotě kondenzátoru a obou kovových sloupech.

Šalomoun, který v chrámu uložil Davidův poklad, si před zloději mohl být jistý. Ale egyptští a babylonští plenitelé se po jeho smrti zmocnili chrámových pokladů podezřele snadno. Pomohl jim někdo, nebo si přivedli techniky, kteří s podobnými zařízeními uměli zacházet?

Z bible víme, že důležití řemeslníci byli vždy „*importováni*“. Měli Egyptští na své loupežné výpravě jednoho s sebou?

Zdá se, že to z jakéhosi důvodu nebylo nutné. Podle některých zdrojů odstranil *Jeremiáš* těsně před vpádem babylonských plenitelů z chrámu velmi podstatnou náležitost - *archu*. Ukryl pryč ji na boží příkaz... To by ovšem znamenalo, že se Egypťané, kteří chrám vyplenili jako první, ani Babyloňané této relikvie vůbec nezmocnili!

Samotné použití v kondenzátorech nasbírané statické elektřiny k vyvolání několik metrů dlouhého výboje (na pečlivě izolovaném nádvoří!) svědčí o naprosto nečekaných znalostech.

Můžete namítnout, že tak dlouhý výboj je možný jen v silně ionizovaném prostředí. Máte přirozeně pravdu. Prosím o malinké strpení, ono se to za chvíli vysvětlí.

Protože na rozdíl od historiků nezahnují všechny naše předky mezi pobloudilce, propadlé z palce vycucaným kultům a pověrám, začal jsem pátrat po hlubším smyslu věci. Bylo jasné, že za laciným efektem „metání blesků“ a grilováním hověziho na uzemněném stole nelze hledat hlavní důvod ke stavbě geniálního technického zařízení, kterým tento „chrám“ nepochybně byl.

V bibli popsanou příhodu považuji za pouhý test; *zkoušku izolace a výkonu nově zbudovaného energetického zařízení.*

Navíc zde byly, ne právě nepodstatné, přidružené efekty: případní nenechavci dostali na vědomí, že na poklady, v po čertech nebezpečné svatyni, bude nejlépe hned zapomenout - a Šalomoun se v očích svého národa neodvolatelně stal chráněncem Nejvyššího...

Chrám?

Mnoho významných „chrámových staveb“ mohlo plnit jakýsi účel jen na pečlivě vybraných a komplikovaným měřením určených místech. Zdejší lidé původně nestavěli města a potom (v nich) chrámy. Naopak - města byla v jejich blízkosti zakládána až mnohem později. Na stavbě *původních chrámů*, budovaných na *odloučených místech* (zikkuraty, pyramidy a podobně), se velmi často podílela řada specialistů, řemeslníků importovaných z cizích zemí.

Vydedukovali jsme, že pod velkým areálem, který s tak obrovským úsilím postaví; Gudea, st skrývala podzemní základna, sloužící ke kosmickým letům (včetně nutného zázemí).

To, co pilný sumerský král popsal jako lesklou kovovou výzdobu zik-kuratu, bylo ve skutečnosti *nedílnou součástí velmi účinného energetického zařízení, schopného nárazově dodat velké množství energie.*

Proto onen *obrovský stupňovitý kondenzátor*, jehož desky byly připevněny k obvodovým zdem sedmi pater zikkuratu.

A jakou roli hrálo *dioritové obložení*? Sytily se desky kondenzátoru nábojem, dodávaným piezoelektrickými krystaly? Nahrazoval „světle modrý kámen obložení“ zesilovač? Co dodávalo základní impulsy?

Proto ta *důsledně vyžadovaná přesnost*, kvůli které byla normována každá cihla, a proto hned *tři páry* sloupů, které byly s největší pravděpodobností rovněž kovové (*Gunnu* - svíce - trubice - roura - světélkující dutý válec)?

Mám důvodné podezření, že na zdroje energie, jako Eninnu v Girsu a „horu bohů“ v Duatu, nebyl připojen jen odpalovací katapult. Dodávaly energii *ke kontinuální výrobě paliva.*

Jakého, z čeho a jak? Uved'me si několik nejnovějších poznatků.

Kosmická energie

Nad zemskými póly teče nepřetržitý proud energetických částic směrem do atmosféry. Energie jejich toku se pohybuje mezi 0,1 až 1,0 W/m². Ve výškách mezi 600 až 800 km dochází k silným poruchám lokálních geomagnetických polí. Elektrony s energií kolem 10 keV vyvolávají statický potenciál na povrchu družic. Tento efekt je hlavní příčinou rušení funkcí jejich pozicních systémů. Satelity, které kolem pólů nepro-létají (s inklinací dráhy pod 45°), se s těmito jevy setkají jen výjimečně.

Co to vůbec je ten elektron?

Elektron je negativně nabitá elementární částice s nábojem $e = 4,803 \cdot 10^{10}$ elektrostatických jednotek (CGS).

CGS = 1,602 $\cdot 10^{-19}$ C (elementární náboj, - *kvant*). Klidová hmotnost elektronu $m = 0,9108 \cdot 10^{-21}$ g. Elektrony tvoří obal atomu, složený z va-lenčních slupek, a jsou nositeli náboje a proudu, především v kovových vodičích. Tolik, velmi zjednodušeně, suchá teorie. Plyny rozžhavené na teplotu okolo 3000 °C nazýváme *plazmou*. Vysoká teplota uvolňuje elektrony z valenčních slupek atomů -*plazma emituje (vyzařuje) volné elektrony.*

Prchází-li proud z plazmy uvolněných elektronů magnetickým polem, dochází k vychýlení směru jejich toku (polarizaci). Pokud do proudu žhavých plynů za póly magnetu vsuneme dvě elektrody, teče vodičem mezi nimi (použitelný) stejnosměrný proud. Elektroda umístěná u severního pólu magnetuje kladná.

Soustavu, fungující na popsaném principu, nazýváme *magneto-plazma-dynamický generátor* (MPDG).

Podobně (z magneto-hydro-dynamického generátoru, MHDG) lze získávat elektrický proud i z určitými přísadami obohacených proudících tekutin nebo kovů (rtuti).

Proč tedy neodebírat přímo energii elektronů? Vždyť je jich všude plno. Tak jednoduché to zase není.

Elektrony odevzdávají energii až tehdy, jsou-li donuceny *proudit* (téct; určitým směrem). Proud elektronů v prostoru říkáme *elektromagnetické záření*. V elektronech (například v televizní obrazovce) vystupuje z takzvané *katody*. Je to vlastně elektrickým proudem nažhavená tyčinka vhodného materiálu.

Zde je ale háček.

Proud elektronů, paprsek dopadající na stínítko obrazovky (v okamžiku, kdy uprostřed zajímavého pořadu nečekaně „vypustí duši“ generátor řádkování, dobře viditelný jako jasná tečka uprostřed), *má mnohem menší energii, než je ta, kterou musíme vložit, aby vůbec vznikl!*

Tudy tedy cesta k *získání* energie nevede.

Fotony, kvanty a slunovrat

Elektromagnetické záření vzniká i spontánně - při rozpadu fotonů na kvanty. *Záření gama*, které tento jev provází, je prakticky všudypřítomné. Tento efekt, jako většina fyzikálních procesů, musí fungovat i obráceně!

Logika nám tedy říká, že rozkmitáme-li elektrony nasycený prostor. například *mechanickým vlněním* oscilátoru pracujícího na určité frekvenci mikrovln, *musí vznikat shluky elektronů - kvanty*.

Směr toku takto *získaných paketů energie* pak lze usměrnit vhodným, záporným nábojem nabitým zrcadlem a obláček energie zhustit do paprsku elektromagnetického záření. Tedy takzvanou *elektronovou lupou*, jejíž princip je základem každé televizní obrazovky.

Paprsek navíc může být přitahován vhodným protipólem-předmětem s opačným nábojem (například ke kovové mřížce), umístěným ve směru vyzářování. K polarizaci paprsku nutné pro separaci a následný odběr proudu na elektrodách (jako u MPDG) ovšem potřebujeme magnetické pole.

Kdo si myslí, že teď jsem se svými vývody „v háji“, je na těžkém omylu. Právě naopak!

Jsme u konce dlouhého hledání!

Zde se skrývá původní příčina přísně dodržované podmínky orientace chrámů na východ Slunce. Na třicáté rovnoběžce, v ose probíhající ze severovýchodu na jihozápad.

Představíme-li si *zeměkouli jako obrovský magnet*, najdeme v *optimální zemské šířce* (dané nejlepším možným poměrem mezi vzdáleností geomagnetických pólů a linií rotace) pásmo s téměř *vyrovnaným poměrem vlivu sil severního a jižního geomagnetického pólu*.

Touto ideální linií probíhá - *geomagnetický* rovník. Ten nám ale ještě nestačí. Musíme najít i *dynamický rovník* - pásmo s *největší intenzitou geomagnetického pole*. *Jelikož se tyto dvě čáry nikdy nesetkají* (Země není koule ale „geoid“), je třeba určit *linii, na které platí rozumný kompromis*.

V tom to vězí!

Zde, v určitém vymezeném pásmu, můžeme stavět nejučinnější „pastičky na lapání elektronů“. Jistě už tušíte, že popisy *stánku úmluvy* a později Šalomounova chrámu *nejdou ničím jiným než detailními návody k jejich stavbě!*

Myslím, že dlouho hledané řešení hádanky **nasměrování předhisto-rických a historických chrámových staveb a komplexů podle Slunce** je na světě!

Důvod přesného nasměrování je prozaický:

Orientace osy směrem k vycházejícímu Slunci v den *rovnodennosti* ~ doprostřed úsečky, vymezející zdánlivý pohyb Slunce na horizontu mezi obratníky - zajišťovala dobrou **střední účinnost** elektráren v průběhu celého roku.

Zdá se, že **v době stavby mezopotamských zikkuratů, pyramid v Gize a mnoha jiných zařízení v místech, která dnes považujeme za centra starých civilizací, se zemské magnetické póly nacházely v pozici, kdy požadovaná linie probíhala přibližně třicátou rovnoběžkou.**

„Obřady zasvěcení“ - **kolaudační kontroly elektrických a izolačních vlastností** - všech **původních „chrámů“**, **postavených poblíž třicáté rovnoběžky, se naprosto logicky konaly v den jarní rovnodennosti, kdy se dala očekávat nejvyšší účinnost.**

Díky této okolnosti na ní - nebo v její těsné blízkosti - najdeme mimo jiné i pyramidy v Gize. Rovněž kosmická letiště, jako sinajský Duat a Gudeův komplex, ležela na této linii, vedoucí přes sumerské Eridu, přes Persepolis a Harappu až do tibetské Lhasy... A co Jižní Amerika?

Tato linie, jež byla (pro Anunnaki?) jakousi hlavní energetickou žilou planety, je zřetelně vyznačena! Kolem této značky bezradně chodíme už pěkných pár století:

Přesně tímto směrem se totiž dívají oči velké egyptské záhady, zvané -Sfinx...

Další „záhada“ je za námi. Rychle se blížíme k rozuzlení několika (tentokrát *ryze technických*) záhad současně.

Jeruzalémské elektronové dělo

Máme-li k dispozici základní sestavu sběračů a kondenzátorů, s kapacitou schopnou vyvolat umělý blesk popisované intenzity, zbývá jediné - převést „potulné elektrony“, jimiž lze nasycit jinak „sterilní“ vnitřní prostor krabicového kondenzátoru na kvantové elektromagnetické záření a vyslat ho žádaným směrem. Co k tomu potřebujeme?

1/Jiskřiště

2/ Oscilační jednotku, rozkmitávající vhodnou *kovovou membránu* na požadovanou frekvenci.

3/ Prostor, jehož tvar a velikost musí odpovídat frekvenci (dutinový rezonátor zamezující nežádoucím interferencím).

4/ Urychlovací prostor s odrazovým zrcadlem a zmíněnou elektronovou lupou.

To **vše** (a mnoho jiného) je v *konstrukcích Šalomounova chrámu i stánku úmluvy obsazeno!* Podívejme se, jak to asi fungovalo.

Srdcem je speciální zařízení - oscilátor. Ten produkuje *stabilní* elektromagnetické (nebo mechanické) vlnění *velmi vysoké frekvence*. Je složen z *kmitového obvodu* a z *budiče* (modulátoru), který udává a řídí kmitočty.

Klíčem je archa úmluvy!

V předešlé knize jsem mimo jiné vyslovil podezření, že v arše byl ukryt jakýsi komunikační modulátor. Kdo ví?

Její lépe dokladovatelná funkce byla daleko důležitější: **byla Návštěvníky zkonstruovaným oscilátorem, který postupně využívala obě geniální energetická zařízení!**

„Udělej skříň z nehnijícího dřeva; musíš ji potáhnout čistým zlatem a dovnitř vložit slovo Zákona, které jsem vlastnoručně zapsal...“

„To nebeské uvnitř (ne v truhle, ale ve víku pod slitovnicí!), ta věc má nádhernou barvu a je to zázračná práce, podobná jaspisu, lesklé rudě, topasu, drahokamu, křišťálu a světlu, potěšuje oči a mate smysly, udělaná podle myšlenky Pána, a ne rukou lidského umělce.

On sám z ní (archy) udělal místo, kde sídlí jeho nádhera.“

(KEBRA NEGEST, kap. 17) Z čeho sestával **krystalový oscilátor ve víku archy, popisovaný** v *Kebra Negest*? („Kniha o slávě králů“; originál byl napsán přibližně roku -850.)

Myslím, že i na tuto otázku existuje odpověď.

Áronův efod zdobilo dvanáct vyjmenovaných drahokamů. Jejich přesne pořadí(!) je uvedeno v bibli:

A vysadili jej (efod) čtyřmi řady kamení pořádkem:

sardius, topazius, smaragdus v řadu prvním;

V řadu pak druhém karbunkulus, zafir a jaspis;

A v řadu třetím linkurius, achates a ametyst;

A v čtvrtém řadu chrysolit, onychin a beryl,

vložení a vsazení do zlata v svém pořádku.

(Mil. 39. 10 až 13)

Otázky pro odborníky:

Jaké jsou vlastnosti krystalických mřížek těchto kamenů? Mohly - po potřebné úpravě a, seřazení v udávaném pořadí— sloužit jako *piezoelektricky buzený krystalový násobič kmitočtu*?

První řada (v závorce tvrdost a krystalická soustava):

rubín (9; klencová),

topaz (8; kosočtverečná)

smaragd (7,5 - 8; šesterečná);

druhá řada:

tyrkys (5,6; trojklonná)

safir (9; klencová)

jaspis (6,5; kryptokrystalický)

třetí řada:

linkurius (hyacint?) (7,8; čtverečná)

achát (7; vláknitý křemen)

ametyst (7; klencová)

čtvrtá řada:

chrysolit (6,5 - 7; kosočtverečná)

onyx (7; vláknitý křemen)

nefrit (5,6; jednoklonná).

leden piezoelektrický krystal byl umístěn v *sekundárním jiskřišti archy*, kde přeskakoval výboj vysokého napětí. Stalo se tak pokaždé, když

při dosažení určité kapacity kondenzátoru (zřejmě v interakci s dále popsanou „mřížkou“) došlo k výboji v *primárním jiskřišti-mezi* „křídly che-rubim“.

Byla těla (podstavce) *cherubím*, připevněných ke *slitku* na arše (udělaná z *taženého zlata - drátu!*), *cívkami budiče vysokofrekvenčního kmitového obvodu?*

Oscilátor, *generující mechanické vlnění na velmi vysoké frekvenci*, byl sestaven jako *násobič kmitočtu z řady piezoelektrických krystalů*. Složený krystal, popsaný v Kebra Negest, byl zabudován *do víka, pod kovovou rezonanční desku* (slitek — „*slitovnici*“). (Toho, kdo namítne, že zlato je pro udávaný kmitočet příliš měkké, upozorňuji na skutečnost, že „primitivní předkové“ uměli dělat slitiny zlata a mědi. Podle některých amerikanistů dokonce ještě předtím, než se naučili dělat dokonalou keramiku... Viz Miloslav Stingl: *Indiáni bez tomahavků*; str. 163, odst. 2.)

• Křídly „cherubím“, která *byla primárním jiskřištem samonabíjecího kondenzátoru a současně i membránami*, bylo vlnění vyzařováno (odevzdáváno) do okolního prostoru - podobně jako z membrány piezoelektrického reproduktoru. To vše s využitím *elektronové afinity* (stavu, za kterého se atomy s nenasycenými elektronovými obaly snaží nahromaděním elektronů vytvořit negativní ionty) kovové vrstvy na povrchu membrán (křidel).

(Zde je vysvětlení původu záhadné „choroby“, která se projevila, když archu ukořistili chudáci „Filišťáni“. Popisované potíže - nádory, lupénce podobné kožní problémy, vypadávání vlasů, zvracení a smrt - od-povídají potížím, ke kterým dochází při dlouhodobém vystavení organismu vlivu vysokofrekvenčních vln (mikrovln!). Postižení byli podle popisu výskytu „boláků“ nejvíce zasaženi v oblasti od hýždí do pasu. Podle toho si lze udělat zřetelnou představu o tom, v jaké výšce asi byla umístěna „křídla cherubim“.)

• Mikrovlny vyvolávaly spontánní koncentraci elektronového náboje v uzavřeném prostoru a elektronová lupa, stěny „svatyně“ nabitě atmosférickou elektřinou, udávala směr jeho toku. (*Dvir- „místo, které hovoří“? Místo, kde je slyšet zvuk sršení výbojů! „...šepot, vycházející z místa mezi křídly cherubim...“; „... obláček neviditelné síly, bůh, pohled do jehož tváře zabíjí...“*.)

U zlata se projeví pozorovatelný fotoelektrický jev při vlnové délce $\lambda < 260\text{nm}$, to je na frekvenci $> 1,15 \cdot 10^{15}\text{Hz}$, tedy v oblasti ultrafialového (UV), rentgenového (RTG) a gama (γ) záření.

Výsledek?

Elektrony, v podobě svazku elektromagnetického záření (EMZ), byly vypuzovány průzorem z rezonanční komory (svatyně), a to kolmo ke směru geomagnetických siločar — směrem k uzemněnému vnějšímu oltáři - anodě II.

Do cesty paprsku byly vestavěny čtyři nastavitelné, svislé kovové žaluzie, působící jako mřížka připojovaná přes jiskřišť k uzemnění napájení oscilátoru.

• Vnitřní prostor (Dvir) obou v bibli popsaných „svatyní“ tedy by jakýmsi „reproduktorem“ s *pečlivě spočítanou rezonancí*. Použití oscilátoru (původně konstruovaného pro potřeby stánku) v podstatně větším prostoru Šalomounova chrámu ovšem vyžadovalo jisté přizpůsobení; transformaci. Bylo zvoleno velmi „jednoduché“ řešení!

• *Membrány* („křídla“ obou velkých „cherubim“, zářiče, které byly **současně jiskřištem** pólů místnost obepínajícího kondenzátoru obrovské

kapacity) byly *rozkmitávány v rezonanci s vysokofrekvenčním vlněním, vycházejícím z plochy „křidel“ původních „cherubim“* - membrán spojených se „slitovnicí“, bezprostředně rozkmitávaných oscilátorem archy.

• Kondenzátor napájely kolektory umístěné na střeše budovy. Na svorky stejného zdroje *byla svými pozlacenými tyčemi připojena i archa, jejíž kondenzátor by se v jinak perfektně odstíněném prostředí svatyně nenabíjel*.

Výzva: Jak zněla tajná „mistrovská formule“, kterou znal pouze Chiram? Dojde k ní někdo výpočtem a bude ochoten své výsledky zveřejnit? (Spojení, prosím, navažte přes nakladatelství.)

Zesilovač

• Vnější stěna rezonanční komory (svatyně) s *pětistranným dveřním otvorem* (!) plnila funkci druhého odrazového zrcadla. Neobvyklý tvar průzoru pro výstup EMZ zamezoval vzniku nežádoucích efektů. Zejména interferencím a tvorbě „stojatých vln“ ve výstupní šterbině. (Žádná plocha pětistranu neodráží záření přímo proti jiné ploše, ale vždy do

rohu...)

Pokovené stěny prostřední místnosti byly připojeny na příslušnou desku hlavního kondenzátoru. Negativní náboj stěn a na nich umístěných přestavitelných elektrod („palem a cherubínů“?) stlačil vysoce energetický svazek EMZ do paprsku, procházejícího osou chrámu. Ve směru zemské rotace, abychom byli přesní.

Prostora před hlavní svatyní tak měla všechny vlastnosti *elektronové lupy televizní obrazovky*.

Určité množství *volných elektronů*, vyražených z kovových předmětů umístěných v tomto prostoru, přitom bylo strženo s sebou.

Skutečnost, že si rabující Egypťané z chrámu odnesli *sto velkých zlatých „štítů“* jen potvrzuje domněnku, že střední prostora sloužila jako

násobič elektronů!

(Nárazy elektronů primárního paprsku uvolňují z paralelně umístěných kovových elektrod velké množství dalších elektronů. Následkem je *posílení svazku elektromagnetického záření lavinovým efektem*. [Stánek měl jen jednu zesilovací komoru, žaluzii - mřížku - nahradil kovový objekt *maskovaný jako sedmiramenný svícen!*])

Obě prostory sloužily jako dvoustupňový zesilovač! (Podobné uspořádání má zesilovací elektronka.)

Vstupní síň (ullam) před zmíněnou žaluzii měla jiný účel.

Ladění

• Proměnná kapacita náboje obložení vzájemně elektricky oddělených stěn vstupní haly sloužila k *usměrnění (vychýlení) toku energetického paprsku v prostoru mezi sloupy* u vchodu (podobně jako příslušné řídicí elektrody elektronky). Uhel vychýlení byl regulován *změnou potenciálu náboje na řídicích elektrodách!*

A/ Hrubě - doladováním kapacity *změnou* hmotnosti vychylovací elektrody v závislosti na ročním období.

Princip: jedna z pokovených stěn vstupní haly možná byla vodivě připojena k měděným odlitkům býků, nesoucích na zádech „moře“ -obrovskou, vodou naplněnou nádrž. Pokud tyto masivní bloky kovu byly vzájemně odizolovány (každý odlitek zvlášť), mohlo jejich *postupné připojování a odpojování v průběhu roku velmi dobře posloužit hrubému ladění.*

Sloužila řada průběžně prováděných astronomických pozorování doladování elektráren tohoto typu?

B/ Jemné doladění bylo plně automatické: pokud na kterémkoli sloupu (sběrné elektrodě) došlo k nežádoucímu přepětí, *vybil se nadbytečný potenciál mezi hlavicí a košem*, který ji obepínal. (Kulovitý povrch vybíjecích elektrod, „jablek“, měl zabránit jejich opotřebením a nežádoucímu „sršení“ výbojů. Hlavice sloupů za nočního provozu zřejmě i tak slabě světélkovaly.) *Pletivo košů bylo vodivě spojeno s kovovou deskou příslušné strany obložení před síně.*

Zvýšený elektrický potenciál desky na straně přebytku paprsek „potlačil“ opačným směrem.

• Svazek elektronů byl na celé trase vystaven působení *geomagnetického pole*. Při nepřesném nasměrování osy chrámu hrozila velká *ztráta účinnosti nebo celková nefunkčnost zařízení*. *Také jakékoli v konstrukci zapomenuté železo mohlo způsobit katastrofu.*

Proto ten přísný zákaz.

Otevřenou otázkou zůstává, *jaký vliv měla pravděpodobná přítomnost meteorického železa pod chrámem? Jak se projevuje dnes? Je zde měřitelná magnetická anomálie?*

• Proud polarizované energie procházel v optimálně doladěném úhlu a byl odchyťován sběrnými elektrodami - měděnými sloupy.

Vodiči napojenými na sběrné elektrody (sloupy) protékal použitelný, pulsující stejnosměrný proud! Závěr je jednoznačný:

„Chrám“ je postaven jako kombinace zářiče a „elektronového děla“. K separaci proudu elektronů (EMZ) využíval geomagnetické pole!

• Aby se kolem sběračů na střeše neustále obnovoval potřebný potenciál statické elektřiny, stoupal z „obětního oltáře“ (anody) na nádvoří sloup *kladnými částicemi nabitého ionizovaného horkého vzduchu*, smíšeného s párou a kouřem. „Obětiny“ byly navíc vydatně soleny!

Oltář likvidoval elektrodami nezachycený zbytek záření. Okruh se uzavřel... (Totožný princip byl využit i u stánku úmluvy.)

Ověřovací zkouška

*A tak vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitřního domu, do svatyně svatých, pod křídla cherubínů. Nebo cherubínové měli roztažená křídla nad místem truhly, a přikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu. A **povy táhli sochorů**, tak že **vidíni byli koncové jejich z truhly, k předku svatyně svatých, vně však nebylo jich viděti.***

(Par. II. 5. 7 až 9)

...tedy oblak naplnil dům ten, dům Hospodinův. Tak že nemohli kněží ostáti a sloužit pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží- (Par. II. 5. 13 a 14)

Oscilátor stál v prostoru, odstíněném kovovými stěnami. Citát výslovně uvádí, že tyče, sloužící ke zkratování kondenzátoru (obr. 25), *zůstaly zasunuty do předních průvlaků* - nebyly vyjmuty úplně! Sloužily jako vodiče napájení kondenzátoru oscilátoru! Je rovněž zřejmé, že archa stála podélně, v symetrii chrámu. Její zářiče byly kolmo k asi dva metry širokým membránám velkých „cherubím“ umístěných mimo osu, po stranách truhly.

Zařízení bylo vypínáno zvenčí, a to buď uzemněním sběrných kolektorů a zkratováním, anebo prostým přerušením vodiče přivádějícího na kontakty - průvlaky po stranách archy - náboj zvenčí.

Ve stánku se archa vypínala jinak. Také tento postup je zveřejněn, ale jako mnoho jiných racionálních úkonů dokonale skryt pod zástěrkou složitěho kultovního obřadu.

Dlouho jsem si marně lámal hlavu nad účelem speciálního kadidla, užívaného levity při bohoslužbách. Teprve když se z archy vyklubal oscilátor, napájený *samonabíjecím kondenzátorem získávajícím energii přímo z atmosféry*, se mi konečně rozsvítilo. Teď už jsem věděl, co hledat. A opravdu, je to velmi prosté.

V šestnácté kapitole třetí Mojžíšovy knihy (Leviticus) se dozvíme, jak a kdy směl kněz vcházet do svatyně. Tato pravidla byla přesně stanovena po

nehodě, při níž zahynuli dva chlapci. Dostali se s kadidelnicemi naplněnými kadidlem až do blízkosti sloupů stánku (nebo pod těleso vzducholodě, které se vznášelo nad ním; viz *UFO, bible...*, str. 199). A náhle „sestoupil oheň od Hospodina“ a oba zabil.

Bible událost komentuje záhadnými slovy, že se tak stane každému, kdo se pokusí „obětovat Hospodinu cizí oheň“ (M. III. 10. 2).

Co znamená pojem „cizí“ oheň? Čím se liší oheň v jedné kadidelnici od jiného ohně ve stejné kadidelnici, naplněné stejným kadidlem?

Po prostudování dále uvedeného postupu je jasné, že překlad měl znít: *Tak se stane každému, kdo bude zacházet s ohněm a kadidlem nesprávně!* (Kadidlo zvláštního složení nesmělo být vyráběno pro jiný než přesně stanovený účel. Viz M.II.30. 34 až 38.)

Odpověď je jednoduchá: u sloupů (elektrod) a v *dosahu proudu urychlených energetických částic* (ionizovaném prostředí mezi předsíní a vnějším oltářem stánku nebo chrámu) se kadidlo *nesmělo* používat!

Důvod je zřejmý. Na sloupech u vchodu byl (za volnoběhu zařízení?) *přebytek vysokého napětí* a dielektrická konstanta dýmu vyvíjeného kadidelnicí je zhruba desekrát větší než konstanta sousedních vrstev vzduchu v tomto prostoru. Elektrické namáhání kouřem nasycených vzduchových vrstev se tedy teoreticky může zvýšit až na desetinásobek. Tím ovšem dochází i k zvýšené pravděpodobnosti průrazu vzduchové vrstvy.

Následkem je okamžitá ionizace prostředí a vytvoření vodivého kanálu pro elektrický výboj (blesk). Postižení navíc vstoupili do již ionizovaného prostoru, kterým procházel vysoce energetický svazek elektromagnetického záření!

Je jasné, že kadidlo se smí vložit na oheň až ve vnitřní svatyni, tedy až v komoře oscilátoru - nikdy předem!

Správnost této úvahy ověříme rozбором postupu, uvedeného v bibli. A hle! Zdánlivě nesmyslný obřad získává neuvěřitelně logický smysl:

„Vezme také plnou kadidlnici uhlí z oltáře před tváří Hospodinovou, a plné obě hrstí své vonných věcí stlučených, a vnese za oponu.“ „A vložil kadidlo to na oheň (až!) před Hospodinem (tedy uvnitř svatyně), a dým kadění přikryje slitovnici, kteráž jest nad svědectvím a neumře.“

„Žádný pak člověk ať není v stánku úmluvy, když on vchází k očišťování do svatyně, dokudž by on zase nevyšel...“

Moc chytré. Kouřové částice *neutralizovaly negativní ionty* v uzavřeném prostoru a *kondenzátor se přestal nabíjet*. Kouř kadidla tak oklikou snížil kmitočet vjiskřítí, a tak poměrně rychle snížil a posléze znemožnil činnost oscilátoru. (M.III.16.12, 13, 17)

Pak mohl Áron bezpečně zasunout zkratovací tyče - a zařízení bylo mimo provoz. Vypnuto beze svědků...

(Za účelem dosažení obráceného efektu používáme vysokonapěťové ionizátory v pračkách vzduchu. Sytí vzduch zápornými ionty. Ty se váží na kouřové částice „stahované“ na mřížky filtru, nesoucího náboj opačné polarity.) A řekl Hospodin Mojžíšovi: „*Mluv Áronovi bratru svému, ať nevchází každého času do svatyně za oponu před slitovnicí, kteráž jest na truhle, aby neumřel...*“ a pokračuje: „*nebo (já) v oblace ukážu se nad slitovnicí*“ (M.III. 16.2). Slovo „*Já*“ je v překladu kurzívou, bylo tedy vloženo překladatelem. Překlad by měl znít: „... *neboť oblak mocné neviditelné síly ukáže se nad slitovnicí*“.

Přechod od „neviditelné síly“ ve svatyni k *božské síle* - neviditelné, mocné a všudypřítomné Vyšší moci, později proti všem *příkazům* stylizované do postavy Jahveho - jde ruku v ruce s pokusy o náboženský výklad nepochopitelného jevu.

Při častých návštěvách se návštěvník zbytečně vystavoval *vlivu mikrovlnného záření*. To, jak potvrdili „Filištýnští“, vůbec nebylo zdraví prospěšné (Sam. 5. 6, 9, 11 a 12). Proto byl vymyšlen složitý rituál.

Každý *zbytečný* vstup do svatyně přišel Árona - ale jen pro jeho dobro - pěkně draho. Kromě složitě, veřejnosti předváděné tajuplné procedury se dvěma kozly a beranem musel podstoupit oběť *vlastního* volka! To samo o sobě omezilo nadměrnou horlivost a touhu po meditacích v blízkosti „Boží truhly“ na minimum. Důležitější než popis vlastního rituálu je text v odstavcích M. III. 16. 12, 13 a 17.

Kněz si musel obléci *Iněnou košilkou*, a ne složitě, *před EMZ chránící oděv*, jako při obřadech u oltáře *před stánkem!*

Tento oděv by se v blízkosti mikrovlnného záříče hezky rychle nažhavlil a jeho nositel mohl i uhořet...

(Předem varuji před podobnými pokusy, ale - zkuste položit doma do mikrovlnné trouby spojený kroužek neizolovaného drátu a **krátce** ji zapněte. Za okýnkem se dějí moc zajímavé věci. Totéž hrozí u talířů a hrníčků s pozlaceným okrajem.)

Jsme o hezký kus dále, ale stále ještě zbývá celá sada nezodpovězených otázek:

- Kdo a k čemu potřeboval energii vyrobenou ve stánku? Nabíjela snad akumulátory pohánějící motory vzducholodě („oblaku“), která nad ním parkovala?

- Provedl výpočty jednotlivých prostor „chrámu“ podle své „mistrovské formule“ Chiram? Vypočítal i rozměry rezonančních ploch „křidel cherubinů“ v oscilační komoře?

- K jakému účelu byla odebírána získaná energie? (V každém případě asi nesloužila k rozsvícení lampičky na Šalomounově nočním stolku...)

- Byly 8,7 m vysoké duté měděné sloupy o průměru 220 centimetrů a jejich kulaté hlavice o průměru 2,9 m jen jiskřítě a elektrody? K tomu by stačily prosté kovové desky.

Nezbývalo, než znovu pečlivě prostudovat veškeré texty, včetně apokryfů. A znovu se potvrdilo, že vytrvalost se vyplatí.

Létající král

„A daroval jí vozidla, jezdící po zemi a také jeden létající vůz, který sestrojil podle vědomostí, které mu svěřil Bůh.“

Pisatel zřetelně rozlišuje mezi dvěma různými typy vozů!

Opravdu krásný, i když trochu překvapující dárek, který playboy Šalomoun (v bibli se zachoval text jedné z jeho krásných milostných písní!) daroval sličné návštěvnici.

Nebyl to nikdo jiný než tajemná *královna ze Sáhy*.

Šalomouna uctívají Hebrejci, Arabové a kupodivu i Indové. Všude, od Egypta až po Indii, se zachovaly legendy o tom, že cestoval s četným doprovodem na jakési **létající platformě** (na které, jak legenda stárla, časem našli místo i jejich koně a velbloudi...). Dělala pekelný hluk a při průletu byly strhávány střechy domů...

Archou úmluvy a létajícím králem Šalomounem se podrobně zabýval Erich von Daniken v knize *Prophet der Vergangenheit* (Věštec minulosti; do češtiny zatím nepřeloženo).

Pátral však po stopách záhadné truhly z jiných důvodů - hledal *zařízení na výrobu many*, napájené plutoniovým minireaktorem...

K vyřešení záhady mu scházelo doslova milimetr! Kdyby se býval držel své vlastní ohromné intuice a neuklouzl na slepičinci cizích myšlenek...

Vedlejší výsledky Danikenova bádání, zejména jeho rozbor legend o Šalomounově létajícím stroji, potvrzují následující hypotézu o účelu stánku i chrámu: **Oba „svatostánky“ sloužily jako zdroje energie pro elektrolytickou výrobu kyslíku a vodíku - pohonných hmot pro (létající) mechanické dopravní prostředky!**

Čerpací stanice Jeruzalém

Doposud jsem vycházel z logiky a biblického popisu. Teď, když máme k dispozici základní hypotézu a dostatek indicí, se vyzbrojeni znalostí základního technologického postupu můžeme pustit i do *rekonstrukce způsobu získávání paliva*, pohánějícího Šalomounovy „létající vozy“.

- Bible se obsáhle věnuje popisu výroby zvláštních „podstavků“ -jakýchsi na bytelných čtyřkolových podvozcích umístěných zpevněných kotlů. Způsob využití a mohutnost nosné konstrukce neodpovídá udávanému účelu -jakéhosi „rituálního umyvadla“ - ani náhodou!

„Podstavky“ ze všeho nejvíc připomínají malé, *neobvyklým ventilem vybavené pojízdné cisterny nebo tlakové nádoby*. (Král. I. 7.27 až 38).

Proč vlastně byla dopravována voda do velké nádoby, kterou nazývali „mořem“ (Král. I. 7.23 až 26)? Soudím, že i přes úctyhodný objem vděčí za název *vlastností obsahu*.

Pojízdná „umyvadla“ sloužila (byla obsluhována!) kněžím nižšího (za)svěcení („techniky s průmyslovkou“), zatímco „moře“ sloužilo (bylo obsluhováno!) „k mytí kněžím (za)svěcení vyššího“ („inženýry“). Více se nedovíme. Ale to stačí.

- Máme k dispozici dva obrovské *duté* sloupy. Přímou se vnucuje myšlenka: jsou to *spojené nádoby*, jejichž hladina byla *doplňována a udržována* z „moře“. Moře je slané stejně jako **elektrolyt!**

V blízkosti chrámu postaveného na vyvýšenině nebyl pramen! Nižší „kněží“ se tedy starali o *přísun vody*. „Vyšší“ *připravovali elektrolyt a udržovali jeho hladinu ve vyrovnávací nádrži*... (Mimoходом: Židé v nádobách k obřadní koupeli dodnes *udržují přesnou hladinu*, která nesmí klesnout pod (zhruba) metr šedesát...Dávno zapomenutý význam kdysi smysluplné činnosti se změnil v rituál.)

- Předpokládám, že oba sloupy (válcce) *byly pod úrovní nádvoří nebo pod schodištěm propojeny vodivým kovovým potrubím*, které do nich vstupovalo *nevodivou*, možná asfaltovou *zátkou* zespoda. K tomuto vodiči byly uvnitř válců připojeny elektrody.

- Názvy sloupů pak už nejsou záhadné! Obsahují výstižný *popis fyzikálních vlastností získávaných plynů*. Bible neuvádí, z jakého pohledu (zvenčí chrámu nebo z pohledu zvenčí) byl sloup jménem *Boas* vlevo. Podle názvu se v něm ale nejspíš vyvíjel **VODÍK** - „*to, v čem sídlí síla*“.

Název Jachin znamená „*to, co dává sílu*“ - **KYSLÍK**.

Bez tohoto plynu se ve vodíku skrytá síla neprojeví!

S ohledem na polaritu geomagnetického pole, využitého k separaci proudu EMZ vycházejícího z chrámu, musel Boas — katoda - stát z pohledu zvenčí *vpravo od vchodu*, tedy severně od osy zařízení.

Co se dělo s oběma plyny, které znali i staří Indové pod názvy *pra-nanaváju* a *udanaváju*, dále?

- Kapalný vodík a kyslík se „spalují“ katalytickým slučováním v palivových člancích. Vzniká elektrický proud a voda. Tyto články jsou velmi důležitou součástí kosmických lodí.

- Směs těchto plynů je používána jako palivo moderních raketových motorů.

Úkolem jedné z připravovaných misí k Marsu je dopravit na Zemi vzorky materiálu z jeho povrchu. Návrátová část sondy má jednu zvláštnost: poveze s sebou jen palivo - žádné okysličovadlo, nezbytně nutné pro návrat k Zemi!

Potřebný kyslík totiž bude získáván přímo z marsovských hornin a vodních par v ovzduší. Postupně „vytěženým“ zkapalněným plynem budou automaticky plněny nádrže tak dlouho, až sonda získá dostatek paliva pro start a zpáteční cestu...

Z nákresu rekonstrukce Šalomounova chrámu je zřejmé, že za jeho západní (zadní) stěnou byla vyvýšená terasa, *podepřená nezvyklým množstvím*

sloupů. Na ní, mimo dohled a dosah zvědavců, asi spočívalo něco hodně těžkého.

Šalomounův legendární létající stroj?

- Z plynojemů (kulatých hlavic sloupů) odebírané plyny procházely trubkami (které možná současně sloužily i jako vodiče elektrické energie) dozadu na terasu, kde byly pravděpodobně zkapalňovány a plněny do nádrží stroje. Terasa byla patrně spojena se záhadnými, veřejnosti a kněžím nepřístupnými místnostmi nad hlavní svatyní.
- Celý systém byl dokonale samoregulační. Při zastavení odběru vzrostl tlak plynu ve válcích. Elektrolyt byl vytlačován zpět do vyrovnávací nádrže („moře“) a proces elektrolýzy se po obnažení jedné z elektrod přerušil. Je docela možné, že někde byl zabudován i jakýsi ochranný ventil, který odpojil a uzemnil přívod náboje do kondenzátoru oscilátoru, aby na nádvoří nedošlo ke zbytečnému neštěstí.

- K výboji (blesku), který při obřadu zasvěcení „chrámu“ zapálil obětiny na oltáři, došlo z jednoduchého důvodu: v „moři“, a tedy ani ve sloupech, které pochopitelně nebyly uzemněny, nebyl elektrolyt.

Na nezatíženém zařízení došlo k obrovskému přepětí.

Po dosažení plné kapacity vyrovnávacího systému (stěn předsíně) byl velmi zúžený paprsek EMZ směřován přesně na uzemněny oltář.

Přeskok výboje takto ionizovaným kanálem byl jen otázkou času...

Lišák Šalomoun si pro vlastní ochranu oblékl „obřadní roucho“ (M.II. 28. 1 až 38) a pro jistotu klečel na vysokém izolovaném podstavci...

Skrytý odkaz bohů

„Bohové“ vždy velmi žárlivě střežili klíčová technologická tajemství. Dokonale ovládali psychiku člověka a skutečný význam různých činností dovedně maskovali pod pláštěm očividně „divadelních“ kultů. Dosáhli tak toho, že druhořadé (obřadní) úkony tak byly (a dosud jsou...) v očích nezasvěcených považovány za podstatné a posvátné.

Samotní kněží - potomci a učni bývalých techniků - si předávali dílčí znalosti, které považovali za důležité. Ještě i strážci zcela neškodných babylonských chrámů dodržovali tajné rituály, které byly předávány jen ústně od velekněze veleknězi.

Tajné části modliteb nesměl znát nikdo nezasvěcený. V určitých částech psaných návodů k jednotlivým obřadům se často objevují místa jako: „*...jedenadvacet řádků, obsahujících tajemství Esagilu. Vyznavač boha Marduka je může sdělit jen dalšímu veleknězi.*“

Obsah nikde nezapsaných jedenadvaceti řádků se adeпти učili od předchůdců nazpaměť. Jaký asi byl obsah znalostí, které směli sdílet jen iniciovaní kněží *urigallu*?

Dnešní domnělá racionalita a takzvaně „vědecký přístup“ jsou klapkami na očích badatelů. Podle jakýchsi „zásad“ (určených konvenčními přístupy) nejsou ochotni připustit, že *většina* náboženských rituálů, praktikovaných kněžemi starověkých národů, *kopírovala úkony* kdysi racionální činnosti.

Zdánlivě nesmyslné náboženské obřady kamuflují věci, o kterých se jim nezdá ani v těch nejdivočejších snech.

Slepá víra v pozdější církevní výklady, nesmyslná pravidla scholastiky, otupující konformismus a axiomy nahrazující intuitivní myšlení zaženou každou snahu po poznání do slepé uličky.

Jakoby omylem s úžasem objevujeme po tisíciletích věci, které pro určitý úzký okruh zasvěcených bývaly naprostou samozřejmostí.

Tehdejší odborníci na kamufláž a dezinformace, jejichž posláním bylo skrýt poznání, určené **generaci inteligentních lidí, kteří pochopí**, před hlupáky, by byli s reakcemi dnešních „moudrých“ navýsost spokojeni... Opicím totiž nůž do ruky nepatří!

Opomíjená energie

V blízkosti Země a v kosmickém prostoru je *obrovský rezervoár účelně využitelné čisté energie*, k jejímuž odčerpávání jsme vlastní vinou dosud nenašli „kohoutek“. Jen v atmosférické elektřině je skryt obrovský a nevyčerpatelný potenciál, schopný bez potíží pokrýt energetické potřeby celé planety.

Místo toho, abychom se pokusili čerpat z jeho přirozené hladiny, jsme v typicky lidsky velikášském stylu chtěli „chytit blesk“ (v USA) do obrovského kondenzátoru. To se pochopitelně nikomu nemůže podařit.

Myšlenka byla po několika marných, katastrofami a finančním krachem končících pokusech zavržena.

Blesk se holt do konzervy chytit nedá...

Ale to už je velmi dávno. Poučíme se?

Stroje na počasí?

Český farář Prokop Diviš šel jinou cestou. Jednoduché zařízení, zhotovené vesnickým kovářem podle jeho návodu, snížilo v předtím blesky sužované

krajině nebezpečí zasažení lidí, dobytka a domů atmosférickým výbojem na minimum. Jeho *bleskosvod* ale nakonec zničili místní sedláci, kteří tomuto „dábelskému vynálezu“ kladli za vinu dlouhotrvající období sucha.

Byla to jen hloupost? Selská pověrčivost?

Možná, že sedláci — *lidé zvyklí pozorovat přírodu a vnímat v širších souvislostech* - nakonec přece jen nebyli tak daleko od pravdy.

Před stavbou Girsu v Lagaši sliboval Ninurta nejen hojnost zboží a rozkvět obchodu, ale i *dostatek vláhy*.

Může regulace náboje atmosférické elektřiny (ve velkém) ovlivnit množství nebo srážení vodních par v ovzduší?

Některé arabské prameny tvrdí, že pyramidy původně byly potaženy třpytivou vrstvou bílého kovu a „*kondenzací paprsků měsíčního svítu*“ zavlažovaly široké okolí. Měsíční světlo je *polarizované* stejně jako odraz slunečních paprsků v zrcadle.

Srážení atmosférické vlhkosti působením mikrovln?

Ninurtův slib samozřejmě mohl mít i přenesený význam - energie umožňuje například práci vodních čerpadel a tak dále. Ostatně, pokud i lagašský ŠU - lineární katapult - byl instalován do tří sta a více metrů hluboké šachty, bylo průběžné odčerpávání velkého množství podzemních vod nevyhnutelnou nutností. Stačilo ji odvést do zavlažovacích kanálů...

Krystaly Velké pyramidy

V souvislosti s využíváním krystalových generátorů existují i další indicie. Podle X. až XIII. tabulky textu *LUGAL.E* zničil Ninurta po dobytí *E.KURu* (Velké pyramidy) několik speciálně upravených krystalů, které, jak se zdá, byly zdrojem nebezpečných sil.

Jeden z nich - *šam*, považovaný za „srdce pyramidy“ - byl ve zvláštním výklenku komory: „ *která je jako lev, kterého si nikdo neodváží napadnout*“. **Její osa leží přesně ve směru východ - západ.**

Další krystaly zdobily výklenky Velké galerie, vedoucí k „hlavní komoře“. Na rozdíl od ostatních chodeb, kde: „*svítilo tlumené zelené světlo*“, zářila galerie všemi barvami duhy.

Ninurta vybral ze sedmadvaceti párů několik *krystalů, použitelných pro jiné účely*. Ostatní nechal roztržiti, aby již nikdy nemohly být zneužity. Pak pomocí systému kladek otevřel spouštěcí kamenné příhrady

a vstoupil do hlavní komory, skrývající „*pulsující kámen*“. Odtud se „*rozprostírala síť k pozorování nebe a země*“ (radar?).

V dutém kamenném bloku byl skryt citlivý mechanismus, který zvonivou rezonancí reagoval na jakoukoli změnu vibrací vnějšího prostoru (pra-TAMARA...). Základem všeho byl *gug* („kámen, který určuje směr“).

Vyzařování tohoto krystalu, zesilované *pěti rezonančními dutinami nad hlavní komorou*, vystupovalo z pyramidy párem šikmých kanálů v její severní a jižní stěně (vlnovody?).

„*Toho dne byl Gug zničen Pánem osudu (Ninurtou), který ho vyňal z jeho kamene...*“

Text evidentně popisuje funkci *dutin nad „Královskou komorou“ Velké pyramidy!*

Její stavba, díky podvodu anglického dobrodruha plukovníka Wyse a pohodlnosti na pochybných vavřínech spočívajících egyptologů, je dodnes připisována naprosto bezvýznamnému *Chu-fu, Cheopsovi!*

Jmenované komory byly objeveny teprve při průzkumu pyramidy roku 1837 a jsou dodnes považovány za stavební prvek, sloužící: „k odlehčení tlaku kamenné hory na strop pohřební komory“...

Každý malý kluk, budující své hrady z kostek, bude nad takovým tvrzením nevěřičně kroutit hlavou.

Text *Lugal-e* (který egyptologové dobře znají) ovšem je o téměř *čtyři tisíce let starší než objev skrytých komor*, do nichž se „badatelé“, hledající především zlaté předměty a objevitelskou slávu, nešetně prostříle-li náložemi střelného prachu! Do té doby o nich nikdo neměl ani tušení.

Kdo jiný než její *stavitelé mohl znát architekturu skrytých prostor a účel instalovaných technických prvků pyramidy?* Dynastie faraónů o tom nevěděly vůbec nic. A to zdaleka není jediný důkaz jejího stáří.

(Zdroj: *Lugal-e texty* a J. Bollenrucher; *Gebete und Hymnen an Nergal.*)

Egyptské legendy vyprávějí, že kněží dopravovali obrovské kamenné bloky na místo určení vzduchem: napřed prý kámen obalili do papyru a pak na něj uhodili jakousi kovovou hůlkou. *Zazněl velmi zvláštní zvuk a blok se vznášel nad zemí, jako by nic nevážil*. Několik dělníků ho bez Potíží dotlačilo na místo určení. Při dlouhých vzdálenostech bylo nutné proceduru několikrát opakovat poté, když vibrace zeslábly.

Co asi „kněží“ (speciálně vyškolení technici) skrývali pod papyrovým obalem? Bylo na kámen připevněno jakési zařízení, které ho zvedalo? Musela být struktura dopravovaného materiálu v rezonanci se zařízením, které umožnilo jeho levitaci? (Podobným způsobem přepravil podle jiné legendy balvan z Skotska do Stonehenge... tajuplný Merlin.) A jsme opět u Edgara Cayce.

Jak je vidět, využití *krystalů* bylo rozáhlé. Zdá se, že byly schopny podle druhu, úpravy a geometrického rozmístění v dutinových rezonátoch produkovat síly, které měly velmi rozdílné využití. Sahalo od „prosté“ výroby energie a použití v transportních, komunikačních nebo naváděcích zařízeních, až k nebezpečným zbraňovým systémům.

Velká pyramida byla *kompaktní víceúčelové technické zařízení*— svého času skutečná *hora bohů*.

Metalurgická továrna v Tiahuanaku

Také o Tiahuanaku toho už bylo napsáno velmi mnoho. Nejdokonalejším dílem v tomto směru jsou práce *Arthura Posnanského*, jenž se průzkumu obrovského minového pole věnoval přes třicet let.

Z technického rozboru jeho popisů v díle *{The Hydraulic Works in Tiahuanacu}* a výsledků pozdějších vykopávek vyplývá, že skupina hlavních budov a jejich okolí byla jakýmsi obrovským zušlechťovacím zařízením, kde, podle zeleného zbarvení vrstev drobných kamenů a jiných zřetelných indicií, byla jakýmsi způsobem získávána *měď*.

Ale proč zde? Hutě by zde opravdu asi nikdo nehledal. I naprostý laik podotkne, že zde nejsou žádné zásoby paliv, jež by další zpracování (tavbu a odlévání) kovů na tomto místě opodstatnily.

Na jihovýchodě komplexu je pahorek zvaný *Akapana*, považovaný za pevnost. Na jeho vrcholu byla velká vodní nádrž, údajně založená pro „zásobování obránců“.

Museli být velmi rafinovaní: nepříteli mátlí pracně vybudovanou soustavou velmi složitých podzemních, nadzemních a zcela krytých kanálů, nádržek a propustí, odvádějících životně důležitou vodu z cisterny k severně ležícím budovám.

Zdá se, že soustava jiných, později objevených podzemních kanálů, kdysi přiváděla vodu z jezera pod Akapanu.

Posnansky k tomu podotknul:

„Existují dvě Tiahuanaka. Jedno nahoře a druhé pod zemí.“

Zjistil, že *kalasasaya* („vztyčené sloupy“) je vlastně jakási kamenná ohrada, rámuující protáhlou terasu o rozměrech 150 krát 130 metrů. Obdélník je *směřován v ose východ - západ...*

Jak později rekonstruoval *Edmund Kiss*, stála v západní třetině terasy *dutá třístupňová „pyramida“* (Posnanským objevené kanály směřují přímo k ní a přilehlým stavbám).

Posnansky podle zásad archeoastronomického datování určil z odchylky osy stáří stavby. Podle jeho měření a později „archeology světového jména“ vehementně zpochybňovaných výpočtů *byla dostavěna někdy roku -15 000!*

Německá astronomická společnost poté vyslala do Peru a Bolívie několik specialistů, jejichž úkolem bylo Posnanského tvrzení vyvrátit. Tým pod vedením prof. *Dr. Arnolda Kohlschiittera*, ředitele Astronomické observatoře v Bonnu, a prof. *Dr. Hanse von Ludendorffa*, ředitele Astronomické a astrofyzikální observatoře v Postupimi, prováděl dlouhodobá pozorování a měření přímo na místě (od prosince 1926 do června 1928).

Měření potvrdila Posnanského pozorování a závěry. Podle zjištěného rozdílu změny sklonu ekliptiky se němečtí astronomové nakonec shodli na tom, že stavbu je nutno datovat do období 9300 až 15 000 lety př. n. 1....

Zříceniny *Puma Punku* (viz obr. 1) jsou odtud necelých jeden a půl kilometru a nepochybně k tiahuanackému komplexu patří. Zde najdeme přešel již jmenovaných *andezitových matric*, ze kterých by archeologové nejradši postavili nějaký nesmyslný chrám.

Úvodem jsme si řekli, po čem je třeba pátrat v případě, když určitá stará zařízení připomínají nějakou technologii. Rozebrali jsme si způsob, jakým Návštěvníci získávali elektrickou energii - metodou později využitou v Šalomounově „chrámu“.

Postava na „Bráně slunce“ drží v každé ruce jedno „žezlo“. Podobnost s 'jaguáříím mužem' z Chavín de Huantar je nesporná. A tak dále. Poddojmem dosud uvedených indicií už musí v mozku intuitivně přemýšlejícího člověka zvonit všechny poplachové zvonky!

Řešení záhady scházejících zdrojů paliv v Tiahuanaku leží na dlani: *V Tiahuanaku byla rafinována elektrolýzou měď a možná i jiné kovy z roztoku získaného z drcené rudy chemickou cestou!*

Andské měděné doly jsou světoznámé. O tuto surovinu zde, na rozdíl od jiných částí Země, nebyla nouze. Navíc...

Sitchin, který na základě vyhodnocení obdobných pramenů (viz literatura) rovněž dospěl k závěru, že naznačují možnost jakéhosi způsobu získávání kovů chemickou cestou, se opírá o lingvistiku.

Vychází přitom z názvu ostrova *Titikalla* na jezeře Titicaca a zjišťuje, že v jazyce Amarajů byl pojem *titi* názvem pro olovo nebo *cín*. Z toho usuzuje, že původní význam názvu ostrova zní *Cínová skála*.

Název jezera *Titicaca* v překladu z jeho původní indiánské formy znamená - „*Cínový kámen*“.

Cín je druhou složkou slitiny zvané *BRONZ*.

Kruh se uzavřel.

(Není bez zajímavosti, že Sumerové dováželi vzácný cín až z Barmy, Thajska a Malajsie. Sumerští obchodníci sháněli cennou surovinu prostřednictvím kupců na území od Malé Asie až k pramenům Dunaje. Pátrali především na území dnešních Čech a Saska, kde jsou zásoby už dávno vyčerpány [*B. Landsberger; Journal of Near Eastern Studie s*]. Mimoto Britské ostrovy byly ve Středozeří známy jako *cínové...*)

Architektura nedávno objevených obrovských staveb na mořském dně u Japonských ostrovů je velmi podobná tiahuanacké. Z moře vylovená socha, nalezená u jednoho z nich, má totožné rysy jako „plačící bůh“ vytesaný do Brány slunce u jezera Titicaca.

Chystá se **tým** podmořských specialistů, který se do těchto v podstatě *neporušených* (!) staveb pokusí vniknout. Dnes už vím, co tam najdou.

Odkaz

Vnější projevy jinak pečlivě utajované techniky, vyvolávaly obrovský úžas a posvátnou hrůzu z moci domnělých „bohů“. Všeobecně známým jevem byla zářící tělesa (zlaté nebeské komory), která z hermeticky uzavřených a dobře střežených okrsků oddělujících dva naprosto odlišné světy zprvu v záři korony atmosférických výbojů nehučně stoupala k obloze, aby se tam rozburácela silou hromu a zmizela kdesi v nebi.

Jen zkroucení hadi výfukových plynů se ještě chvíli svíjeli na obloze...

To vše zanechalo v lidských vzpomínkách hluboké a nesmazatelné stopy. Ještě dlouho po odchodu Návštěvníků se vyprávění o jejich zázračných činech přenášelo z generace na generaci. Původně strohé a realistické obrázky se postupně měnily ve vyšperkované symboly a amulety, kterým byla přičítána velká „nadpozemská moc“ (například „nilský kříž“ - *ankh*).

Bohové jednoho dne definitivně zmizeli ve svých zlatých lodích v modři oblohy. Zanechali zde správce - *První muže*, řadou znalostí vybavené učence, dnes považované za „kněží“. Získané znalosti byly po řadu generací předávány kooptovaným členům úzkého okruhu zasvěcených. Tento postup však byl z jakýchsi důvodů, o kterých se lze jen dohadovat, přerušen. Pozdější kněží už disponovali jen útržky původních vědomostí.

Soubory denních povinností, prováděných bez znalosti skutečného účelu, se časem změnily v nesmyslné rituály a kultovní obřady. Neústupnost v jejich slepém dodržování mnohdy vedla až k rozsáhlým náboženským válkám.

Některé za pouhá přirovnání pokládané biblické texty těmito informacemi (Job!) doslova přetékají. Přesto, nebo právě proto, jsou jedním z historických pokladů, obsahujících řadu odkazů budoucím **rozumným** generacím.

Patří těm, kteří z rozříštěné mozaiky obtížně získávaných znalostí budou schopni pochopit smysl **nezkreslených vlastních jmen** zúčastněných osob a míst (!) a účel popisovaných úkonů a znovu odvodí principy některých zapomenutých technik.

Mnich Bacon, církví ztročený génius, měl pravdu. Ten, kdo trval na tom, aby vše bylo pečlivě zaznamenáno, velmi dobře věděl, že člověk po mnoho generací nebude schopen napodobit činnost zařízení, která dvakrát vcelku podrobně popsali a (podruhé pod vedením zasvěceného) postavili Hebrejci.

K tomu je zapotřebí několika maličkok: odhalit základní pravidla kvantové fyziky, vlastnosti krystalových mřížek, pochopit strukturu a procesy ve valenčních sférách atomů, znát zákonitosti spjaté s elektřinou a v neposlední řadě *odvrhnout starý způsob myšlení podřízeného otroka*. Dávni „bohové“ netušili, že *nebudeme chtít vědět*, co **nám** vzkazují...

Dnes, když si dokážeme představit, jak tato technika fungovala, musíme znovu projít a přehodnotit mnoho zdánlivě nesmyslných prastarých textů a nepřebornou hromadu obrazového materiálu.

Některé piktogramy, obrázky a „náboženské rituály“ teprve nyní prozrazují svůj skrytý smysl.

Totéž platí o symbolech, jimiž bychom mohli zaplnit desítky stran.

Neoddělitelnost znakového písma od obrázků

Zastávám názor, že obrázky provázející „pyramidové **texty**“ - *egyptskou „Knihu mrtvých“* -, kterou bychom měli nazývat spíše *Knihou cesty ke světlu* (a nejen ty!), v *žádném případě nejsou pouze dekorací*. A už vůbec ne tím, čemu jsme zvyklí říkat umění!

Doplňují a navíc se *schematickou piktografickou zkratkou* snaží vyjádřit to, pro co tehdejší lidé neměli odpovídající výrazové prostředky, umožňující použití *jazyka*.

Ten, kdo se pokouší o překlady doprovodných textů *bez současné důsledné interpretace doprovodných „pomocných obrazových stop“*, se nachází v situaci zoufalce, sledujícího televizní detektivku, ke které poslouchá rozhlasovou pohádku, protože u televizoru nefunguje zvuk!

Za tuto fantasmagorii vděčíme dobře placeným držitelům kateder vysokých škol, nevědění maskujícím mystifikátorům, kteří si radostnou cestu k důchodu nehodlají dláždít nepřijemnými komplikacemi, mezi něž zahrnují především samostatné myšlení...

Jen obojí - *zvuk a obraz* - umožní správné pochopení obsahu. Z kontextu vytržený (od samostatně interpretovaných obrázků oddělený) text je hříčkou v rukách příznivců pohádek o starém Egyptě, kterým ostatně už nevěří ani samotní Egyptané. Ubozí Sumerové už se bránit nemohou.

Překlad egyptské *Knihy mrtvých* akademika Lexy naprosto neumožňuje jiný názor než ten, že příslušníci egyptského cechu písařů byli *spolkem blábol sepisujících notorických alkoholiků*...

Špatný výklad významu samotných hieroglyfických znaků v obecně publikovaných překladech je zákonitě provázen naprostým nepochopením skutečného obsahu sdělení. To vše vyplývá z interpretačních metod, které se opírají o dávno překonané uniformistické představy. Není v nich místo pro úvahy o stavu, účelu a technické úrovni supercivilizace, založené kýmisi, kdo přišel na Zemi z jiného světa. Je nesporné, že se tento vliv neprojevil jen místně, na území Egypta, ale jeho stopy nalézáme na celé planetě. Vše je v obrázcích!

Veškeré pyramidové texty se musí znovu přeložit, a to za účasti odborníků všech potřebných odvětví! Během této činnosti musí platit přísný zákaz užívání dosavadní egyptologické terminologie a jakéhokoli srovnávání se současnými „znalostmi“ a „výsledky“!

Dosavadní interpretace textů, vycházející ze *zavádějící vymyšlené pomocné terminologie* neplatí. Překlady neobsahující možné významy použitých znaků a *především synonyma jednotlivých slov*, jsou „užitečné“ jen pro autory historických románů a nesmyslných skript a pro jejich vydavatele.

Duat i na americkém kontinentu?

Dosud nevysvětlitelná skalní kresba ze Santa Barbary (obr. 26) pravděpodobně znázorňuje schematické sestavení sedmi cívek tunelu elektromagnetického katapultu, spletitou cestu podzemím k jeho úpatí a nahoře září obklopené vylétající těleso.

Rozdělení na nadzemní a podzemní část symbolizují dvě postavičky. Jedna z nich stojí u *černým kruhem označeného vchodu* do tunelu a druhá u jeho paty v podzemí. Světlo na konci tunelu?

Jsou na podivných obrazcích (uprostřed) detaily průřezu tělesem zevnitř chlazené toroidní cívky?

Velký útvar vpravo neodbytně připomíná *hieroglyfický znak Duatu* (obr. 27). Jaký byl jeho původní smysl? *Kdo a komu* zde vysvětloval „božskou technologii“?

V každém případě *byl dokonale informován*.

Mimochodem: Black Hole (Černá díra), přes tři sta metrů hluboká jihoamerická propast (proslavená americkým kaskadérem, který do ní seskočil na padáku), má právě správnou hloubku pro... Zabýval se někdo tamějšími legendami a průzkumem blízkého okolí?

„Polidštěnou techniku“ asi představují i obrázky létajících bohů (ve smyslu z *Duatu* stoupajícího Ré). Mnoho kreseb domnělých „*vznášejících se postav v helmách, se září kolem hlavy*“, může být *personifikací létajících strojů*.

Jsou takovými *personifikacemi techniky* i skalní kresby jako „*Velký martanský bůh*“ v Tassilském pohoří nebo australské *Wondjiny*?

Slíbil jsem, že se vrátím k takzvanému „andskému trojzubci“. Je složen ze tří obrazců: z pyramidy, lemované na stejné úrovni dvěma sloupy, ze kterých srší výboje, a z vertikální šachty lineárního katapultu, ukončené obdélníkovým podzemním prostorem (obr. 28). Symbol je umístěn tak, *aby ukazoval směrem k Nazce*.

Já vím. To už snad ani nemůže být překvapení...

V symbolech bychom mohli pokračovat donekonečna, ale jednou s tím už musíme přestat.

Vzniká další kniha s obsahem, který změní dosavadní náhled na svět. Radikálně.

Nakonec si ale neodpustím velice kacířskou otázku: Zamyslel se už někdy někdo nad možností, že *některé ze všude na světě nalézáných kreseb, nad jejichž významem si seriózní vědci i nevěd-ci marně lámou hlavu, mohly zanechat hrajeící si děti?...*

Řešení záhady pohonu UFO?

Na rozdíl od časů, kdy platily pouze konvenční teorie, vyrostlé na živné půdě Newtonových zákonů, dnes „víme“, že gravitace *není dána* množstvím ani rozložením hmoty v prostoru. Výpočty opírající se o tento předpoklad nikdy nedávaly smysl - *hustota* hmoty není zdrojem gravitačního pole.

Hustotu hmoty určuje počet elektronů v oblasti valenčních slupek jádra atomu a možnosti změny pozice elektronu v míře, které je schopen, aniž by atom opustil. Hmotnost je tedy dána velikostí mezer mezi jednotlivými atomy.

Aktivní tělesa jako planety, hvězdy, galaxie a jejich seskupení jinými slovy to, čemu říkáme vesmír -, to vše vytváří v prostoru různě silná a navzájem prolutá *gravitačně-magnetická pole*. Tato tělesa, z nichž některá disponují vlastním *elektromagnetickým polem*, jsou v neustálé interakci, neustálém spojení, jako kdyby všechna visela na uzlicích jediné obrovské pružné pavučiny.

Vzájemné ovlivnění polí jednotlivých těles a seskupení s přibývajícím vzdáleností slábne. Ale poněvadž ve skutečnosti neexistuje žádná část prostoru, kde by se jejich síla neprojevovala, musí v dostatečné míře působit i ve zdánlivě mrtvém, „nekonečném“ mezihvězdném a mezigalaktickém prostoru.

Protože vesmír je jedno obrovské, relativně nehomogenní, ale svou vsudypřítomností přesto ucelené gravitačně-magnetické pole, nabízí se možnost pohybu po úrovních „*hladinách*“ jeho siločar, spočívající v prostém využití vzájemného ovlivnění.

Následující způsob je za určitých předpokladů realizovatelný naší technologií. Existuje ještě jeden, mnohem jednodušší, ale k jeho pochopení a realizaci je potřebná celková změna náhledu na gravitaci jako takovou, i když dnešní hypotéza není daleko od pravdy. Jen ten nešťastný *úhel pohledu...*

Vytvoříme-li *svazek elektromagnetického záření* potřebné intenzity a vyzáříme ho do prostoru, ve kterém, jak „víme“, existuje „*ucelené gravitačně-magnetické pole*“ (UGMP), ze zdroje umístěného ve vhodném tělese - uvedeme toto těleso do pohybu. Podmínkou je, že okamžitý směrový tlak vyzářené energie musí být natolik silný, aby vytvořil *elek-trogravitační vlnu* (EGV), korespondující s frekvencí UGMP nejbližšího (nebo nejméně aktivního) tělesa.

Stroj vysílající tuto EGV určitým směrem je (v dosahu působnosti nejbližšího zdroje vyzářujícího UGMP) přinucen neustále zrychlovat. Změnami intenzity a směru výstupu energie EGV, je velmi snadno ovladatelný.

Posádka, se přitom ocitne v „uzavřené kapsli“ vlivu *lokální gravitace* (ve vlastním uzavřeném systému uvnitř transformovaného pole obklopujícího okolí stroje) a nevnímá vůbec žádné přetížení. V podstatě se cítí stejně, jako my na Zemi. Ta se s námi pohybuje obrovskou rychlostí kolem Slunce a spolu s ním, pro pozemská měřítka nepředstavitelnou rychlostí, obíhá střed galaxie.

Posádka lodě, svázaná s vlastním systémem, není vystavena vlivům odstředivých sil, a to (pro pozorovatele z jiného systému!) ani při zrychlení **80 až 8000 G** a více, kterého „neidentifikované létající objekty“ během pozorovaných neskutečných manévrů **bez námahy dosahují**.

Relativní zvyšování hmotnosti tělesa při rychlostech blížících se rychlosti světla, by za těchto okolností (vzhledem ke způsobu získávání energie) bylo dokonce výhodou! Vyšší hmotnost tělesa (která se projevuje pouze při pohledu na jeho uzavřený systém zvenčí!) za takových okolností nejspíše znamená současný *nárůst energie gravitační vlny* tímto tělesem vysílané. Totéž platí i o schopnosti přijímat transformovatelnou energii z prostoru.

Jediným dosud *zdánlivě* neřešitelným problémem je **počáteční energetický impuls**.

Základním předpokladem výroby potřebně silného proudu (přepočteno *statisíců ampér*) je nutnost docílit v okamžiku startu *obrovského spádového elektronového potenciálu, a to transformační jednotkou, zabudovanou do velmi malého prostoru*.

Mnohem jednodušší by bylo *převzít transformovatelnou energii od pozemní stanice!* „Motor“ sloužící k pohonu čehokoli je pak jen „prostým“, zvenčí nabuzeným přijímačem a multiplikátorem, generujícím vlnění potřebné délky. Vyzářovaná energie pozemní stanice přitom není využívána přímo, ale je převáděna na interaktivní pole, umožňující transformaci ohromného přirozeného energetického potenciálu prostoru.

V této souvislosti připomenu výroky „spícího proroka“ *Edgara Cay-ceho*, jenž ve *čtyřicátých letech* hovořil o tom, že předchozí (atlantská) zaniklá technická civilizace používala dopravní prostředky, které létaly, jezdily a pluly (i pod vodou) pomocí jakési energie, vyráběné centrálními zdroji. Speciálně upravené *krystaly*, umístěné ve *zvláštních pyramidách ukončených kopulovitou nástavbou*, vyráběly energii, jejíž pole obepínala celou zeměkouli jako slupky cibule.

Byla rozdělena do odstupňovaných vrstev nebo sfér. Ty měly pro různá využití rozdílnou charakteristiku, danou jejich výškou nad povrchem Země...

Nic nového pod sluncem? Cayce řekl, že: „...*zneužitím této energie došlo k rozsáhlému narušení rovnováhy hladiny energetického potenciálu a následně katastrofě, která způsobila zánik atlantské civilizace...*“ To by ovšem znamenalo umělé vytvoření jakési anomálie, jejíž vliv zasáhl zemský povrch. Směšné? Nevědecké?

Dříve popisovaná zařízení (obdoba Caycem jmenované technologie) využívala krystalových oscilátorů, vytvářejících kvantová elektromagnetická pole mechanickými vysokofrekvenčními kmity. Zářič tohoto pole *doplňoval vyzářené elektrony z atomů krystalových mřížek kovů*. (Ionizované atomy vydávají elektromagnetické záření a doplňují elektrony ve valenčních slupkách nábojem elektřiny, odsávané z prostoru.) Systém pracuje v nekonečné smyčce a energie se čerpá přímo z okolí! *Není to žádné perpetuum mobile!*

Na podobném principu zřejmě pracoval i Charrouxem popisovaný kotel, který kdysi ohříval vodu pro lázně kdesi v Orientu. K ohřevu velkého množství vody zde údajně *stačila jediná svíčka!*

Pokud teplem vyvolané prnutí v materiálu nabudilo soustavu krystalů, transformujících statickou elektřinu, mohly vodu ohřívat mikrovlny.

Charroux se zmiňuje, že kotel rozřezali a odvezli všeteční Angličané. Když ho opět dali dohromady pochopitelně nefungoval. Zapomněli zřejmě pár zdánlivě nepotřebných maličkostí nebo z neznalosti narušili strukturu materiálu natolik, že efekt zanikl. (Robert Charroux: *Prozrazená tajemství*.) Skutečnost, že tu kdysi kdosi dokázal při zpracování krystalů pravé zázraky, snad nejlépe dokumentují jihoamerické nálezy sochařské, **optických čtecích zařízení**, která byla zhotovena jakýmsi nám nepochopitelným způsobem z horského křišťálu (několik lebek, „zajíc“). Odborníci na zpracování krystalů konstatovali, že neznámý „umělec“ dokázal nemožné - materiál byl opracován *proti směru osy růstu krystalu*. Něco podobného dosud neumíme, protože proti ose růstu opracovávaný krystal okamžitě praská; vznikají drobné trhliny, které ho úplně znehodnotí. Proč si někdo dal tu práci, a co nám tím chtěl sdělit?

Je nanejvýš pravděpodobné, že poměrně primitivní, ale o to geniálnější zařízení Stánku úmluvy i pozdějšího Šalomounova chrámu *využívala tentýž princip, jež, ve zjemnělé a vylepšené formě, slouží k pohonu záhadných strojů, označovaných jako UFO*.

Došlo k vyklizení složitých zařízení, užívaných k urychlování startujících strojů, následkem technologického skoku, který Návštěvníkům umožnil prakticky neomezený zisk energie z prostoru?

Co umožnilo tento pokrok? Zkusme si položit velmi zásadní otázku:

Byl stroji (popisovanému v této knize) dodáván jen počáteční pohybový impuls, nebo současně (kaskádou obrovských kondenzátorů) uštědřen i jakýsi prvotní energetický šok o ekvivalentu mnoha set tisíc ampér-rů, který nabudil měnič energie na jeho palubě? Řešilo by to naprosto dokonale energetický problém během startu, o kterém jsme hovořili před chvílí.

Od technologie vertikálně orientovaných stacionárních elektráren (zikkuratů), dodávajících energii zařízením kosmodromů typu GIR.SU, zřejmě není daleko ke kompaktním zařízením využívajícím stejný princip. I my, vedle atomového reaktoru vyžadujícího obrovskou stavbu a rozsáhlou infrastrukturu, umíme vyrobit miniaturní s izotopy pracující zařízení, užívaná především jako zdroj energie průzkumnými sondami a satelity.

Hlavním problémem asi je výběr vhodných materiálů. Stánek a Šalomounův chrám byly vyloženy zlatými pláty. Pod elektronovým mikroskopem vidíme, že atomy zlata jsou uspořádány ve velmi pravidelné mřížkové struktuře, připomínající jutovou tkaninu.

Existují ovšem vhodnější materiály (například *ceziium, lithium* a podobně) jejichž ionizační schopnosti jsou tisícinásobně větší.

S ceziem se například počítá jako s materiálem pro výrobu zrcadel fotonových motorů, jež by teoreticky mohly přivést kosmickou loď na rychlost blízkou rychlosti světla...

Síly dobra a zla

Únosy a setkání. Kolik je kosmických ras. Zlatí mravenci. Pomníky domnělé pravdy. Síly dobra a zla. Jakou hodnotu má lidská civilizace? Z pohledu mimozemšťana. Proč nepřijdou? Mimoszemšťané. Quo vadis? Desatero „příkázání“?

Sumerové se zmiňují o dvou, zřejmě odlišných bytostech. Bohy na Zemi pro ně byli AN.UNNA.KI („*Ti, kteří od Ana sestupují na Zem*“).

Podle jejich legend začalo pozemské dobrodružství „bohů“ přistáním padesátičlenné skupiny, kterou vedl E.A („ten, jehož domovem je voda“!). Tento vynikající vědec byl později nazýván EN.KI, „pán Země“.

Lod' přistála ve vodách dnešního Perského zálivu a skupina vybudovala v mokřinách na pobřeží první pozemské sídliště - E.RI.DU („dům daleko od domova“). Následovala další zařízení, budovaná v průběhu plnění úkolu, jímž byla těžba zlata filtrací z mořské vody.

Poté, kdy se ukázalo, že takto získaný kov nestačí krýt požadavky na množství údajně potřebné pro zajištění ochranného štítu rozprášením v atmosféře jejich mateřské planety, byl způsob těžby změněn. Anunna-ki začali zlato dolovat, především v AB.ZU, *Dolním světě* - v jihovýchodní Africe.

Počet členů mise se postupně rozrostl na šest set. Aby všechno perfektně fungovalo, poslal vládce AN („*Pán nebes*“) na Zemi svého druhého syna, Enkiho nevlastního bratra.

EN.LIL („*Pán rozkazů*“) byl podle dnešních měřítek strohým úředníkem, správcem, který měl, na rozdíl od vzdělaného, jenže spíše dobráckého Enkiho, nejen organizační talent, ale i potřebnou tvrdost.

Zatímco byl Enki zaměstnán otevíráním afrických dolů, ujal se Enlil výstavby a správy sedmi míst na území E.DIN („domova spravedlivých“ -Edenu, Ráje).

Místa, na nichž Sumerové později budovali své chrámy a města, měla přesně určenou geografickou pozici a funkci: kontrolní centrála, kosmodrom, hutě atd. Byla zde i dobře vybavená klinika pod správou NIN.-MAH („*Velká dáma nebo paní-matka*“), nevlastní sestry Enkiho a Enlila. Na místě základny, kterou lze bez potíží identifikovat jako biblický *Eden*, rozkvetl o 400 000 let později *ŠINEAR* - *Šumer* (nesprávně, ale vžitě *Sumer*) - překládáno jako „země Strážců“, ale myslím, že spíše „země odkud se pozdvihuje k nebesům“ (ŠU - nebeský zdvihač, MER - země, krajina), lidmi osídlené území s civilizací na vysoké kulturní úrovni.

Překvapení archeologů, kteří na tuto dodnes (ale mám, z jistých konkrétních důvodů, pocit, že už ne nadlouho) nejstarší známou *historickou* kulturu narazili vlastně omylem, neznalo hranic. I když v tehdy dostupných pramenech, zejména v bibli, bylo mnoho zmínek o městech jako Ur a podobně, pro ně se vynořila doslova z ničeho. Také nepochopitelné záznamy na hliněných tabulkách časem promluvíly. Zpočátku nesměle, ale dnes?!

Obrovský kvantitativní a hlavně kvalitativní pokrok v překladech sumerských klínových textů, ke kterému došlo během uplynulých padesáti let, lze demonstrovat na skutečnosti, že Velikovsky, píšící ve čtyřicátých letech svou stěžejní práci *Světy v kolizi*, necituje ani jeden (zmiňuje se jen o *babylonské verzi* Eposu o Gilgamešovi).

Zecharia Sitchin už staví téměř výlučně na sumerském odkazu a pravdivý, precizní a hluboký, mnohdy neuvěřitelný obsah sumerských textů konfrontuje, díky rozsáhlým lingvistickým znalostem, fascinujícím způsobem s historií biblickou, překládanou ze starohebrejštiny.

O kosmodromy a příslušnou techniku, včetně obsluhy mateřské lodě na zemském orbitu, se staralo 300 takzvaných IGI.GI („*ti, kteří pozorují a vidí*“). Staré texty se jim příliš nevěnují, protože lidé s nimi, snad až na vzácné výjimky, nikdy nepřicházeli do styku. Nejspíše je můžeme zařadit mezi E.B.E. Tehdy pravděpodobně po určitou dobu spolupracovali.

Možná, že jedním z nich byl egyptský Seth nebo Baal. Odpovídají tomu i narážky na užívání dvou různých druhů pohonu. Jeden typ lodí, jak jsme si všimli, používal k pohonu „*Setbových křídel*“. Stroje lidem bližších Anunnaki naproti tomu létaly na „*Horových křídlech*“. AHorus měl ve znaku sokola.

Prostory kosmodromů byly „posvátnými“ a pečlivě střeženými „třetími zónami“, do kterých lidé neměli přístup.

Dvě základny E.B.E. se pokoušel navštívit Gilgameš. Nepodařilo se mu to. Co hledal?

Jak je zřejmé ze stále kratšího trvání vlády panovníků zaznamenaných v Listině králů, nastal kdesi před Gilgamešem jakýsi zlom - lidský život

se neustále zkracoval. Vidinou smrti vyděšený Gilgameš prošel světa kraj, aby s přítelem *Enkidu* našel v místech, kde sídlili bohové... nesmrtelnost. To je ale úplně jiná historie.

Existují texty popisující nebeské i pozemní boje mezi Anunnaki a jinými božstvy. Došlo k válce bohů? Tyto události jsou velmi zkresleně popsány především ve vědecké literatuře, ale i v jiných zdrojích.

Obsadili Horovi lidé - sokolí muži - sinajský kosmodrom a získali přímý přístup k lodím a technologii Igigi/E.B.E. až po bojích, ve kterých byl poražen Seth? Byla pak správa letiště svěřena do nezávislých rukou (Isis/Ištar)?

Byli Anunnaki do té doby pouhými cestujícími, využívajícími znalosti a schopnosti Igigi?

Byli Igigi -jiná kosmická rasa, ovládající dálkové kosmické lety -jen jakýmiisi „účelovými spojení“ Anunnaki a stali se teprve časem jejich zapřísláhlými odpůrci?

Vysvětlovalo by to záhadu odlišného vzhledu popisovaných osádek UFO. Některé kresby, zhotovené podle popisu účastníků setkání třetího druhu, ukazují bytosti, které, až na zjevné humanoidní rysy, tak docela „k našemu obrazu“ nejsou.

Únosy a setkání

Mnozí „kontaktéři“, lidé tvrdící, že zažili pozemské setkání třetího druhu (mezi nimiž se jistě najde mnoho po publicitě toužících podvodníků), popisují bytosti prakticky nerozeznatelné od lidí.

Vidíme skutečnost, nebo jen jakýsi předstíraný, klamný obraz? Kamoufláž? Byli účastníci vizionářských kontaktů obětmi mystifikace? Popsali projekci ideálů, které *chtěli vidět*? Vypadají novodobí Návštěvníci jinak, než jimi do mozků kontaktních osob promítané obrazy?

V popisu *fatimského* a *meždugorského* případu a při podobných příležitostech je řeč o *zjeveních* mladě vyhlížejících osob „nadpozemské krásy“, které však *nikdy nejsou přítomny osobně*, brázek namalovaný podle popisu manželů *Hillových*, kteří zažili reálný osobní kontakt na vlastní kůži, ukazuje zcela jinou bytost.

Portrét člena posádky UFO byl pořízen způsobem téměř vylučujícím podvod. Popis byl od obou svědků získán odděleně a v hlubokém hyp-notickém spánku. Podle něho nakreslili dva různí kreslíři dva portréty. Přiložíme-li k sobě poloviny obličejů obou portrétů, zjistíme, že jsou v podstatných rysech naprosto shodné (obr. 28).

Vidíme tvář bezvlasé bytosti s vysokým čelem a velkýma, ke spánkům prodlouženými očima. Zdá se, že oční víčka jsou oproti lidským uzpůsobena opačně - mrkají zřejmě zespodu nahoru, horní víčko s řasami je asi pohyblivé jen omezeně. Ústa jsou velmi úzká a profil jakoby opičí. Nad nosními otvory je jen náznak širokého nosu, který se velmi ploše táhne doprostřed čela. Brada je výrazná a tvář jako celek má inteligentní, z hlediska obecného vkusu neodpudivý, i když na první pohled naprosto cizí výraz.

Je to tvář jednoho z Igigi, nebo někoho docela jiného?

Je šest „opičích bohů“, stojících u ústí startovacího kanálu (obr. 14) (nebo „opičí král“ a jeho služebník *Hanuman*, který si vydobyl pověst odvážného letce v indických bájích), alegorií znázorňující Igigi? Sloužil jihoamerický kult jaguára uctívání jiných „božstev“ než člověku přátelských Anunnaki? Je to kult krve s jakýmsi prvky vampirismu.

Manželé Hillovi během únosu zažili nezáviděníhodné trauma, byli podrobeni důkladné anatomické prohlídce a několika zčásti nepříjemným a bolestivým testům.

Zdá se, že v tomto případě došlo i k jakémusi pokusu o dorozumění, v jehož průběhu se osádka UFO snažila pomocí hvězdných map vysvětlit, odkud pochází.

Kolik je kosmických ras?

K dispozici jsou i jiné popisy. Jeden z nich zveřejnil i bádáním v Bermudském trojúhelníku proslavený *Charles Berlitz*. Sestavil ho na základě útržkovitých poznámek a indicií, které po několik let shromažďoval *Lenny Stringfield*, zaměstnanec vojenské základny, kde údajně výzkum záhadných bytostí z kosmu probíhal.

Počátkem padesátých let prý byla obnovena série autopsií (pitev) bytostí, jež zahynuly během *roswellské havárie* mimozemského stroje. Stringfield se postupně opatrně vyptával lékařů, kteří z důvodu přísného utajení nikdy nebyli přítomni celé pitvě - každý z nich prováděl jen její určitou část (!).

Tito lidé bez výjimky trvali na tom, že jejich jména nesmí být nikdy zveřejněna.

Jak tedy vypadá jimi popisovaná bytost?

Ze Stringfieldem sestavené mozaiky vysvítá opět docela jiný obraz:

- Přibližná velikost: 100 až 120 cm. Hlava je, podle lidských měřítek, vzhledem k tělu a končetinám, neúměrně velká. I když velikost mozku nebyla přesně specifikována, zdá se být podstatně větší než lidský.

- Tělo je bez vlasů a chlupů, i když padly zmínky o lehkém chmýří na hlavě. Oči jsou velmi velké, hluboko položené nebo vpadlé, daleko od sebe a mají lehce mandlový tvar.

- Po stranách hlavy jsou namísto ušních boltců jen sluchové otvory.

- Nos je bez tvaru, nosní otvory zvýrazněny jen malými výrůstky.

- Malá ústa bez rtů zřejmě vůbec neslouží k přijímání potravy. O zubech se žádný ze Stringfieldových informátorů nezmínil. Krk je relativně tenký, stejně jako nohy a ruce, které dosahují až ke kolenům.

- Dlaně nemají palec, ale dva ze čtyř prstů jsou dvakrát delší než ostatní, což jeho chápavou funkci nahrazuje. Nehty ústí do špičky. Prsty spojuje jemná pokožka, která vypadá jako plovací blána. Celek připomíná *ptačí spár* (obr. 30 /s. 307).

- Pleť pevné struktury je světle šedá. (Pokožka několika viditelně ožehnutých konzervovaných mrtvol měla barvu tmavě hnědou.)

- Krev je tekutá, ale *barvou ani složením nepodobná lidské*. Odpovídá tento popis egyptským mýtům o „*ptačích lidech*“, kormidelnicích nebeské bárky boha Ré?

Byl snad Ré vůdcem E.B.E.? Anovým protivníkem? Jsou zde popsány „ptačí bytosti“ identické s krvelačnými, „jaguářími božstvy“ sloužícími „*šedými trpaslíky*“?

Podobné údaje, pokud nebyly dobře fungujícími dezinformačními mechanismy okamžitě zesměšněny, byly dodnes studovány jen velmi povrchně. To málo dobře miněných pokusů se vybil v nesmyslném hledání místa původu těchto lodí a bytostí v jiném, několik světelných let vzdáleném stelárním systému.

To ovšem jen nahrávalo odpůrcům, argumentujícím praktickou ne-možností překlenutí mezihvězdného prostoru. Nikoho nenapadlo, že osádka UFO, která unesla Hilloy, se možná snažila vysvětlit, ve kterém sektoru hvězdné oblohy se (z pohledu ze Země) *momentálně* nachází jejich domovská planeta. Stačilo jen fixovat pozici zemské dráhy a protáhnout naši planetou přímkou od naznačovaných souhvězdí. Hledaný cíl se v inkriminovanou dobu pravděpodobně nacházel na jejím opačném konci, nedaleko za dnes uznávanou „hranicí“ *naší sluneční soustavy*.

Pokud je jejich domovem jedno z těles prvotního systému, nikdy ho ze Země nespatříme. V teleskopech vidíme mnohem bližší Uran jako mlhavou skvrnku na firmamentu.

Zlatí mravenci

Žlutý, lehce zpracovatelný a nekorodující kov bohů. Je jen málo věcí, které by tak měnily a ovládaly chování člověka jako zlato. Jako by nám někdo zakódoval do genů touhu po žlutém kovu, pro který jsme ochotni podstupovat ty největší útrapy, navzájem se vybijet nebo umírat při jeho hledání kdesi v divočině.

Jsme biologičtí roboti, naprogramovaní na shromažďování určitého druhu kovu?

Civilizace Aztéků a Inků nakupily obrovská množství zlata. Pro ně však nemělo vůbec žádnou hodnotu. Jaksi s ním nepočítali, protože, jak sami tvrdili: všechno zlato patří bohům! Sbírali je jen pro ně a na jejich příkaz. Proto ho také zpočátku ochotně odevzdávali Španělům, jež omylem považovali za bohy, kteří dodrželi slib a vrátili se.

Zdá se vám to směšné? Ale vždyť my opravdu *neděláme nic jiného*. Veškerá lidská činnost, celá infrastruktura lidského snažení, stojí jen na tom! Kdo pracuje se zlatem, kdo je vlastní, těží, spravuje, žije podstatně lépe než jiní. Účel plnicí bioroboti žijí lépe než ti, kteří prostě jen žijí. Veškerá činnost je nasměrována na jediný cíl - *shromažďování zlata*.

To je jediná snaha, která lidskou rasu globálně sdružuje. Program je úspěšný - v bezpečí bankovních sklepů leží obrovská, nesmyslná hromada žlutého kovu, který se stal symbolem pomyslné *hodnoty* jej proto, že o něj jeví zájem „bohové“. Muselo na něm tedy být něco mimořádného: kdo vlastní zlato, podobá se bohům. Čím více ho má, tím je „božstější“, i kdyby to byl ten největší zločinec.

Kdosi, komu je jedno jakým způsobem se do dnešních zásobáren slily potůčky žlutého kovu smíšeného s krví bytostí, které nevědomky poslušně plní do jejich genů před tisíciletími vložený program provázený iracionálním dědičným šílenstvím zlaté horečky, se jednou vrátí.

Nastřádané zásoby budou vyzvednuty.

Podle kněží Ugha Moghulala se bohové ve svých zářivých lodích vrací každých šest tisíc let. Přijdou si pro své zlato vždy, když Zemi hrozí obrovská katastrofa. Jejich návrat a odlet je vždy předzvěstí kata-klyzmatu. Než odletí, neopomenou slíbit, že se vrátí, až bude čas.

Předtím se postarají, aby přežilo dostatečné množství bytostí, které na rozvráceném povrchu nově ztvárněné planety opět zahájí těžbu pro ně tak potřebného kovu... Pozemský čas je pro ně relativní veličina, která nehraje žádnou roli. Přeživší pak vyprávějí o tom, jak Bůh potrestal nehodné lidi. V ságách a legendách všech národů se katastrofy skutečně *vždy váží s příchodem, a hlavně s odchodem fyzicky přítomných „bohů“*. Ale kterých bohů?

Na Zemi se pak různá náboženství (mezi která lze zařadit i politiku a různé filozofické směry) nevědomky postarají o zbrzdění vývoje, tak, aby člověk nepochopil to, co nemá, a nesnažil se vymanit z otrockých okovů. Pokusil se o to už jednou. *Začal* stavět babilonskou věž. Bohům se to nelíbilo a zasáhli. Od těch dob už zasahovat nemuseli. Zvládneme to sami. Naše geny - po řadě úprav - uchovávají odpovídající program. Abychom zlato bohů opět neroztrousili po světě, byly vymyšleny papírové peníze. Kov tak zůstává pěkně na jednom místě. Regulací toku finančních prostředků, opírajících se o moc zlata shromážděného na jedno místo, lze účinněji blokovat nebezpečné snahy o výzkum vesmíru a všeho, co by mohlo přispět k záchraně vlastními silami. K tomu, abychom se konečně vymanili z bludného kruhu. Jakousi šanci máme jen v období mezi kataklyzmaty...

Pak už ne - vrací se doba kamenná... A běh kosmických hodin znají zatím jen bohové.

Podporovány a za nedotknutelně posvátné prohlášené jsou jen ty vědy, jejichž bádání nic neodhalí. Vývoj v nežádoucím (pokrokovém) směru nebude klanem rafinovaně zmanipulovaných politiků nikdy podpořen a o udržení monopolu *na pravdivé informace* se starají skuteční „muži v černém“, ne ti z poutavého, ale směšného a lidského ducha degradujícího amerického filmu (MIB)!

Program (šém) uložený ve spirále DNA je neomylný. Hrozná představa, že? Raději už toho necháme...

Pomníky domnělé pravdy

Lidská bytost, která je z jakýchsi zastřených důvodů více než tisíc let vehementně přesvědčována nejen o jedinečnosti svých vůdců, ať už samozvaných „zástupců Boha na zemi“ nebo jejich loutkových panovníků, ale především o jedinečnosti svého Stvořitelem daného bytí, neustále tihla a tíhla ke „člověkocentrickému škatulkování pojmů“.

Ještě i dnes, po zániku inkvizice a podobných vymožeností, musí lidé, přicházející s novými odvážnými myšlenkami, čelit zamračené tváři zmanipulovaného davu.

Vedou nás neomylní, na úroveň božstev stylizovaní vědci, takzvaní filozofové a zástupci jiných veledůležitých institucí.

Jen málokomu se podaří překročit pomyslnou bariéru. Mnozí, jež si mysleli, že toho dosáhli, se jednou ráno s údivem probudili v pozici dobře placeného sluhy.

Štěstí geniálního fyzika Alberta Einsteina svého času spočívalo hlavně v tom, že jeho nové teorii nikdo nerozuměl. Nikdo z tehdejších „kompetentních“, žezlo neomylnosti svírajících strážců scholastické moudrosti nebyl ochoten přijít o gloriolu vševědoucnosti přiznáním, že jeho argumenty a závěry vůbec nechápe.

Roku 1968 byli na světě asi jen čtyři vědci, kteří toto téma zcela ovládli. Ostatní raději riskovali nahotu skrytou do složitých rovnic - na způsob císařových nových šatů -, do kterých se hbitě převlékli. Toho, kdo se ozval výkřikem: „*Císař je nahý!*“, hbitě pohřbili pod stohy papírů, popsaných zákony, poučkami o zákonech a poučkami o poučkách, jimž z valné většiny sami nerozumí. Einstein to věděl. Jeho nejnámější fotografií je ta z vyplazeným jazykem...

Zdrucující většinu našich dětí vyučují učitelé, kteří vědí jen tolik, kolik je naučili jejich profesori. Známkují za papouškování látky, o které nejsou schopni (ani oprávněni) pochybovat.

To, co Einstein NAVRHL jako základ nového způsobu myšlení, bylo rychle a nadlouho zacementováno do z nouze ctnostného dutého pomníku „konečně absolutní pravdy“.

Naštěstí se najdou takoví, kteří se podobné falešné pomníky, o které ostatně ti, k jejichž počtě byly postaveny, vůbec nestáli, nebojí vyvracet. S úkazy dennodenně pozorovanými lidmi na celém světě se zachází stejně jako s odkazem sumerských předků nebo velkolepými stavbami „neolitických primitivů“. Naše „velkolepé“ stavby se jednou rozpadnou, železo sežere rez a knihy propadnou ohni.

Po nás, až na pomníky několika významně bezvýznamných lidí, možná nezůstanou ani ty kameny.

Udivený návštěvník na naší zpustlé planetě zřejmě najde jen zbytky podivuhodných pyramid a staveb z doby kamenné. Kámen je jediné, co nás přežije. Do cestovního deníku si poznamená, že na třetí planetě v soustavě malé hvězdy ztracené kdesi v galaxii Břžum, našel stopy zcela primitivního inteligentního života, který kdysi dávno vyhynul následkem nevládnutí prostého jaderného ohně...

Síly dobra a zla

Náboženství národů celého světa mají jedno společné - víru v existenci sil dobra a zla; dobrých a zlých duchů, hodných a padlých andělů. Kde jsou kořeny této víry? Narážíme zde na pozůstatky a propletence odkazů na skutečné události?

Když jsme se ženou začali překládat do němčiny první kapitoly knihy „UFO bible a konec světa“, zaskočila mne otázkou: „*Nebyla nakonec instituce křesťanské církve založena jen proto, aby záměrně působila jako brzda lidského vývoje?*“ Dost mne to zarazilo a hodně jsem nad tím přemýšlel. Úvahy v tomto směru bouraly koncepci knihy, která se vůči záměrům Tvůrců, respektive Strážců, stavěla spíše optimisticky.

Člověk se učí a roste. Dnes, po opětovné rešerši některých zdrojů a po neskutečném, fantastickém objevu, o kterém píše třetí knihu, už vím, oč tady šlo. A jde. Musím si ještě ujednotit balík informací, které se na mne přivalily jako lavina, a cítím se osamělý s obrovskou odpovědností, o které nevím, jestli ji unesu. Tato slova vlastně vůbec nepatří do téhle knihy. Ale její vytištění se pozdrželo, tak proto. Snad jen tolik...

Povídání o „andělech“, kteří odešli zpátky do nebe a o „padlých andělech“ (ďáblech) - humanoidních bytostech jiného druhu, které se dopustily přestupku proti Zákonu a nato byly „odsouzeny k životu v podsvětí“ (vlastně se k tomu odsoudily samy), má opravdu něco do sebe. Podivná a přesto průhledná dualita. Povídání o Janusově dvojí tváři; Kukuřičném božstvu a Kolibříkovi Zlé Levé strany...

Legendární zlé bytosti disponují zvláštními silami, a co je nejzajímavější - *Bůh - Vyšší moc - velí, aby byly za zlé skutky potrestáni, ale ne vyhubeny!* Asi jako nezbedné děti, které rodiče pochopitelně nezavrhnou pro nějaký přestupek na způsob: „*Trápil jsi králičky, musíš si odpykat zasloužený trest. Týden se nebudeš dívat na Večerníčka*“...

Kdo všechno navštěvuje „zoologickou zahradu Země“ a kterou skupinu lze podezírat z naprogramování „zlatého prokletí“?

Zhruba 1500 let po oddělení Mojžíšovy skupiny - obtěžkané zlatem podle příkazu „JHWH“ - od zbytku upadající egyptské civilizace se na scéně objevil muž jménem *Ježíš* se zcela jiným programem.

Zákony, dosud praktikované jen v uzavřeném elitním společenství, měly být inovovány; namísto hromadění zlata a majetku se dral do popředí ideál oduševnělého lidství. Takto upravená, dříve „pohanům“ a ženám nepřístupná víra se jako nositelka zákona a nových myšlenek měla otevřít každému, kdo projevil zájem.

Hovořilo se o láskyplném nebeském Otci a odpuštění. Nelidské tresty, oběti a zlaté kultovní předměty vymizely.

Nikdo neužíval parolu: „*Kdo nejde s námi, jde proti nám*“, spíše zněla: „*Pokud někdo nechce, je to jen jeho problém.*“ Každý se musí rozhodnout sám za sebe, stejně tak jako každý sám ponese následky svých rozhodnutí. Pár let nato došlo k podezřelému obratu.

Ježíšem proklamovaná idea, podobně jako v krvi svých iniciátorů utopená Francouzská revoluce, původně hlásající spravedlnost, princip rovnosti, svornosti a lásky k bližnímu, se takřka přes noc změnila ve strnulé **paulistické dogma**, prosazované nesmiřitelnou diktující mocí, jež více než tisíciletí bezohledně likvidovala náznaky jakéhokoli pokroku.

Přímo dychtila po stále větším množství zlata! Byla tehdy infiltrována odpadlíky? Padlými anděly? Vykonavateli jejich vůle? Byl „ďábel“ pokoušející Ježíše na poušti hmatatelnou postavou jednoho z nich?

Kdo ve skutečnosti ovládal inkvizici, jejíž zdánlivě nesmyslné tajné soudy alibisticky předávaly „kacře“ a „hříšníky“ k potrestání zástupcům úplatné světské moci?

Rozbor činnosti této represivní složky, řízené dominikánskými nebo františkánskými mnichy (nikdy ne vždy velmi vzdělanými jezuiti!), vykazuje

nečekaně hluboké znalosti témat a oborů, které tehdy oficiálně vůbec neexistovaly. Jak to, že inkvizice byla tak efektivní? Komu ve skutečnosti platily útoky, maskované hromadnými „hony na čarodějnice“? A to ještě zdaleka nevíme všechno...

Církev (v rámci údajného otevření světa...) v lednu 1998 zpřístupnila badatelům část tajného archivu oddělení inkvizičních záznamů z dob honů na čarodějnice s prohlášením, že tento čin považuje za krok, kterým hodlá ospravedlnit krvavou minulost. Ospravedlnit 8 000 000 mrtvých, z toho 85 procent žen a dětí! Proč bylo otevřeno právě oddělení, obsahující informace k historicky zdánlivě nejlépe zmapované kapitole církevní činnosti? Alibismus? Obávám se, že ne.

Proč bylo pod trestem smrti zakázáno překládat bibli, která byla a je stěžejním dílem křesťanského náboženství? Obával se někdo odhalení *skutečného pozadí* popisovaných událostí? Proč byly překlady povoleny až po rozsáhlé cenzuře („kanonizaci“) obsahu?

Byl „boj s ďáblem“ bojem po staletí dobře informované církevní špičky s bytostmi, které se pokusily o infiltraci samotné církve a nepřímé ovládnutí lidské společnosti **mutanty, zrozenými vybranými pozemšťankami**? V čem se liší popisy unesených UFO a výpovědi ubohých upalovaných žen? Otevřela církev tajný archiv proto, aby ospravedlnila tehdejší jednání? Chce těm, kteří přemýšlejí a jsou schopni vnímat souvislosti, něco naznačit? Očekává, že lidé pochopí? Vydává svědectví o pravdě nepřímou a po kapkách, aby nedošlo k panice?

Paragrafy Kladiava na čarodějnice byly přirozeně zneužívány těmi, kteří se chtěli zbavit nepohodlných sousedů a získat jejich majetek. Nic nového. Stačí si vzpomenout na nacistickou okupaci a lidi, kteří ze závislosti nebo zášti udávali své sousedy gestapu.

Jak říkám - manželka mi nasadila pěkného brouka do hlavy... a ten brouk skutečně má nožičky...

Kam dospěla lidská civilizace?

Žijeme v bláhové naději, že jsme vyspěli natolik, že se ve vesmíru žijícím inteligencím vyplatí navázat s námi kontakt. Na druhou stranu opovrhujeme odkazem svých mimozemských i pozemských předků, a proto nejsme schopni pochopit původ a smysl vlastního bytí.

Člověk se s postavení otroka „stvořeného“ k poslušnosti vypracoval téměř na *tehdejší úroveň* dávných „bohů“.

Je tomu skutečně tak? A pokud ano, bohů Pravé, nebo Levé strany?

Probádali jsme téměř vše, co leží v dosahu našich velmi omezených smyslů. Stali jsme se civilizací vpletenou do všudypřítomného kola, žijeme v odlesku černé magie atomového ohně. Na víc nemáme.

Většina lidských jedinců není schopna samostatně jednat a rozhodovat, byť i jen sama za sebe. To otevírá cestu k vládě samozvaným, pohříchu jen sebedůvěrou a drzostí vybaveným jedincům, podporovaným zájmovými skupinami skrytě ovládaných bezduchých „politiků“, vnucovaných veřejnému mínění jinými, z pozadí ovládanými pomocníky -reklamou a masmédií.

Vytvořili jsme nesmyslnou síť „státních celků“. Jejich místní a účelově přechodná spojení slouží jen kumulaci uplatňování uvedených praktik v nadnárodním měřítku.

Abychom se už vůbec nemuseli namáhat vlastním myšlením, obepjaly svět informační a datové sítě, kde již brzy najdeme odpověď na každou (?) otázku. Kdo je asi bude zásobovat „zásadními informacemi“?

Rozvoj globálních informačně-deformačních sítí, které sice prozatím ještě umožňují omezenou individualitu, směřuje k daleko dokonalejší izolaci a odsamostatnění jedince než kdykoli předtím v dějinách lidstva. Je pouhou otázkou času, kdy dospějeme k nebezpečné koncentraci, úplné závislosti, a tím i možnému znečištění zdrojů všech informací, včetně těch opravdu životně důležitých.

Zatím to je velký hravý svět, který, pokud se nebudeme ochotni a schopni účinně bránit, nás pohltí jako droga. Stále méně lidí čte knihy; není daleko doba, kdy se úplně přestanou vyrábět. Nahradí je v krystalech uložené informace. Tvorba názoru nebude věcí polemik a diskusí, Převládnu „pravdy“ odborníků, manipulujících údaje v datových sítích.

Lidský duch se řítí do doby kamenné...Kruh se uzavírá. Také Adam, blahé paměti, vlastnil krystal, obsahující veškerou moudrost bohů -jak říká samozřejmě „podvržená“ Heno-chova kniha.

Zázračný kámen se časem rozpadl na písek; lidstvo začalo znovu rýpat obrázkové vzkazy na skaliska, pak do hlíny, psát na papyrus...

Z pohledu mimozemšťana

Kdo jste? Čím jste?

Dokonalí ve své nedokonalosti se neumíte dohodnout jinak než ve stínu atomového klacku, po kterém dnes touží i ten nejubožejší trpaslík.

Vaše hrdé Státy jsou přelidněnými Ohradami, obývanými politickému nihilismu propadlými Národy. Státníci, kterým se v uličkách betonových pastí jejich Měst válejí mezi zdechlými krys a hromadami shnilé zeleniny mrtvol vyhladovělých Lidí, touží jen po Nadvládě nad stejně vyhladovělými Zlými sousedy.

Ti, kteří jsou na tom ve svých smogem zamořených Velkoměstech relativně lépe, je nadšeně podporují pod Heslem: *Pokud se zabíjejí mezi sebou, dají nám Pokoj.*

Létáte na Měsíc a telefonujete prostřednictvím telekomunikačních družic. Prodáváte duši za pytlíček Drog a zdánlivou Jistotu pevného Zaměstnání.

Vaše Zřízení zvané Kapitalismus okrádá slušně žijící dělníky, zatímco ve Zřízení zvaném Socialismus musí dělníci krást, aby mohli slušně žít. Pohybujete se od extrému k extrému. Co vlastně chcete? Nic se nikam neztratí, nikdo nic nevlastní déle, než je dáno. Je to jen jedna z variant zákona o zachování Hmoty a Energie.

Držíte se svátosti Manželství a Rodiny, která se paradoxně stala nejdokonalejším Prostředkem vydírání Člověka ve Státních celcích, které stojí jen na trojnožce neuskutečnitelných Sociálních Jistot, podlého Nacionalismu a otevřeného nebo skrytého společenského Teroru.

Trojnožka se opravdu nikdy neviklá. To je prokázaná věc. Jenže se může znenadání převrhnout.

Jste shlukem z domnělou samostatností hrdých Národů, pozůstávajících z větších či menších oddělených Skupin stejným Jazykem hovořících Lidí, které drží pohromadě slepenec šovinistických Hesel Politiků, Policie, branná Povinnost a populistické sliby iluzorních dlouhodobě neudržitelných sociálních sítí - „*Rodina základ státu...*” a „*Za celoživotní práci zasloužený odpočinek...*”

Provozujete neefektivní Energetické, Dopravní a Přerodělovací Systémy, sloužící jen sobě samým a *částečně* likvidaci škod, které působí.

Je toho ještě dlouhá řada, toho, co umíte a co se vám líbí. Sbíráte Zlato. A tomu všemu říkáte Civilizace. Správně.

Civilizace, jak říká váš Naučný slovník, je (pouhým) souborem Vědeckých a Technických Poznatků.

Kultura je souborem Duchovních, Uměleckých a praktických Projevů skupiny Lidí (žel - prý jen) *na určitém Ohraničeném území*.

Mezi *Civilizací* a *Kulturou* je obrovský rozdíl. Civilizace bez Kultury, vyvěrající z vyšších Etických a Morálních Zákonů, jež automaticky vylučují užití veškerých shora uvedených Zvrhlostí, nemůže být funkční.

Máte spoustu Pa-zákonů, skvěle definujících materialistické Civilizační Vztahy. Život Jedince je oceňován a chráněn podle míry *Materiální Prospěšnosti*, případně výše nahromaděného Majetku; podle odhadované Hodnoty Produktů, které je za svého Života schopen Vyprodukovat a Zkonzumovat. Jako Alibi jsou společností tolerováni a trpěni Umělci.

Mezi vašimi zákony a ZÁKONEM tak zeje stejná, ba větší mezera než mezi Zákony Sumerů, které *hledaly Spravedlnost* a Chamurabiho zákoníkem, který je *pouhým Soupisem Přestupků a s nimi spojených Trestů*.

Sumerové *hledali* Právo, vy tvrdíte, že je máte. Přitom se utápíte v moři Vyhlášek, upravujících špatné zákony.

Na jeden lidský „zákon” připadá pět stran nebo celá Kniha Vysvětlení toho, co tím Zákonodárce vlastně myslel a pro koho jeho Ustanovení neplatí...

Neznáte Zákony bez Výjimek, ale *Výjimky popírají rovnost jedince před Zákonem. Výjimka nepotvrzuje Pravidlo, ale ruší a vylučuje Platnost Zákona jako Normy!*

Ne náhodou panuje všeobecné Přesvědčení, že zákony je třeba obcházet - osobovat si Výjimky, které **Mne** Zvýhodní stejně jako **Některé**.

Státy, které podepsaly Deklaraci Lidských Práv, si vymínily Klauzuli o Nevměšování; veškerá a všem Lidem bez rozdílu Rasy, Vyznání a velikosti bot zaručovaná Práva, jsou omezena nenápadným Dovětkem: *...není-li to vyloučeno zákonem, platným v té či oné zemi*. Jakákoli Poukázání na nedodržování těchto Práv jsou považována za Vměšování do vnitřních Záležitostí cizího Státu...

Je Země určena Státům, nebo Lidem?

Přestává být člověk Člověkem tehdy, když se narodí nebo usídí na Nevhodném místě vaší Planety?

Neznalost Zákona neomlouvá! Kdo klade Nároky Státu, Rasy nebo Vyznání nad Nárok Člověka jako takového, je Zločincem, ať už si říká Politik nebo jakkoli jinak.

Proč neprijdou?

Na konci několikadílného seriálu o pádu „říše sovětů”, mne zaujal výrok jednoho z bývalých všemocných představitelů tamější komunistické moci. Prohlásil:

„Lituji zbytečně ztracených let, kdy jsme se hnali za scestnou iluzí.” Ovšem to, co dodal, bylo šokující:

„Náš dnešní stav je způsoben tím, že nám více než tisíc let vládnou lidé - ne Zákon. To je třeba změnit.”

Myslím, že je zbytečně dodávat, jaký Zákon měl tento ex-velesou-druh na mysli. Někomu to dojde pozdě. Jiným nikdy...

Při tom všem se odvažujeme divit, proč nás, vrchol tvorstva, ti mimozemšťané nenavštíví, když už jsou tady? Proč nezaskočí do naší kantýny, zapáchající gulášem vařeným z neschopnosti? Proč nám nepomůžou?

Odpověď zní: **Proč by vůbec měli?!**

Abychom se mohli začít lépe pobíjet? Aby se kdokoli z obecně neschopných, demokratickou cestou legálně dezinformovaným davem zvolených „stádníků”, z nichž *nikdo nenese absolutně žádnou opravdovou zodpovědnost* (jediným jejich rizikem je, že nebudou znovuzvoleni, nebo budou muset odstoupit a zaujmout předem připravenou lukrativní pozici někde jinde), mohl začít chlubit a vydírat ostatní svět spojenectvím s „bratrem z vesmíru”?

Zatím si žádnou návštěvu ani jakoukoli pomoc nezasloužíme. Naši sousedé a příbuzní se moudře spokojují s pozorováním bratranců, ze kterých by v případě, že se neugrilují vlastní vinou, snad jednou mohlo něco být.

„*Země patří pozemšťanům a ti nesou odpovědnost za ni i za vlastní skutky,*“ říká „primitivní Indián“ Bílý medvěd...

Mimozemšťané

Je dnes módou pít se po mimozemšťanech. Povím vám, kde jsou. Vídám je dennodenně, hovoříme spolu, pracujeme spolu a společně dýcháme stejný vzduch.

Jste to totiž vy, vy všichni!

Jste potomky jedné z vesmírných ras, uměle adaptovanými pro pobyt na planetě Zemi. Vzpomíná si na to už jen vaše genetická paměť.

Na vzdálených planetách **naši sluneční soustavy**, na protiběžných planetách někde daleko za dráhou Pluta, žijí bytosti, které se v průběhu miliard let dokonale přizpůsobily životu daleko od Slunce. Trvalý život na Zemi by pro ně byl nesnesitelný.

Proto využili okolnosti, že se kdosi z nich, snad z nutnosti, snad nechtěně, kdysi dopustil velkého přestupku proti Zákonu a přenesl svůj genetický kód na bytost, která byla dokonale přizpůsobena k životu na povrchu této planety.

Věděli, že *hybridní tvor zvaný člověk* jednou bude schopen pochopit jejich techniku a dokonale zvládne podmínky, které mu umožní vytvořit civilizaci. Tu ovšem do jisté míry mají i mravenci.

Kdo nás přeprogramoval?

Byli Tvůrci, Strážci a Rádci pokaždé týmiž bytostmi?

Kolik kosmických ras navštívilo a navštěvuje Zemi? Existuje opravdu *společenství dvanácti planet*, o kterém hovoří legendy indiánů Hopi?

Co znamená dvanáct hvězdiček ve „svatozáří“ různých (samozřejmě že mariánských) „zjevení“, která se nám stejně neúnavně jako marně snaží sdělit, že je nejvyšší čas změnit kurs?

Aby mohla vytvořit *civilizaci postavenou na kultuře*, musí každá (a především uměle adaptovaná) inteligentní bytost samostatně absolvovat všechny fáze vývoje. Jinak nikdy nedosáhne cíle.

Elektrifikace zaostalých ruských vesnic místo pokroku a komunistického ráje přinesla jen bídu, hlad a zoufalství. Vpád našich civilizačních prvků do prostředí jinak uspořádaných a do té doby funkčních afrických *kultur jim* přinesl a dodnes dennodenně přináší smrt hladem.

Vývojová stadia nelze přeskochit. Nelze předsednout z krávy do mercedesu. *Kulturní společnost* se vyvíjí jako malé dítě. Tomu také nestačí říct: „Páli!“ Musí se popálit samo, aby pochopilo, co to znamená a o čem je řeč. Ale kolikrát ještě?

Teprve až lidstvo pochopí, že je jednou velkou rodinou, obývajcí *dosud* krásnou planetu, která je mu schopna poskytnout vše, po čem touží, nastane vhodná doba učinit další krok. Musíme nejdříve sami pochopit, kdo jsme a odkud jsme přišli. Teprve pak snad bude smysluplné navázat s námi přímý trvalý kontakt. Do té doby se však budeme muset ještě hodně naučit...

Devatenáct set let ohlupování ve jménu nedokonalého lidského zákona postaveného na církevní samolibosti se dědičně zažralo do každé buňky lidského mozku. Je načase, abychom si to uvědomili.

Přišel čas otevřít archivy zanechané našimi Tvůrci. Jsou všude kolem nás! Díváme se na ně, šlapeme po nich... Nejsme jedinečnými tvory, pro které Bůh stvořil celý vesmír, a konečně to lze **dokázat!** Brzy se dočkáme...

Dostali jsme do vínku nádhernou planetu, kterou se nám již podařilo z jedné třetiny zničit. Jinou už nedostaneme. Musíme se spokojit s tím, co máme, a nespolehat na to, že někteří z nás budou v případě „konce světa“, který si můžeme přivodit především sami, někým „spaseni“.

Vytoužená spása je v nás všech. Musíme si začít vládnout jinak. Nestačí se nazývat *Homo sapiens sapiens* (člověkem rozumně rozumným), musíme *objektivně dorůst na Homo culturus sapiens* (člověka kulturně rozumného).

Příliš jsme si zvykli na zbytečný luxus a pře významné politiky, popo-sedávající v prvních řadách kostelních lavic. Jsou tam jen proto, že se to nosí. Na víru, založenou na přijetí myšlenky o spravedlivém vedení tohoto světa podle Věčného Zákona, už dávno zapomněli.

To, co tam dnes nalezneme, je jen v pozlacené atmosféře celebrován a velmi výnosný folklór. V této souvislosti je těžké si nepovšimnout, jak často se velmi pokrytecky hovoří o tom, že za veškeré kulturní památky, obrazy, hudbu a jiné druhy umění vděčíme křesťanské kultuře. To se opravdu nedá popřít. V Sovětském svazu i u nás se v nedávno minulé době bez přestání a až do úmoru hovořilo o socialistických výdobytcích a kultuře, které asi opravdu neměly obdoby...

Pokusil se někdy někdo nahlas zamyslet nad tím, *co všechno tu mohlo být, nebýt mocenských a pseudoetických požadavků cizopasných církevních potentátů?* Co všechno jsme se mohli naučit od *kultur*, které na úkor *civilizace* programově vyvraždila její po *moci* a *zlatě dychtící ideologie?*

Dodnes se zatajeným dechem a v hlubokém obdivu stojíme nad náhodně uchovanými díly mistrů „pohanské“ antiky, jimiž se ostatně inspirovali všichni velcí „křesťanští umělci“. To, co zde dnes vidíme, je slaboučký odlesk toho, co bylo, mohlo být a už nikdy nebude.

Ne. Nepředhazujte mi nenávisť k církvi.

Jsem jen velmi rozčarován a cítím hlubokou bolest z nekonečného bezpráví, spáchaného „ve jménu lásky“...

Quo vadis?

V jednom velmi pozdním (jak jinak) televizním pořadu jsem si vyslechl rozhovor s mužem, který je (bohužel jen pochlebovači) považován za „největšího současného žijícího intelektuála“. Je jím profesor *Noam Chomsky*.

Jeho názory (mám pocit, že ze skrytého zoufalství člověka pozvedajícího hlas na duchovní poušti) sice místy vyznívají jako výzva k jakési anarchii, ale v podstatě nelze jinak, než s ním souhlasit. Hovoří o čisté formě celosvětového soužití lidských jedinců.

Jsou mi do jisté míry sympatičtí někteří bystře uvažující jedinci z řad Svědků Jehovových (ale jen ti, kteří se pohybují na hranici vyloučení z bratrstva). Jako na celku mi u nich ovšem vadí zaslepenost, laičtí, špatně vybavení „kazatelé“, jimž uniká skutečná podstata a kontext obsahu citátů, kterých tak rádi užívají.

Z toho vyplývají i archaické způsoby navrhovaných řešení. Určitá (mnohdy i dobrovolná) askese v nich uvolňuje jistou tvořivou energii, která se ovšem díky špatné interpretaci - podle (k velké škodě věci) z *jejich pohledu* dogmaticky vykládaných biblických textů - mnohdy přetváří až do primitivního fanatismu. Kromě odmítání lékařské pomoci zásadně nemohu souhlasit s formou „spasení vyvolených“, o kterém všichni hovoří s takovým zanícením Před Zákonem si **musí** být všichni rovni. Má-li Jehova z milionu Svědků zachránit jen pár tisíc „vyvolených“, o jaké rovnosti před Bohem je řeč?

Podobná náboženská seskupení vyplňují zejména mezeru - jsou schopna dát mnoha lidem to, co jim dnes nejvíce schází, totiž víru, ke které současná civilizace neposkytuje a ani nemůže poskytnout odpovídající náhradu. Člověk, který se naučí v něco věřit, má šanci naučit se věřit i sám v sebe, a to je třetí, „pomocná“ ruka, již mnozí bytostně potřebují k tomu, aby je převedla slzavým údolím, ztvárněným k obrazu materialisticky založeného a studeně technického světa.

Potud je to asi v pořádku. Otázkou je, komu a jakým skrytým záměřům pečlivě ocedulovaná hierarchie moderních církví nakonec opravdu slouží...?

„Všezahmující římská církev“ je usychající měňavkou, hledící nevinnými modrými očima na svět, jehož běh v minulosti tak významně ovlivnila. Kontrasty, se kterými se setkáváme na každém kroku, jsou skutečně jen a jen jejím dílem.

Nebetyčné katedrály i lidé umírající hladu. Nádherné obrazy starých mistrů i hromady jedovatých odpadků...

Bezradné chování katolické církve, jež dávno *ztratila kredit používáním dvojího metru, jímž vyměřovala Zákon*, by dnes bylo dojemné až k pláči. Ale s tvrdší a neústupností blokována *nevyhnutelná* opatření k regulaci lidské populace jako by *cílevědomě* směřovala k rozpoutání obrovského konfliktu.

Nebo jsou církevní vůdci opravdu tak naivní a nevědomí?

To sotva. Není tak těžké si uvědomit, že v roce „nula“ žilo na celém území ovládaném Římskou říší méně lidí, než žije na ploše současného Německa. Přelidnění asijské části světa má již dnes hrozné rozměry. V tamějších státních ohradách žijí miliardy napůl vyhladovělých lidí. Je jen otázkou času, kdy tam povstane nový Vůdce...

Protrhnou-li se tenké umělé přehradky mezi tamějším a takzvaným křesťanským světem, změní se tvář Země.

Chce církev opravdu za každou cenu přehlédnout varující „proroctví“ a rozpoutat Harmageddon?

Samozvaní „zástupci Boha na Zemi“ nejsou schopni formulovat jakoukoli myšlenku, oslovující svět intelektu. Složení jejich příznivců odpovídá složení voličů bezkonceptně populistických politických stran.

Církev se snaží znovu získat kredit, na který již dávno nemá nárok. U nás chce za tímto účelem zneužít *syndromu společenského dluhu* vůči v uplynulé době pronásledovaným zastáncům jakýchkoli marxistické ideologií nekonformních myšlenek a bezesporu vynikajícím *jedincům*, kteří byli nebo jsou jejími příslušníky. Je to příznačná, ale nehezká a neomluvitelná strategie.

Tímto pakličem jsou otevírány smrduté hroby, nad kterými se opět jednou předstírá, že se z nich line libá vůně...

Naše společnost umožňuje hlavním paulistickým církvím, bojujícím z posledních sil o rozšíření „členské základny“, a tím i o vlastní opodstatnění, dokonce i o deformaci myšlení dětí ve věku od tří let prostřednictvím televizních pořadů. (V rámci vyváženosti programu se v tomto směru jistě brzy dočkáme i aktivity dalších uznaných církvíček a náboženských skupin...)

Opracovávání podvědomí dětí pohádkovou formou zpracovaným církevním dogmatem, a to ve věku, ve kterém jsou hravé, plné fantazie a neschopny vlastního úsudku, je neméně zvrhlé a zavrženěhodné jako předchozí ohlupování ruskými bylinami o „hodném-a-všemohoucím--soudruhu-strýčkovi-Leninovi“.

To není cesta ke světlu poznání; tato vede zpět do tmy, ke kasičkám spoře ozařovaným čoudcími svíčkami ze lží odlévaných mýtů!

Na naší planetě neustále zuří skrytý boj dvou základních směrů. Na jedné straně stojí (mezitím druhou stranou dokonale zneužitě) vysoce humánní myšlenky, jejichž hlasatelé byli Buddha a Ježíš.

Na straně druhé idea hrabivé, zlato shromažďující účelové moci, která jde, pod rouškou lásky k bližnímu, naprosto bezohledně za programovaným cílem.

Toto rozštěpení společnosti má kořeny v dávných (nebo snad přetrvávajících) sporech domnělých „bohů“.

Desatero „příkázání“

Hlavním cílem jakéhokoli „seskupení lidí ve víře“ musí být Zákon a snaha o jeho *nenásilné prosazení cestou pochopení významu jeho ustanovení*.

Nejde o zákon neodlučně spojený s trestem, ale ten přirozený, kdy trestem je celoživotní vnitřní zmatek a duchovní živoření.

Je nutné, aby se moderní člověk oprostil jakékoli formy fanatismu a dospěl k poznání, že stačí prosté a naprosto neokázalé dodržování sady pěti norem, pouhých pěti bodů zahmutých v takzvaném „Desateru“.

Tyto body je třeba zbavit archaického církevního nánosu a pokud budou všeobecně přijaty a respektovány, nic nebude stát v cestě tomu, aby ze světa postupně zmizely spory, války (ze všeho nejdřív ty náboženské) a nenávist.

Je třeba pochopit, že Desatero nemá sloužit tomu, aby neplnění jeho požadavků vyvolávalo v lidech paulistický pocit viny, který lze smazat modlením a snahou o církevní „odpuštění“!

Ten, kdo prezentoval body Zákona nedokonalým příslušníkům lidské rasy, věděl, že nebudou hned plněny. A ani to nečekal. Věděl, že na tuto úroveň musíme v předlouhém procesu poznávání, nevyhnutelně provázeném řadou chyb a omylů, teprve dorůst.

Desatero je klíčem k bránám kosmu a varováním před jakousi nepřátelskou inteligencí, která se snaží pozemský život negativně ovlivnit!

Plnění napohled jednoduchých bodů této normy představuje pro nedokonalé bytosti nepřekonatelný problém. Teprve až vznikne všeobecná dobrovolná vůle respektovat, a bez řady doplňků naplnit několik v podstatě prostých a srozumitelných požadavků, se otevře cesta do kosmického společenství.

POUČENÍ

JÁ NEJSEM BŮH. JSEM ZPROSTŘEDKOVATELEM OBECNĚ PLATNÝCH A OSVĚDČENÝCH MYŠLENEK SPOLEČNOSTI, VĚŘÍCÍ VE VYŠŠÍ MOC. POKUD JE BUDETE DODRŽOVAT, POVEDOU VÁS NA CESTĚ K NÁM.

OD TĚTO CHVÍLE UŽ NEBUDETE UCTÍVAT BYTOSTI, KTERÉ JSTE MYLNĚ POVAŽOVALI ZA BOHY. NEBUĎTE POŠETILÍ A NEZHOTOVUJTE ZA ÚČELEM KULTU ŽÁDNÉ UMĚLÉ OBRAZY ANI NAPODOBENINY TOHO, CO VIDÍTE NA NEBI, ANI NAŠÍ NEBO CIZÍ TECHNIKY, KTEROU ZAHLÉDNETE NA ZEMI, VE VODĚ, POD VODOU I V PODZEMÍ. JEJÍ ÚČEL A PRINCIPY ZATÍM NEJSTE SCHOPNI POCHOPIT. NEKLAŇTE SE TOMU A NEPOVAŽUJTE TO ZA PROJEV VYŠŠÍ MOCI. NEPOŽADUJTE ANI NEOČEKÁVEJTE NAŠÍ POMOC. VOLALI BYSTE NADARMO. TATO PLANETA PATŘÍ VÁM A JEN VY NESETE ODPOVĚDNOST ZA NÁSLEDKY SVÝCH ČINŮ.

PAMATUJTE, ABYSTE DODRŽOVALI DNY, KTERÉ VĚNUJTE HYGIENĚ TĚLA A UČENÍ. MYSLETE NA PŘÍMĚŘENÝ ODPOČINEK. VŽDY PO URČENÉM OBDOBÍ ZAŘADÍTE DEN, KDY BUDETE VYKONÁVAT JEN NEZBYTNOU PRÁCI. TOTO PRÁVO NEUPŘETE ANI OSTATNÍM.

VAŽTE SI RODIČŮ A JEJICH ZKUŠENOSTÍ. ZAJISTÍTE SI DLOUHÝ ŽIVOT, PROTOŽE TÍM DÁVÁTE PŘÍKLAD DĚTEM, KTERÉ BUDOU OPOROU VAŠEHO STÁŘÍ. NESMÍTE BRÁT DO OTROCTVÍ RODINNÉ PŘÍSLUŠNÍKY SVÝCH DLUŽNÍKŮ. KAŽDÝ ČLOVĚK MÁ PRÁVO NA BYDLENÍ A VLASTNICTVÍ MAJETKU, POTŘEBNÉHO K ŽIVOTU A PRÁCI.

1. NESMÍTE ZABÍJET INTELIGENTNÍ BYTOSTI.

2. NESMÍTE ROZBÍJET PARTNERSKÉ SVAZKY.

3. NESMÍTE KRÁST.

4. NESMÍTE FALEŠNĚ SVĚDČIT.

5. NESMÍTE TOUŽIT PO CIZÍM MAJETKU.

Toto jsou ustanovení, definující **Zákon**. Předchází je **varování** a řada **obecných základních poučení**, vymezujících vzájemný vztah. Měla být vytvořena závora proti pronikání jakési blíže nedefinované, po krvi dychtící vampírské zlomoci, která se tak výrazně projevila v kultech středo- a jihoamerických civilizací?

Takzvané Desatero bylo slepeno až mnohem později...

Poučení tvořící obsah prvního až pátého „příkázání“ se zásluhou teroru, za jehož užití byla prosazována, paradoxně stala *zdrojem univerzální moci*, jakýmsi se sekerou kombinovaným krédem *Mojžíšovy „monoteistické církve“*. Memorovaný, ale *ve skutečnosti v pěti podstatných bodech obcházený Zákon* a jeho účelový výklad se později stal terčem širavé kritiky Ježíše z Nazaretu. Jeho slovní útoky platily výhradně způsobu výkladu první části a opomíjení zásadních pěti bodů!

Pozdější *křesťanské* církve se díky Paulově/Saulově doktríně úplně zpronevěřily myšlenkám a odkazu svého skutečného zakladatele. Potentáti v sutanách vytvořili *účelově pozměněný* zákon, shrnutý do nástroje dogmatu zvaného Desatero, a rozvařili vznešenost původní myšlenky v nechutné kaši vlastních mocenských zájmů.

Striktní dodržování *prvního bodu Zákona* (takzvané šesté příkázání) zamezuje už v zárodku všem válkám a konfliktům. Jaká je současná praxe?

- Zákon: Nesmíš zabíjet inteligentní bytosti.

- Ježíšova interpretace: „Miluj všechny lidi. Násilí lze porazit jen mímostí.“ *Odveta plodí jen další násilí.*

- Církevní šesté příkázání: *Nezabiješ bližního svého.*

- Polní kaplan: „Synu. *Nezabiješ bližního svého, nebudeš-li dobře mířiti*“

Kdo je „bližním“ a kdo ne určují pod blahosklonným pohledem církví politikové...

Ústupky v podstatných bodech Zákona nahradila neústupnost na nesprávných místech.

Jestliže se někdo *vnutí do vůdčí role*, nemusí se obávat, že by ho postihl jakýkoli trest se strany moci, která se ve znění třetího poučení *výslovně zříká jakéhokoli zásahu do života pozemšťanů*. *Diktatura církevních hierarchií je neomezená*. Chyby a omyly jejich představitelů, včetně těch „kardinálních“, které mají na svědomí miliony lidských životů, **nikdo** nesoudí. „Duchovní pastýři“ nejsou voleni věřícími, dosazují se koopcí uvnitř církvi sami. Je to dvojaká hra.

Církev má jen omezený vliv na státní záležitosti. Doba panovníků, kteří byli jejich loutkami a vazaly, pominula. Oficiální církevní systém ovšem dosud slouží jako alibi politikům, kteří se starají o všechno možné, jen ne o „duchovno“. Ponechávají proto církvím volnou ruku, ovšem jen do okamžiku, než se začne mluvit o penězích.

Požadují-li „pastýři“ ducha finanční prostředky, ukáže se, oč zde ve skutečnosti jde. Špičkový politik, který by se otevřeně a nepragmaticky

postavil na stranu církve, by se okamžitě dostal do palby odpůrců. Jeho strana by nikdy nezískala většinu ve volbách. Přitom (za předpokladu, že jde o kulturní národ) by otázka dodržování mravních hodnot měla být prioritní.

A zde se opět dostáváme k pojmu *Zákon*:

• Duchovní pastýři musí působit duchem. Nesmí oslňovat nádherou a ***nesmí suplovat stát ani ve zdravotnictví, ani v sociální sféře!***

• ***Pokud má církev v rukou tento argument, nelze z pohodlnosti ustoupit jejím požadavkům, aleje třeba se zamyslet nad vlastním účelem a funkcí státu jako takového.***

• Není-li stát schopen zajistit svým občanům základní sociální jistoty, je jen samoučelným zařízením, jehož správní aparát „ve volnoběhu“ spaluje finanční prostředky, původně vybrané za jiným účelem. Trestní zákoník takové jednání jednoznačně označuje jako podvod.

Zákony špatného státu se ovšem *nevztahují* na stát samotný a na neschopné politiky.

Ti jsou vůči zákonům a represivním složkám země, již vedou, chráněni amorální imunitou, které jsou jen výjimečně zbavováni převážně ti, kteří sami nepropadli účelovému efektu. To ovšem ani zdaleka neznamená, že zrovna tito jedinci jsou horšími, nebo lepšími politiky než ostatní.

Osoby zvolené do zákonodárných sborů by měly být buď takové morální kvality, aby podobnou ochranu nepotřebovaly, anebo v těchto sborech jednoduše nemají co dělat!

Soubor společenských norem - *zákony* - tedy již v základním měřítku - ve státě, tvořeném lidmi volícími své „zákonodárce“ - nenaplnují *Zákon*, a tudíž **neplatí!**

Lidstvo bez ohledu na rasu, národnost a jazyk obývá malou modrou kuličku ztracenou v nekonečnu. Stačí krátký pohled zpět, abychom zjistili, že všechna z historie známá domnělá vítězství byla jen nekonečnou řadou proher. Jakékoli lidské jednání, důsledkem jehož snahy o nalezení východiska je násilí, není vítězstvím, ale porážkou s dlouhodobými následky.

Za *kladný příklad* vydávanými prohrami vítězili vždy jen ti „dobří“ a „nejlepší“, protože dějiny - alespoň ty zveřejněné - většinou píší vítězové. V árijsko-heroické patriarchální společnosti většinou „vítězi“ ten silnější, lstivější nebo bezohlednější. Podstatné je, že reprezentuje tu správnou „kulturu“. Správná kultura je ta, která střet ducha s hrubou silou přežila...

Glorioulou vítězů jsou v učebnicích dějin ozdobeni vrazi, kteří nashromáždili nejvíce zlata. Hrdinou je ten, kdo ukradl zlato jinému, aby ho mohl uložit do svých vlastních pokladnic - odkud bylo nakonec ukradeno jinými vítězi...

Bájní „rekové bez bázně a hany“ existují jen ve filmu, ale i tam se prosazuje inteligence dobře nabroušeného meče.

Vítězné tažení primitivních hord příslušníků kočovné árijské rasy přineslo zkázu původní indické, a později i starým středomořským a evropským kulturám. Jejich jemně vyvážený životní styl, znalosti a světový názor byly vymýceny s bezpříkladnou důsledností, krutostí a bezohledností. To, co o nich dnes víme, jsou sporé útržky informací o období úpadku. O rozsahu vědomostí *původní celosvětové civilizace* nevíme vůbec nic. Brzy se to změní. Víme to!

Původní víra, jejímž základním principem byla představa o rovnováze vesmíru, duality *plodící* Velké Matky (tedy Boha ženského rodu!) ve spojení s odlišným, ne dominantním, ale nezpochybněně *rovnocenným* a nepostradatelným *zplozujícím* mužským protějškem.

Podle vzoru kočovných nájezdníků, pro něž měla žena mnohem menší hodnotu než kráva, bylo toto zřízení našimi (rovněž árijsky smýšlejícími) „vědci a historiky“ označeno za *matriarchiát s barbarskými sklony*. Přežívající zlomek původního světového názoru, jehož vyznači budovali města jako *Harappa* a *Mohendžo Daro*, najdeme už jen ve zkráceném indickém *tantrismu* (princip Šiva - Šaktí).

Prapůvodní celosvětová kultura zanikla kataklyzmatem. Původní indická kultura, stojící na pozůstatcích dávného systému, byla, podobně jako později poslední zbytky civilizací jihoamerického kontinentu, zničena. To, co dnes můžeme číst v „indických národních eposech“, je směsice původní historie a ideologických lží árijských *bráhmanů*.

Historie dokazuje, že civilizace dobytých, ať už jakkoli velké, byly vždy postupně rozloženy kulturou pohlcených národů. Ne tak v Indii. Árijští vůdci dokázali asimilaci svého lidu s příslušníky na kolena sražené kultury účinně zabránit. Údajně proto, aby si dobyté udrželi „čistotu rasy“, zavedli *kastovní systém* (kasta - portugalsky *castota*). V brahmánském kastovním systému vykonávají manuální práce *jen sádrové*- příslušníci bývalého původního obyvatelstva, kteří se nechali zotročit.

Pod všemi kastami zůstali „nedotknutelní“, ti, kteří se podrobili odmítli. Mohli být vyhubeni, ale nestalo se tak.

V ďábelsky promyšleném kastovním vzorci představovala instituce „nedotknutelných“ všudypřítomné peklo na zemi. *Jsou vyvrženci ve své zemi*. Pád do kasty nedotknutelných představoval psychologicky působící trest, který byl obávanější než smrt.

Již pouhý stín „nedotknutelného“ může znečistit bráhmanovu potravu. Proto se směli přibližovat k „lidským přibytům“ jen v poledne, kdy je stín nejkratší... Bydlet směli jen v místech, kde se spalovaly mrtvolky.

A zde, ve společnosti, která vysílá do světa své „moudré guru“, musíme hledat prvopočátek *dnešního barevného, národního i duchovního rasismu*, a

v neposlední řadě i zdroj myšlenek, z nichž vzešla fašistická ideologie.

Nekonečný čas se nestará o vítěze lidských sporů a šarvátek a nezajímají ho ani porážení. Možná, že jsme takoví, jací jsme, protože náš život je velmi krátký.

Jací bychom asi byli, kdyby každý z nás mohl žít tisíc, dva, dvacet nebo sto tisíc let? Co bychom udělali s naším životem, s naší planetou? Byli bychom k sobě slušnější?

Přestali bychom se konečně řídit heslem: Po nás potopa?

Pokud si neuvědomíme, že všichni vlastně věčně žijeme v našich dětech, bude náš život vždy jen krátkou a bezvýznamnou epizodou. Stejně tak, jako se dělí buňky věčně zelených rostlin, se jen o málo složitěji dělíme i my.

Lidstvo je stále stejný nesmrtelný organismus, procházející určitými obměnami. Bude asi trvat ještě hodně dlouho, než se v tomto ohledu vyrovnáme rostlinám. Žádná z nich nevypouští jed do hlíny k vlastním kořenům. Toho jsme schopni jen my, údajně „myslící páni tvorstva“...

Bylo nám adresováno několik poselství, která jsme nepochopili (odmítli pochopit). Dnes už je jejich obsah změněn k nepoznání. Lesk čis-tých myšlenek potemněl pod lepkavým nátěrem fanatismu, nanášeného špinavými prackami štětcem z chlupů upoceně chamtivosti.

Lidé s vyšším intelektem byli tisíce let kupováni nebo hubeni. Díky globální ztrátě paměti vyrostla podivná „civilizace“ pod modlami vymyšlených pozlacených svatých.

„Pámbu s námi a zlé pryč,“ říkávaly naše babičky.

To, čemu říkáme Pánbůh, je v nás všech. A toho zla, toho se budeme muset zbavit sami. Tentokrát ovšem ne ohněm a mečem, ale hlavou a „srdcem“.

Je načase přestat „kráčet vpřed“ za vidinou jakýchsi „*vědou a růstem hrubého národního produktu dosažitelných lepších zítřků*“ a najít si chvíli pro pohled zpět, tam, kde to všechno začalo. Právě tam, kde jsme po několika tápavých krocích, oslnění a vyděšení náhlým světlem, odbočili do dlouhé slepé uličky.

Její konec je na dosah ruky. Musíme se otočit.

Všichni najednou -jinak se navzájem ušlapeme...

Po knihách *UFO, bible a konec světa* (Votobia 1997) a *Tunel do kosmu*, brzy vyjde třetí volné pokračování:

Bestseller v kameni

- Kořeny tajemství starých mystérií.
- Třikrát nezávisle zdokumentovaný popis návštěvy mimozemské civilizace na Zemi.
- Popis neuvěřitelných událostí v nedávno zveřejněných překladech kumránských textů.
- Poselství vesmírného Společenství, adresované právě a jen nám.
- Skutečná podoba Ezechielem popisované kosmické lodě.
- Vyvrácení „věd“ zvaných amerikanistika a mayistika a řešení záhady náboženství jihoamerických národů, podepřené nezvratnými důkazy.
- Konec tajemství hieroglyfických nápisů z mayských chrámů.
- Jak vypadal a kdo byl Kukulkan - Opeřený had.
- Odhalené tajemství „otisků prstů“ a spirálových obrazců na monolitech.

To vše najdete v knize Jiřího Wojnara pod prostým názvem

Bestseller v kameni

Ptejte se na ni u svých knihkupců už dnes!

Obsah

[Start](#)